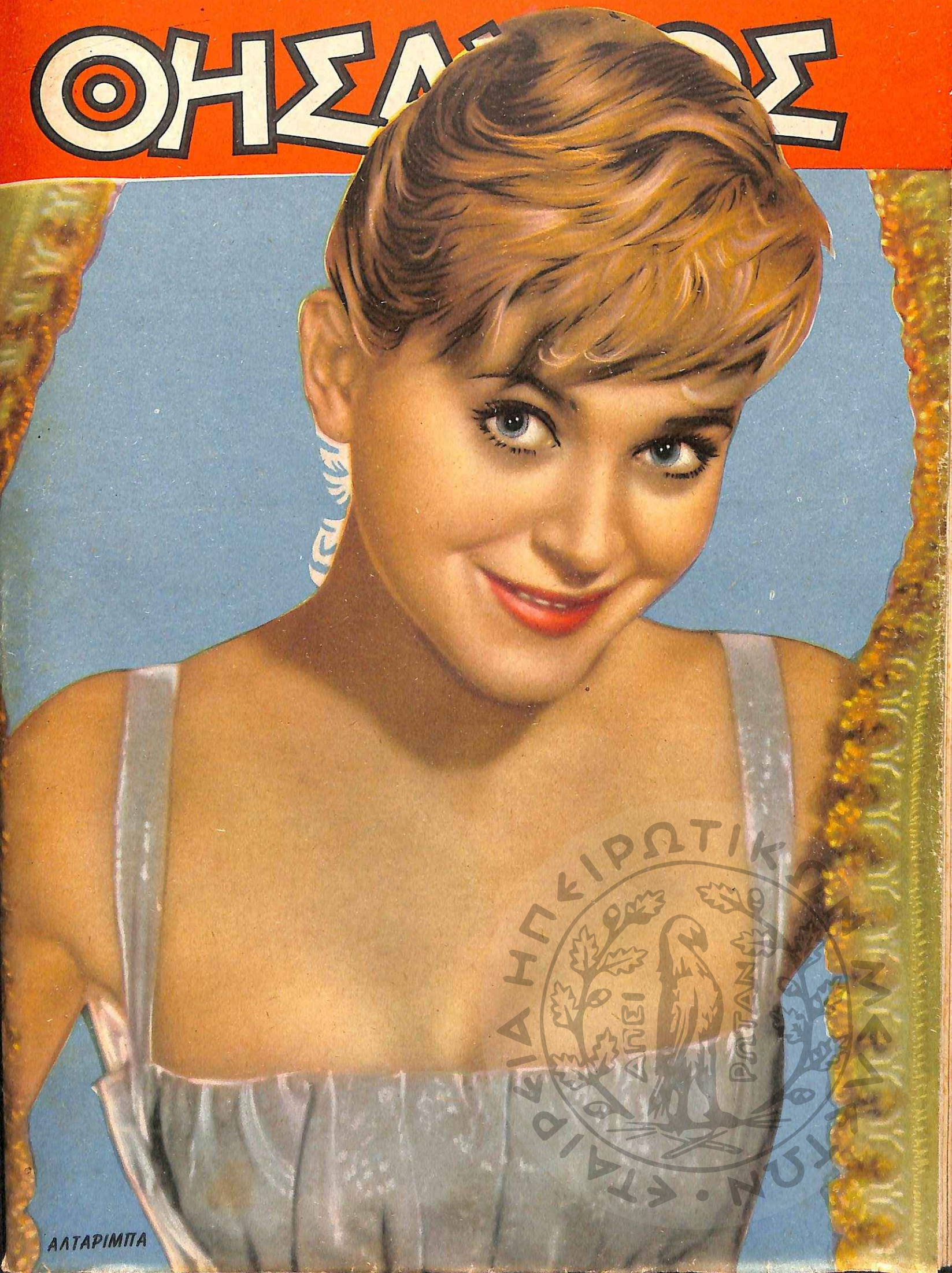

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΛΤΑΡΙΜΠΑ

Τα δράματα της καρδιάς

Ο ΤΥΦΩΝΑΣ

Το ραδιόφωνο έδινε τα τελευταία νέα για την πορεία του τυφώνα:

«Μην αφήνετε τα σπίτια σας!... Όσοι βρίσκονται στο δρόμο, ας τρέξουν άμεσα να προστατευθούν κάτω από κάποια στέγη!...»

Ξαναείπε σε λίγο:

«Πρός τα μέσα της Εταιρείας Κοινωνικής Αλληλοβοήθειας... Προσοχή!... Μόλις περάσει ο τυφώνας, όλοι όσοι μπορούν θα συγκεντρωθούν στο δημαρχείο για να βοηθήσουν στο έργο της περιλλογής των τραυματιών... Προσοχή! Ο τυφώνας πλησιάζει!»

Η Έλενα Χιμένθ παρακολούθησε με προσοχή αυτές τις εκπομπές και συγχρόνως δεν άφησε από τα μάτια της τον άντρα της. Κοντά του βρισκόταν μια άλλη γυναίκα, η Κονσιτσία Περέιρα. Ήταν μπλοκαρισμένοι κι οι τρεις μέσα σ' αυτό το σπίτι.

Μά γιατί η τύχη τους είχε ενώσει αυτή την τραγική στιγμή; Λίγο έπειτα από τις πρώτες εκπομπές του ραδιόφωνου για τον τυφώνα, οι σύζυγοι Χιμένθ είχαν ακούσει την πόρτα τους να χτυπά. «Έρεξ, έρεξ» ν' άνοιχουν κι είδαν τότε την Κονσιτσία.

«Είχα βγή για να κάμω έναν περίπατο, του είπε. Μόλις πριν από μία στιγμή πληροφορήθηκα από τα μεγάφωνα των δρόμων τον κίνδυνο... Κι όπως το σπίτι μου είναι μακριά από δω, σκέφτηκα ότι θα θέλατε να με φιλοξενήσετε...»

«Αλλά γιατί να ήταν η Κονσιτσία Περέιρα εκείνη που χτύπησε την πόρτα τους κι όχι κάποιας άλλης; σκεφτόταν η Έλενα Χιμένθ.

Από καιρό τώρα υποπεύονταν πως ο άντρας της κι η Κονσιτσία αγαπιόνταν. Και να που τώρα ο τρομερός τυφώνας τους είχε σμίξει μέσα στο ίδιο το σπίτι της!

Η Κονσιτσία Περέιρα αναστέναζε κάπου-κάπου, ενώ ο Φερνάντο Χιμένθ της χαμογούσε τρυφερά από τον κα-

ναπέ όπου ήταν καθισμένος. Ούτε αυτός ούτε εκείνη φαίνονταν πως αισθάνονταν την παρουσία της Έλενας.

Αυτή, όμως, τους παρακολούθησε και τους δύο και καταλάβαινε όλα εκείνα που έλεγαν με τα μάτια τους.

Η Έλενα Χιμένθ ήταν νέα και πολύ όμορφη. Ίσως από τη μορφή από την Κονσιτσία Περέιρα. «Αν ήθελε, θα μπορούσε ν' αγωνιστεί, για να συγκρατήσει τον άντρα της. Ένωσε όλη τη δύναμή γι' αυτό, όχι όμως και τη διάθεσή.

«Για ποιά λόγο; σκέφτηκε. Ποιά δικαιώματα έχω πάνω στο Φερνάντο, στα πέντε χρόνια του γάμου μας;... Δεν απογύστησε παιδιά κι έτσι τίποτα δε μας δένει, αυτόν κι εμένα, τίποτα που να βρυσκεται έξω από μας και που να δημιουργεί και για τους δύο μας ένα δεσμό ή ένα καθήκον. Υπάρχει, βέβαια, η παλιά αγάπη μας. Αλλά αυτή η αγάπη βρίσκεται τώρα μόνο στη δική μου καρδιά, αγκαλισμένη με την απέραντη λύπη μου. Γιατί δυο άνθρωποι πρέπει να παραμένουν ενωμένοι με τα δεσμά του γάμου, αφού δεν άγνοούνται πια; Τι άλλο είναι ο γάμος από μία μεγάλη κι αμοιβαία αγάπη; Ο Φερνάντο δε μ' αγαπάει πιά. Αυτό το καταλαβαίνω. Κι η δική μου μονόπλευρη αγάπη δε λογαριάζεται. Αν τα πράγματα είναι όπως τα φαντάζομαι, θα ήταν σκληρό και άσκοπο εκ μέρους μου να κρατάω δεμένο τον Φερνάντο μαζί μου, αφού νομίζει πως μπορεί να βρει άλλο την ευτυχία του.»

Ο Φερνάντο Χιμένθ είχε σηκωθεί τώρα και βηματίζει νεκρικά μέσα στο σαλόνι. Το σπίτι θα αντιστεκόταν άσχετα στην όρμη του τυφώνα; Αυτό το παλιό σπίτι, με τους κριζοπράσινους τοίχους, που το είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του, βρισκόταν ανάμεσα στη θάλασσα και τη λίμνη. Κάποια άλλη φορά, πριν από χρόνια, ένας άλλος τυφώνας

είχε σμίξει τη θάλασσα και τη λίμνη, που σκέπασαν τα πάντα. Γιατί δε θα μπορούσε να γίνει το ίδιο και τώρα;

Τις ίδιες σκέψεις έκανε κι η Έλενα. Θα πέθαιναν λοιπόν κι οι τρεις μαζί; Όχι, αυτό δεν ήταν σωστό... δεν το ήθελε. Προτιμούσε να τους αφήσει μόνους τους, τον άντρα της και την Κονσιτσία. Δυο άνθρωποι που αγαπιούνται έχουν τόσα να πουν τη στιγμή που νοιώθουν το θάνατο να περνούει δίπλα τους! Γιατί θάπρεπε να εμποδιστεί με την παρουσία της ο αμοιβαίος έσπασμα της αγάπης τους;... Και βέβαια, ήταν πιθανόν να μην την λογαριάσουν κι' αδικαίωτα για την παρουσία της, να φύγουν σφιχταγκιστρωμένοι για το μεγάλο ταξίδι... Αλλά και πάλι θα ήταν θλιβερό γι' αυτήν να πεθάνει μόνη της, τη στιγμή που ο άντρας της θα έφυγε στην άγκαλιά του μια άλλη γυναίκα. «Όχι, το καλύτερο ήταν να φύγω... να τους αφήσει μόνους τους.»

Το ραδιόφωνο άκουστηκε άλλη μία φορά:

«Προσοχή! Προσοχή! Ο τυφώνας σαρώνει τα κρσπεδά της πόλεως... Σε μερικά δευτερόλεπτα θα βρίσκεται στο κέντρο...»

Η Έλενα σκεπάθηκε δάδρυσα κι έκανε μερικά βήματα προς τα πλάγια. Θα περνούσε στο διπλανό δωμάτιο. «Ετσι, δε θα έβλεπε τίποτα κι' ούτε θα ένοιχλούσε κανένα.

Την ίδια στιγμή, άκουστηκε ένα τρομερό βουητό κι' έπειτα μία σειρά από κρότους, σαν να χτυπούσαν κανόνια το ένα έπειτα από το άλλο. Ο τυφώνας έσπινε στέγες, ξεριζώνε δέντρα, γκρέμιζε τοίχους... Το σπίτι τρανιάζονταν ολόκληρο σαν να ήταν από χαρτόνι. Από στιγμή σε στιγμή, έβγαινε πως οι τοίχοι θα γκρεμίζονταν. Ένας πολυέλαιος τινάχτηκε από τη θέσι του κι' έβγαλε χίλια κομμάτια.

Η Έλενα έπιασε αποφασιστικά το πόμολο της πόρτας του γειτονικού δωματίου. Αλλά, ξαφνικά, ένοιωσε ένα χέρι γύρω στη μέση της.

«Έλενα, αγαπημένη μου, που πάς;... Έλα μαζί μου, θα χωθούμε κάτω από το τραπέζι... Θα είμαστε πιο ασφαλισμένοι εκεί.

Ήταν ο Φερνάντο που της μιλούσε. Την τράβηξε με όρμη και την άναγκασε να χωθεί κάτω από το μεγάλο τραπέζι. «Επειτα χώθηκε κι' αυτός και την έσφιξε πάνω του.

«Αν είναι να πεθάνω, ο θάνατος θα μας βοηθήσει να αγαλιαστούμε, της ψιθύρισε, ενώ αναζητούσε τα χείλη της.

«Έλενα, αγαπημένη μου, που πάς;... Έλα μαζί μου, θα χωθούμε κάτω από το τραπέζι... Θα είμαστε πιο ασφαλισμένοι εκεί.

Ήταν ο Φερνάντο που της μιλούσε. Την τράβηξε με όρμη και την άναγκασε να χωθεί κάτω από το μεγάλο τραπέζι. «Επειτα χώθηκε κι' αυτός και την έσφιξε πάνω του.

«Αν είναι να πεθάνω, ο θάνατος θα μας βοηθήσει να αγαλιαστούμε, της ψιθύρισε, ενώ αναζητούσε τα χείλη της.

«Έλενα, αγαπημένη μου, που πάς;... Έλα μαζί μου, θα χωθούμε κάτω από το τραπέζι... Θα είμαστε πιο ασφαλισμένοι εκεί.

Ήταν ο Φερνάντο που της μιλούσε. Την τράβηξε με όρμη και την άναγκασε να χωθεί κάτω από το μεγάλο τραπέζι. «Επειτα χώθηκε κι' αυτός και την έσφιξε πάνω του.

«Αν είναι να πεθάνω, ο θάνατος θα μας βοηθήσει να αγαλιαστούμε, της ψιθύρισε, ενώ αναζητούσε τα χείλη της.

«Έλενα, αγαπημένη μου, που πάς;... Έλα μαζί μου, θα χωθούμε κάτω από το τραπέζι... Θα είμαστε πιο ασφαλισμένοι εκεί.

Ήταν ο Φερνάντο που της μιλούσε. Την τράβηξε με όρμη και την άναγκασε να χωθεί κάτω από το μεγάλο τραπέζι. «Επειτα χώθηκε κι' αυτός και την έσφιξε πάνω του.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ο'Η 'Αμερικανίδα στάρ με το ιδιότυπο «σέξ» Τζέιν Μάνσφιλντ, που αναστάτωσε τους 'Αθηναίους επί τρεις ημέρες με τις έκκεντρικότητες της, είχε μεγάλη αδυναμία στη σαμπάνια.

— Κατά την διάρκεια του ταξιδιού της από την Ρώμη στην 'Αθήνα ήπια μόνο της ένα μπουκάλι. Την έπομνη δυο μπουκάλια στο «Κάστρο» και την άλλη μέρα άλλα δυο στα «Αστέρια».

— Στον Γιώργο Οικονομίδη, που έγραψε ειδικά γι' αυτήν ένα νέο τραγούδι, με τον τίτλο «Καλυψώ Τζέιν», η Μάνσφιλντ ένθουσιασμένη έκανε ένα πρωτότυπο δώρο: Μία μικρή ανέκδοτη φωτογραφία της, επάνω στην οποία ήταν κολημένη μία μικρή τούφα των μαλλιών της και ένα αποτύπωμα των χειλιών της μαζί με την αφιέρωση: «Η Καλυψώ Τζέιν στον Καλυψώ Τζώρτζ»!

Ο'Ο Μάνος Κατράκης θα οργανώσει κατά την περίοδο των εορτών στο θέατρο «Κοτοπούλη» φεστιβάλ έργων του Καζαντζάκη, στα οποία, βέβαια, θα έλχη την πρώτη θέσι η μεγάλη επιτυχία «Ο Χριστός Ξανασταυρώνεται».

— Ο Κατράκης συνάδευσε την σορό του εκλιπόντος συγγραφέως ως την Κρήτη, κατέθεσε στέφανο στο τάφο του και το ίδιο βράδυ επέστρεψε αεροπορικά στην 'Αθήνα, χωρίς να ματαιωθεί η παράσταση του θιάσου του.

— Στην «Κυρία Πουμπαντούρ», που ετοιμάζει για δεύτερο έργο η Λυρική Σκηνή, θα κάνει για πρώτη φορά την εμφάνισή του ο 'Ελληνοαλβανός χροσύτες Τιμοθέας Παππάς.

— Ο Παππάς ανήκε στο συγκρότημα των ρωσικών λαϊκών μπαλέτων, που πέρρασαν πέρυσι από την 'Αθήνα.

— Δυο γνωστοί βιοτίσται της 'Αθήνας, ο Βαγγέλης και ο Γιάννης Κανελλίδης, έχασαν τις τελευταίες μέρες τον πατέρα τους Νίκο Κανελλίδη, σε ηλικία 90 ετών που ήταν κι' αυτός από τους καλλίτερους βιοτίστας της εποχής του.

— Στο μεταξύ, αντίθετα με το Βαγγέλη Κανελλίδη που δεν ενοεί να το κουνήση από την 'Αθήνα, παρά τις δελεαστικές προτάσεις που έχει, ο Γιάννης Κανελλίδης, πρόκειται να φύγει σύντομα για την 'Αμερική, όπου θα συνεργασθί πάλι με τον Νίκο Γούναρη.

— Σημειώτουν ότι ο Γούναρης, που διέκοψε τις εμφανίσεις του στα κέντρα, έδωσε την περασμένη Κυριακή με εξαιρετική επιτυχία, την πρώτη του μεγάλη συναυλία στην αίθουσα «Μανχάταν Σέντερ» με τη συνεργασία του γνωστού πιανίστα Γιώργου Παδρά.

— Ο Ντίνος 'Ηλιοπούλος και η Τζένη Καρέζη, που απεχώρησαν από το θέατρο «Ακροπόλη», δε εμφανισθούν μαζί σε μία καινούργια ταινία της «Αν. Ζερβός». Το καλοκαίρι, εξ' άλλου, σκοπεύουν να συγκροτήσουν δικό τους θίασο.

— Μία γνωστή τραγουδίστρια, η 'Ιωάννα 'Αλβα, που εγκατέλειψε προσωρινά το τραγούδι, μετά τα δυο αγοράκια της, απέκτησε πάλιν λίγες μέρες και ένα κοριτσάκι.

— Ένας καινούργιος τραγουδιστής με ωραία φωνή, ο Λεωτέρης Λιγνός, έκανε την εμφάνισή του με πολλή επιτυχία, στα μουσικά προβιά του κινηματογράφου «Ριβερί».

— Σε ένα μεγάλο πάρτυ, που δόθηκε στο Χόλλυγουντ ή γνωστή 'Ελληνίδα χορεύτρια Μπουμπούκα, που έπαινε φανιζέται, έπειτα από μία μεγάλη περιδεία, στο Λας Βέγκας, γνωρίστηκε με τον 'Ελβις Πρίσλεϊ.

— Ο τελευταίος, που ένθουσιασθηκε από τον ανατολίτικο χορό της, της έπρότεινε να εμφανισθί μαζί του σε μία νέα μουσικοχορευτική ταινία. Η Μπουμπούκα δέχθηκε την πρόταση και ετοιμάζεται για να πραγματοποιήσει προσεχώς την εμφάνισή της.

— Ο λεβεντοκόρμος ευχνοί της ανακτορικής φρουράς άρεσαν ιδιαίτερα στην Τζέην Μάνσφιλντ που θαυμάζει τους ωραίους και ρωμαλέους άνδρες. Στη φωτογραφία μας η Τζέην ποζάρει με το φέσι ενός από αυτούς.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΖΕΗΝ ΜΑΝΣΦΙΛΝΤ στην Αθήνα

«Η γυναίκα που δίνει στους άντρες να καταλάβουν τί είναι... έρως!»

ΠΟΛΛΑ λαμπρά αστέρια του διεθνούς κινηματογραφικού στερέματος πέρασαν κατά καιρούς από την 'Αθήνα. Μερικά παρέμειναν εβδομάδες, ακόμα και μήνες στη χώρα μας, για να γυρίσουν διάφορα φιλμ, κανένα όμως δεν άσασχόλησε, δεν αναστάτωσε, θα μπορούσαμε να πούμε, τόσο την κοινή γνώμη, όσο η κερκτική γόρσα Τζέην Μάνσφιλντ, η οποία, κατά την τριήμερη παραμονή της στην 'Αθήνα, δεν άφησε κανένα ασυγκίνητο.

Είχαμε την τύχη να παρακολουθήσουμε την Τζέην από την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι της στην 'Ελλάδα, από το αεροδρόμιο του 'Ελληνικού, όπου το κοινό επεφύλαξε στη στάρ μία τόσο ένθουσιώδη υποδοχή, ώστε δυσχέρανε το έργο της αστυνομίας, την αποστολή πολλών δημοσιογράφων και έβαλε σε δύσκολη θέση ακόμα και τους ανθρώπους που την υποδέχτηκαν για λογαριασμό της «Σκούρας-Φίλμς». «Ένας απ' αυτούς στάθηκε αδύνατο να την πλησιάσει κατά τη σύντομη παραμονή στο αεροδρόμιο και παρά λίγο το ατσκίνητο που μετέφερε τη Τζέην από το αεροδρόμιο στην 'Αθήνα, να φύγει χωρίς αυτόν.

Κατόπιν συνεννοήσεων με τους εκπροσώπους της «Φόξ» στην 'Ελλάδα ο «Θεσσαυρός» και η «'Αθηναϊκή» επρόκειτο να δεξιώθουν την Τζέην Μάνσφιλντ σ' ένα αθηναϊκό κέντρο κατά το πρώτο βράδυ της παραμονής της στην 'Αθήνα. Ακολούθησε, λοιπόν, τη γόρσα στο ξενοδοχείο της «Μεγάλης Βρετανίας» και παρευρεθήκαμε στην εγκατάστασή της σ' ένα κομψό διαμέρισμα του πέμπτου πατώματος.

Στο μικρό σαλονάκι δε βρισκόταν τώρα κοντά στη γόρσα με τα λευκόχρσα μαλλιά, παρά μερικοί προνομιοχού: οι εκπρόσωποι της «Σκούρας-Φίλμς» κ. κ. Μέλας, Λαζαρίδης και Πέπας, που έμειναν κοντά της καθ' όλη τη διάρκεια της παραμονής της στην 'Ελλάδα, ο Γιώργος Οικονομίδης, ο συντάκτης της «'Αθηναϊκής» και ο υποφαινόμενος.

Ο Οικονομίδης έκανε εκεί στη Τζέην το πρώτο κουμπλιμένο που άκουσε στην 'Ελλάδα:

— Τζέην, της είπε, είναι η πρώτη φορά, που ο ήλιος ανατέλλει στην 'Αθήνα, βράδυ!...

Η Τζέην ένθουσιασθηκε και ο ένθουσιασμός της αυτός μεγάλωσε περισσότερο μόλις έμαθε πως ο Γιώργος Οικονομίδης της είχε ετοιμάσει ένα καλυψώ, το «Καλυψώ-Τζέην», που, όπως της είπε, θα χορευε μαζί της στο «Κάστρο» το βράδυ της επομένης.

— Δεν πρόκειται να κοιμηθώ άποψε, του είπε η Τζέην. Θα καπνίζω το ένα τσιγάρο μετά το άλλο, περιμένοντας άνυπόμονα την ώρα αυτή.

«Υστερα, ζήτησε να μάθω αν ο Γιώργος Οικονομίδης ήταν παντρεμένος.

— Κοίμα, του είπε μόλις άκουσε την καταφατική απάντησή. «Αν δεν ήσουν, θα ζητούσα από τον Μίκυ Χάργκιταϊ (Μίστερ 'Αμερική), να μου επιτρέψει να σ' έρωνα με το διάστημα της παραμονής μου στην 'Αθήνα.

Επωφεληθήκαμε της παραμονής μας κοντά στη στάρ, για να της υποβάλουμε σειρά ερωτήσεων. Μάθαμε έτσι, πως το αγαπημένο της λουλούδι είναι η γαρβένια, πως λατρεύει τον μισοτήρα της, που της στέλνει τρία γράμματα κάθε μέρα και πως κι' αυτός την υπεραγαπά και κοιμάται τώρα, κατά το διάστημα του ταξιδιού της Τζέην, στην Ευρώπη, άγκαλιά με τη γυναίκα και τα φορέματά της. Μία άλλη εκδήλωση αγάπης του Μίκυ είναι, ότι έχει αναλάβει τη φύλαξη και περιποίηση των 24 σκύλων της Τζέην, η οποία δεν πήρε μαζί της παρά μόνο το μικροσκοπικό «Πάουιντερ Πάφ».

Απαντώντας στις ερωτήσεις μας, η Τζέην έκανε και επίδειξι πνεύματος. Όταν τη ρωτήσαμε ποιά δέντρο προτιμά, μας είπε, μ'ένα νοζιδάριο μορφοσμό:

— Μα ποιά άλλο; Το γενεαλογικό μου!

Κι' όταν ζητήσαμε να μάθουμε

Οι λεβεντοκόρμοι ευχνοί της ανακτορικής φρουράς άρεσαν ιδιαίτερα στην Τζέην Μάνσφιλντ που θαυμάζει τους ωραίους και ρωμαλέους άνδρες. Στη φωτογραφία μας η Τζέην ποζάρει με το φέσι ενός από αυτούς.

με ποιάς ήταν ο αγαπημένος της συγγραφέας, μάθαμε πως ήταν ο Μίκυ Χάργκιταϊ, όταν της έγραφε τα γεμάτα ερωτική φλόγα γράμματα. Λέγοντας τα αυτά, αγκάλιασε με πάθος τα τρία γράμματα του Μίκυ, που μόλις πρό ολίγου της είχε παραδώσει ένας γκρουμ του ξενοδοχείου.

Παραδώσαμε την Τζέην στα χέρια της Ντόρις, που είναι η μόνη κομμάτρια και μασάζ της, και φύγαμε για να ξανασυναντηθούμε, μία ώρα αργότερα, στο «Τζάκι».

«Εκεί μάθαμε πως το αγαπημένο τραγούδι της Τζέην είναι το «'Αριθεντέρτσι Ρόμα» και εκεί η στάρ γνώρισε τον 'Ιταλό ξεν-πρεμιέ Τόνι 'Αντζελί.

Σας είναι γνωστές από τον ημερήσιο Τύπο όλες οι λεπτομέρειες του φλογερού αλλά συντόμου ειδυλλίου των δυο καλλιτεχνών, που είναι 24 χρόνων ο καθένας. Βρεθήκαμε όμως κοντά τους κατά τη γέννηση του κεραυνόβαλου αυτού έρωτα, που αναστάτωσε όχι μόνο τους δυο πρωταγωνιστές του, αλλά και τον 'Αμερικανό διαφημιστή, που συνάδευε τη στάρ και όλους όσοι παρακολούθησαν, ως αυτόπτες μάρτυρες, τις διάφορες πτυχές του ειδυλλίου.

Στο «Τζάκι» ο Τόνι τα κατάφερε να καθήση κοντά στην Τζέην και εκεί άρχισαν οι μικροπεριποιήσεις και οι πρώτες εκδηλώσεις θαυμασμού. Οι δυο πρωταγωνιστάι του ειδυλλίου χρησιμοποίησαν θεαμηνέα, γιατί ο μόν Τόνι ήξερε μόνο 'Ιταλικά, η δε Τζέην μόνο αγγλικά.

Στην «Τριάντα», όπου πήγαμε έπειτα, για να πραγματοποιηθί η επιθυμία της Τζέην, που ήθελε «μπουζούκιας», το ειδύλλιο φούντωσε. Η Τζέην δεν έβλεπε παρά μονάχα τον Τόνι κι' εκείνος πάλι της φερόταν σ'α να μην υπήρχε κανένας άλλος μέσα στο κέντρο.

Ρωτήσαμε τότε την Τζέην αν μπορούσαμε να δημοσιεύσουμε την είδηση πως ένα σοβαρό ειδύλλιο άρχισε κάτω από την 'Ακροπόλη. «Αν και χαλασμένη από την άσθενή σαμπάνια-ροζέ, η Τζέην συνηλθε για μία στιγμή και προσπάθησε να μας πείση πως δε συνέβαλε τίποτα το σοβαρό.

— Θαυμάζω κάθε τι το ωραίο, μας είπε, και πρό παντός τους άρραίους και ρωμαλέους άνδρες. Ο Τόνι είναι ένα ωραίο παιδί και μ' άρεσει πολύ. Άλλωστε, μοιάζει καταπληκτικά μ' έναν 'Ιταλό βιοτίσται, που συνάντησα στη Ρώμη και το άπριος με συγκίνησε με το παρτιτικό του παίξιμο.

— Και ο Μίκυ Χάργκιταϊ; — Εκείνος είναι ο άραα δωριστικός μου, είναι κάτι μόνιμο και σοβαρό!...

— Διλαδή ο Τόνι δεν είναι παρά μία περαστική περιπέτεια, χωρίς καμμία ιδιαιτεση σημασία;

Η Τζέην απέφυγε ν' απαντήσει στο ερώτημα αυτό. «Ο δε 'Ιταλός, αυτομολώντας, να μισή τί έβγα γι' αυτόν, μας ρωτούσε συνεχώς: — Τι λές;... Τι λές για μένα;

Θελήσαμε να ικανοποιήσουμε την περιέργειά του, αποκρυπτοντάς του τα δ-α ε-χ-ν λέ-θη, μ' ένα πάτημα του ποδιού κάτω από το τραπέζι, μας έδωσε να καταλάβουμε πως η Τζέην δεν ήθελε να την απογοητεύουμε.

Κι' όπως απέδειξαν τα γεγονότα που επακολούθησαν, τα πράγματα πήραν τόσο σοβαρή μορφή, ώστε μόνο η αναχώρησή της στάρ για το Λονδίνο, ξανάφερε τη Τζέην μπροστά στην πραγματικότητα και καθήσυχασε τους ανθρώπους που έφεραν κάποια εύθυνη άπάντησι της επί-ρικής γι'α το γαζέτι της στάρ.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Δύο υπερπαραγωγές

★ Ο Κριστιάν-Ζεκ θα ξανασυναντηθί τον ηρωικό «Τάρας Μπουμπάκα». Τον άρχηγό αυτό των Κοζάκων, που υπέθεθε, το 1936 ο Χέρσο Μπόρ, ως υποδύθη τότε ο «Έρνστ Μπόργκνιν, τα δε εξωτερικά του έργου θα γυριστούν στη Γιογκοσλαβία.

★ Οι Ρώσοι ετοιμάζουν μία νέα έκδοσι του έργου «Πόλεμος και Ειρήνη». Το φίλε θα χωρισθί σε τρεις εποχές, η κάθε μία από τις οποίες θα διαρκή τρεις ώρες.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δορυφόρος

«Ο! ειρωνεία τραγική και πλάνη κατά κόρον! Σάλος τούτεστιν γίνεταί περί των δορυφόρων και περί Σπουτνίκ ουμιλούν σφοδρώς κι' ιταμώς και δι' έμέ τον γόντα, ω Δία, ουδαμώς. Ήγουν διάγω κατ' αυτός ως έσοχατος άνηρ καθ' ο είς τήν αφάνειαν με έθεσαν προώρως, ενώ τυγχάνω ως είκος καγώ λαμπρός άστηρ και των ηθλών γενικώς ο πρώτος δορυφόρος. Και πολλαπλώς εκπλήττομαι επί τω γεγονότι, καθ' ότι μέγας Δόν Ζουόν και γόνς δηλονότι με άνοουόν παντρίσασιν προφίλ τε και άνφας καίτοι περί τα θήλας ποιω περιστροφάς. Ής δορυφόρος τοιγαρύν γυρνά περί τα θήλα και ένεκεν του έρωτος ή γόνιμος ροπή εκπέμπω ουν και σήματα σαφή κατά το δείλι διά (ψι-ψιτ) ένίοτε και άλλοτε μπι-μπι! Ούτω προκέρς νεάνιδα μβανίας καθ' (όδόν

—Ψιτ-ψιτ! και πάλιν έκραζον σαφώς κι' (άναφανδόν —Μπι-μπι! Έλθέ, ω Μούσα μου, της εί- (πον με σαγάνην. —Μπι-μπι! ίνα διέλθωμεν του μέλιτος (σελήνην. Πλάνη, παίδες, απέχώρην μετ' ου πο- (λύ ποσώρως, καθ' ο, ενώ έτύγχανον της Μία ο δορυ- (φόρος, έκ ταύτης φεϋ! καθ' ήν στιγμήν έποί- (ουν τας στροφάς έδέχθην έν' χαστούκιον, ή Ζία, ντούμ- (πλού-φας! Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΟΜΠΕΡΤΟ ΚΑΛΙΤΝΥ

2

Το διάστημα

Οι τεράστιες προοπτικές που ανοίγονται μπροστά

ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ

ΑΠΟ τη στιγμή που το διαστημόπλοιο μας θα πλησιάσει στον πλανήτη-στόχο — ως υποθέσουμε, ότι πρόκειται για τη Σελήνη — θα πρέπει να ξαναβάλουμε τους κινητήρες του σε κίνηση, για να μπορέσουμε να προσγειωθούμε ομαλά. Διαφορετικά, θα συντρίβονταν πάνω στο έδαφος. Με τη βοήθεια των κινητήρων θα αποφύγει επίσης τον κίνδυνο να μεταβληθεί σε δορυφόρο του πλανήτη που πηγαίνει να επισκεφτεί.

Ο κίνδυνος αυτός είναι σχεδόν ανύπαρκτος για τη Σελήνη, που η βαρύτης πάνω στην επιφάνειά της αντιστοιχεί μόνο στα 0,17 της γήινης. Αρχίζει, όμως, να γίνεται υπολογισμός προκειμένου για τον Άρη, που η βαρύτης του αντιστοιχεί στα 0,4 της γήινης και είναι εξαιρετικά σοβαρός προκειμένου για την Άροδίτη, που έχει την ίδια περίπου βαρύτητα με τη Γη (0,9 της γήινης, για την ακρίβεια).

Είναι αυτόντο, ότι το διαστημόπλοιο μας θα πρέπει να έχει μαζί του την απαραίτητη καύσιμη ύλη για το ταξίδι της επιστροφής.

Η απογείωση από τη Σελήνη θα είναι σχετικά εύκολη. Πραγματικά, η ταχύτης απελευθέρωσης από το δορυφόρο μας υπολογίζεται σε 2,4 χιλιόμετρα στο 1" (έναντι 11,2 της Γης). Για να ξανααυξήσουμε από τη Σελήνη θα χρειαστούμε, λοιπόν, το πέμπτο περίπου της καυσίμου ύλης, που καταναλώσαμε για να βγούμε από το έλκτικό πεδίο της Γης.

Κάπως δυσχερέστερη θα είναι η απογείωση από τον Άρη. (Η ταχύτης απελευθέρωσης από αυτόν τον πλανήτη υπολογίζεται σε 5 χιλιόμετρα στο 1").

Η απογείωση από την Άροδίτη, τέλος, θα παρουσιάσει τις ίδιες περίπου δυσχέρειες, όπως και το ξεκίνημά μας από τη Γη, δεδομένου, ότι η ταχύτης απελευθέρωσης από αυτόν τον πλανήτη υπολογίζεται σε 10,2 χιλιόμετρα στο 1".

Μπαίνοντας στο έλκτικό πεδίο ενός άλλου πλανήτη, οι αστροναύτες θα αρχίσουν ν' αποκτούν, και πάλι κάποια βαρύτητα.

Αυτή η βαρύτης θα αυξηθεί κατά την απογείωση (υπερβαρύτης). Η αυξησή της θα είναι μικρή προκειμένου για τη Σελήνη μεγαλύτερη για τον Άρη, για δε την Άροδίτη όμοια σχεδόν με εκείνη που οι αστροναύτες αισθάνθηκαν κατά την απομάκρυνσή τους από τη Γη. Ανάλογη θα είναι και η ένταση των φυσολογικών αντιδράσεων, που περιγράφουμε σε προηγούμενο άρθρο.

Το διαστημόπλοιο μας, κατά την έξοδο του από το έλκτικό πεδίο της Σελήνης ή οποιουδήποτε άλλου πλανήτη, θα συνεχίσει το ταξίδι του με σπυρμιμένους τους κινητήρες του. Όταν, όμως, πλησιάσει στη Γη, θα τουςβάλει και πάλι σε λειτουργία, για να εξασφαλίσει ομαλή προσγείωσή. Οι αστροναύτες μας, που ήταν ανάλαφροι σαν πουλούλα, θα ξαναρχίσουν τότε να παίνουν βάρος.

ΤΡΙΑ ΡΩΣΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

Πότε θα καταστή δυνατή η έκσφενδονισή, ενός κατοικημένου πυραύλου προς τη Σελήνη;

Οι Ρώσοι την ανήγγειλαν ως πολύ πρόχειρη Προηγούμενος όμως, θα πρέπει να στείλουμε στη Σελήνη κάποιον πύραυλο, που θα μας δώσουν τις απαιτούμενες πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση που επικρατεί στο δορυφόρο μας.

Τα τρία ρωσικά σχέδια για την έκσφενδονισή παρομοίων πυραύλων είναι τα εξής:

1) Το καθήκον του Τσεμπταρέβ. Ο Ρώσος επιστήμων υπολογίζει τη διάρκεια του ταξιδιού στη Σελήνη σε 10 ημέρες. «Ο πύραυλος θα χρησιμοποιήσει καύσιμη ύλη μόνο κατά το πρώτο μέρος του ταξιδιού, δηλαδή ο καθηγής Τσεμπταρέβ. Θα κινηθεί, κατόπιν χωρίς στη συνδυασμένη ενέργεια των έλκτικών δυναμικών της Γης, της Σελήνης και του Ήλιου. Θα μπορεί έτσι να φτάσει σε απόσταση 400.000 χιλιομέτρων από τη Γη και να ξαναγυρίσει κατόπιν με τον ίδιο τρόπο».

2) Το μόλις 25ετούς επιστήμονος Γιεγκορόφ. Ο νεαρός Ρώσος επιστήμων σχεδιάζει να στείλει έναν πύραυλο, που θα τον οδηγήσει με τέτοιο τρόπο, ώστε να κάμει το νύρο της Σελήνης, σύμφωνα με τη διεύθυνση του Ισημερινού της και ενός άριθμου μεσημβρινών και παραλλήλων. Η εξερεύνησή της θα είναι έτσι πλήρης. Αυτό τον πύραυλο θα τον ξαναφέρει κατόπιν μέσα στο έλκτικό πεδίο της Γης, για να είναι δυνατό να μας μεταδώσει τις πληροφορίες που θα έχουν συλλέξει τα όργανά του. Ο Γιεγκορόφ θα τον ξαναστείλει κατόπιν στο διαπλανητικό χώρο, για να συγκεντρώσει και άλλες χρήσιμες πληροφορίες. Έτσι, θα έχει οικονομία καυσίμου ύλης (εκτός από εκείνη που θα χρησιμοποιηθεί την πρώτη φορά, δε θα χρειαστεί άλλη) και θα μπορέσει ακόμα και μέσα σε μικρό διάστημα να συγκεντρώσει πολυτιμότερες πληροφορίες.

3) Το καθήκον του Κλέμπτσενιτς. Ο Ρώσος επιστήμων σχεδιάζει να έκσφενδονίσει έναν πύραυλο, που θα τον οδηγήσει με κύματα ραντάρ ως την έλκτική ζώνη της Σελήνης. Εκεί ο πύραυλος θα προσγειωθεί μόνος του και θα αρχίσει να μεταδίδει τις παρατηρήσεις του στη Γη.

ΟΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Όπως είπαμε και σε προηγούμενα άρθρα, ξέρομε αρκετά πράγματα

από το πλανητικό μας σύστημα, ώστε δεν πρέπει να περιμένουμε μεγάλες εκπλήξεις από την επίσκεψή μας στους πλανήτες που το αποτελούν.

Αλλά τα όνειρά μας δε σταματούν πιά στο πλανητικό μας σύστημα. Πέραν απ' αυτό εκτείνεται το απέραντο διάστημα, με τα δισεκατομμύρια των κόσμων του, που μας επιφυλάσσουν τις μεγαλύτερες εκπλήξεις. Και η σημαντικότερη απ' αυτές θα είναι το να συναντήσουμε εκεί άλλα σκεπτόμενα όντα, όμοια ή και άνωτερα από μας...

«Αν το πλανητικό μας σύστημα δεν παρουσιάζει συνθήκες ευνοϊκές για την ανάπτυξη ζωής, όπως τουλάχιστο μπορούμε να συμπεράνουμε από τα όσα ξέρομε ως σήμερα — έγραφε πριν από λίγο καιρό ο Ρώσος καθηγητής Μάλκιν — είναι αναμφισβήτητο, όμως, ότι μέσα στο απέραντο σύμπαν θα συναντήσουμε δισεκατομμύρια κόσμων όμοιων με το δικό μας».

Ο ΓΑΛΑΞΙΑΣ ΜΑΣ

Αρχίζοντας από τη Σελήνη, επισκεφθήκαμε διαδοχικά όλους τους πλανήτες του συστήματός μας και φτάσαμε ως τον μακρινό Πλούτωνα, που μπορούμε να τον δούμε σαν ένα είδος φρουρού μπροστά στις παγωμένες αβύσσους του διαστήματος.

Αλλ' ως προχωρήσαμε. Πετώντας με την ταχύτητα του φωτός (300.000 περίπου χιλιόμετρα στο 1"), θα χρειαζώμαστε πάνω από τέσσερα χρόνια, για να φτάσουμε στο πιο κοντινό άστρο, που βρίσκεται στον άστερισμό του Κενταύρου. Από εκεί, θα μπορούσαμε να πετάξουμε σ' ένα άλλο άστρο κι' έτσι να συνεχίσουμε το ταξίδι μας μέσα στο διάστημα... Αυτό το διάστημα, που απλώνεται ολόγυρα στο μικρό πλανητικό μας σύστημα (για τη στιγμή, θα περιοριζόμαστε σ' αυτό μόνο το κομμάτι του διαστήματος) είναι διάσπαρτο με άστρα. Το μάτι μας μάς δείχνει τόσο κοντά το ένα στο άλλο, που φαίνονται σ' ένα αποτέλεσμα ένα μεγάλο σύννεφο. Αυτό το σύννεφο είναι ο Γαλαξίας μας. Αλλ' όταν κυττάζουμε αυτό το σύννεφο μ' ένα μέτριο τηλεσκόπιο, η άρχική μας εντύπωση αλλάζει. Γιατί βλέπουμε τότε, ότι τα άστρα που αποτελούν αυτό το σύννεφο βρίσκονται σε τεράστιες αποστάσεις το ένα από το άλλο.

Το μυαλό του ανθρώπου είναι άνικανο να συλλάβει το πλήθος ατόμων των άστρων. Οι αστρονόμοι έχουν υπολογίσει, ότι ο Γαλαξίας μας αποτελείται από 100 δισεκατομμύρια άστρα κι' ότι έχει το σχήμα ενός γιγαντιαίου τροχού, που η διάμετρος του αντιστοιχεί σε 300.000 έτη φωτός και το πάχος του σε 30 καί πλέον έτη φωτός! Ο χώρος που καταλαμβάνει ο Γαλαξίας μας είναι, λοιπόν, τόσο απέραντος, ώστε τα 100 δισεκατομμύρια άστρα που βρίσκονται μέσα σ' αυτόν φαίνονται σ' αχνά. Οι αποστάσεις που χωρίζουν τα άστρα του Γαλαξία είναι ασύλληπτες για το φτωχό μυαλό μας. Να

ματευτήθη!

στον άνθρωπο, μετά από την έκσφενδονισή του α' ρωσικού δορυφόρου

κάτι που θα μπορέσει να μας δώσει ίσως κάποια ιδέα γι' αυτές: "Αν αυξάναμε αυτά τα 100 δισεκατομμύρια άστρα κατά 1 εκατομμύριο φορές, αν τα κάναμε, δηλαδή, 100 τετράκις εκατομμύρια, θα περιτρέφονταν και πάλι με όλη τους την άνεση, χωρίς να διατρέχουν τον κίνδυνο να συγκρουσθούν μεταξύ τους."

150 ΕΞΑΚΙΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΗΛΙΑΝ!

«Ας βγούμε, όμως, από την περιοχή του Γαλαξία μας, προς το μέρος του άστερισμού της Άνδρομέδας. Εκείνοι που έχουν δυνατό μάτια μπορούν ίσως να διακρίνουν κοντά σ' αυτό τον άστερισμό μια μικρή λάμψη, όπως ενός κεριού που τρεμοσβύνει. Αυτή η λάμψη είναι ο νεφελειδής της Άνδρομέδας, που αποτελείται από δισεκατομμύρια άστρα.

Ο νεφελειδής της Άνδρομέδας είναι, λοιπόν, ένας άλλος Γαλαξίας. Κι' υπάρχουν τόσοι ακόμη μέσα στο διάστημα! Το τηλεσκόπιο του όρους Παλομαρ, που είναι το ισχυρότερο του κόσμου, μάς έχει φανερώσει ως σήμερα πάνω από ένα δισεκατομμύριο Γαλαξίων! Αλλ' οι αστρονόμοι υπολογίζουν, ότι πρέπει να υπάρχουν μέσα στο διάστημα άνω των 100 τρισεκατομμυρίων. Και πρόκειται για Γαλαξίες, που ο καθένας απ' αυτούς αποτελείται από εκατοντάδες δισεκατομμύρια άστρα!

Οι αστρονόμοι μάς λένε ακόμη πως υπάρχουν μέσα στο άχανες σύμπαν τουλάχιστον 150 εξάκις εκατομμύρια ήλιων (150, ακολουθούμενοι από 21 μηδενικά) και πως, αν παίρναμε όλη την ύλη που περιέχεται μέσα στο διάστημα και τη σκορπίζαμε ομοιόμορφα, κάθε γραμμάριο θάπεφτε σ' έναν κύβο, που κάθε πλευρά του θα είχε μήκος 100.000 χιλιομέτρων.

Στο σημείο αυτό χρειάζεται να κάμουμε μια διευκρίνιση. Το διάστημα για το οποίο μιλάμε είναι εκείνο που έχουμε εξερευνήσει με τα τηλεσκόπιά μας. Το διάστημα αυτό έχει ακτίνα 300 εκατομμυρίων ετών φωτός. Πέραν απ' αυτό απλώνεται πιθανόν ένα άλλο διάστημα, που μάς είναι ολότελα άγνωστο, γιατί τα τηλεσκόπιά μας δε μπορούν να μάς δώσουν την παραμικρή ιδέα γι' αυτό.

Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, να ξεκαθαρίσουμε τις γνώσεις μας πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Στην αστρονομική γλώσσα αποκαλούμε διάστημα το χώρο μέσα στον οποίο κινούνται οι κόσμοι των άστρων. Αυτό το διάστημα, που συμπίπτει με τον «ουρανό» των αρχαίων, είναι ενιαίο. «Εμείς, όμως, για να μπορέσουμε να το κατανοήσουμε καλύτερα, διακρίνουμε σ' αυτό τα εξής μέρη:

α) Διαπλανητικό χώρο. Είναι ο χώρος μέσα στον οποίο κινείται ο Ήλιος και οι πλανήτες, μεταξύ των οποίων και η Γη. Ακριβό σημείο αυτού του χώρου είναι η περιοχή όπου κινείται ο Πλούτων.

β) Χώρος του Γαλαξία. Πρόκειται για το δικό μας Γαλαξία, εκείνον, δηλαδή, στον οποίο ανήκομε μαζί με τον Ήλιο και τους άλλους πλανήτες του συστήματός μας.

γ) Εξωγαλακτικό χώρο. Είναι το διάστημα που βρίσκεται έξω από το Γαλαξία. Μέσα σ' αυτό κινούνται οι άλλοι Γαλαξίες, οι νεφελειδείς, τα καλούμενα «νέφη» κλπ.

δ) Το διάστημα που έχουν εξερευνήσει τα τηλεσκόπιά μας έχει ακτίνα 300 εκατομμυρίων ετών φωτός. Πέραν απ' αυτό εκτείνεται το άγνωστον.

ΠΥΡΗΝΕΣ ΠΛΑΝΗΤΙΚΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ

Όπως εξηγήσαμε και σε προηγούμενα άρθρα, από θεωρητικής απόψεως, τίποτα δεν εμποδίζει τον άνθρωπο να ταξιδέψει από τον ένα Γαλαξία στον άλλο. Πραγματικά, αν χρησιμοποιούσαμε γι' αυτό το ταξίδι έναν πύραυλο, που θα έτρεχε με ταχύτητα έλας, φώς κατώτερη από εκείνη του φωτός, ο χρόνος θα επιβραδυνόταν σε τέτοιο βαθμό, ώστε οι αστροναύτες μας, χωρίς να γεράσουν αισθητά, θα κατάφεραν να ταξιδέψουν επί δισεκατομμύρια χρόνια.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι αυτός ο πύραυλος είναι έτοιμος, καιτοι, για τη στιγμή, δεν έχουμε την παραμικρή ιδέα για το πως πρέπει να τον φτιάξουμε.

Το πρώτο πράγμα που θα κάμουν οι αστροναύτες μας θα είναι να ανακαλύψουν ήλιους, που να έχουν τους πλανήτες. Γιατί είναι αυτόντο, ότι δε μπορούμε να προσγειωθούμε πάνω σ' ήλιους. Θα δεν είναι τίποτ' άλλο από μια κόλαση φωτιάς. Θα αναζητήσουμε, λοιπόν, πλανήτες που να περιστρέφονται γύρω σ' αυτούς τους ήλιους και όπου να επικρατούν άνετες συνθήκες, για να μπορέσουμε να προσγειωθούμε.

Για πολύν καιρό, οι αστρονόμοι μας αναρωτήθηκαν πως είχαν γεννηθεί οι πλανήτες του συστήματός μας. Όλες οι παλιές θεωρίες χαρακτηρίζονταν τη γένεση τους σαν κάτι το εξαιρετικά δύσκολο και συνεπώς το σπάνιο μέσα στο σύμπαν. Και γι' αυτό οι

παλιοί αστρονόμοι νόμιζαν, ότι οι ήλιοι που είχαν γύρω τους πλανήτες, ήταν ελάχιστοι μέσα στο Γαλαξία μας. Μερικοί υποστήριζαν, μάλιστα, πως μόνο ο δικός μας ήλιος κι' ένα άλλο άστρο είχαν πλανήτες και να πως εξηγούσαν τη γέννησή τους: Πριν από δισεκατομμύρια χρόνια, ένας ήλιος πέρασε κοντά στο δικό μας. Λόγω της αμοιβαίας έλξης τους, δημιουργήθηκαν τεράστιες παλίρροιες ρευστής ύλης και στους δύο. Αυτές οι παλίρροιες σήκωσαν γιγαντιαία κύματα, που ανέβηκαν σε μεγάλο ύψος, λέπτυναν βαθμιαία και στο τέλος κομμάτιαστηκαν.

Αυτά τα κομμάτια διασκορπίστηκαν κατόπιν μέσα στο διάστημα κι' έγιναν πλανήτες, που άρχισαν να περιστρέφονται γύρω στους άρχικούς ήλιους.

Οι θεωρίες αυτές κατέρρευσαν, όμως, κατά τα τελευταία χρόνια, γιατί οι νεώτερες παρατηρήσεις μας απέδειξαν, ότι πολλά από τα άστρα που βρίσκονται «κοντά» μας — με την έννοια που σημειώσαμε παραπάνω — έχουν το καθένα τους πλανήτες του. Πολλούς απ' αυτούς, λόγω της μικρής λάμψης που έχουν και της μεγάλης απόστασώς όπου βρίσκονται, δε μπορούμε να τους διακρίνουμε ούτε με τα ισχυρότερα τηλεσκόπια. Οι αστρονόμοι, όμως, είναι σε θέση ν' αποδείξουν την ύπαρξή τους. Και να με ποιά τρόπο:

Παρακολουθώντας προσεκτικά ώριμένα άστρα και για μακρά περίοδο ετών, πρόσεξαν ότι δε μετεκινούντο στον ουρανό σε ευθεία γραμμή, αλλ' ότι ακολουθούσαν μια κυματοειδή τροχιά. Από τη φυσική, όμως, ξέρομε πως ένα σώμα, αν δεν υποστή καμμία ξένη επί-

Πολλά άστρα μέσα στο διάστημα φωτίζονται από δύο ή περισσότερους ήλιους. Το θέαμα θα είναι αληθινά φαντασμαγορικό. Οι επιστήμονες έχουν την γνώμη ότι σε πολλά πλανητικά συστήματα του Γαλαξία υπάρχουν δύο ή και περισσότεροι ήλιοι, γύρω στους οποίους περιστρέφονται οι πλανήτες.

Ένας οπείροειδής νεφελοειδής που διακρίνεται στην περιοχή της Μεγάλης Άρκτου. Η φωτογραφία έχει παρθεί από το άστεροσκοπείο του όρους Ουίλσον, στην Καλιφόρνια.

δραση, κινείται μέσα στο διάστημα, σ' ευθεία γραμμή. Η κυματοειδής τροχιά δε μπορεί να είναι, να εξηγηθεί παρά μόνο με την υπόθεση, ότι υπάρχουν ζώνες επιδράσεων που ανάγκασαν αυτά τα άστρα να ξεφύγουν από την ευθεία γραμμή. Αυτές οι επιδράσεις ωφείλονται, συνεπώς, σε πλανήτες που περιστρέφονταν γύρω στα άστρα. Αυτό το αποτέλεσμα, φυσικά, δε μπορούσαν να το προκαλέσουν παρά πολύ μεγάλοι πλανήτες. Οι άστρονόμοι, υπολογίζοντας αυτούς τους κυματισμούς, κατέγραψαν, μάλιστα, να προσδιορίσουν το μέγεθος και την τροχιά αυτών των πλανητών. (Μην ξεχνάμε το προηγούμενο της ανακαλύψεως του Ποσειδώνος. Ο Γάλλος άστρονόμος Λεβερριέ, μελετώντας τις διακυμάνσεις που παρουσίαζε η τροχιά του Ουρανού είχε καταλήξει στο συμπέρασμα, ότι ωφείλονταν στην ελκτική επίδραση ενός άλλου πλανήτη. Προσδιόρισε, μάλιστα, τη θέση αυτού του άγνωστου ακόμη πλανήτη. Και, πραγματικά, ένας άλλος άστρονόμος, ο Γερμανός Γκάλ, έρευνώντας προς αυτή την κατεύθυνση, τον ανακάλυψε. Ο πλανήτης αυτός είναι ο Ποσειδών).

Οι υπολογισμοί μας μας δείχνουν, λοιπόν, μόνο τους πολύ μεγάλους πλανήτες. Μπορούμε όμως να υποθέσουμε, ότι πλάι σ' αυτούς υπάρχουν και άλλοι μικρότεροι, που προκαλούν ανώμαλες λόγω επιδράσεις και που για το λόγο αυτό μας είναι αδύνατο να προσδιορίσουμε τη θέση τους.

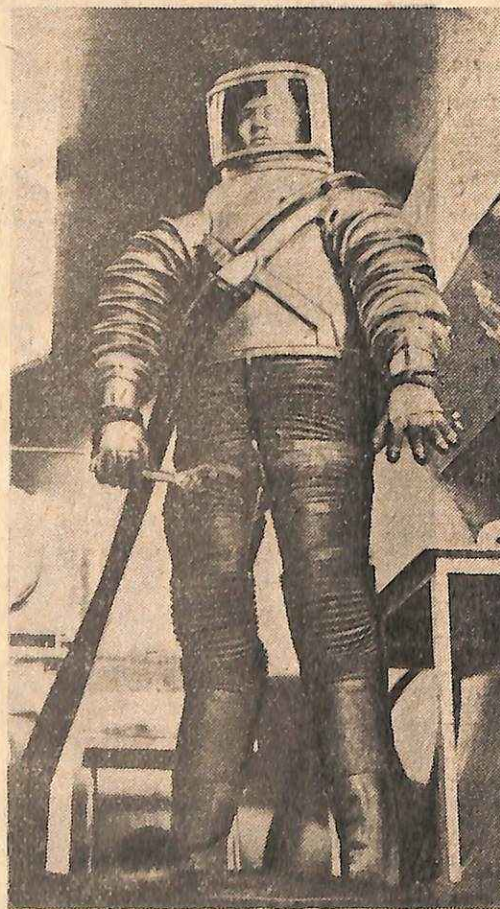
Μπορούμε, συνεπώς, να συμπεράνουμε, ότι τα άστρα που αποτελούν πυρήνες πλανητικών συστημάτων είναι εξαιρετικά πολυάριθμα.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ

Το ταξίδι έξω από το πλανητικό μας σύστημα να είναι εξαιρετικά δύσκολο και επικίνδυνο.

Το ταξίδι αυτό, όπως εξηγήσαμε, δε μπορεί να πραγματοποιηθεί παρά μόνο με ταχύτητες που θα προσεγγίζουν εκείνη του φωτός και που θα κάμουν το χρόνο να επιβραδυνθεί για τους άστρονάutes. Γιατί, διαφορετικά ανεξάρτητα από άλλες δυσκολίες, δε θα είχαμε ούτε τον υλικό χρόνο για να το πραγματοποιήσουμε. (Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι το πλησιέστερο σε μας άστρο, η «Πρόξιμα» του Κενταύρου βρίσκεται σ' απόσταση 4 1/2 ετών φωτός).

Ταξιδεύοντας με παρόμοιες ταχύτητες, θα φτάναμε στον «Ήλιο π. γ.» μέσα σε 10 μόνο λεπτά. «Αλλά το δρομολόγιο του πυραύλου μας θα έπρεπε να ήταν τέτοιο, ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος να πέσουμε στον «Ήλιο μας ούτε σε κανένα άλλον ήλιο. Θα χρειαστεί, συνεπώς να διορθώνουμε διαρκώς την πορεία μας και να κάνουμε αυτή τη διόρθωση μέσα σε κλάσματα του δευτερολέγου.

Ρώσοι και Αμερικανοί προπονούν από τώρα τους μελλοντικούς άστρονάutes. Η φωτογραφία αυτή δείχνει έναν τύπο αμερικανικού οκαφένδρου που προετοιμάζει τον άστρονάυτη από τις επικίνδυνες ακτινοβολίες και τον απομακρύνει τελείως από το εξωτερικό περιβάλλον.

για να αποφύγουμε τους κινδύνους που μας απειλούν.

Εξώ, όμως, εμφανίζεται ένας άλλος κίνδυνος. Η πορεία μας μέσα στο διάστημα δε μπορεί να είναι παρά μόνο ευθύγραμμη. Γιατί κι' η πιο μικρή παρέκκλιση από την ευθεία, λόγω της αστροπιακής ταχύτητας, θα μπορούσε να προκαλέσει μια κεντρομόλη δύναμη, που θα κομμάτιαζε τον πυραύλο μας. Υπάρχει, βέβαια, ένα «περιβόριο ασφαλείας», που είναι διοφορετικό, όμως, από τη μία στιγμή στην άλλη. Ποιάς, λοιπόν, θα υπολογίστην κάθε δεδομένη στιγμή αυτό το «περιβόριο ασφαλείας» και θα κάμη τις απαραίτητες διορθώσεις στην πορεία του πυραύλου μας;

Όπως είπαμε, αυτοί οι υπολογισμοί και οι διορθώσεις πρέπει να γίνουν στο εκατομμυριοστό ή το δισεκατομμυριοστό του δευτερολέπτου, γιατί, όπως ν' ανοιγοκλείσωμε τα μάτια μας, ο πυραύλος μας θα έχει διατρέξει 300.000 χιλιόμετρα.

Κανένας άνθρωπος εγκέφαλος δεν θα ήταν σε θέση να κάμη αυτούς τους υπολογισμούς σε τόσο ελάχιστο χρονικό διάστημα. Θα πρέπει, λοιπόν, να κατασκευάσωμε έναν ηλεκτρονικό εγκέφαλο, που να είναι σε θέση να παίρνει τις αποφάσεις του και να δίνει τις απαιτούμενες διαταγές στα όργανα πορείας μέσα στο εκατομμυριοστό ή το δισεκατομμυριοστό του δευτερολέπτου.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ

Τ'ας υποθέσωμε τώρα ότι, έπειτα από ένα ταξίδι καμιά εικοσαριά χρόνων, που για τους άστρονάutes μας θα αντιστοιχούν σε ζωή μιάς εβδομάδας, ο πυραύλος μας έφτασε στην περιοχή ενός ήλιου που περιστοιχίζεται από πλανήτες, όπως κι' ο δικός μας. Ενώ για τους πλανήτες του δικού μας συστήματος, ξέρομε πολλά πράγματα, γι' αυτούς τους άλλους δεν ξέρομε τίποτα. Οι άστρονάutes μας, λοιπόν, θα πρέπει να εξακριβώσουν ποιες είναι οι συνθήκες που επικρατούν σ' αυτούς, για να μπορέσουν να προσεγγίσουν. Στο κεφάλαιο αυτό θα δοκιμάσωμε πολλές απογοητεύσεις. Θα ανακαλύψουν π. χ. ότι η ατμόσφαιρα ώρισμένων πλανητών αποτελείται από άωτον ή δηλητηριώδη αέρια. Ψάχνοντας, όμως, θα ανακαλύψουν πολλούς πλανήτες στους οποίους θα επικρατούν συνθήκες όμοιες ή παρόμοιες με εκείνες της Γης.

Θα υπάρχει, άρα γε, ζωή σ' αυτούς τους πλανήτες; Να πώς έθεσε το ζήτημα, πριν από λίγο καιρό, ένας διακεκριμένος Ιταλός επιστήμων:

«Σ' αυτή την ερώτησι δε μπορούμε να δώσουμε σαφή απάντησι. Για να το κάμωμε, θα έπρεπε να ξέρωμε πώς εμφανίστηκε η ζωή πάνω στη Γη. Και αυτό το άγνωστο, ως τη στιγμή. Μπορούμε όμως, να κάμωμε τις ακόλουθες δύο υποθέσεις:

1ον. Η ζωή εμφανίστηκε αυτόματα (επιστημονική άποψις).

2ον. Η ζωή εμφανίστηκε έπειτα από ώρισημένη θέλησι του Δημιουργού (θρησκευτική άποψις).

Ας εξετάσωμε την πρώτη περίπτωση.

Πρόσφατα πειράματα απέδειξαν, ότι οι υπεριώδεις ακτίνες προκαλούν σε υγρά συνθέσεις παρεμφερούς με εκείνη της θάλασσας, από τις οποίες είναι δυνατόν να παραχθούν ουσίες όμοιες με τα αμινοξέα, που βρίσκονται στη βάση των κυττάρων. Μπορούμε, λοιπόν, να υποθέσωμε, ότι η ζωή γεννήθηκε αυτόματα πάνω στη Γη, κάτω από την επίδρασι των ήλικων ακτίνων κι' ότι το πρώτο της λίκνο ήταν η θάλασσα. Αλλά αν αυτό έγινε πάνω στη Γη, γιατί δε θα μπορούσε να γίνει το ίδιο πράγμα και σ' άλλους πλανήτες, που παρουσιάζουν όμοιες ή παρεμφερείς φυσικοχημικές συνθήκες;

Η δεύτερη υπόθεσις εξαρτά την εμφάνισι της ζωής από τη σαφή θέλησι του Δημιουργού. Στην περίπτωση αυτή, θα ήταν πολύ παράξενο να φανταστούμε, ότι κατοικείται μόνο η Γη μας κι' ότι όλο το υπόλοιπο σύμπαν είναι άδειο και έρημο. Δεν αντίκειται, λοιπόν, στη θρησκευτική άποψι η ιδέα, ότι υπάρχει ζωή και σ' άλλους πλανήτες. Το αντίθετο θα ήταν αντιθρησκευτικό και άνευλαβές. Παρομοιά αντίληψις θα μετέβαλε τη δημιουργία σ' ένα άπλο καπρίτσιο του Δημιουργού. Και δε μας επιτρέπει να υποθέσωμε, ότι ο Θεός έχει καπρίτσια.

Και στις δύο περιπτώσεις, λοιπόν, όχι μόνο μας επιτρέπεται, αλλά και μας επιβάλλεται να παραδεχτούμε πως υπάρχει ζωή και στους άλλους πλανήτες.

Το ότι υπάρχει ζωή στους άλλους πλανήτες δε σημαίνει, όμως, ότι πρέπει να είναι όμοια μ' εκείνη της Γης.

Στο Γαλαξία, πρώτα-πρώτα, υπάρχουν ήλιοι διαφόρων νομαμάτων. Ο δικός μας είναι κίτρινος. Άλλοι ήλιοι, όμως, έχουν χρώμα λευκό, κόκκινο, γαλάζιο, πράσινο ή βιολετί. Υπάρχουν, εξ' άλλου, πλανητικά συστήματα, που φωτίζονται από δύο ήλιους, με διαφορετικό χρώμα ο καθένας. Κάτω από την ποικιλία αυτή των χρωματισμών, η ζωή πρέπει να εξελίχτηκε με διαφορετικό τρόπο παρ' όλη τη Γη. Μπορούμε να φανταστούμε, λοιπόν, ότι υπάρχουν σ' άλλους πλανήτες λίθινα όντα, ή σκεπτόμενα φυτά ή γιγαντιαία ζώα με ισχυρότατο εγκέφαλο. Όλα είναι πιθανά.

Αλλά και η άψι που θα μας παρουσιάσουν αυτοί οι πλανήτες θα είναι τελείως διαφορετική από εκείνη της Γης. Η άψι, σ' έναν πλανήτη που φωτίζεται από δύο ήλιους, θα είναι ένα χρωματικό πανόραμα, του κοινού ανθρώπινου φαντασίου δε υποσείει συλλαβή. Και σ' έναν άλλον πλανήτη δε θα υπάρχει νύχτα. Γιατί, όταν δύο ήλιοι ακτινοβολούν, δε υπάρχει σκοτάδι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το σύμπαν είναι άπειρο ή πεπερασμένο;

Με ή Ιρόσο

Με τη μέθοδο του «άνώδυνου τοκετού»

Δεν είναι πολλές καιρός που η Τζίνα Λολομπρίτζινα έγινε για πρώτη φορά μητέρα. Οι πολυάριθμοι θαυμαστές της Ιταλίδας στάρ, που περιμέναν ένα γυναικάκι, «ευτυχές γεγονός», θα θέλουν ασφαλώς να μάθουν πως έφερε στον κόσμο το παιδί της η Τζίνα. Ας αφιόσουμε λοιπόν την ίδια να μας το περιγράψι.

«Ήμουν πολύ τρομαγμένη στην άρχη. Είχα τον άδικαίολογο έκεינו φόβο που υπάρχει, πιστεύω, σ' όλες τις γυναίκες που περιμένουν παιδί.

Φυσικά, δεν ήθελα να το δηλώσω. Κρυβόμουν ακόμα κι' απ' τον άντρα μου. Μήνες ολόκληρους, μέρα και νύχτα, ζούσα μ' αυτό το φόβο. Γι' αυτό έμενα μακριά απ' όλους και ζούσα απομονωμένη στο σπίτι μου.

Η πρώτη ανησυχία μου ήταν το πως θ' ανταποκρινόταν το σώμα μου στις ανάγκες της μητρότητος. «Οχι, πώς φοδόνουνα για τη σιλουέτα μου, ή για τις πιθανές συνέπειες της μητρότητος στην επαγγελματική καριέρα μου...» Ο φόβος μου ήταν μήπως ή διαίτα, ή γυμναστική κι' ή κόπιασι των σπουτίων με δυσκόλευουν στην καινούργια αυτή κατάσταση μου.

Μολονότι με καθησυχάζαν όλοι, και παρ' όλο που είχα κοντά μου τον άντρα μου —που είναι γιατρός— φοδόνουνα...

Αργότερα μονάχα κατάλαβα πως ο άδικαίολογος αυτός φόβος ήγειν τις ρίζες του στην άγνοια και στην προκατάληψι.

Αρχίζει να παίρνι μορφή απ' τα πρώτα παιδικά χρόνια του κοριτσιού. Θυμάμαι πως, κάποτε που μ' είχαν πάει στον δοντογιατρό και φώναζα γιατί πονούσα, ή μητέρα μου έχασε την υπομονή της και μού είπε:

— Φωνάζεις γι' αυτό το μικρό πράγμα. Να δούμε τί θα κάνης με τους πόνους της γέννας!...

Αν αντιμετώπιζα τον τοκετό σ' αυτή την κατάσταση της νευρικής υπερεντάσεως, σίγουρα δε θα μπορούσα ν' ανθξώ... Είχα όμως την καλή έμπνευσι ν' αποταθώ σε μιά γιατρό, που διατηρεί μιά ειδική κλινική «προετοιμασίας για τον τοκετό». Κι' οι φόδοι μου διαλύθηκαν σιγά-σιγά.

Κατάλαβα έκ πείρας ότι ο σπουδαιότερος παράγον για ένα άνώδυνο τοκετό είναι ή πνευματική προετοιμασία. Η νίκη κατά του φόβου φέρνει και ή νίκη κατά του πόνου.

Η προετοιμασία αυτή αρχίζει με τη βαθμι-

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΚΑΜΠΟΥΡΙΑΣΜΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΙΛΙΑ

Δεν υπάρχουν άσχημότερα σωματικά ελαττώματα απ' το καμπουρίασμα και τη μεγάλη κοιλία. Κά τα δύο όφελονται στη σπονδυλική στήλη.

«Ακουμπήστε την πλάτη σας στη γωνία ενός τοίχου, έτσι ώστε να έφάπτεται μ' αυτήν ολόκληρη ή σπονδυλική στήλη σας. Αύτην άκράδως τη στήλη πρέπει να την έχετε πάντα ο κορμός σας. Και μ' αφορμή να το έχετε άν κάνατε έγκαιρος ώρισηνες άσκήσεις.

1) Στεπλώνετε πάνω σε μιά σανίδα, με τα χέρια τεταμένα στα πλευρά σας. Στην άρχη λυγίζετε τα γόνατά σας, έτσι ώστε ή πλάτη σας ν' ακουμπάτε τελείως στη σανίδα. Ύστερα, δίχως να μετακινήσετε διόλου την πλάτη σας, απλώνετε σιγά-σιγά τα πόδια σας, ώστε να φθάσουν κι' αυτά τ' έπαση με τη σανίδα. Η σπονδυλική στήλη σας θα έσκαλλήσει έτσι στο έδαφος.

Τις πρώτες μέρες θα κουραστείτε λίγο, έπειτα όμως θα εκτέλεις πιά μ' εύκολία αυτή την άσκήσι.

2) Ενώ είσαστε έσπλωμένη στη σανίδα, προσπαθήστε ν' άνασκηώητε σιγά-σιγά, γυρίζοντας τα πόδια σας. Θα σας φανή στην άρχη πως ή σπονδυλική στήλη σας ελκεται μονοκόμματα, εκτός απ' το στέρκο και ή μέση. Λίγο-λίγο, όμως, με τη συστηματική έσκήσι, θ' άποκτήσι μιά εύλυγισια που θα σας έκπληξι!

3) Χωρίς να πηδήσετε, καρφώνετε με τα δύο σας χέρια στον τοίχο δύο καρφίτσες, όσο ψηλότερα μπορείτε. Οι καρφίτσες αυτές θα βρίσκονται πάντα στο ίδιο ύψος, πράγμα που σημαίνει πως υπάρχει κάποιο ελάττωμα στη σπονδυλική στήλη σας, που πρέπει να διορθώθι. Προσπαθήστε λοιπόν να καρφώνων-

Η Τζίνα Λολομπρίτζινα με το παιδί της.

αία διδασκαλία του μηχανισμού της έγκυμοσύνης και του σχηματισμού του βρέφους. «Ετσι κι' εγώ έμαθα ότι αφορούσε τον έαυτό μου και το παιδί που είχα στα σπλάχνα μου. Έμαθα την πρόοδο που πραγματοποιούνταν μέσα στο σώμα μου μέρα με την ημέρα. Λίγο-λίγο, έλειψε ο φόβος που είχα στην άρχη, κι' άπόκτησα άυτοπεποίθησι.

Πιστεύω ότι μ' αυτή τον τρόπο αρχίζει ή μητέρα ν' άπολαμβάνι από νωρίς τη χαρά που θ' άποκτήσι παιδί. Αρχίζει να γυνώριζι το μωρό της, πριν το φέρι στον κόσμο.

«Ακουγα τους παλμούς της καρδιάς του παιδιού μου, έπικονινούσα σιωπηλά μαζί του. Είχα γίνει πιο ήρεμη και γαλήνια.

Η πρώτη νίκη μου ήταν ή άπαλλαγή μου απ' το φόβο. Η δεύτερη —κι' ή σπουδαιότερη, πιστεύω— ήταν ή βεβαιότης πως ήτέρα πιά ν' αντιμετωπίσω τη δοκιμασία του τοκετού.

Πραγματικά, ή μέθοδος του λεγομένου άνώδυνου τοκετού» βασίζεται στην ψυχική και σωματική προετοιμασία. Όταν λοιπόν ή γυναίκα μάθι πιά καλά τί είναι ή μητρότις, καταλαβαίνει την άναγκη της σωματικής προετοιμασίας.

Αυτή συνίσταται σε άσκήσεις άναπνοής και χαλαρώσεως, που λιγοστεύουν πολύ τον πόνο.

Οι άναπνευστικές άσκήσεις πρέπει να γίνονται μεθοδικά. Έχουν το σκοπό να παρέχουν περισσότερο όξυγόνο στο αίμα, και σι-

ται οι δύο καρφίτσες στο ίδιο ύψος, παίρνοντας ως βάση το μεγαλύτερο.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΤΑΞΙ

Το μικρό παιδί νοιώθει την άναγκη να βλέπει κάποια τάξι γύρω του. Τού είναι άπαραίτητη, για να καταλαβαίνει τα διάφορα αντικείμενα και να γυνώριζι τη σκέψι του.

Αργότερα, φροντίζει μόνο του για την τάξι. Άρκει να το διδάξουν οι γονείς του ότι, πριν κουραστή απ' το παιχνίδι του, πρέπει να ταχτοποιή πάντα τα πράγματα με τα οποία έπαιζε. Αυτή ή ταχτοποίησι του φέρνει μιά μεγάλη χαρά.

Γενικά, τα παιδιά αγαπούν εξαιρετικά τα παιχνίδια που συνίστανται στο να ταχτοποιούν κάτι: χρωματιστούς κύβους, κομμάτια μίας εικόνας, κλπ. Όταν δεν τού δίνεται ή εύκαιρία να δείξει την άγάπη του στην τάξι, το παιδί γίνεται άνυπόμονο, νευρικό, δυστυχισμένο...

Θ' άναρωτηθώ πως συμβαίνει τότε ώστε τα παιδιά να φέρνουν τόσο άκαταστασία στην κουζίνα ή στο γραφείο. Απλούστατα, γιατί δεν αντιλαμβάνονται την τάξι όπως οι μεγάλοι. Έμεις ταχτοποιούμε μαζί άντικείμενα που χρειαζόμαστε για τον ίδιο σκοπό, χωρίς να μοιάζουν μεταξύ τους. Καρφιστούμε π.χ. διάφορα γραμμάτια σε χαρτί μπλέ, άσπρο, ρόζ, κλπ, έπειτα τα έχει γράφει το ίδιο πρόσωπο. Για το παιδί όμως, αυτή ή ταχτοποίησι άποτελεί... άκαταστασία!

Το παιδί αγαπάει την τάξι, γιατί τη βρίσκει ωραία. Γι' αυτό, καλό θα είναι να τον δωμάτιό του, ή τουλάχιστον τη γωνία του, όπου θα μωρή να δημιουργήσι ένα δικό του κόσμο, ταχτοποιημένο κατά την κρίσι του. Αυτό θα το βοηθήσι να σκέπτεται, θα το διευκολύνι στη ζωή του και θα το κάνει ευτυχισμένο.

Έγινα μητέρα

νεπώς να λιγοστεύουν την κόπιασι. Είναι όμως άπαραίτητο να γίνει αυτόματος ο τρόπος αυτός της άναπνοής.

Για ένα χρονικό διάστημα λοιπόν, μάθαινα μονάχα ν' άναπνέω έτσι. Τίποτ' άλλο. Όσοπου στο τέλος μού έγινε πιά συνήθεια αυτός ο τρόπος της άναπνοής.

«Ήτέρα έπίσης ότι το όξυγόνο που έμπαιζε έτσι στο σώμα μου, όχι μονάχα θα λιγόστευε τους πόνους μου, αλλά και θα διατηρούσε το μωρό μου στην καλύτερη δυνατή κατάσταση, κατά την τελευταία φάσι του τοκετού.

Είναι άληθινά σπουδαία ή συναισθησι της γυναίκας πως, μ' αυτή την προετοιμασία της, κάνει κάτι ωφέλιμο για το παιδί που θα γεννηθι. Αρχίζει να νοιώθι πως κάθε προσπάθεια της είναι ένα «καθήκον» προς το παιδί της, μιά βοήθεια του στις προσπάθειες που καταβάλλει κι' έκεינו.

Όταν μάθι ή γυναίκα να χαλαρώνη τους μύς της, άποκτά τέτοιο γενικό και τέλειο έλεγχο όλου του σώματός της, ώστε δε σκέπτεται πιά να φωνάξι, ούτε καν να μιλήσι. Έγώ παρακολουθούσα λεπτομερώς δτι συνέβαινε γύρω μου, την ώρα του τοκετού, έχοντας τις κουβέντες του γυναικολόγου με τη γιατρό-σύμβουλό μου.

Ήμουν τόσο άπασχολημένη με τον έλεγχο του έαυτού μου, ώστε δεν είχα τον καιρό να νοιώσω πόνο. Όπως μού εξήγησαν καργιέρες, με τον άυτοέλεγχο λιγοστεύει κάπως τα συναισθήματα απ' όλα τα μέλη του σώματος.

Δεν πρόκειται για άσθυποβολή —όπως μού είχε πη κάποιος— που εξαφανίζει τον πόνο. Ο πόνος υπάρχει. Αλλά με τον έλεγχο, μπορεί κανείς να τον κάνει ύποφερτό.

«Έπειτα, ένιωσα γαλήνη, εύτυχια κι' όπερηφάνεια για το κατορθώμα μου. Ήμουν πολύ κουρασμένη, κι' όμως ως το βράδυ δεν αισθανόμην καθόλου την άνάγκη να κοιμηθώ. Τ' άγοράκι μου ήταν ρόζ κι' άπίστευτα όμορφο. (Το ίδιο όμως πιστεύει κάθε μητέρα για το παιδί της).

Η χαρά μου δεν περιγράφεται! Όταν μού το φέρανε και το πήρα στην άγκαλιά μου, έβαλα τα κλάματα. Ο γιατρός νόμιζε πως έκλαιγα από άπογοήτευσι, γιατί ήταν άδύο. Μά όχι! Έχυνα δάκρυα χαράς, πραγματικής χαράς!

Αποκοιμήθηκα μόνο άργά τη νύχτα. Κι' όταν ξύπνησα, τ' άλλο πρωί, ήμουν λυπημένη έπειδή είχα περάσει πιά οι εύτυχότερες στιγμές της ζωής μου.

ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

«Αν οι πόρτες του σπιτιού σας έχουν λερωθι από δαχτυλιές, τρίψτε τις με ξερό ψυχα ψωμιού, ή μ' ένα καθαρό πανάκι βρεγμένο με σαπουνιέρα. Πάτι με άφύονο νερό. Πάτι με άφύονο νερό. Πάτι με άφύονο νερό. Πάτι με άφύονο νερό.

Φροντίζετε πάντως ν' άποκαθαρίζετε τα συχνά καθαρίσματα, γιατί φεύγει σιγά-σιγά ή υγιονία.

Λεκίδες λίπους σε πέτοιμες πολυθρόνες καθαρίζουν με βαζελίνη ή με χλωρή σαπουνιάδα. Αφού στεγνώσι, γυαλίζετε το μέρος έκεינו με μιά ειδική άλοιφή.

ΤΟ ΜΑΛΛΙ ΓΙΑ ΣΤΡΩΜΑ

Όταν θ' αγοράσετε μαλλί για στρώμα, προσέξτε να ναι οι ίνες του μακρούς κι' ελαστικές, έπίσης δε καλά πλεγμένες, κι' άπληκτικές από κάθε ίχνος λίπους. Αλλιώς, τις τρώει εύκολα ο σκώρος.

Η παρουσία λίπους διακρίνεται με την άψη, αλλά και με τη χαρακτηριστική μυρωδιά που βγάζει τότε το μαλλί.

ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Όταν θ' αγοράσετε μαλλί για στρώμα, προσέξτε να ναι οι ίνες του μακρούς κι' ελαστικές, έπίσης δε καλά πλεγμένες, κι' άπληκτικές από κάθε ίχνος λίπους. Αλλιώς, τις τρώει εύκολα ο σκώρος.

Η παρουσία λίπους διακρίνεται με την άψη, αλλά και με τη χαρακτηριστική μυρωδιά που βγάζει τότε το μαλλί.

Γενικά, ο μικρότερος χαιρέται πάντα μεγαλύτερο. Ένας χαιρέται πάντα πρώτος μιά κυρία, ή έναν άλλο κύριο — έστω και μικρότερό του στην ήλικία — που συνοδεύει κυρία.

ΔΟΚΤΩΡ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ζητώ συγγνώμη από όλους τους κ.κ. Παπαδοπούλους, δόκτορες και μη. Το πρόσωπον της κωμωδίας είναι φανταστικό, αλλά η... τραγωδία πραγματική.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΔΟΚΤΩΡ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Λαμπρός γνωστός κ' εύθυνοειδήτος επιστήμων. ΕΛΛΗ: γυναίκα του. ΚΩΣΤΑΣ: φίλος του. Διάφοροι πελάτες.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο Ιατρείο)

ΔΟΚΤΩΡ (στον πελάτη): ...Σας τα γράφω κιόλας, αλλά σας τα τονίζω και προφορικά. Απαγορεύονται αυστηρώς: Τά αυγά! Μόνο το ασπράδι του αυγού! Το ασπράδι κάνει καλό στη χοληστερίνη.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ: Και τί θα κάνω; Θα σπάω τ' αυγό και θα ρουφάω τ' ασπράδι;
ΔΟΚΤΩΡ: Όχι. Μαρέγγα.

ΑΙ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Ή μαρέγγα έχει ζάχαρη. Κι' εγώ έχω σάκχαρο.

ΔΟΚΤΩΡ: Ά, ναι, βέβαια! Έχετε σάκχαρο! Τότε ούτε μαρέγγα. (Διαβάζει το σημειώμα του): "Απαγορεύονται επίσης: Τά λιπτά, βούτυρα και τά λοιπά. Τά δαμάσκα — στρείδια, μύδια, κυδωνιά και τά λοιπά — τά μυαλά, τά έντόσθια — σπκόνια και τά λοιπά..."

ΚΩΣΤΑΣ (υπαίνει): Ήρθε το καινούριο περιοδικό. Έχει μία θαυμάσια μελέτη του Γερμανού καθηγητού για τή χοληστερίνη.

ΔΟΚΤΩΡ: Για τή χοληστερίνη; Για φέρ' τα τή δώ. (Διαβάζει). Μάλιστα! Πολύ καλή μελέτη! (Στον πελάτη): Και σέ πέντε μέρες να εαναρρώθετε.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ: Εύχαριστώ.

ΚΩΣΤΑΣ: Να μη ό έ-πόμενος.

ΔΟΚΤΩΡ: Όχι, όχι. (Διαβάζει): Για στάσου να

κατατοπιστώ. Βλέπεις ή έπιστήμη καθημερινώς προοδεύει. Πρέπει να μελετάς. Νά, νά! Βλέπεις; Ο Γερμανός καθηγητής λέγει, ότι πρέπει να δίνουμε τόν κρόκο του αυγού, διότι ναι μεν δημιουργεί μία αναταραχή, αλλά τελικά θεραπεύει. Βεβαίως! Να περάση ό άλλος.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ: Καλησπέρα, γιατρέ μου.

ΔΟΚΤΩΡ: Καλησπέρα. Χοληστερίνη είχαμε. Δεν είν' έτσι;

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ: Μάλιστα. ΔΟΚΤΩΡ: Να σας καθορίσω τή δόσιν σας. Κρόκους αυγών... Θα πετάτε τό ασπράδι και θα τρώτε μόνο τους κρόκους. Προσέ-ξαστε!

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ: Μάλιστα, προσέχω, γιατρέ μου.

ΔΟΚΤΩΡ (κάνει ότι κάτι σημειώνει και ρίχνει ματιές στο περιοδικό): ...Έπίσης... επίσης... επίσης... ε... ναι... να τρώτε άφθονα μυαλά... σπκόνια και να πίνετε δυο ποτήρια μαυροδάφνη.

Β' ΠΕΛΑΤΗΣ: Μου είχατε πη, ότι τό άλκοολ άπαγορεύεται.

ΔΟΚΤΩΡ: Ναι, άπαγορεύεται. Τώρα...ήρθη ή άπαγορεύσεις.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σε λίγα λεπτά)

ΕΛΛΗ: ... Τηλεφωνεί ή Νίνα. Της είπα να φάη κρόκους αυγών.

ΔΟΚΤΩΡ: Καλά έκανες. ΕΛΛΗ: Ήρθε και τό άλλο περιοδικό, τό αμερικανικό.

ΔΟΚΤΩΡ: Για να δώ. Έχει «χοληστερίνη»: Ά, μπράβο, έχει! Το μεγάλο ειδικό καθηγητού Χοληστερίνοβιτς! ... Κύττα τί λέει!... Κρόκος αυγών, θάνατος!

ΕΛΛΗ (παραγμένη): Θα πεθάνη ή Νίνα;

ΔΟΚΤΩΡ: Σύμφωνα με τόν ένα καθηγητή, θα θεραπευτή! Σύμφωνα με τόν άλλο, θα πεθάνη!

ΚΩΣΤΑΣ (υπαίνει): Περιμένει ό άλλος πελάτης.

ΔΟΚΤΩΡ: Να μη...

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Καλησπέρα, γιατρέ!

ΔΟΚΤΩΡ: Καλησπέρα σας. Λοιπόν, για τή χοληστερίνη, έ:

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Μάλιστα, γιατρέ μου.

ΔΟΚΤΩΡ: Λοιπόν: Θα τρώτε κρόκους και ασπράδια αυγών. Μυαλά και σπκόνια και πορτοκάλια και μπανάνες και ό τι κατεβάση ή κούτρα σας κι' επιθυμηση ή γεύση σας. Με καταλάβατε;

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Όχι, γιατρέ μου...

ΔΟΚΤΩΡ: Αυτό είναι. Γυρίστε καμιά τριανταριά γιατρούς, για να σας λένε κάθε δέκα λεπτά τό αντίθετο. Εγώ αποφάσισα να τρελλαθώ, για να μη τρελάνω τους πελάτες! Χαίρετε!

ΕΛΛΗ: Πραγματικά τρελάθηκες Χρήστο;

ΔΟΚΤΩΡ: Πολύ πιθανόν! Δεν τό αποκλείω. Ή επιστήμη προοδεύει ολόταχως! Κάθε δευτερόλεπτο μάς λένε κι' άλλα! Τί θές να κάνω; (Τηλεφωνώ).

ΕΛΛΗ (τό παίρνει): Ναι, Νίνα! Πρώτηκες: (Τό κλείνει με τό ένα χέρι): Τούμπανο ή Νίνα!

ΔΟΚΤΩΡ: Να μη σε όρχηστρα! Έγώ δε μπορώ να θεραπεύσω πιά άνθρωπο! Ούτε τόν εαυτό μου! Έχω χοληστερίνη. Κάντε μου μία διελέττα με τρία αυγά!

(Αυλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

ΘΘ

Ρεκέρ στέ βάψιμο

Για να κερδίσουν ένα στοίχημα, δέκα τεχνίτες υπογράφουν, σε κάποια γερμανική πόλη, έδωσαν ένα σπίτι με 8 δωμάτια μ' ένα χέρι» μπόγια σε 75 λεπτά τής ώρας. Άλλ' ό χρόνος αυτός δεν άποτελούσε ρεκόρ. Το 1940, ένα σπίτι 9 δωμάτων, στην αμερικανική πόλη Ομάχα, βρέθηκε μέσα σε 4 λεπτά και 14 δευτερόλεπτα, από 110 τεχνίτες, που έργάζονταν όλοι μαζί.

ΤΑ ΜΑΓΙΩ ΤΟΥ 1958

Μόλις έλγε ή θερινή περίοδος το 1957 και οι οικιοί μόδας άρχολούνται κιόλας με τό τί θα φορέσουν οι ώρες τό καλοκαίρι το 1958. Τά νέα μονάδια θα είναι από ένα νέο πλεχτό ύφασμα, που θα κολλά στο κορμί και θα άναδεικνύει έτσι καλύτερα τίς κομπύλες ενός ώριμου σώματος.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΣΤΕΡΙ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

Μία καινούργια στάρ άνατέλλει στο στερεώμα του Ιταλικού κινηματογράφου. Ή Λάουρα Καπριφόλιο, άν και είναι 17 μόλις χρόνων, πολιορκείται από παραγωγούς που τίς κάνουν δελεαστικές προτάσεις. Πολλοί άπ' αυτούς προβλέπουν πώς με τίς άρμονικές αλλά και προκλητικές γραμμές τής, ή Λάουρα θα επισκιάση πολλές άλλες γνωστές στάρ.

Ήμεινε 171 ώρες

ΘΑΜΜΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΣ!...

Τό νέο «παγκόσμιο ρεκόρ» που δημιούργησε ένας Ίταλος φακίρης

Στήν Τσέρβια, μία μικρή Ιταλική πόλη κοντά στο Μιλάνο, πραγματοποιήθηκε, έδώ και λίγες έβδομάδες, ένα νέο παγκόσμιο ρεκόρ. Ένα ρεκόρ, πρέπει να εξηγήσω, που δεν έχει καμμία σχέση με τά γνωστά σπόρ και άγωνίσματα και που πολύ λίγοι άνθρωποι στον κόσμο θα φιλοδοξούσαν να τό καταρρίψουν.

Ο Ρέμο Τένκα, ό διασημότερος φακίρης τής Ίταλίας, αλλά κι' ολόκληρης τής Εύρώπης, κατάφερε να μείνη ζωντανός στον τάφο επί 171 ακριβώς ώρες, ξεπερνώντας έτσι κατά τρείς ώρες τό προηγούμενο ρεκόρ, που κατείχε επίσης ό ίδιος!...

Όταν, τό 1955, ό Ρέμο Τένκα άφηκε ζωντανός για 168 ώρες, ή κοινή γνώμη έμεινε κατάπληκτη από τόν άθλο του. Ο άθλος αυτός έγινε γνωστός άκόμα και στη μακρινή Άσία, όπου, όμως, μονάχα ένας φακίρης, ό Ίνδο-Βεγγάλης Μπούρμα, τόλμησε να έπιχειρήσει τήν κατάρριψη του ρεκόρ του Ίταλου. Άλλά ή προσπάθεια του Μπούρμα κατάληξε σε ολόκληρη άποτυχία. Δεν είχαν περάσει, παρά πέντε είκοσιτετράωρα, όταν έληξε να τόν τραβήσουν έξω. Και τό πρώτο πράγμα, που έπαιξε άμέσως μόλις συνήλθε από τή φοβερή του εξάντληση, ήταν πώς, κατά τή γνώμη του, κανένας θνητός στον κόσμο δε θα μπορούσε να πραγματοποιήσει ένα κατόρθωμα σαν έκείνο του Ρέμο Τένκα.

Ή άποτυχία του Ίνδο-Βεγγάλη, έκαναν ώστε ν' αύξησή άκόμα περισσότερο τό γόητρο του Ρέμο Τένκα στην πατρίδα του. Οι χωρικοί τής περιοχής του Μιλάνου φέρεσαν να τόν θεωρούν για ένοσάρκωσι του Θεού. Διατείνονταν με φανατισμό πώς ό καταπληκτικός αυτός «μάγος» δεν ήταν μόνο σε θέσι να θάβεται ζωντανός για ολόκληρα είκοσιτετράωρα, μα και μπορούσε, με τό άπλο άγγιγμα των ζουματωργών χεριών του, να γιατρέψη μία πληγή, ένα άπόστημα ή μία άρρώστεια.

Όπως ήταν έπόμενο, οι θρύλοι αυτοί, που δημιουργήθηκαν γύρω στον Ίταλό φακίρη, δεν άργησαν να δηγήσουν στο αντίθετο άποτέλεσμα. Πολλοί άρχισαν να τόν κατηγορούν για καμφοτισμό και άπατεώνα, ισχυριζόμενοι πώς δεν έμεινε πραγματικά 168 ώρες στον τάφο, μα χρησιμοποίησε κάποιο τέχνασμα για να ξεγελάση τους άφελείς, και μερικά Ιταλικά περιοδικά φρόντισαν να τόν παραλάβουν στις γελοιογραφίες τους.

Ο Ρέμο Τένκα όμως δε θέλησε ν' άφήσει χωρίς άπάντησι τους κατηγορούς του.

Έτσι, λοιπόν, έδώ και λίγο καιρό, ριψοκινδυνεύοντας μίαν άποτυχία, που θα τόν έκανε να χάση τό θάυμασμό και τών πιδ φανατικών πιστών του, δήλωσε πώς θα έπιχειρούσε να καταρρίψη τό ρεκόρ, που είχε δημιουργήσει τό 1955, μένοντας άκόμα περισσότερες ώρες ζωντανός στον τάφο. Και προκάλεσε όσους άμφισβέλλανε για τίς Ικανότητές του και υποψιάζονταν κάποιο τέχνασμα, να τόν παρακολουθήσουν και να τόν ελέγξουν με όποιο τρόπο ήθελαν.

Πραγματικά, τή φορά αυτή, τό πείραμα του Ρέμο Τένκα έγινε κάτω από τόν αυστηρότερο έλεγχο που θα μπορούσε να υπάρξη. Τόν τάφο του τόν φρουρούσαν με βάρδιες, που έλλαζαν κάθε τέσσερες ώρες. Μυστικοί αστυνομικοί κυκλοφορούσαν άνάμεσα στο πλθος τών περιέργων και κατασκοπεύαν κάθε κίνηση, που θα μπορούσε να φανή ύποπτη.

Επιστημονικές οργανώσεις είχαν εγκαταστήσει στα γειτονικά σπίτια παρατηρητές, έφιδασμένους με κιάλια, που δεν άφηναν τίποτα να ξεφύγη από τό βλέμμα τους σ' όλη τήν περιοχή.

Όταν ό Ρέμο Τένκα κατέβηκε στον τάφο του, δυο χιλιάδες άνθρωποι είχαν μαζευτή για να τόν δουν. Ο φακίρης δεν πήρε μαζί του ούτε ίχνος στερεής τροφής. Τά μόνο του έφόδια ήταν όχτώ μπουκάλια με κόκκινο Ιταλικό κρασί, μερικά γάπια ενός ύπνωτικού φαρμάκου κι' ένα ρολόι με φωτεινούς δείχτες.

Ένας στενός σωλήνας, από τόν όποιο μπορούσαν να τού μιλάνε και να παίρνουν άπάντησι — ώστε να τόν τραβήσουν έγκαιρώς στην περίπτωση, που θα τόν εγκαταλείπανε οι δυνάμεις του και θ' άποφάσιζε να παραιτηθή από τήν προσπάθειά του — ήταν ή άποκλειστική του έπαφή με τόν έξω κόσμο.

Ο φρουρός που τόν φύλαγε, φρόντιζε κάθε τόσο να ρωτά ή Ρέμο Τένκα πώς αισθανόταν.

— Γκράτσια, μένε! (Εύχαριστώ, είμαι καλά!) ήταν ή στερεότυπη άπάντησι του φακίρη.

Όσο πλησίαζε ή κρίσιμη στιγμή, τό όριο τών 168 ώρών, που είχε τάξει στον εαυτό του να ξεπεράση, ή φωνή του άκουγόταν πιδ εξασθενημένη. Πολλοί άρχισαν να φοβούνται πώς άπο στιγμή σε στιγμή ό φακίρης θα έλπατο να τόν τραβήσουν έξω.

Όταν συμπληρώθηκαν οι 168 ώρες, τού μίλησαν από τό σωλήνα.

— Μπορώ να κρατήσω τρείς ώρες άκόμη τους άποκρίθηκε άδύνατα. Όταν κλείσουν οι τρείς ώρες, τραβήστε με...

Τέλος, ή μεγάλη στιγμή έφτασε. Ένώ τό συγκλονισμένο πλθος έεσπούσε σε έπνευμην, δυο άντρες τραβήξαν στην επιφάνεια του Ρέμο Τένκα, που τό πρόσωπό του είχε γίνει άγνωριστο, σκελετωμένο από τήν πείνα και σκεπασμένο από πυκνά μαύρα γέμια. Καθώς οι δυο άντρες τόν κρατούσαν από τίς μασχάλες, για να μη σωριαστή από τήν εξάντληση, έκυψε και ρούφηξε άπληστα τό ποτήρι με τό χυμό φρούτων που τού προσέφεραν.

«Μόλις ένοιωσα γύρω μου τό άπόλυτο σκοτάδι — άφηγήθηκε, όταν συνήλθε — πήρα άμέσως δύο από τά χάπια του ύπνωτικού, που είχα μαζί μου. Κοιμήθηκα βρεθεία και δεν ξύπνησα παρά έπειτα από δώδεκα ώρες. Από τήν πρώτη στιγμή, πιδ άνοιξα τά μάτια μου, δυο πράγματα άρχισαν να με βασανίζουν: Ή πείνα και μία άκατάσχετη έπιθυμία να ξαναδώ τό φώς του ήλιου.

Μπορεί να σας φαίνεται παράξενο, άλλ' ακριβώς τό πρώτο είκοσιτετράωρο ήταν, που αισθανόμουν πιδ ζωηρό τόν πειρασμό να εγκαταλείψω κάθε προσπάθεια!

Μετά, άρχισα να νοιώθω όλο και λιγώτερο τήν πείνα, μα ό ύπνος μου ταραζόταν από παράξενα κι' έφιαλτικά όνειρα. Έβλεπα άγριέμιστα σκυλιά να χυμάν καταπάνω μου, για να με κατασπαράξουν, ενώ κάθε τόσο ύψωνον μπροστά μου βουνα άλοκλήρα από διαλεκτές τροφές και ζεμακραίναν μόλις άπλώνω τό χέρι για να τ' άγγίζω. Σε κάθε στιγμή, άστόσο, είχα τήν έπίγνωση πώς όλα αυτά ήταν όνειρα και δεν είχαν καμμία σχέση με τήν πραγματικότητα. Στο τέλος, και τά όνειρα μ' έγκατέλειψαν. Ένοιωθα μίαν άπερίγραπτη εξάντληση. Μα ή έλπιό μου είχε ολόκληρη συσπειρωθή σ' ένα σημείο: Ν' άνθξω τρείς ώρες, μονάχα τρείς ώρες παραπάνω, άπ' όσο είχαν άνθξει τήν περασμένη φορά!

Ένοιώθει πώς ό νέος άθλος του Ρέμο Τένκα στερέωσε τή φημη του άνάμεσα στους πιστούς του. Μα ό γιατρός, που καθώς έφευγε, δεν πολυχωλεύουν τους φακίρηδες, δεν τό έδωκεν κάτω, μ' όλο που άναγνώρισαν πώς κανένα τέχνασμα δεν ύπήρχε στη μέση.

Κάθε άνθρωπος με γερή όγεια — δήλωσαν — μπορεί να μείνη 171 ώρες χωρίς τροφή και να έπιξη εισπνεύοντας μόνο τό λίγο άερό, που έφτανε ως τόν Τένκα από τό στενό σωλήνα που είχε για να μιλή. Άν κανείς άλλος δεν έπιχειρή αυτό τό πράγμα, είναι γιάνι κανείς δεν είναι τόσο άνόητος, για να βασανίζέ έτσι τόν εαυτό του!

Επίκαιροι θύλακοι

ΕΞ ΥΨΟΥΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ...

Στών δορυφόρων φτάσαμε τόν συναγωνισμό, κι' οι δυο δυνάμεις, σήμερα, μιλούν με κομπασμό, πώς δορυφόρους πρόκειται να φτιάξουν ποικίλους και να εξαπολύσουν στα ύψη κι' άλλους...σκύλους!

*

Σκυλιά κι' ή μιά ή δύνάμεις κι' ή άλλη θα μπαρκάρουν κι' οι δύο δυνάμεις, σήμερα, μιλούν με κομπασμό, πώς δορυφόρους πρόκειται να φτιάξουν ποικίλους και να εξαπολύσουν στα ύψη κι' άλλους...σκύλους!

*

Έφ' ω κι' οι χώρες άπασες τής Γης παρακαλάνε προς τήν αϋτήν κατεύθυνσιν κι' οι δύο τους να (θαδίζουν) κι' έπ' άπειρον στο άπειρον... σκυλάκια ν' άμολάνε, παρά συναμετάξω τους να σκυλοκαυγαδίζουν!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΥΕΛΛΑ...

Μας είπε, πιά, ή γόνισα ή Μάσφιλντ τό «γκουτ-μπάι» και για καινούργια ψώνια της και θυμάται της πάε, γιατί είναι βεβαίωτα, πώς ό όλες τίς Ήπειρους, θα βρή κορόϊδα πάμπολλα και... Τόνιδες άπειρους!

*

Μας έφυγε ή γόνισα, έν πάση περιπτώσει πού με τήν παρουσία της φωτιές είχε φουρνώσει και με τά πλουσιώτατα και τολμηρά της κάλλη, στους άντρες άπαξάπαντες... σπθάγχη προεκάλει!

*

Παράτησε ή γόνισα τής χώρας μας τό κώμα, για να ξαναύρη ή πόλι μας τήν κάλμα τήν συνήθη (της) κι' ήρέμισε κι' ήούχασε κι' ό Παρθενών άκόμα, πού μπρος άπ' τίς κολάνες του ποζάριζαν τά στήθη (της...) Κι' ύπέθετες, κυττάζοντας αυτά της τά σημεία, πώς έχει κι' ή Άκρόπολις «βυζαντινά μνημεία»!

ΤΕΙΧΗ ΚΑΙ ΤΥΧΗ

Άπ' τή χαρά σας, Έλληνες, πετάξετε τά καπέλλα και πέστε ότι πάψαμε να είμαστε τυχαίοι, γιατί ψηλά στην Έδεσσα και στην αρχαία Πέλλα αρχαία τείχη βρέθηκαν και... θησαυροί άρχαίοι!

*

Στραβά τό φέσι όλοι μας άς βάλουμε άκόμα κι' άς αιοδοξήσουμε κι' άς πούμε μ' ένα στόμα, πώς τίς πληγές του τόπου μας, διά παντός, τίς (κλείσαμε) και χάρις εις τήν... Έδεσσα, τό πρόβλημα μας... (λύσαμε!)

«ΣΑΚΚΟΥΛΕΣ»

Αυτό τό άουγκώρητό κι' άφόρητο Παρίσι, πού με τά μοντελλάκια του μας έχει λαχταρήσει, δεν παύει πιά, να συνιτά και να έγκωμιάζει ένα μοντέρνο φόρεμα, που με... σακκούλα μοιάζει!

*

Τό... σακκούλαιο σχήμα του και μόνο ρεκαμαρεί κι' άδυνατεί ό σύζυγος ό τάλας να καμάρη, διότι τέτοιο φόρεμα ποθεί κι' ή γυναίκα του και θρήνος προμνύεται στην έρημ...σακκούλα του.

ΡΑΓΔΑΙΑ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Έκτός πολλών, παμφίλτατοι, κλεπτοποδυτών και μία παιδιόκη, πιάσθηκε... έννιάμιση έτών, πού μέσ' στους όρους γυρίζει και μέσ' στις συνοικίες (κιές) και πορτοφόλια «ξάφριζε» ή τσάντες γυναικείες.

*

Κατόπιν τέτοιου κρούσματος μπορεί να πη κανείς, πώς άρχισε ή χώρα μας κι' ή νή μας ή Έλλάς στο «λωποδυτοπάθειον» να βγάξη και πιτσούνια, ή μάλλον λωποδυτρίες και κλέφτες (άπό κούνια)!

ΧΑΙΡΕΤΗΣ ΤΟΝ ΠΛΑΤΑΝΟ

Καινούργιοι Πάνες... άφύρσαν στην νή μας ξαφνικά μ' αίσθημα δεινρόφιλα και φιλοδοξία, κι' έπιτροπές κατήχησαν, έν πάση συντομία, πού θ' άσχολούνται μόνιμα με τήν άσσοκία...

*

Γερά ποσά διέθεσαν επίσης, για πλατάνια, για πεύκα και για έλατα, για... κλάδους και φυντά (νια...) Στο μεταξύ δε σκέπτονται, πώς μεταξύ τών άλλων, προς άπεργίαν άγεται ό... κλάδος τών δασκάλων και πώς γι' αυτούς τό Κράτος μας άν δεν πολυ... (νοιαστή) θα βγαίνουν πάντα... κούτσουρα οι Έλληνες «θλα- (στοι)»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΣΤΡΑΤΩΝΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ

Ο τελευταίος κατεδαφίζεται για να γίνη ξενοδοχείο

ΣΤΗ συνάντησι της λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας με τη λεωφόρο Βασιλέως Κωνσταντίνου — κοντά το 'Ιλίσια — κατεδαφίζονται τα κτίρια της 'Εφορίας 'Υλικού Πολέμου για να παραχωρήσουν τη θέση τους σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο, που θα γίνη από κάποιο ελληνοαμερικανικό δμίλο.

Μετά τα Παραπήγματα, απαλλάσσεται και το κομμάτι αυτό της λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας από την παρουσία στρατιωτικών κτιρίων παλαιότερων χρόνων. 'Η ιστορία, δηλαδή, επαναλαμβάνεται κι' εδώ. Γιατί δεν είναι η πρώτη φορά που οι παλαιοί στρατώνες εκτοπίζονται σε μακρυνότερα μέρη καταδιωκόμενοι από την επέκτασι της πόλεως.

Αυτή η μετέθεσι των αθηναϊκών στρατώνων αρχίζει ευθύς μετά την απελευθέρωσι της 'Αθήνας. Στην 'Ελληνική 'Επανάστασι, όπως είναι γνωστό, η 'Αθήνα έρειπώθηκε από τις μάχες που έγιναν γύρω από την πόλι και η τελευταία φρουρά της είχε περιοριστή στην 'Ακρόπολι. Στεγάζονταν στα αρχαία μνημεία και σε μικρά σπήτια που είχαν απομείνει επάνω στον 'Ιερό Βράχο από τα χρόνια της σκλαβιάς.

Τό Βαυαρικό τάγμα, που ήρθε να ελευθερώση την 'Αθήνα τον 'Απρίλιον 1833, και κατοπιν οι στρατιωτικές μονάδες της πρωτεύουσας, έμειναν σε πρόχειρους καταυλισμούς ή σε γκρεμισμένα σπήτια και εκκλησίες.

'Αν κρίνουμε από μία αναφορά της Δημογεροντίας προς το Νομάρχη 'Αττικής με ημερομηνία 3 Δεκεμβρίου 1834, οι στρατιωτικοί της πρωτεύουσας δεν φαίνεται να έδειχναν μεγάλο σεβασμό στην ξένη ιδιοκτησία, ούτε ακόμα και σ' αυτές τις εκκλησίες.

(Με αληθή αγανάκτησι, γράφει μεταξύ άλλων η Δημογεροντία, ζητούμε την επέμβασι του κ. Νομάρχου επί της βεβηλώσεως, την οποίαν έκαμον στρατιωτικοί τινες εις τον ναόν του Σωτήρος (Πλάκας), ιδρύσαντες οπισθεν αυτού... αποχωρητήριον, ενώ άλλοι μετέβαλον τον ναόν των 'Ασωμάτων εις φαρμακείον).

'Ενα τζαμί στους 'Αέρηδες — τό φετιχίε — τό είχαν μετατρέψει σε στρατιωτικό φούρνο, από τον οποίον εστίζετο επί ένα περίπου αιώνα η φρουρά της πρωτεύουσας.

Ευτυχώς, που πριν από μία εικοσαετία, ελευθέρωσαν τό τζαμί από τις κουραμένες, τό έπισκευασαν και σήμερα διατηρείται σε καλή κατάστασι στη Ρωμική 'Αγορά ανάμεσα στα αρχαία μνημεία.

Ο πρώτος στρατώνας, που χτίστηκε στη νεώτερη 'Αθήνα, τό 1835 ήταν ένας μεγάλος για τό πεζικό κοντά στο Μοναστηράκι. Χρησιμοποιήθηκε γι' αυτόν ο περίβολος του δικητηρίου των χρόνων της σκλαβιάς κι' ένα κομμάτι από τό Βοεδοιόκι.

'Αφού στένασε για αρκετά χρόνια τή φρουρά, έγινε κατοπι φυλακή κι' έμεινε στην αθηναϊκή ιστορία ως «Παλιό Στρατώνας».

Συγχρόνως με τό στρατώνα του πεζικού, δημιουργήθηκε κι' ένας στρατώνας για τό πυροβολικό στη σημερινή διασταύρωσι των οδών Σταδίου και Αιόλου, που ήταν τότε τό τελευταίο όριο της πόλεως. 'Ο στρατώνας αυτός, με πρόσφισι στην οδό Αιόλου, είχε από τή μιá μεριά τή ρεματιά του Σταδίου (τήν κατοπιν ένα ευρύτατο πεδίο, όπου έκαναν ασκήσεις οι πυροβολητές οι πεζοί και ο άλλος στρατός της πρωτεύουσας).

Η μεγάλη αυτή πλατεία των ασκήσεων περιορίστηκε κατοπιν από τη σημερινή πολύ μικρότερη, που σχηματίζεται μεταξύ 'Εθνικής Τραπεζής και Δημαρχίας. Στους δυο κυριώτερους αυτούς στρατώνες των πρώτων δευ. νικών χρόνων θα πρέπει να προσθέσωμε τό Στρατιωτικό Νοσηνικόν χρόνων γιά πολλά χρόνια τό ύπουργείο των Στρατιωτικών στεγάστηκε γιά πολλή χρόνιά (οδός 'Ακαδημίας). Τό κτίριο αυτό κατεδαφίστηκε τα τελευταία χρόνια και τό οικόπεδό του έγινε ανθώνας του ύπουργείου των 'Εξωτερικών.

Τήν 08ωνική εποχή χτίστηκαν επίσης ο στρατώνας των πυροβολητών στην οδό Σταδίου και του Ιππικού στο Πεδίο του 'Αρεως. 'Ο πρώτος υπάρχει και σήμερα, ανώνυμος έντελως από τις προσθήκες και τις μεταμορφώσεις που υπέστη, και στεγάσει τό ύπουργείο του Συντονισμού (οδός 'Αμερικής). 'Ο δεύτερος κατεδαφίστηκε πριν από λίγα χρόνια μολονότι ήταν ένα ωραιότατο κτίριο από αρχιτεκτονικής απόψεως και θα μπορούσε ώραιότατα να χρησιμοποιηθή εξάιρετα είτε γιά στρατιωτικούς μνημεία, είτε γιά άλλο καλλιτεχνικό ή πνευματικό σκοπό.

Δυστυχώς, η μανία που μας έπιασε τελευταία να προσφύμε με στο βωμό του συγχρονισμού και τω δθεν εξωραισμού κάθε παλιό κτίριο, έδωκε και τό στρατώνα του Ιππικού, που ήταν γνωστό ως «Ιπποκλήτριον της 'Ιπνευτικής Σχολής».

Οι πρώτοι αυτοί στρατώνες της νεώτερης 'Αθήνας δεν έμειναν γιά πολλά χρόνια στη θέση τους. Με την επέκτασι της πόλεως, αρχίσει και η μετέθεσι τους σε μακρυνότερα μέρη. 'Από τους, αρχίσει και η μετέθεσι ο στρατώνας του πυροβολικού την εποχή ακόμα του 'Οθωμανοελληνικού πολέμου, και μετά μεταφέρθηκε στο Μεταξουργείο, όπου διατηρήθηκε, και μετά την εκθρόνισι των πρώτων βασιλέων, η τοπωνυμία «Παλιά Καζάρμα του πυροβολικού».

Από τό Μεταξουργείο ο στρατώνας του πυροβολικού υπέστη νέα μετέθεσι στην έρημη περιοχή της λεωφόρου Κηφισιάς, μεταξύ της οδού Ρηγίλλης και της Ριζαρείου Σχολής. 'Επί 08δο-

ντα περίπου χρόνια τό πυροβολικό της πρωτεύουσας στρατώνιζον στην περιοχή εκείνη.

Κάποτε μάλιστα οι πυροβολητές είχαν εγκατασταθή και στο μεγάλο της Δουκίσσας της Πλακεντίας κι' εφρόντιον να τό μεταβάλουν σε... έρειπιό.

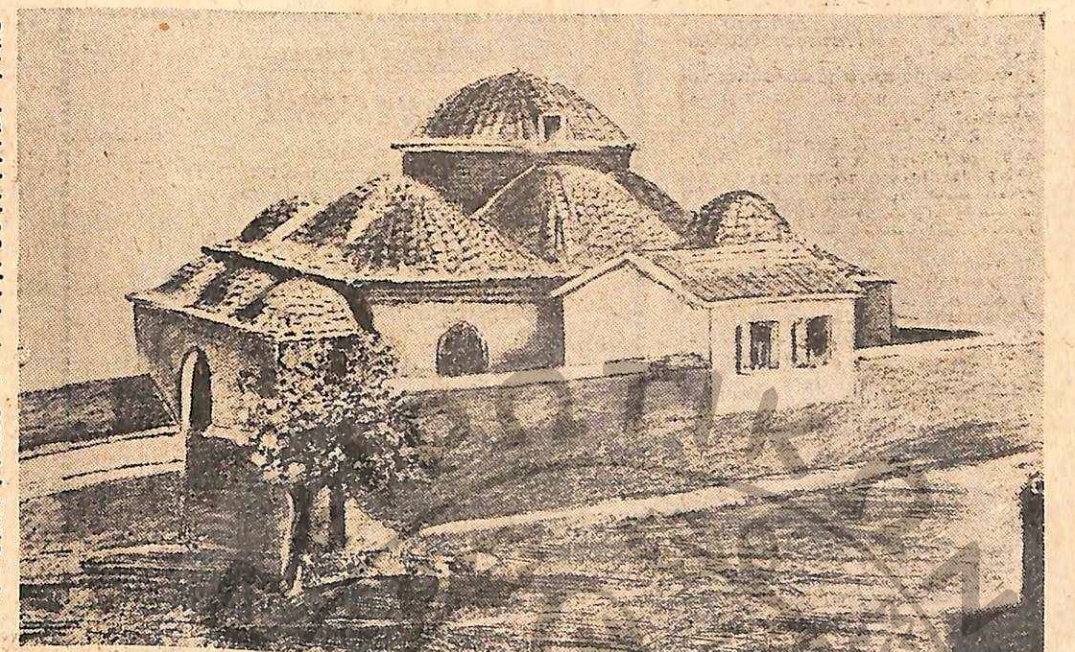
'Αλλά τό 1930, η τότε κυβέρνησι του 'Ελευθερίου Βενιζέλου απόμακρυνε τους στρατιωτικούς και ανακαίνισε έντελως τό ωραιό αυτό αρχιτεκτονικό έργο του Σταμάτη Κλεάνθη γιά να τό χρησιμοποιήσιν ως Βυζαντινό Μουσείο.

Κοντά στους στρατώνες του πυροβολικού, κι' εκεί όπου είναι σήμερα τό μεγάλο της Στρατιωτικής Λέσχης και η πλατεία Ρηγίλλης, θα συναντούσαμε τα τελευταία 08ωνικά χρόνια και στην αρχή της βασιλείας Γεωργίου Α' έναν πρόχειρο στρατώνα του πεζικού. Σ' αυτό στεγάζονταν τό ένα από τα δύο τμήματα της πρωτεύουσας.

Τήν εποχή εκείνη χτίζονταν και οι στρατώνες του Ρούφ (κοντά στην οδό Πειραιώς) γιά τό μηχανικό που ως τότε έμεινε στο στρατώνα των πυροβολητών της οδού Σταδίου. Στου Ρούφ επί μισό και πλέον αιώνα, εδέσποζε η άσπρη γκέττα του μηχανικού και τα πολυάριθμα ακαπανακία ήταν περριζήματα από τό θύλο υπηρέτικο προσωπικό της πρωτεύουσας. Οι άντιλήψεις — στον έρωτικό τομέα — μεταξύ φαντάρων και σκαπανέων ήταν συχνές και τό έπόμενο αξιοθώρνητο τραγούδι ταλαιπωρούσε επί χρόνια τις συνοικίες γύρω από τους στρατώνες του Ρούφ.

«Καύμενη άσπρη γκέττα, γιά έδγα μιá βραδυά, να χάσουν οι φαντάροι κασέτα και κουμπιά!»

'ΑΛΛ' από τους παλιούς αθηναϊκούς στρατώνες, εκείνος με τον οποίο συνδέθηκαν περισσότερο οι 'Αθηναίοι ήταν τό Παραπήματα, οι μεγάλοι στρατώνες του πεζικού που έκτεινονταν κατά μήκος της λεωφόρου Κηφισιάς, κάπου 1500 μέτρα, από

Ο στρατιωτικός φούρνος στους 'Αέρηδες πριν από 30 χρόνια.

τά 'Ιλίσια ως την πλατεία του Μαβίλη. 'Ενας ψηλός μαντρότοιχος έκλεινε τους στρατώνες από όλες τις πλευρές και στο έσωτερικό, παράγκες, μονώροφα και δίτοπα σπήτια, χρησιμοποιούνταν γιά γραφεία και γιά στρατωνισμό της αθηναϊκής φανταρίας.

Κάποτε ο τόπος αυτός παρουσιάζε εϊδυλλιακή οψη. 'Αμπελίες και περιβόλια των εκάλυπταν και τούχαν δώσει τό όνομα των 'Αμπελοκηπών.

Στην επιστροφή του 1885, η τότε κυβέρνησι Δηλ. νικών, μη έχοντας πού να στρατωνίσι τους εφδρούς του πεζικού, τους έκανε έναν πρόχειρο καταυλισμό στην περιοχή των 'Αμπελοκηπών. Μερικά χρόνια παραρηνήθηκε γιά έσπληθηκαν εκεί γιά τις ανάγκες του καταυλισμού υπήρξαν ο ανώδοχος της τοποθεσίας, που από τότε έμεινε με τό όνομα αυτό και... υπό στρατιωτική κατοχή.

'Αι' εκεί ξεκίνησε, με ταμπούρα και μουσικές, ο στρατός γιά τον άτυχο πόλεμο του 1897. 'Εκει γυμνάστηκε η λεβεντογυρία της πολέμικης δεκαετίας 1912-22, που τριπλασίασε την 'Ελλάδα. 'Αι' εκεί έφυγαν τό 1940 τα παλληκάρια της 'Αττικής γιά την έποποιία των 'Ηπειρωτικών βουνών...

Μετά τον τελευταίο πόλεμο, ήρθε και η σειρά των Παραπημάτων να... παραδώσουν τό πνεύμα. 'Ενα κομμάτι από τό χώρο χρησιμοποιήθηκε γιά να γίνη ο περίβολος του Νοσηλευτικού 'Ιδρυματος Μ.Τ.Σ., ένα άλλο παραχωρήθηκε γιά τό μεγάλο της αμερικανικής προεδρίας και τό υπόλοιπο παραμένει ακόμα με τό υπονοούμενο τοίχο του θυμίζοντας παλιές δοξες...

Με την κατεδάφισι των κτιρίων της 'Εφορίας 'Υλικού Πολέμου εξαφανίζεται και τό τελευταίο σημάδι στρατοκρατίας από τη λεωφόρο Κηφισιάς. 'Αλλοτε η περιοχή εκείνη ήταν γεμάτη από αξιοσημείωτους, φανταρούς, στρατιωτικά κάρα και αλογα. Τώρα εκτείνεται εκεί μιá από τις ώραιότερες λεωφόρους της 'Αθήνας, εκτείνεται εκεί μιá από τις ώραιότερες λεωφόρους της 'Αθήνας, εκτείνεται εκεί μιá από τις ώραιότερες λεωφόρους της 'Αθήνας.

ΕΠΑΜΕΙΝ Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

6 τέως βασιλιάς—δ6 μ' έφισε τελείως αδιάφορος.

Ο Πέτρος, μολονότι δ6ν συμπλήρωσε ακόμη τό 34ο έτος της ηλικίας του έχει γεράσει πρόωρα. Στά μάτια του μπορεί να δ6 κανείς καθαφνή τά ίχνη των σκέψεων που τον βασανίζουν και τον άφινουν συνήθως άπυτο.

Όλη τή νύχτα σπληώνει τά μάτια του στο ταβάνι και σκέπτεται, τί θα κάμη τήν άλλη ημέρα. Πλαί του κοιμάται η τέως βασίλισσα 'Αλεξάνδρα, η συνομήλικη σύζυγός του.

Πρό καιρού κυκλοφόρησε ένα βιβλίο της με τόν τίτλο: «Γιά τήν άγάπη ενός βασιλιά». Τό πρώτο άντίτυπό του, η 'Αλεξάνδρα έγραψε στο σύζυγό της ως ένδειξι της αγάπης της, που κάποτε λίγο έλειψε να καταστραφεί...

«Αν κυττάξη κανείς προσεκτικά τους καρπούς των χεριών της τέως βασίλισσας, θα διακρίνη εκεί δυό λεπτές ρυτίδες. 'Η 'Αλεξάνδρα έγραψε μιá ημέρα ένα γράμμα στον Πέτρο, «τόν μόνο άνδρα, που άγάπησα στη ζωή της» κι' έπειτα έκοψε τις φλέβες της γιά να πεθάνει.

Τό γράμμα αυτό και η άπόπειρά της ήταν η άπάντησι της στην άγωγή διαζυγίου, που είχε υποβάλει ο Πέτρος ενάντιόν της και πού τήν έσπήριζε στα έξις γεγονότα:

Χωρίς τή συγκατάθεσί του κατ'αποπάταλσε μιá δόλοκληρη περιουσία.

Δημιούργησε χρέη σε διάφορους παρισίνους οίκους μόδας. Τόν φέρισε ότι θα τόν έγκαταλείψη, όταν της άνεκοίνωσε, πως ήταν πιά κατεστραμμένος οικονομικός, και τέλος τόν έγκατέλειψε πραγματικά και έγκατεστάθη στη βίλλα ενός 'Αμερικανού ύπηκόου σύγγιρκης καταγωγής, όνόματι 'Αρταρντ Πλές, αδιάφορόντας τελείως γιά τό σύζυγό της.

Λίγες ημέρες άργότερα, ώστόσο, η 'Αλεξάνδρα διέπιστωσε ότι ο Πλές δ6ν ήταν ο κατάλληλος σύντροφος γιά μιá τέως βασίλισσα και με δεμένους τους καρπούς των χεριών της έπεσε στην άγκαλιά του Πέτρου, ζητώντας του συγγνώμη και βεβαιώνοντάς τον πως στο μέλλον θα ήταν η πιό άξιαγάπητη και η πιό οικόνομα σύζυγος στν κόσμο. Και ο Πέτρος τήν συγχώρησε.

«'Η γυναίκα μου και η άγάπη της, λέει σήμερα ο Πέτρος, μου είναι τά πολυτιμότερα πράγματα στη ζωή! Να μπορούσα τουλάχιστον να βρώ κι' έγώ μιá αξιοπρεπή δουλειά, όπως ο έξάδελφός μου, ο τέως βασιλιάς της Ρουμανίας Μιχαήλ, που πούλαξε μ' έναν αρκετά ίκανοποιητικό μισθό, άνταλλακτικά άεροπλάνων!...

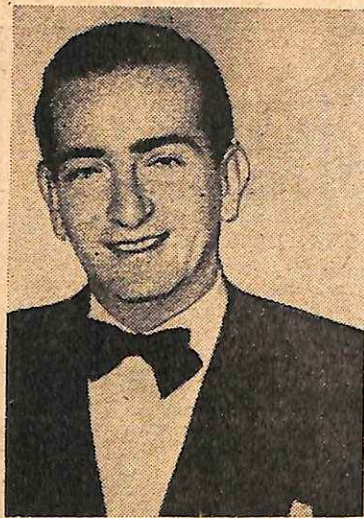
«Αυτή είναι η σημερινή φροντίδα μου» καταλήγει ο τέως βασιλεύς. Και προσθέτει στον Γερμανό δημοσιογράφο: — Αυτή είναι η κατάστασί μου κι' όμως στην 'Ελβετία με περιμένουν 600.000 λίρες!...

Τό ποσό αυτό βρίσκεται πράγματι σε μιá Τράπεζα της 'Ελβετίας. Τό είχε καταθέσει εκεί ο πατέρας του, ο βασιλιάς 'Αλέξανδρος γιά να τό αναλάβη εκείνος που θα παρουσίαζε στη διεύθυνσι της Τραπεζής μιá συνθηματική λέξι. Τή λέξι αυτή ο βασιλιάς 'Αλέξανδρος είχε, άσφαλώς, τήν πρόθεσι να τή ανακοίνωση στη σύζυγό του ή στον Πέτρο, αλλά δ6ν πρόλαβε, γιάτί, στο μεταξύ, δολοφονήθηκε, ως γνωστόν, από έναν Κροάτη στη Μασσαλία.

«Έτσι οι 600.000 λίρες παραμένουν ακόμη στο χρηματοκιβώτιο της έλβετικής Τραπεζας, περιμένοντας τόν άνθρωπο, που θα φέρη γιά να τις παραλάβη τή απαιτιώδη συνθηματική λέξι.

«Καί τώρα—συνέχισε—θέλετε να σας πώ, τί δουλειές μου προσέφεραν τόν τελευταίο καιρό; 'Ακούστε, λοιπόν: 'Ενας μου πρότεινε να έμφανιστώ σ' ένα τσίρκο της Νοτίου 'Αμερικής ως δαμαστιάς... λεόντων! 'Ενας άλλος να άναμιχθώ σ' ένα μεγάλο λαθρεμπόριο κι' ένας τρίτος να έργασθώ στο τμήμα προπαγάνδας του μεγάλου ξενοδοχείου «Μανχατάν» της Νέας 'Υόρκης.

«'Η τελευταία αυτή προσφορά γιά να είμαι εϊλικρινής—πρόσθεσε

Ο τέως βασιλεύς της Γιουγκοσλαβίας Πέτρος.

Ένας τέως βασιλιάς ΖΗΤΑΕΙ ΔΟΥΛΕΙΑ...

Οι οικονομικές στενοχώριες του Πέτρου της Γιουγκοσλαβίας

Μεταξύ των βασιλέων που βρίσκονται έξοριστοι, ο φτωχότερος είναι άναμφισβήτητα τή στιγμή αυτή ο τέως βασιλιάς της Γιουγκοσλαβίας Πέτρος. 'Ισως ο Συμείων της Βουλγαρίας να βρίσκεται σε πιό χειρότερη άκόμη κατάσταση, αλλά δ6 λέει τίποτα. Ο Πέτρος, τουαντίον, εκμυστηρεύεται τή δύσκολη κατάστασί του, σ' όποιον δείξη τή διάθεσι να τόν άκούση.

Δεν είναι πολλός καιρός, που ο τέως νεαρός βασιλιάς ζούσε στο ξενοδοχείο «Κλαρίτζ» του Λονδίνου ή στο «Γεώργιος ο 5ος» του Παρισιού ή στο «Νεγκρέσκο» της Νικαίας, πληρώνοντας καθημερινά γιά νοίκι 20 άγγλικές λίρες.

Σήμερα 20 άγγλικές λίρες είναι γιά τό νεαρό τέως βασιλιά μιá δόλοκληρη περιουσία! Τά πανταλόνια με τά οποία έμφανίζονταν τελευταία στις Κάννες ήταν τριμένα και κακοσιδερωμένα και οι τσέπες του άδειες...

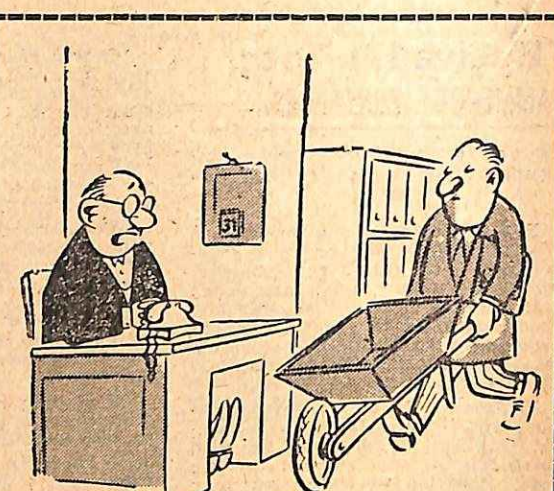
Είναι κοινό μυστικό πως στους τελευταίους τρεις μήνες ο Πέτρος δ6ν πλήρωσε κανένα λογαριασμό του. 'Ο γαλλικός έκδοτικός οίκος γιά τόν όποιον έγραφε μέχρι πρότινος άστονομικά μυθιστορήματα, του έκοψε τις προκαταβολές, γιάτί, όπως τόν ειδοποίησε, τά μυθιστορήματά του δ6ν είχαν κυκλοφορία.

—'Απόκαμα πιά άναζητώντας μιá δουλειά... έλεγε πρό ήμερών σ' ένα Γερμανό δημοσιογράφο. Πρέπει να ζήσω τή γυναίκα μου και τό παιδί μου! Αυτά παθαίνει κανείς, όταν δεν έμαθε στη ζωή του ένα άποδοτικό επάγγελμα. 'Εμένα, δυστυχώς, μ' έμαθαν να είμαι βασιλιάς. Αυτό όμως δ6ν έχει σημασία... Είμαι διατεθειμένος να δεχθώ όποιαδήποτε έργασια, που δ6ν θα μείωνε ώστόσο τή βασιλική μου αξιοπρέπεια.

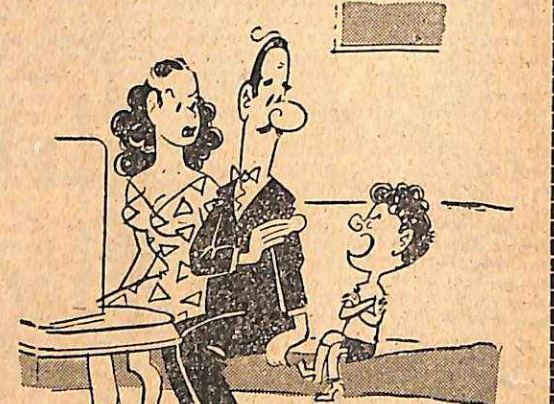
«Καί τώρα—συνέχισε—θέλετε να σας πώ, τί δουλειές μου προσέφεραν τόν τελευταίο καιρό; 'Ακούστε, λοιπόν: 'Ενας μου πρότεινε να έμφανιστώ σ' ένα τσίρκο της Νοτίου 'Αμερικής ως δαμαστιάς... λεόντων! 'Ενας άλλος να άναμιχθώ σ' ένα μεγάλο λαθρεμπόριο κι' ένας τρίτος να έργασθώ στο τμήμα προπαγάνδας του μεγάλου ξενοδοχείου «Μανχατάν» της Νέας 'Υόρκης.

«'Η τελευταία αυτή προσφορά γιά να είμαι εϊλικρινής—πρόσθεσε

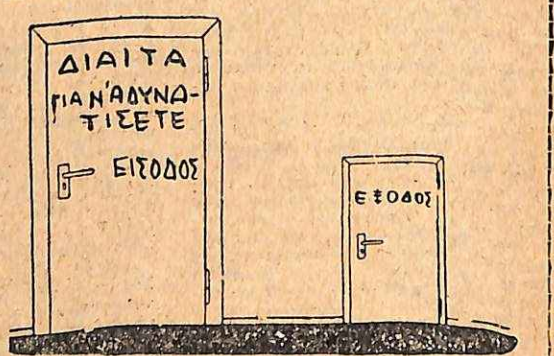
«'Η τελευταία αυτή προσφορά γιά να είμαι εϊλικρινής—πρόσθεσε

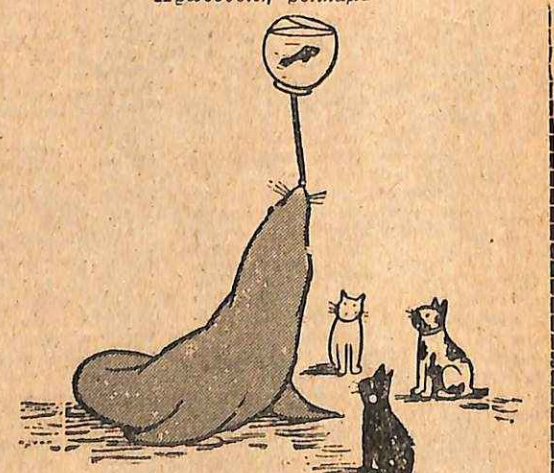
Δεν είναι και τόσο μεγάλη η αύξήσι σου, όπως φαντάστηκες, κ. 'Απενταρίδη!...

Προτιμώ να μείνω εδώ γιά να προσέχω τήν Καίτη μας. Γιά να πάω περίπατο, όπως λέτε, χρειάζομαι τουλάχιστο ένα ένδοσάρικο!...

Πρωτότυπη ρεκλάμα

Χωρίς λόγια.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ μακραίνει τη ζωή

Οι «καλές» φιλενάδες

«Η χοντρή μεσόκοπη και φιλάρεσκη κυρία λέει στη ζηλοφθονή φίλη της: — Σήμερα, στο λεωφορείο, σηκώθηκαν πέντε νέοι για να μου προσφέρουν τη θέσι τους! — Τι υπερβολή! Θα έφταναν δυο μονάχα.

Μεταξύ νεονύμφων: — Τι θαλερές, αγάπη μου, για ένα ταξίδι στις 'Ινδίες; — Όχι, όχι, δε θέλω να πάω σε μία χώρα όπου καίνε ζωντανές τις χήρες! Δεν ξέρει κανείς τι μπορεί να συμβεί...

Από δύο ώρες, ο Μάριος είναι πατέρας ενός καλοφτιαγμένου και παχουλού μωρού, και η χαρά του δεν περιγράφεται. Σε μία στιγμή, χτυπάει η πόρτα και μπαίνει ο ταχυδρόμος.

— Ένα νοάμμα για τον κύριο Μάριο, φωνάζει. — Και ο Μάριος: — Για ποιόν από τους δύο: Για το πατέρα ή για το γιο;

Η μία: 'Ελπίζω να μη μετανοιώσω που σου έμπιστεύηκα τόσο πράγμα.

Η άλλη: Μά τι λές! Όλες οι φιλενάδες μου ζέρουν να κρατάνε τα μυστικά που τους λέω!

— Είναι δυο χρόνια τώρα που πηγαίνω σ' αυτό το ινστιτούτο καλλογής.

— Χμ! Θάπρεπε να τ' αλλάζης, νομίζω...

Μεταξύ συζύγων: — Γιατί κλαίς; Τι έχεις; — Τιποτά. — Και κλαίς για το τίποτα; — Μα βέβαια. Κλαίω... γιατί δεν έχω τίποτα, ούτε καινούργιο φόρεμα ούτε καινούργιο καπέλλο!

Στο κυνήγι. — Ο ένας: Είναι η τέταρτη φορά που ρίχνω σ' αυτή την πέρικα, κι όμως εξακολουθεί να πετάει! — Ο άλλος: Θάβαι κουφή, φαίνεται!...

Η υπηρέτρια λέει στον αφηρημένο καθηγητή: — Κύριε, κύριε! Στο σαλόνι είν' ένας ληποδύτης! — Πες του πως δεν είμ' εδώ...

— Δέ μου λές, γκαρόν, γιατί τα αυγά μάτια είναι ακριώτερα απ' την ομελέτα; — Γιατί αυτά μπορεί και τα μετράει κανείς, κύριε.

Μία κυρία μάλλον ηλικιωμένη πηγαίνει στο γιατρό της και παραπονιέται πως υποφέρει απ' το στομάχι της.

— Μα μαζάτε καλά το φαγητό σας! της συνιστά ο γιατρός. Γιατί σάς έδωσα ο Θεός τα δόντια;

— Δέ μου τάδωσε ο Θεός, γιατρέ, απαντάει εκείνη. Τ' αγόρασα με τα λεφτά μου!

Η κυρία Κατίνα απέκτησε ένα σκυλάκι κι' επί τρεις ολόκληρους ώρες προσπαθεί να το μύση να πηγαίνει κοντά της και να στέκεται σούζα όταν το φωνάζει. Και ο σύζυγός της, που έκνευρίζεται, της λέει:

— Δεν πρόκειται να το μάθης ποτέ, Κατίνα, το παλινόσκυλο να σε ακολουθεί. Μή χάνης τον κόπο σου άδικα!

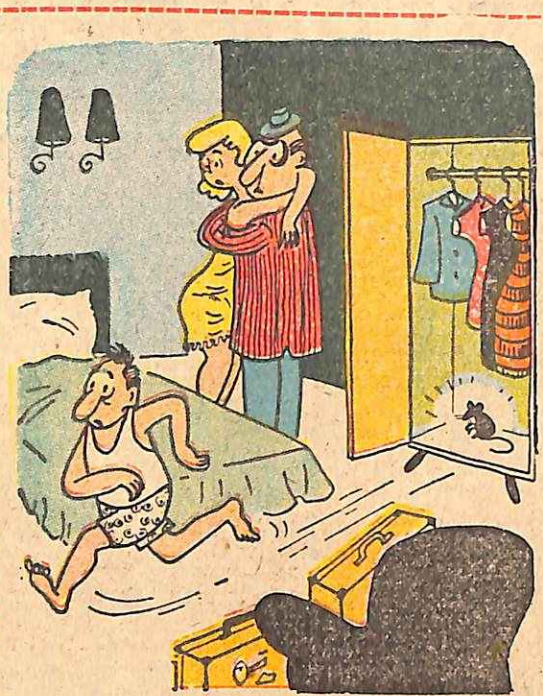
— Μην το λές αυτό, του απαντά η κυρία. Στην αρχή έτσι είχα και με σένα δυσκολίες!

Ένας παλιός πελάτης επισκέπτεται το γιατρό του:

— Γιατρέ μου, εδώ και πέντε χρόνια μού δώσατε την καλύτερη συμβουλή για τους ρευματισμούς μου. Μου είπατε να προφυλάσσομαι από την υγρασία και τώρα είμαι τελείως καλά.

— Και τότε γιατί ήρθες; ρωτά ο γιατρός.

— Ήθελα να σάς ρωτήσω: Μπορώ τώρα να κάνω κανένα μπάνιο;

Χωρίς λόγια.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΝΑΜΟΝΗ

Μούχες πή να περιμένω κι' ότι θάρη κάποια ώρα που θα νοιώσω εύτυχισμένο τον έαυτό μου μία φορά κι' όλοι οι φίλοι με πληγώνουν που περίμενα ως τώρα και δεν είδα να ζυγώνουν του έρωτά σου τα φτερά.

Μούχες πή να περιμένω δώρα ερωτικά μεγάλα, κάποιο σου φιλή κρυμένο στην αγάπης τη ντροπή και με άφθες μπουκάλια κι' αν θα περιμένω αιώνια δεν θα βλέπω προκοπή.

Μά επί τέλους, τί γυρεύεις; Τί κακό σου έχω κάνει κι' έτσι θες να με παιδεύς με μία τέτοια άναμονη; Ο καθένας δίχως άλλο την ύπομονή του χάνει κι' έχω άρχισει ν' αμφιβάλλω στη γλυκειά σου τη φωνή.

Έπερίμενα... Τί βγήκε; Φανερά το βλέπω τώρα το φθινόπωρο εύρηκε κάθε έλπίδα μου χρυσή, μ' αν τα χρόνια έχουν περάσει έφτασε η στερνή μας ώρα κι' αν έχω έχω γεράσει, μεσοκόπησες κι' έσύ.

Μούχες πή να περιμένω... μά του χρόνου το ρολόι πάντα ήταν κουρντισμένο δίχως νάχη άναπαμό και με σάρωσε η λύπη που άκούω σαν μοιρολόι το σβυσμένο καρδιοχτύπι: στον παλιό μου τόν καύμό.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Όταν γεννηθή Ο ΜΠΕΜΠΗΣ

Πώς θ' άποκτήση καλές συνήθειες

Απ' τη στιγμή που θα γεννηθή ο μπέμπης, πρέπει νάχτες όπ' όψι σας τα έξης:

1) Άπαγορεύεται να τον κουνάτε σε κούνια.

2) Μονάχα οι γονείς έχουν το δικαίωμα να φιλάνε το μπέμπη — κι' αυτό με την προϋπόθεση πως είναι τελείως καθαροί και πως δεν έχουν συγάι. Κανείς δεν έπιτρέπεται ν' άγγιξη το μπέμπη, αν δεν πλύνει προηγουμένως τα χέρια του.

3) Κανείς δεν πρέπει να παίρνει στην άγκαλιά του το μπέμπη όταν κλαίη, για να τον ησυχάση.

4) Κανείς δεν πρέπει να σηκώνη απ' το κρεβάτάκι του το μπέμπη, όταν έχη θηλάσει.

Δεν άρκει ν' άκολουθήσετε σεις μονάχα τις οδηγίες αυτές. Πρέπει να έπιβάλετε και σ' όλο το περιβάλλον του μπέμπη να τις άντιληφτεί.

Θά δώσετε να καταλάβουν όλοι ότι δε μιλάτε σεις, αλλά η Έπιστήμη με το στόμα σας.

Η άνατροφή του μπέμπη άρχίζει απ' τη στιγμή που θα γεννηθή.

Τα νεογέννητα άποκτούν διάφορες συνήθειες, καλές ή κακές, μ' άπιστευτ εύκολία.

Ένα μωρό 8 ημερών είναι πιά έπιμονο στις συνήθειες του από ένα ηλικιωμένο 80 χρονών. Βέβαια, δεν έχει πολλές συνήθειες, δεν έννοει όμως να κόψη εύκολα αυτές που άπέκτησε.

Απ' τους γονείς λοιπόν εξαρτάται το να πάρη ο μπέμπης τους συνήθειες καλές και όυγιεινές.

Η ζωή ενός μωρού πρέπει νάναι πολύ ταχτική. Η ώρα του θηλασμού ή του μπιμπερόν πρέπει να θεωρηται ιερή. Κι' αν άκόμα άρχιση, να φωνάζη ή να κλαίη το παιδί, ζητώντας να φάη νωρίτερα απ' το κανονικό, μην παραισουργήτε και υποκύψετε. Γιατί τότε θα το γίνη πιά έξι να φωνάζη και να κλαίη, για να έπιτύχη ό,τι θέλει.

Θάχετε όμως, βέβαια, το νού σας να μη δη το μπιμπερόν ή το στήθος σας, παρά μόνο ένα λεπτό της ώρας πριν του το δώσετε. Το λεπτό αυτό είναι άσχετο γιά να του άνοιξη την όρεξη!...

Θά έχετε, βέβαια, ότι πρέπει ν' αλλάξετε το παιδί, πριν από κάθε θηλασμό. Άν όμως σ'ε μεταξή κλάψη δυνατά, κυττάχτε μήπως έχει τσαλακώη κανένα σπέρμανο του ή μήπως το τσιμπάει καμιά καρφίτσα. Νάχτε να βρήτε την αίτια.

Άν το παιδί εξακολουθή να κλαίη, δίχως φανερό λόγο, βάλτε το σε μία σκοτεινή κάμαρα. Θά ησυχάση και θ' άποκοιμηθή.

Είναι, βέβαια, δυσάρεστο γιά μία μητέρα να μην έχη το μωρό της κοντά της όσο θά ήθελε, να μη μπορεί να δείχνη σ' όλο τον κόσμο πόσο είναι χαριτωμένο... Πρέπει όμως νάναι λογική, φρόνιμη, και να μη θεωρή παινίδι το παιδί της.

Στο παιδί όφείλεται σεβασμός. Ο θάνατος που κάνουν οι μεγάλοι, οι κουβέντες τους, το πήγαινε-έλα τους, η άσρόφαισα που δημιουργούν γύρω τους, όλ' αυτά δεν του ταιριάζουν.

Θ' άφινετε συνεπώς το παιδάκι σας μονάχο του επί πολλές ώρες μέσα στην κάμαρά του.

Το παιδί έχει άνάγκη από κίνησι, δραστηριότητα. Πολλές φορές, κλαίει και φωνάζει μόνο μόνο γιατί δε μπορεί να δαπάνη άλλωώς τις δυνάμεις του.

Βέβαια, πρέπει να κλαίη και να φωνάζη κάπου-κάπου, για να δυναμώση τη φωνή του, άλλ' όχι και να το πασακάνη, γιατί τότε—έκτός απ' την ένόχληση που προκαλεί— υπάρχει κίνδυνος να έρεθιστή ο λαμμός του.

Συνεπώς, σ' όποιες ώρες της ημέρας, πρέπει να του κάνετε λίγη γυμναστική.

Άφοδ το πλύνετε και το σκουπίσετε, πριν το ντύσετε άκόμα, πιάστε με το κάθε χέρι σας μία γαμπουλά του κι' άνοήστε να τις κουνάτε άσφα, με τον έξης τρόπο: Ένώ η μία γάμπα θα μένη άπλωμένη, θα λυγίζετε την άλλη, τόσο ώστε το γόνατο ν' άγγιξη τον ώμο του μπέμπη. Θά κάνουν δηλαδή τα ποδαράκια του κινήσεις σαν να γυρίζαν πεντάλ ποδηλάτου.

Αυτή η ρυθμική κίνησι εύχαριστεί πολύ το παιδί.

46 τορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η ΤΑΝΕ αυτό που λένε «χαριτωμένη κοπελίτσα». Ένα σωματάκι σαν καλοφτιαγμένο μπιμπελό, ένα μουτράκι κουκλιώτικο, δυο μάτια μαύρα που πετούσαν στίβες έξυμνάδας, πονηριάς και άθωότητας μαζί, ένα στοματάκι — αλλά τι χρειάζεται η συνέχεια; Επ'ί πλέον φωνούλα κρυστάλλινη, που θύμιζε κελαϊδίσμα πουλιού. Το όνομά της Ρούλα. Κι' έγραζόταν. Δουλειά έξωτερική. Ήταν υπάλληλος σε μία μεγάλη αντιπροσωπεία, δεν θυμάμαι άκριβώς ποιόν είδων, και γύριζε τα γραφεία και τα μαγαζιά των πελατών, γιά να δώση και να εισπράξη τα τιμολόγια. Όπου κι' αν την έδλεπες τη Ρούλα, όλο με μία μεγάλη τσάντα—χαρτοφύλακα θα την έδλεπες, μία τσάντα δυσανάλογη με το σωματάκι της. Μέσα είχε τα τιμολόγια. Μ' αυτή την τσάντα την έγνώρισα. Καί ήταν Κυριακή και είχαμε βρεθή σε διασκέδασι, σε κάποιο φιλικό σπιτί. Κι' όταν ρωτηθήκαμε γιά τα δικά μας, τί είναι ο ένας και τί ο άλλος και τί δουλειά κάνει και προχωρήσαμε στην άνογνωρίσι του έδωφους, όπως λένε οι στρατιωτικοί, κι' εκείνη με πληροφόρησε πώς έργάζεται στην αντιπροσωπεία τότε κι' έγω τη ρώτησα σε ποιόν κλάδο των έχουν, μου έιπε, με μία πολύτη σοβαρότητα, έπίσης δυσανάλογη με το κουκλιώτικο μουτάκι της:

— Είμαι επί των τιμολογίων!

Αυτή η κοινή, πεζή, έμπορική φράσι «Είμαι επί των τιμολογίων», ελπιώμενη με τη φωνούλα εκείνη, που σου έδινε την έντύπωση ποτηριών της σαμπάνιας που τσουγγρίζουν, άντήχησε μέσα μου σαν γλυκύτατη μουσική.

— Επ'ί των τιμολογίων, λοιπόν!

— Ναί. Δεν έέρετε τι μπλάς είναι αυτή η δουλειά. Σειστός πονοκέφαλος. Ύπευθυνη έργασια, βλέπετε.

Μετά το σκόρπισμα της διασκεδάσεως, της πρότεινε να τη συνοδέω μέχρι το σπιτί της. Τότε είδα την τσάντα.

— Πολύ μεγάλη η τσάντα σας, παρατήρησα.

— Έχω τα τιμολόγια μέσα μου λέει. Και τη σφίγγει γερά, σαν να φοβόταν μην της φύγη.

— Καλά, και τα τιμολόγια τα παίρνετε μαζί σας και στις διασκεδάσεις άκόμα;

— Όταν είναι άνάγκη. Τα πήρα, γιά-τί ίσως νάδωρκα την εύκαιρία να ρίξω μία ματιά. Άύριο Δευτέρα, βλέπετε, και πρέπει πρωί-πρωί ν' άρχίσω την περιόδεία. Καί πριν όφείλω να κάνω έναν έλεγχο στα τιμολόγια, στις προστάσεις και τα λοιπά και να καταστρώσω και το δρομολόγιό μου. Ύπαυθυνη δουλειά, βλέπετε.

— Όμως δε βόηκατε την εύκαιρία να τα ιδήτε.

— Όχι, έιπε με κρυστάλλινο γέλιο. Μπήλαμε στο χορό. Άλλά τώρα που θα πάω στο σπιτί, θα κάνω τον έλεγχο μου. Φτάσαμε κι' όλας. Χαίρετε.

— Τι χαιρετε;

— Έτσι δε λένε όταν χωρίζουν δυο άνθρωποι;

— Έτσι λένε, αλλά κακώς. Συνήθως χωρίζονται όταν χωρίζουν δυο άνθρωποι που δεν έχουν καμιά διάθεσι να ξανασυναντηθούν. Ύπάρχουν όμως και άνθρωποι που θα χαρούν μονάχα όταν ξαναιδωθούν. Κι' έγω μόνο τότε θα χαρώ, δεσποινίς Ρούλα! Άκουσα πάλι το κούσταλλο του γέλιου της. Της κράτησα το χέρι, το άφησε.

— Λοιπόν; Πότε θα χαρώ;

— Ξέρω κι' έγώ;

— Έσείς θα χαρήτε;

— Ίσως...

— Θέλετε αύριο τ' άπόγεμα;

— Όχι, αύριο. Έχω τέσσερα τιμολόγια που πρέπει να τα εισπράξω βροδινές άρες. Πρό παντός αυτός ο Παπαδόπουλος, δεν έέρετε πόσο με τυρανώνει. Έλέγχει τα τιμολόγια του δέκα φορές, τα σφίγγει, ρωτάει πώς και τί και γιάτί, τα ξεψαχνίζει, τα κοσκινίζει!...

— Και σ'ας βασανίζει.

— Μάλιστα. Τί να κάνω όμως; Τιμολόγια είν' αυτά, εκείνος που πληρώνει δικαιοῦται να βασανιστή εκείνον που του τα πηγαίνει.

— Μεθαύριο, λοιπόν.

Κανονίσσαμε τις λεπτομέρειες. Και ήμουν πολύ εύτυχης γιά την άπρόσπτη αυτή έπιτυχία, που έσκόταν έπειτα από μία

σημαντική περίοδο αισθηματικής άνομβρίας. Αυτό το προσωπάκι κι' αυτή η κελαϊδιστή φωνούλα, άπλωναν μέσα μου τα πιά δροσερά συναισθήματα. Ναί, έτσι είναι μερικές φορές. Κάποιες γυναίκες σου φέρνουν φούντωσι στην καρδιά και στο νού, σε καίνε ολόκληρο. Κι' άλλες πάλι σου άφήνουν κάτι σαν δροσερή θαλασσινή αύρα. Νομίζω ότι οι τελευταίες είναι προτιμώτερες. Μόνο να έξερ κανείς να φυλάγεται από τα ρεύματα.

Ήθε με καθυστέρησι ενός τετάρτου. Πρώτα είδα την τσάντα της κι' έπειτα αυτή:

— Άσχηπα λίγο, αϊ; — Δεν πειράζει, Ρούλα. — Πειράζει. Άλλά με καθυστέρησε κάποιο τιμολόγιο. Ο πελάτης είχε διαφωνία

στην τιμή. Χρειάστηκε να τηλεφωνήση και μ' άουησε.

— Πού θες να πάμε; — Όπου θέλεις.

Πήγαμε στο Φάληρο, καθήσαμε σ' ένα κέντρο. Άφησε την τσάντα της σε μία καρέκλα. Της έδωκα πολλά και διάφορα, έ-κείνη μου άπαντούσε με μουσούλλαδα. Την είδα άφορημένη. Κάπου-κάπου, μάλιστα, κάθωνε τα βλέμματά της στο ταβάνι και κάτι ψιθύριζε. Έπειτα έπεφτε σε σύλλογι, σαν να μην ήμουν έγω κοντά της. Έπαυα να μιλάω και ούτε το πρόσεξε.

— Τί σκέπτεσαι, Ρούλα; τη ρωτά.

Τίναξε το κεφαλάκι της.

— Το Γρηγοριάδη, άπαντά.

Με δάγκωσε η ζήλεια.

— Είναι ό πριν από μένα;

— Έβαλε τα γέλια.

— Όχι, καυμένη κι' έσύ. Πού πάει ο νους σου;

— Τότε ποιός είναι αυτός ο Γρηγοριάδης;

— Ένας πελάτης του γραφείου. Μου φαίνεται πως έχει γίνει κάποιο λάθος στα τιμολόγια του. Είσαι δυνατός στην πρόσθεσι, Τάκη;

— Και στην πρόσθεσι και παντού.

— Μου κανείς μία χάρη; Νά με βοηθήσης σε κάτι λογαριασμούς.

— Γιατί όχι;

— Άνοίξε την τσάντα, έδωλε ένα μάτσο τιμολόγια και μούδωσε έμένα μία άσπρη κόλλα.

— Γράψε σε παρακαλώ. Χίλιες έξασκόσιες δυο. Χίλιες διακόσιες δέκα. Δύο χιλιάδες τριάντα πέντε. Οκτακόσιες τριάντα. Χίλιες...

Εξούλλισε τα τιμολόγια, μου έλεγε νούμερα, έγω έγραφα. Σημείωσα καμιά ντουζίνα άριθμούς.

— Κάνε τώρα την πρόσθεσι σε παρακαλώ.

— Είκοσι όχτώ τετρακόσιες έξη.

— Μάλιστα. Σωστά είναι. Και έλγα μία ληυσυχία, έέρεις. Πώς μου πέρασε η ιδέα ότι είχε γίνει λάθος;

— Αϊ, καμιά φορά περνούν τέτοιες ιδέες από τον άνθρωπο, όταν έχη να κάνει με λογαριασμούς.

— Ναί, ναι... Έμένα μου περνούν συχνά. Φαντάσου ότι πολλές φορές πετάγομαι από το κρεβάτι μου τη νύχτα και καταπιάνομαι με τα τιμολόγια. Κάποτε είχε γίνει λάθος ένα πεντακόσασικο και το πληρώσα από το μισθό μου. Από τότε προσέχω πολύ. Ύπαυθυνη έργασια βλέπεις...

Τέβωρκα πολύ χαριτωμένο — όσο και την ίδια — ν' άκούω το στοματάκι της να μου μιλάει γιά τιμολόγια κι' έγω να κάνω προσθέσεις. Μέχρι τότε δε μου είχε τύχει τίποτα παρόμοιο. Παρίπλωσι σπανιστάτη, και μπορούσα να θεωρώ τον έαυτό μου εύ-τυχή, που έλαχε σε μένα αυτή η πρωτο-τυπία.

Είχαμε παραγγείλει ψάρια της σκάρας.

— Πόσο τα χρεώνετε; ρώτησε το γκαρσόνι.

— Ουδόντα την όκα.

— Γιατί ουδόντα;

— Γιατί πενήντα τ' αγοράζουμε.

— Και είναι βέβαιο ότι τ' αγοράζετε πενήντα;

— Αί, ψέμματα θα πούμε;

— Έχετε τιμολόγιο;

— Όχι. Τα παίρνουμε έτσι, χέρι με χέρι.

— Όταν έφυγε το γκαρσόνι, μου λέει η Ρούλα:

— Ξέρεις, είναι υποχρεωμένοι όταν αγοράζουν κάτι, να παίρνουν τιμολόγιο.

— Και τί μας νοιάζει έμάς;

— Αί, πώς! Όσο νάναι.

Μπορεί ο άλλος να θέλη να κάνει έλεγχο. Πώς θα τον κάνη;

Τέλος πάντων, μιάμιση ώρα που καθήσαμε εκεί, τη μιά και τέταρτο ή κουδέντα μας ήταν γύρω από τα τιμολόγια. Και το άλλο τέταρτο, σε λοιπά θέματα.

Όταν χωρίσαμε και της είπα πότε θα την ξαναϊδώ, μου άπαντά:

— Μιά στιγμή.

Τραβάει το κορνέ της από την τσάντα και το ξεφυλλίζει.

— Τί κυττάς, Ρούλα;

— Να ιδώ τί τιμολόγια έχω αύριο και μεθαύριο... Μάλιστα. Την Τετάρτη τ' απόγεμα, θα είμαι έντελως έλευθερη.

— Τότε να συναντηθούμε να ρίς.

— Ναί. Κατά τις πέντε, θέλεις;

— Και σου προτείνω να πάμε στη Βουλιαγμένη.

★

Φυσικά ήρθε με την τσάντα πάλι.

— Τί την ήθελες μαζί; τη ρωτάω.

— Α! Δεν την άποχωρίζομαι ποτέ. Και το βράδυ που κοιμούνται, την έχω δίπλα μου, στο κοινοδίο. Σε πειράζει;

— Κάθε άλλο. Ίσα-ίσα που βράσκα πώς σου δίνει τύπο. Ή «δεσποινίς με την τσάντα!» Ό-ραίος τίτλος για κινηματογραφικό έργο.

Κολακεύτηκε. Πήγαμε στη Βουλιαγμένη. Απριλιάτικο δειλινό, γεμάτο ήρεμια, γλίσκα και ποίηση. Της πρότεινα να πάρουμε μιά βάρκα και να κάνουμε με κρουαζιέρα γύρω στον κόλπο. Βρήκε την ιδέα μου περίφημη.

— Είσαι δυνατός στο κουπί; με ρωτάει.

— Όσο και στις προσθέσεις!

Γέλασε, μπήκε, κάθισε στην πλώρη. Ήτανε μιά ζωγραφιά. Έγώ αντικρύ της, τραβούσα κουπί. Φλάμπ-φλάμπ τα κουπιά, έπεφταν στη γαλήνια θάλασσα και ώθουσαν το σκάφος προς τα έξω. Γλάροι κατέβαιναν κι έ-καναν τα βάλ-πλανέ τους γύρω μας. Μακριά ένα βαπόρι πήγαινε στον προορισμό του, αφήνοντας μιά μαύρη σειρά καπνού από το φουγάρο του. Σαν υπερδρόμο της πορείας του. Ένα καίκι, με κάπνασμα πανιά φαινόνταν σαν άκινητο στον αέρα. Ρομάντσα, γιορτιά, μαγεία. Έβλεπα τη Ρούλα που κυττάε την έμορφη αυτή εικόνα με τα λυπημένα μάτια της και φανταζόμουν πόσο θα καιρόταν ή καίμενούλα, έπειτα από τη ζαλάδα των τιμολογίων. Φαινόνταν καταγοητευμένη. Βυθισμένη σε ρεμβασμούς.

— Όμορφα δεν είναι, Ρούλα; της λέω.

— Αχ! ναί, Πολύ έμορφα!

(Και άπλώνει το χέρι της στην τσάντα). Σε πειράζει αν ρίξω μιά ματιά σε μερικά τιμολόγια; Σ' αυτή την ήσυχια, είναι πολύ καθαρό το μυαλό...

Μου ήρθε να της πετάξω την τσάντα στα θάλασσα. Έξαινή όμως, τράβηξε ένα μάτσο τιμολόγια και το κορνέ και άφροιά-θηκε στη δουλειά της. Έγώ κουπί, αυτή τιμολόγια. Έδωλα πλώρη για έπιστροφή. Χωρίς-σπικα μιά δολοκλήρη ώρα ώσπου να γυρίσουμε.

— Ήταν υπέροχα! μου εί-πε, μόλις πάτησε το πόδι της στη στεριά.

— Ναί, αλλά εσύ είχες το νου σου στα τιμολόγια.

— Άλλο το ένα, άλλο το άλλο. Γιατί να πηγαίνη χαμένη τόσο ώρα;

★

Κατά βάθος τη λυπόμουν.

Προσπάθησα να την άποσπά-σω από το μοναδικό θέμα που την άπασχολούσε, να της πώ ότι κάθε άνθρωπος άφιερώνει άρισμένες ώρες στη δουλειά του και τις υπόλοιπες σε άλλα θέ-ματα, πιο εύχάριστα. Ναί, το άναγνώριζε, αλλά δε μπορού-σε να κάνει αλλιώς.

— Υπεύθυνη εργασία, βλέ-πεις. Άν γίνη ένα λάθος...

Και το μυαλό της ήταν διαρκώς γεμάτο τιμολόγια. Στις λί-γες συναντήσεις που ακολούθη-σαν ακόμα άλλη κουδέντα δεν είχε: «Το τιμολόγιο του Παπα-δόπουλου. Το τιμολόγιο του Γρηγοριάδη. Το τιμολόγιο του Δημητρουλάκη. Ένα ραντεβού το ματαίωσε έντελως:

— Με συγχωρείς, αλλά έχω δυο βιαστικά τιμολόγια να δώ-σω. Θες να με συνοδεύσεις;

— Όχι, δε θέλω. Και στην άλλη συνάντησή της μίλησα στα: «Α:

— Ρούλα, πρέπει να διακό-ψω.

— Γιατί; με ρωτάει μ' ένα βλέμμα γεμάτο παράπονο.

— Γιατί, Ρούλα μου, άλλη κουδέντα δεν έχουμε από τα τι-μολόγια. Μ' έχεις πηρεί πιά μ' αυτά τα τιμολόγια. Δεν άντέ-χω άλλο. Τόσο, που έδω και λίγον καιρό, άρχισα να πιστεύω πιά πώς σιγά-σιγά έχω γίνει κι' εγώ ένα τιμολόγιο. Λοιπόν, τέλος! άφάνα με άναγκάστη. Το τιμολόγιό μας έσφαλήθηκε πιά. Βάλε τη σφραγίδα «έξω-φλήθη» και τράβα για άλλο.

Ρίχτηκε στην άγκαλιά μου, με δάκρυα. Με φίλησε. Κι' ά-πάνω που νόμιζα πως μετά-νοιωne και ήμουν έτοιμος να ύ-ποχωρήσω, μου πετάει αυτή την παραπονεμένη κουδέντα:

— Αχ! Γιατί μου το κάνεις αυτό... τιμολογί μου;

Τη λέει, βέβαια, την είπα ά-πό άφηρημάδα. Άλλά εγώ ακό-μα τρέχω...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Νεανική άπειρία

— Ο παπάς της φυλακής έπι-σκεπτεται το νέο κατάδικο και τον ρωτάει στα: «Γ:

— Γιατί σ' έφεραν εδώ έσέ-να, τέκνον μου;

— Ο κατάδικος τον κυττάει πε-ρίεργα και τέλος παίρνοντας λυπημένο ύφος, του άπαντάει:

— Για νεανική άπειρία, πά-τω μου!

— Πώς; έκαμε έκπληκτος ο παπάς. Νεανική άπειρία; Μα έ-σύ είσαι άνω των 60 έτών!

— Έγώ ναί! άπαντά ο κα-τάδικος. Άλλά ο συνήγορός μου, ήταν μόλι 22 χρόνων!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 667

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Έπώνυμο διεθνούς φήμης γο-ήσης του κινηματογράφου.

— Προλέγει και προφητεύει.

2 Άρχαία παράλια πόλη στα σύνορα Λακωνίας και Μεσση-νίας, της οποίας έρείπια βρίσκονται κοντά στο χωριό Άλμυρος. — Οι πρώτοι κά-τοικοι της Ελλάδος.

3 Παιγνίδι που άπαιτεί σκέψι.

— Εύχαριστεί την άσφρηση.

— Καλύπτουν μέγα μέρος του πληνθύνου μας.

4 Πρώτη ύλη για κινηματογρά-φους. — Εορτάζει στις 25 Νοεμβρίου. — Τουρκικό ανά-κτορο.

5 Συνεχόμενα στο αλφάβητο. — Μέρος της άνδρικής ένδυμα-σίας. — Τμήμα πολυκατοι-κίας.

6 Μαύρος φύλαρχος. — Λέγε-ται και τσίπουρο. — Γραφι-κή ύλη.

7 Ίσπανικό γυναικείο όνομα. — Άβλαβή. — Σύμβολο δεσμού.

8 Άπόκρυφο καταφύγιο (με-ταφ.). — Δημοκρατία της Κεντρικής Αμερικής.

9 Άνατολίτικο τραγούδι. — Άρέσει στους Αμερικανούς έρωτευμένους. — Αύστηρά και έπιβλητικά.

10 Έρευνά το διάστημα. — Συ-νόδεψε τον άπόστολο Παύλο κατά την περιοδεία του στην Ελλάδα.

11 Μονάδες του ίππικού. — ... ντε Πούτι: παλαιά δόξα της όθνης. — Επίκειμαι.

12 Με το βλέμμα προσηλωμένο κάπου (έπίρρ.). — Έρωτο-τροπία. — Το πλοίο στα άν-γλικά.

13 Τετράποδο. — Είναι άνάλο-γη με την εργασία. — Μισό πακο.

14 Είδος ύφασματος. — Κάτι που έχουν μόνο τα ζώα. — Φαιδρός, εύθμος.

15 Διευκολύνει στα χωριά τη με-ταφορά ύγρων. — Υποδιαί-ρει μονάδος βάρους. — Δι-οικητική περιφέρεια.

16 Όπαδος αέρεσας. — Ίερή τρέλλα των άγρίων.

17 Γεώργιος... : ψευδώνυμο Έλ-ληνος ποιητού. — Άκαθόρι-στα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Τιμολόγιο, διατίμησι. — Πε-ριοχή της Β. Πελοποννήσου.

2 Ντύσιμο για μεγάλο ταξίδι. — Δέ λείπει από καμμία κουζίνα.

3 Δυνατό ποτό. — Φαινόμενο των πολικών περιοχών. — Περιφημη όπερα.

4 Αμερικανός μηχανικός, που έπενόησε την άτμομηχανή (έ-πών.). — Υποδιαίρει έξ-ε-νου νομίσματος. — Ή έπέ-τειος της μετοικήσεως του Μωάμεθ από τη Μέκκα στη Μεδίνα.

5 Πλούσιος Άθηναίος πολιτι-κός, στρατηγός επί Περι-κλέους. — Μοιάζει με άέρα. — Συνεχόμενα στη μέση.

6 Δικαστής στον Άδην. — Σο-φός νομοθέτης. — Πρόθεσι.

7 Κατοικίδιο. — Κατά το ή-μισυ τρανές. — Λιμάνι της γαλλικής Β. Αφρικής.

8 Άνήκει σ' ένα κράτος της κεντρικής Αμερικής. — Έ-χουν το χρώμα της θάλασσας.

9 Όλιγόρισμα. — Ήρας του Κίπληνγκ. — Μέρος του δέν-τρον.

10 Τόπος εργασίας για τους γε-ωργούς. — Ζή και μεγαλώ-νει σε άνάκτορα.

11 Πηγή νερού. — Ή μητέρα ή ή θάλασσα, άλλα σε ξένη γλώσσα. — Καταργά, ση-κώνω.

12 Διπλασιαζόμενο γίνεται μον-τέρνος χορός. — Τέρμα. — Έξυμνος άνθρωπος (στην άρ-χική).

13 Τραβάει τους προληπτικούς. — Βοή, θόρυβος. — Περιτύ-λιγμα, σκέφασμα.

14 Μουσική σύνθεσι. — Βλήμα πυροβόλου. — Νησί του Αι-γαίου.

15 Όνομα δυο βασιλέων των Συρακουσών. — Διαφανής και εύθραυστος. — Γίνεται νόστιμη σαλάτα.

16 Παιγνίδι με χαοτιά. — Έ-νας κόσμος που διακείται φι-λικώς προς τη χώρα μας.

17 Έορτές των αρχαίων προς τιμήν μεγάλης θεάς. — Πα-ραπόταμος του Σπερχειού.

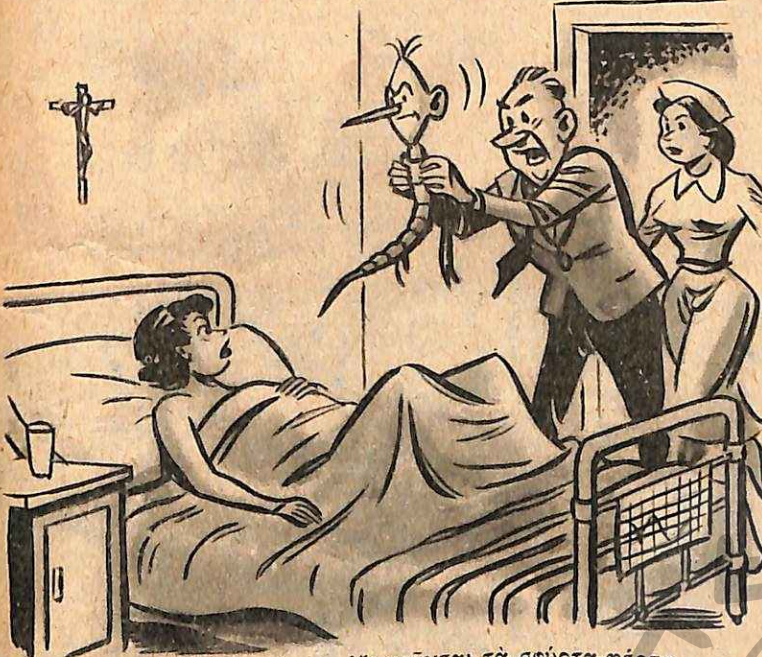
Π. Γ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

Η λύσις του 666

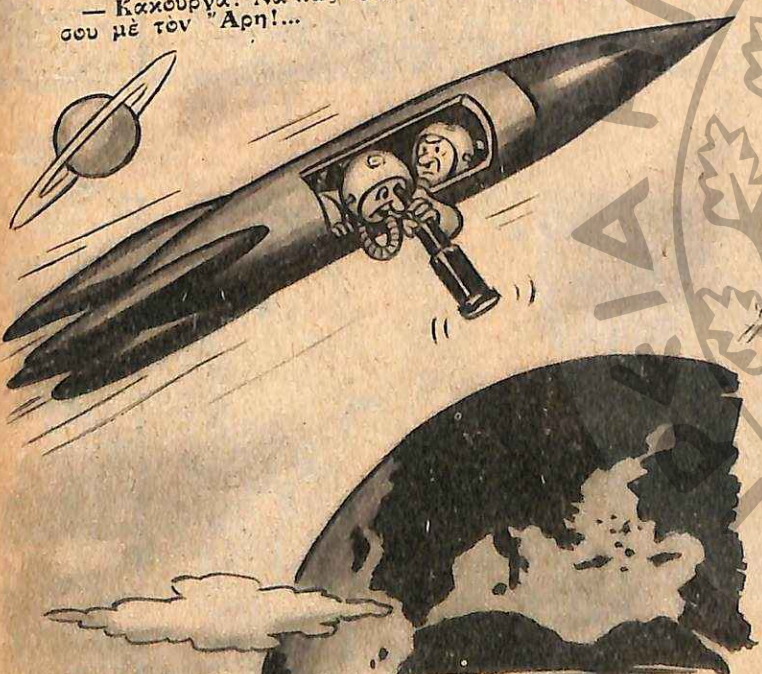
στη σελ. 90

— Παντού τά πάντα, φίλε μου!...

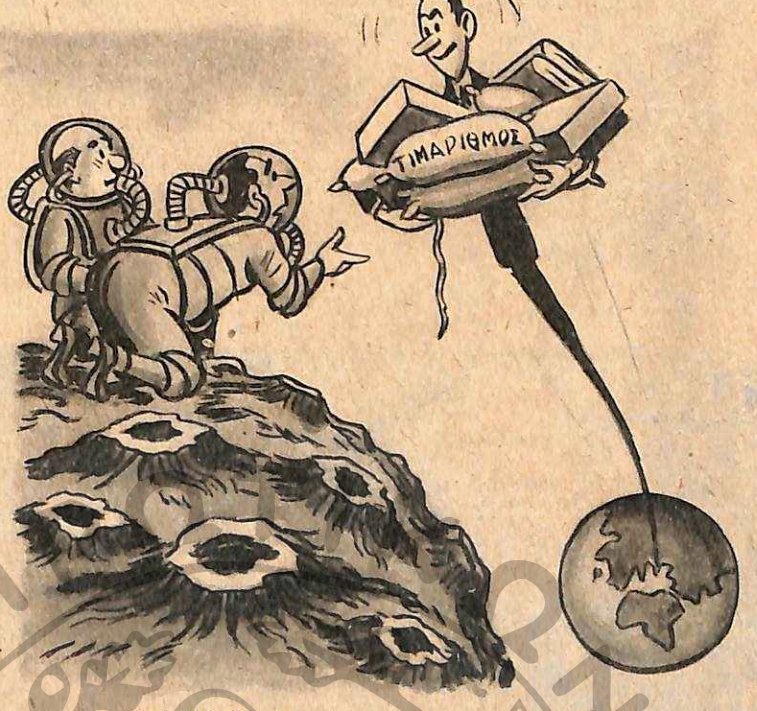
— Κακούργα! Νά πως εξηγούνται τά σούρτα-φέρτα σου με τον Άρη!...

— Άπό τώρα σε θεωρεί μακαρίτη ή γυναίκα σου. Βλέπω τον κουμπάρο σου να μπαίνη μέσ' στο σπίτι!...

«Άραμπς περνά, σκόνη γίνεται!...»

— Ούτ' εδώ θα ήσυχάσουμε από σένα, μωρέ;

Χωρίς λόγια!...

Δροσερά μάτια ξεινούραβα

Μερικές χρήσιμες οδηγίες και συμβουλές

ΤΑ κουρασμένα κι' άπεριποίητα μάτια άσχημίζουν άκόμη και τὸ πῶς νεανικό γυναικείο πρόσωπο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, μὴ ἀπὸ τὴν πρῶτες καθημερινές μας φροντίδες πρέπει νά- ναι ἡ καθαριότης κι' ἡ αἰσθητική τῶν ματιῶν. Ἡ περιποίη- σι αὐτῆς, πού εἶναι τόσο ἀπαραίτητη καὶ βασικὴς σημασίας γιὰ τὴν ὁμορφία τοῦ προσώπου, δὲν στοιχίζει—ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα καλὸ κολλῦριο, πού πρέπει ν' αγοράσετε—παρὰ ἐλάχιστο ἔξοδο καὶ λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν πρωινὴ σας τουαλέττα.

Πολλές γυναῖκες θεωροῦν τὴν περιποίησι αὐτῆς τῶν ματιῶν σὺν μὴ ἀπλῇ λεπτομέρειᾳ, πού μποροῦν νὰ τὴν παραλείπουν τὴς πε- ρισσότερες μέρες τῆς βδομάδας. Φροντίζουν τὰ μάτια τους μὴ- νόχα ὕστερα ἀπὸ κάποια ἀϋπνία ἢ ἀδιαθεσία, πού τὰ κούρασε αἰσθητῶς. Αὐτὴ ἡ ἀμέλεια, ὅμως, δὲν ἐπιτρέπεται. Γιατί τὰ μάτια ἔχουν κάθε πρωὶ ἀνάγκη περιποίησεως κι' ἡ διαφορά φαίνεται πολὺ καλὰ πρὶν καὶ μετὰ ἀπὸ μὴ τέτοια φροντίδα.

Παρακάτω σὰς δίνουμε μερικές χρήσιμες οδηγίες καὶ συμβου- λές γιὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησι τῶν ματιῶν σας. Ἀκολουθών- τας τὴς μὲ προσοχὴ καὶ σύστημα, χωρὶς νὰ ξεχνᾶτε τὴν ἐφαρμογὴ τους σὲ καμμιά περίστασι, θὰ δώσετε ἐπὶ στὴν ὄψι σας τὴ λάμ- ψι καὶ τὴ δροσιά, πού τὴς λείπει, καὶ σύγχρονα θὰ σώσετε τὰ μά- τια σας ἀπὸ διάφορες μικροπαθήσεις, πού δὲν εἶναι καθόλου ἀ- πίθανες.

Τὰ ἐξωτερικά μέρη τοῦ ματιοῦ—τὰ βλέφαρα, τὰ τσίνοια καὶ οἱ κάτω γύροι—ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα καθημερινὸ «λουτρό» μὲ χαμομήλι. Παίρνετε ἕνα μεγάλο κομμάτι καθαρὸ μπαμπάκι, τὸ βουτᾶτε σὲ χλιαρὸ ἢ ἔστω καὶ κρύο χαμομήλι, τὸ πατάτε ἐλαφρᾶ καὶ τὸ τοποθετεῖτε πάνω στὰ μάτια σας, πού τὰ ἔχετε κλειστά.

Ἡ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ «λουτροῦ» εἶναι πέντε μὲ ἑκατὸ λεπτά τῆς ὥρας. Τὸ χαμομήλι κάνει νὰ ἀποσυμφορηθοῦν ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα τὰ βλέφαρα κι' ἔχει εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὶς διάφορες το- πικὲς κι' ἐπιφανειακὲς μικροφλογώσεις, πού εἶναι δυνατόν νὰ ἔ- χουν παρουσιάσῃ στὰ ἐξωτερικά μέρη τοῦ ματιοῦ.

Τὸ φούσκωμα τῶν βλέφαρων, πού τὸ προκαλοῦν μὴ ὑπερβολι- κὴ κούρασι, ἡ σκόνη μίας μέρας μὲ δυνατό ἀέρα κι' ἄλλες παρό- μοιες αἰτίες, θὰ ἐξαφανιστῇ γρήγορα ὕστερα ἀπὸ μερικά τέτοια ἐπιθέματα μὲ χαμομήλι (εἰκ. 1).

Ἄν ἡ φλόγωσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, ἔχει ἀπλωθῇ καὶ στὸ ἐσωτερικόν μέρος τοῦ ματιοῦ ἢ πρόκειται γιὰ ἐρεθισμό ἀπὸ τὸν ἀέρα, τὸ «λουτρό» μὲ τὸ χαμομήλι, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δὲν

εἶναι ἀρκετό. Θὰ σὰς χρειαστῇ ἕνα κολλῦριο καλῆς ποιότητος ἢ ἕνα εἰδικὸ «μπάνιο πού ματιοῦ», πού παρασκευάζεται καὶ που- λιέται στὰ φαρμακεία. Τὸ μπάνιο αὐτὸ ἐκτελεῖται μ' ἕνα μικρὸ κυλινδρὸ ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, πού θὰ τὸν προμηθευτῇτε ἐπίσης ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο. Τὸ ἀνοίγμα τοῦ ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ ματιοῦ κι' ἐφαρμόζει ἀκριβῶς στὴν ὀφθαλμικὴ κοιλότητα. Κατὰ τὴν ἐφαρ- μογὴ τοῦ κυλινδρου, τὸ μάτι πρέπει νὰ μὴν δλάνοιχτο. Αὐτό, στὴν ἀρχή, δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκόλο, γιατί τὸ μάτι δὲν τὸ ἀνέ- χεται μὲ τὴν πρώτη. Σὲ λίγο, ὅμως, τὸ συνηθίζει.

Ἄν κάνετε τὸ μπάνιο καὶ στὰ δύο μάτια, προσέχτε νὰ μὴ χρη- σιμοποιήσετε τὸ ἴδιο ὕγρο, περινώντας ἀπ' εὐθείας πὸν κυλινδρὸ ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι στὸ ἄλλο. Αὐτὴ ἡ προφύλαξι εἶναι ἀπαραίτητη, γιατί ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μεταδοθῇ ἡ φλόγωσι ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι στὸ ἄλλο, ἐνῶ αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἴσως δὲν ἔχει πάθει τίποτα. Πρέπει, λοιπόν, μετὰ τὸ «μπάνιο» τοῦ ἑνὸς ματιοῦ, ν' ἀλλάξετε τὸ ὕγρο τοῦ κυλινδρου ὁποσδήποτε (εἰκ. 2 καὶ 3).

Γιὰ νὰ ἐξαφανιστετε τὶς σκιὲς γύρω ἀπὸ τὰ μάτια, πού ἀφήνει μὴ ἀγρυπνὴ νύχτα, μὴ μεγάλη κούρασι, μὴ ἐξάντλησι ἢ κάποια ἀδιαθεσία, θὰ χρησιμοποίησετε τριμμένη ὠμὴ πατάτα. Θὰ πλύ- νετε καλὰ τὴν καθαρισμένη πατάτα, θὰ τὴν τρίψετε στὸν τρίφτη καὶ θὰ ἀπλώσετε μὲ τὰ δαχτυλά σας τὸν πολτὸ κάτω ἀπὸ τὰ μά- τια, ὅπου ὑπάρχουν οἱ μαῦροι κύκλοι. Δυὸ τέτοιες ἐφαρμογὲς εἶ- ναι ἀρκετές, γιὰ νὰ ἔχετε ἀποτέλεσμα. Σὰς συνιστοῦμε, κατὰ τὴ διάρκειά πού θὰ μείνῃ τὸ ἐπιθέμα αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὰ μάτια, νὰ μείνετε ἐξαπλωμένη.

Ἄν δὲν ἔχετε πρόχειρη πατάτα, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποίησετε γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἕνα καρότο ἢ ἕνα ἡλό, πού ἐπίσης θὰ τὰ κα- θαρίσετε ἀπὸ τὴ φλούδα τους πρὶν τὰ τρίψετε. Τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ μ' αὐτά, θὰ εἶναι ἐξ ἴσου καλὸ (εἰκ. 4 καὶ 5).

Γιὰ τὴν κανονικὴ ἀνάπτυξι καὶ τὴν καλὴ διατήρησι τῶν βλε- φαρίδων, ἰδίως στὴν περίπτωσι πού τὶς «τσακίζετε» πολλές φο- ρές τὴ μέρα, εἶναι πολὺ καλὸ νὰ τὶς ἀλείψετε κάθε βράδυ, πρὶν πέσετε στὸ κρεβάτι, μὲ ρετινιόλαδο. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, δὲ θὰ χρειαστῇτε παρὰ λίγο μπαμπάκι, πού θὰ τὸ στοίψετε γύρω ἀπὸ ἕνα ξυλαράκι. Ἐτσι θάχετε σταθερότητα στὸ ἀλειμμα, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ φύγουν οἱ σταγόνες τοῦ λαδιοῦ ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ νὰ καταλήξουν μέσα στὸ μάτι, φέροντάς σας τσουξίμο.

Τελευταῖες ἐρευνες, πού ἔγιναν ἀπὸ εἰδικούς, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἐπίδρασι τοῦ λαδιοῦ αὐτοῦ στὰ τσίνοια εἶναι κυριολεκτικὰ θαυ- ματουργή κι' ὅτι καμμιά ἄλλη οὐσία δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ἀντικατα- στήσῃ (εἰκ. 6).

"Φροσύνη"

Ἐτα πονηρὰ τὰ χρόνια μας, ἢ μάλλον τὰ παμπόνηρα, ὑπάρχουν καὶ συναγθροῦσι πού τρέφονται μὲ ὄνειρα, πού τὸν τρέφουν γιὰ... προφήτες, ἢ πού γυρίζουν, καπνὰ, σὰν βλάκες μὲ πατέρες, τὰ στέκια τὰ τσιγγάνικα, τὶς γυφτικὲς τὶς τέτες κι' ἀπὸ Πυθίᾳς γυφτισσὲς γυροῦν οἱ καυμένοι νὰ μάθουν τί τὸν μέλλεται καὶ τί τὸν περμένει...

Ἐκτός αὐτῶν, στὰ χρόνια μας, ὑπάρχουν κι' ἀνοητοὶ κατὰ τὴν ἐξυμνήσαντι καὶ πλεον... ἔσονται, πού μὲ τὰ ὀρεσκόπια περνοῦν ὅλες τὶς ὥρες κι' ἀναζητοῦν στοὺς γυφτικούς τὸν στιγμὴς ἐλαυδοῦντες! Παίδωνουν τὸ κεφάλι τους μὲ λέξεις κι' ἀριθμούς, μὲ ζωδία γεννησὲς καὶ μὲ ἀστερισμούς, καὶ διαρκῶς στὴν προσέλευσι τὴν «γαῖδαυροδεμένην», ἀποτυγχόντες βγαίνουνε καὶ κόντα γελασμένοι!

Καὶ κατ' ἀρχὴν μὴ νοστήνῃ καὶ ὄννησι καπέλλα, πού ἀγαπᾷ τὸν Κλέαρχο μὲ πάθος καὶ μὲ τρέλλα, κοττάζει τ' ὀρεσκόπια καὶ βλέπει, ἐπὶ λέξει, ὅτι τὸ βράδυ ὁ φίλος τῆς μὲ κάποια θάχη μπλέξει... Κατόπιν τούτου ἐξασπύει, ἢ νερὰ καὶ φοροῦνται, γυρᾶ παντοῦ σὰν ἐξαλλὴ καὶ ἐκδιχνοὶ ὀρνίθεται, ὁσόντι βεβαιώνεται τὴν ὥρα τὴν ἰσάτη πὸς ὁ... μουνοτάρις βραϊκεῖται μὲ νόστην στὸ κρεβάτι, ἐνῶ αὐτὴ τὴ ἀπογεῖμα καὶ τὴ βραδυά τῆς ἄλῃ, στὰ φαρμακεία γυρίζει γιὰ ναῦση... βιτριόλι!

Ἐνθαίνει σ' ὀρεσκόπια νὰ δῇ μὴ νερὰ, πάλι, πὸς θάχῃ τὸ ταχύτερον συγκίνησι μεγάλη, διότι κάποιας γνωριμίας, ἡ φίλος θὰ τὴ βλαπῇ καὶ θὰ τὴν κἀν, καλὰ, πικροτάτα νὰ... κλαυῇ! Βασίζεται, στὴν προσέλευσι, λοιπόν, ἡ νεαρὰ καὶ περιμένει δακρυὰ νὰ χυθῇ φλογερά, ἀλλὰ περνοῦν δεκάωρα, χωρὶς νὰ νὰ δακρῶν, ἐκτός ἐάν, ἀπὸ μετὰ... κρεμμυδιὰ καθαρίσῃ!

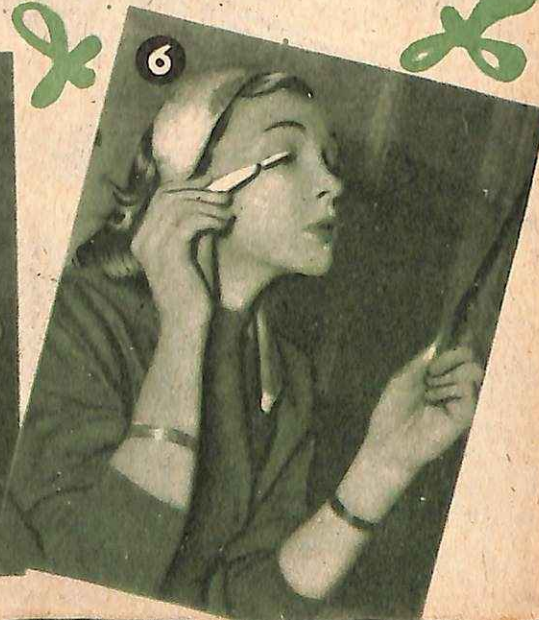
Μὴ νὰ, ἐπίσης, συγχροῦν καὶ λίαν θελατικῇ, διαβάσει τ' ὀρεσκόπια κατερθωσιασμένη, διότι μὴ συναντῇ προσέλευσι... ἔρωτι καὶ μὴ βραδυά ὑπερῶν καὶ ἔρωτι-λαγναιμν. Ἀλλ' ὁ κρυφὸς ὁ πάθος τῆς πηγαίνει, ἀέσωσ, στραφί, γιὰ προσέχει, ἔξαφνα, ἡ ποδοπλαγναιμν, ὅτι τὰ ἴδια πράγματα καὶ στῇ... γιγιά τῆς γράφει, ἀπὸ τὸ ἴδιο ζωδία καὶ αὐτὴ νὰ γεννημένη!

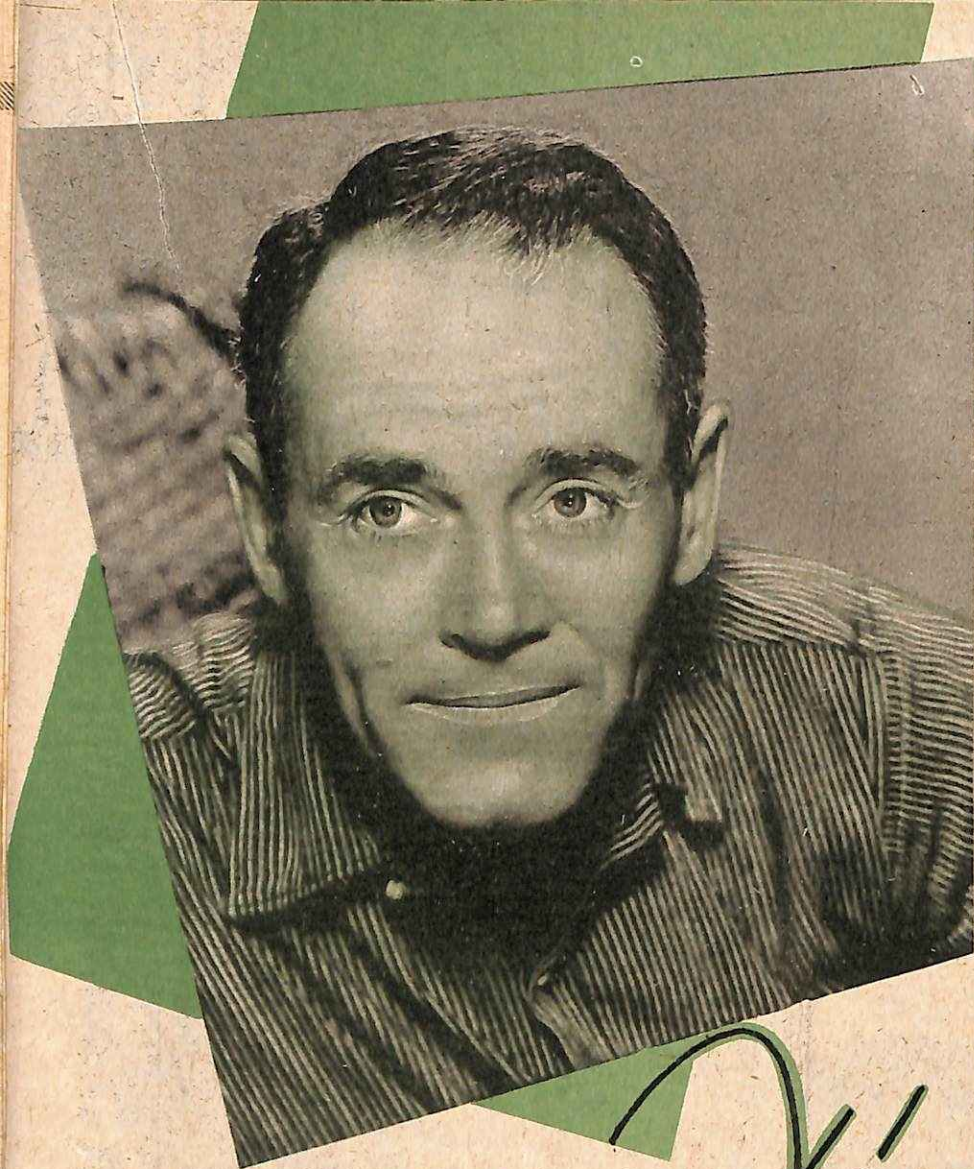
Μὲ τέτοιον τύπον ζωδία περνοῦν ὅλες τὶς ὥρες, ἰδίως οἱ λεγόμενες... κρυπταρονοτακτοῦ καὶ συναντοῦ, ἐκαστοῦ, σὲ θάνατο συνοικισμὸν μὲ κάποια ἀντιπρὸς τὸ ζωδίων, ὁσόντι τὸν καθορίζει φροντίζουν καὶ τὸ γάμο τους νὰ παρουν τὸ... οὐκί, ἀλλὰ καὶ πάλι μένουν ἀλγόντες ἀπὸ ὅση καὶ διαρκῶς τὸ οὐκί τους τὸ κάνουν... πλάσι!

Ἐπάρχουν ὅμως σήμερὰ καὶ αἰσθητοὶ παντρεμένοι, πού εἶναι σ' ὀρεσκόπια βαθειὰ προσήλωτοι καὶ βλέπουν μὲ σ' ἀμετοχὰ τ' ἀρτίες καὶ τὰ ἔξαι, πὸς θὰ κληθῇ ὁ βίος τους... μ' ἐνθάδισι παύσι! Μὰ, ὁσόντι, ὅσοι ποτε σὲ οὐκί τους γυρίζουν, λογαριασμοῦ... ἐκκλητικὸν μισοῦν τὸν ἀντικρῶν καὶ τὸν «μυττέλλων» τῆς κρυφῆς κοττάνας τὴν ἄλῃ, ἀπὸ τὴν... ἐκκλησίᾳ τραβοῦν γιὰ τὴν... ἀπολαύσι!

Ἐπάρχουν, ἀναγνώστες μου, ἐν τῇ καὶ ἐν πολλοῖς καὶ ἐκατοστάδες Ἕλληνες, τελείως ἀφελεῖς πού βλέπουν τ' ὀρεσκόπια καὶ περνοῦν μισοῦν, πὸς θὰ κληθῇ ὁ βίος τους... μ' ἐνθάδισι παύσι! Κ' αὐτοὶ πού περιμένουν «ταχυοῦσι» καὶ ἐνθουσία, ὁ φορὰ τῆς τῆς ἔχεται μὲ τὴν ἀστυνομία καὶ συστημένοι στέλνονται, ἢ ἄλλοι ἀποστασιοῦ νὰ βοῦν, μὲ στὴ φυλακὴ, στερν... παρὰ φίλων, ὁμοιοπαθῇ δηγνοὶ καὶ «συμφορία... ἐνθάδισι»!

Εὐνοχράφους
Ἄνα Τάσδρα
ὁ Εὐνοχράφους

Ο δραματικός ήθοποιος Χένρυ Φόντα.

Μία λαμπρή κινηματογραφική
καριέρα που συνεχίζεται σε
...δεύτερο γάμο!

Χένρυ Φόντα

ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ ήθοιοι στο Χόλλυγουντ σήμερα έχουν να επιδείξουν το ζηλευτό ρεκόρ του Χένρυ Φόντα, ενός από τα πιο παλιά μέλη της λεγομένης επαλαίας φρουράς του Χόλλυγουντ, που αφού θριάμβευσε με πολλές ταινίες από το 1934 μέχρι το 1947, εγκατέλειψε ξαφνικά τήν κινηματογραφική καριέρα από το 1948 μέχρι το 1954, για να επανέλθει πάλι το 1955 και από τότε να συνεχίσει για δεύτερη φορά τήν κινηματογραφική καριέρα του.

Παρ' όλο που δεν είναι πια στην πρώτη του νεότητα — σ' ένα χρόνο θα κλείσει τα 50 χρόνια — διατηρεί τήν εμφάνισή και τήν ευκινησία ενός ανθρώπου, αλλά πρό παιντς διαθέτει το ώριμο ταλέντο ενός από τους καλύτερους δραματικούς ήθοιους τής Αμερικής, που κατ' επισημολογή τιμήθηκε με επαινούς και διάφορα βραβεία για τήν έσπερη έρμηνεία του σε κλασσικά έργα.

Ο δεύτερος γάμος τής κινηματογραφικής καριέρας του Χένρυ Φόντα άρχισε το 1955, με τήν ταινία «Μίστερ Ράμπερτς», μαζί με τόν Τζαίμς Κάγκνεϋ, τόν ίδιο ρόλο τής οποίας έπι δύο χρόνια προηγουμένως, έρμηνευσε σ' ένα θέατρο του Μπροντγουάϊ με μεγάλη επιτυχία. Αμέσως έπειτα τόν είδαμε στο έργο του Τολστόϊ «Πόλεμος και Ειρήνη», με τήν Άντρεϋ Χέμπερτον, και έν συνεχεία στο αστυνομικό φιλμ «13 εγκλήματα ζήτων ένοχων», με τή Βέρα Μάιλς, όπου με πραγματικά ιδιαίτερη ικανότητα κρατούσε το ρόλο ενός άπλοο οικογενειάρχη, που μία μέρα συλλαμβάνεται από τήν αστυνομία αντί του πραγματικού ένοχου. Ήταν μία ταινία του διάσημου στο είδος αυτό πών ταινιών «Άλφρεντ Χίτσκοκ, στην όποια ο Φόντα, με τήν ήθοποιά του, κατάρθωσε να δώση μεγάλο ενδιαφέρον και έντονη συγκίνηση. Αμέσως μετά τόν βλέπουμε στο φιλμ «Οι 12 ένοχοι», όπου κρατάει το ρόλο του δου έδρκου, που αγωνίζεται άπαισιμμένα να πείση τούς άλλους για τήν αθωότητα ενός παιδιού, που κατηγορείται για τόν φόνο του πατέρα του. Είναι ακόμη μία εξαιρετική δημιουργία του Χένρυ Φόντα, για τήν όποια πήρε το πρώτο βραβείο κατά τόν έφετεινό κινηματογραφικό φεστιβάλ του Βερολίνου.

— Από τις 4 ταινίες που πρωταγωνίστησα από το 1955 κι' εδω, λέει ο ίδιος, άγάπησα ιδιαίτερα τόν ρόλο μου στο φιλμ «Οι 12 ένοχοι». Είναι μία άληθινή, μία άπλη ανθρώπινη ιστορία και για τόν λόγο αυτό ακριβώς, τήν έρμηνεύσα με σφοργή...

Ο λόγος, που το 1947 δέχθηκε τήν καριέρα του και έφυγε από τόν Χόλλυγουντ, ήταν ότι οι παραγωγοί και οι σκηνοθέτες τών ταινιών του δεν πού έδιναν τούς κατάλληλους ρόλους. Αλλά έπειδή τότε ήταν δεσμευμένος με συμβόλαια, υποχρεώονταν να

παίξει ό,τι τού έδιναν. Γι' αυτό και ένω πρωταγωνιστούσε σε δυό και τρεις ταινίες τόν χρόνο, καμιά άπ' αυτές δεν ήταν εξαιρετικής ποιότητας. Έτσι προτίμησε τόν θέατρο. Ο ίδιος έλεγε, μάλιστα, τότε, ότι μία και είχε εγκαταλείψει τόν κινηματογράφο, τίποτα δε θα τόν έκανε να ξαναγυρίσει σ' αυτόν. Κι' όμως, ένω πολλοί και γνωστοί σκηνοθέτες έπεχειρήσαν από τότε να τόν ξαναφέρουν στο Χόλλυγουντ, μόνο ο διάσημος Τζών Φόντντ τόν κατάρφερε, όταν πήγε για λίγες μέρες στη Ν. Υόρκη και τόν είδε στη σκηνή να έρμηνεύει τόν έργο «Μίστερ Ράμπερτς». Αμέσως πήγε στο καμαρίνι του για να τού πει:

— Τί θα έλεγες, Χένρυ, αν σου πρότεινα να άναλάβης και στην ταινία που θα γυρίσω τόν ίδιο ρόλο που έχεις τώρα στον «Μίστερ Ράμπερτς»;

— Έχω τήν άπόφαση να μη ξαναγυρίσω στο Χόλλυγουντ, τού απάντησε ο Φόντα, αλλά, τί να σου πώ, για τόν ρόλο που μου προτείνεις, με βάζεις σε μεγάλο πείρασμό. Θα ξαναθώ στο Χόλλυγουντ και θα παίξω αυτό τόν ρόλο, αλλά θα ξαναφύγω γρήγορα...

Αλλά δεν ξανάφυγε από τότε. Αμέσως μετά τόν παρέλαβε ο Κίγκ Βιντόρ για τόν φιλμ «Πόλεμος και Ειρήνη» κι' ύστερα ο Χίτσκοκ για τόν «13 εγκλήματα» και μετά ο καμινούργιος, αλλά δυναμικός Σίδνεϋ Λιούμιετ για τόν «12 ένοχοι». Όλοι αυτοί τού έδωσαν πλήρη έλευθερία να παίξει όπως αυτός ήμισε τόν ρόλο του, γεγονός που άπ' τή μία μεριά ευχαρίστησε ιδιαίτερα τόν Φόντα και από τήν άλλη τόν υποχρέωνε να δώση τόν καλύτερο εαυτό του.

— Προς τόν παρόν δεν παίζω ούτε στο θέατρο, ούτε στον κινηματογράφο, έλεγε ο ίδιος προ ήμερών σε κύριο δημοσιογράφο. Θέλω να ξεκουραστώ και να... συνεχίσω έφεται τόν μήνα τού μέλιτος, που δέχομαι πέρυσι με τήν τρίτη σύζυγό μου. Ή πείρα μ' έχει μάθει, ότι οι γυναίκες γενικά παραβλέπουν πολλές φορές, αλλά δεν ξεχνούν ποτέ. Υποσχέθηκα στη γυναίκα μου μία ζωή ήρεμη και ευχάριστη, χωρίς έσθνικά ταξίδια και πολυήμερες άπουσίες από τόν πλευρό τής, πράγματα που δεν τής τά άπέδεια και έμπαρκτως μέχρι τώρα. Γι'

αυτό σκέφτηκα να μη τή λυτήσω περισσότερο και να άοχίσω να πραγματοποιώ εκείνα που τής υποσχέθηκα. Δε μου άρέσει ή ζωή τού έργένι και δε σκοπεύω να παντρευτώ και για τέταρτη φορά!...

Ο Χένρυ Φόντα — αυτό είναι και τόν πραγματικό του όνομα — γεννήθηκε στην καμινόπολι Γκραντ Άϊλαντ τής Πολιτείας Νεμπράσκα τής Αμερικής, στις 16 Μαΐου τού 1908, από γονείς που δεν είχαν καμιά σχέση με τόν θέατρο, άφού ο πατέρας του ήταν τυπογράφος και ή μητέρα του μία ήσυχη νοικοκυρά. Κι' όμως, αυτό δεν έμπόδισε τόν Χένρυ να προσανατολιστεί από μικρός προς τόν επάγγελμα τού ήθοιού και να πάρη δίπλωμα δραματικής τέχνης σε ηλικία 19 ετών. Από τότε άρχισε να εμφανίζεται σε διάφορους επαρχιακούς θιάσους ως «έν-πρεμιέ», για να κάνει κατόπιν επίσημως τήν εμφάνισή του στα θέατρα τού Μπροντγουάϊ τού 1934. Τόν ίδιο χρόνο έπαιξε ένα μικρό ρόλο και στην πρώτη του ταινία, που συμπωματικάς ήταν και μία από τις πρώτες τού «άμιλούντος» κινηματογράφου.

Από τότε, πότε στα θέατρα και πότε στην όδον, κατάρθωσε σιγά-σιγά να εξελιχτεί σε πρώτης τάξεως δραματικό ήθοιο.

Ο Χένρυ είναι παντρεμένος τρεις φορές κι' έχει δυό παιδιά, ένα άγόρι κι' ένα κορίτσι. Πρώτη του σύζυγος ήταν ή άλλοτε διάσημη ήθοποιος Μάργκκαρετ Σούλνιβαν. Δεύτερη ή Σούζαν Μπλανσάρ και τρίτη ή Ίταλίδα κόμηση «Άφντερ Φραντσέτι», τήν όποια γνώρισε στη Ρώμη στα τέλη τού 1955, όταν είχε πεί εκεί, για τόν γύρισμα τής ταινίας «Πόλεμος και Ειρήνη».

Ο. PENNY

Κινηματογραφικές πεννιές

★ Η Τζιάννα - Μαρία Κανάβε και ο Λέε Μπάρερ, πρώην Ταρζάν και πρώην σύζυγος τής Λάνα Τάρνερ, έθεάθησαν κατ' επανάληψιν μαζί σε διάφορα κέντρα και έστιαπρία τής Ρώμης. Αυτό, φυσικά, είναι άρκετό, για να κυκλοφορήσουν φήμες περί ειδυλλίου τους.

★ Η Άννιτα Έκμπεργκ που πρόκειται να έτελέσει στο προσεχές τής φιλμ ένα νούμερο «σπρίντ τής», παίρνει τώρα μαθήματα από τήν Τζιάντ Ρόζ-Λή, που θεωρείται άσος στο είδος αυτό στην Αμερική.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

Ο θραϊός Γκουστάβο έκανε νέες δηλώσεις και άποκάλυψε πώς φάνονταν στη Μαδρίτη ή Μπαρντό έσπευσε να τόν συναντήσει και να τού όρκιστή ότι δεν άναπούσε παρά μονάχα αυτόν.

Ένας Γάλλος δημοσιογράφος τηλεφώνησε στην Μπριζίτ για να τή ρωτήση αν όλα αυτά έπαληθεύαν. Νά όμως έπί λέξει ή απάντησι που πήρε:

— Τό όποκειμενο αυτό θέλει να κάνει δωρεάν διαφήμισι γύρω άπό τόν άτομό του. Είναι τρελλάς!... Έγώ άγαπώ μόνο τόν Ζάν-Λουί Τριντιάν.

★ Ο Φερναντέλ έθαλε μέσα σε κορνίζα τόν τηλεγράφημα που τού έστειλε ο Μάικλ Τόντ, για να τόν προσκαλέση στο μεγαλειώδες γεύμα που παρέθεσε στη Νέα Υόρκη, και τόν τοποθέτησε σε μία έμφανή θέση τού γραφείου του. Τόν τηλεγράφημα αυτό άντιπροσώπευε μία όλοκληρη περίουσια δεδουμένη ότι άποτελείται από 288 λέξεις και έστέλλε με τόν χαρακτήρισμό «Άπολυτ προτεραιότητα». Έκτος ατάν όμως, όπως βεβαιώνει ο Φερναντέλ, είναι τόν πιο σημαντικό τηλεγράφημα που έλαβε μέχρι σήμερα.

★ Έπιστρέφοντας από τήν Ίταλία, όπου γύρισε ένα φιλμ μαζί με τόν Τζέφ Τσάντλερ, ή «Έστερ Ούίλλιαμς» έμαθε κάτι που τή λυπήσε πολύ. Ο σύζυγός τής Μπέν Γκέιτζ πέρασε μακριά άπ' τή συζυγική στέγη τις περισσότερες από τις νύχτες, κατά τις όποιες ή ίδια παρέμεινε μακριά από τόν Χόλλυγουντ.

★ Ο νέος ήθοιος «Ηρλ Χόλλιμαν» έκανε μία δήλωσι που έθιξε όλες τις ώσας νέες τής κινηματογραφουόλας: «Δε βγαίνω ποτέ με κορίτσια, έλεπε. Θεωρώ χαμένο τόν χρόνο που περνά κανείς μαζί τους. Προτιμώ, λοιπόν, να μένω στο σπίτι μου και να διαβάω». Παράχουν τόσα ώραια βιβλία!.

★ Λέγεται ότι στο φιλμ «Ο Σολομών και ή βασίλισσα τού Σαδδά», οι δυό βασικοί ρόλοι θα άνατεθούν στους Βλίκτωρ Μάτιουρ και Τζίνα Λολομπρίτζινα.

★ Ο Ούίλλιαμ Χόλντεν, που γυρίζει τώρα στο Λονδίνο τόν φιλμ «Η σκιά» με τή Σοφία Λόρεν, άποφάσισε κι' αυτή, όπως ή παρτενάρ του, να εγκαταστήσθ στην Έλβετία. Έγραψε, λοιπόν, σ' ένα φίλο τόν άναθέτονας του να πουλήση τόν σπίτι του στην Αγγλία.

★ Η Τζέαν Κράουφορντ, όπως τόσες και τόσες Αμερικανίδες άσπρ, άγάπησε τή Ρώμη και παρατίνει όσο μπορεί περισσότερο τήν παραμονή τής στην Ιταλική πρωτεύουσα.

★ Η άστυνομία τού Χόλλυγουντ μετράζε τόν «βασιλιά τού

Η Τζέαν Κράουφορντ

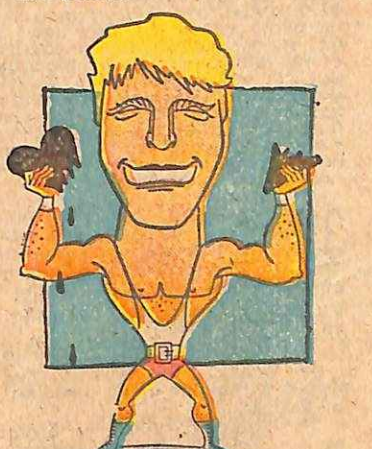
σε ένα γραφείο έκμεταλλεύσεως ταινιών και δημιουργήσε μία δική του εταιρεία παραγωγής. Το 1915 έφτασε στο Χόλλυγουντ και μητρε στή «Μέτρο-Πικτερ-Κορπορέσιον». Δυό χρόνια άργότερα ο Σάσιον, δυό χρόνια ύστερα κι' αυτός μουελ Γκόλντγουϊν ήπικε κι' αυτός στή «Μέτρο», που έγινε έτα «Μέτρο-Γκόλντγουϊν-Μάγνερ». Από το 1924 μέχρι το 1951 ο Μάγνερ διηύθυνε τήν παραγωγή τής εταιρείας αυτής και σ' αυτόν όφειλονται έκκατοντάδες ταινίες μεταξύ τών όποιων «Η μεγάλη παρέδ», «Ναυτική άνταρσία», «Οι μασί», «Ναυτική άνταρσία», «Κυρία Μινίβερ», «Ο ήθσαυροί τού Σολομώντος» κι' άλλα.

Ο Λούις Μπάρτ Μάγνερ ήπηρε έπί 25 χρόνια ο πιο καλοπληρωμένος μέλος τών Η.Π.Α. Τόν 1943 τά έσοδά του έφτασαν τόν ποσόν τών 140 χιλιάδων δολλαρίων. Περαιτέρω άφινει δυό κόριων. Η μία ήπηρε ή σύζυγος τού ρες. Η μία έλπιζε σ' έλζικη και ή άλλη είναι τόν παραγωγό Ουίλλιαμ Γκέιτζ.

★ Η Ίνγκριντ Μπέργκμαν έγκατέλειψε τόν Παρίσι όπου έπαιζε τόν έργο «Εσά» και συμπάθει» και βρίσκεται τώρα στη Ρώμη, κοντά στο σύζυγο και στα παιδιά τής. Οι Γάλλοι συνάστα τής δήλωσαν πως δεν είδαν ποτέ μέχρι σήμερα τόσο ήρεμη γυναίκα πάνω στην παρισινή σκηνή. Παρά τά όσα διέδιναν και τις είδησεις πού έρχονταν από τις Ίνδεις, ή Μπέργκμαν δεν έδειξε ποτέ καμιά νευρικότητα. Απόδειξη: κατά τή διάρκεια τών παραστάσεων, ή Ίνγκριντ, που έπλεκε πάνω στη σκηνή, κατάρθωσε να πλέξη τρία πουλόβερ κατά τή διάρκεια τών διακοσίων παραστάσεων τού έργου.

★ Όπως γράφουμε σε προηγούμενο τεύχος μας, ο Ισπανικός τύπος δημοσίευσε τήν είδησι ότι ή Μπριζίτ Μπαρντό έλεγε έρωτευμένη τόν άσσο έν πρεμιέ τού Ισπανικού κινηματογράφου Γκουσταβό Ρόγιο. Η ίδια διέψευσε τήν είδησι κατά τόν διάστημα ενός συντόμου ταξιδιού τής στο Παρίσι. Μόλις όμως ή Μπριζίτ έπανήλθε στην Ισπανία για να συνεχίση τόν γύρισμα τού φιλμ «Κοσμηματοπώλας τού σελήνοφωτος».

ρόκ» Έλβις Πρίσλεϋ ν' έλάλη στη Λάσ Βέγκας, έκατοντάδες έπιστολές διαμαρτυρίας, προερχόμενες από γονείς, έρτσαν στην άστυνομική διεύθυνσι τού Λας Άντζελες. Ο άστικός τής έφημερίδας «Λας Άντζελες Μιρρ» έγραψε: «Αν χρειάζονταν μία άπόδειξι πως αυτό που μας προσφέρει ο «Έλβις, δεν είναι μουσική, αλλά μία άσέμνη επίδειξι, τήν άπόδειξι αυτή μας τήν έδωσε χτες ο ίδιος ο «εκαλιτέχνος». Ο «Έλβις έξέτελεσε μαζί με τήν παρτενάρ του μία μίμησι στρίπ-τιζ, ή όποια προκάλεσε φρενήρεις έκδηλώσεις εκ μέρους τών νεαρών θεατών και τών δυό φύλων».

Ο Μπάρτ Λάνκαστερ

★ Σε ηλικία 77 χρόνων πέθανε στο Παρίσι ο ήθοιος Μαρσέλ Βαλλέ, ένας από τούς πιο παλαιούς και πιο δημοφιλείς καλλιτέχνες τού γαλλικού κινηματογράφου. Παίζοντας πάντα δευτερεύοντες ρόλους και κατά προτίμησι τόν ρόλο ενός γκρινιέρου, αλλά καλού κατά βάθος Παριζιάνου, ο Μαρσέλ Βαλλέ έλεγε έμφανιστή σε πάνω από 150 φιλμ. Τις δυό τελευταίες έμφανίσεις τού τις έκανε στα δυό τελευταία φιλμ τού Σασά Γκιτρύ «Ναπολέον» και «Αολοφόνοι και κλέπτες».

★ Η άστική γρίπη έμπόδισε τή Λάνα Τάρνερ να παρουσιάσθ μπροστά στη βασίλισσα τής Αγγλίας κατά τήν καλλιτεχνική έορτή τής περασμένης Δευτέρας. Η άσπρ άναγκάστηκε να διακόψη για δυό βδομάδες τόν γύρισμα τού φιλμ «Άλλη φορά, σε άλλο μέρος», που γυρίζει τώρα στην Αγγλία.

★ Ο Ντουγκλας Φαίρμπαρντ, έτοιμάει ένα φιλμ γύρω άπό τούς δορυφόρους, στο όποιο θα πρωταγωνιστήσθ ο ίδιος.

★ Θεωρείται πολύ πιθανόν ή Τζά-Τζά Γκασπαρόν να ξαναπαντρευτ τόν Τζώρτζ Σάουτερς. Έπιστρέφοντας στο Χόλλυγουντ από τόν Λονδίνο, όπου γύρισε ένα φιλμ και άναστήσε μάταια ένα νέο σύζυγο, ή Τζά-Τζά δήλωσε: «Ο Τζώρτζ έχει χωρίσει πραγματικά με τήν γυναίκα τής και νέναν άλλο. Νομίζω πως είναι ο μόνος άντρας που κατάρθωσε πραγματικά να κινήση τόν ενδιαφέρον μου».

★ Ένώ ο Μάρλον Μπράντο και ή Άννα Κάσφι περνούν τόν μήνα τού μέλιτος μακριά από τόν Χόλλυγουντ, λαοπόδατες έπισκεφθήκαν τή βέλλα τού Μάρλον στην κινηματογραφουόλα και άφήρεσαν άπ' αυτό διάφορα πράγματα συνολικής αξίας 3.000 δολλαρίων. Έξασπνθηκε έπίσης ένα χαρτοφύλακα με προσωπικά έγγραφα τού καλλιτέχνη και τόν Μάρλον προσφέρει 1000 δολάρια σ' όποιον τού τά φέρη πίσω, υποσχόμενος συγκίνηση και μνή άποκαλύψη τήν ταυτότητα τού.

Κι' όπως βλέπετε τόν κατέβασμα από τόν άμάξι μας είναι πολύ εύχάριστο!...

ΕΤΟΝ ΙΣΤΟΡΙΟ ΤΗΣ ΑΙΜΗΤΟΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ίωαννα ντε Λαμότ σκηνοθετεί με ασταχικό τρόπο, αλλεπάλληλες νυχτερινές συναντήσεις μέσα στο πάρκο των Βερσαλλιών με το καρδινάλιο ντε Ροάν και της Ολβίδα, που παίζει το ρόλο της βασίλισσας. Στην τρίτη απ' αυτές τις συναντήσεις ο καρδινάλιος κι' η δέσποινα βασιλίσσα μένουν κλεισμένοι δυο ώρες σχεδόν μέσα σ' ένα νυκτετικό περίπτερο. Ο κόμης ντε Σαρνύ, που είχε γυρίσει κρυφά στις Βερσαλλίες, παρακολουθεί αυτές τις συναντήσεις και δεν του μένει η παραμικρή αμφιβολία ότι η γυναίκα που συναντάται με τον άγνωστο μέσα στο πάρκο είναι η βασίλισσα. Παρουσιάζεται την άλλη μέρα στα ανάκτορα και αφηγείται με σκαίο τρόπο στη βασίλισσα τα όσα είδε. Αυτή για να του αποδείξει ότι έχει αδίκιο του προτείνει να κοιροφυλακτισουν μαζί τη νύχτα στο πάρκο. Κανείς δεν εμφανίζεται. Η Μαρία-Αντουανέττα, που έχει εκνευρισθεί, ξεκινάει εκείνο το βράδυ στην αγκαλιά του Σαρνύ. Για κακή τους τύχη, ο Φίλιππος ντε Ταβερνέ παρακολουθεί αυτή τη συνάντηση, κρυμμένος σε μία λόχη του πάρκου.

30^{ον} Μετά την πρωινή τουαλέττα της, κατέβηκε στο παρεκκλήσιο των αναστάσεων, όπου παρακολούθησε τη λειτουργία της Κυριακής. Ποτέ άλλοτε ίσως δεν είχε δείξει τόσο ευλάβεια και τόσο κατανύξι, όσο εκείνη την ημέρα.

Βγήκε κατόπιν στο περιστύλιο του ναού. Οι σκάλες ήταν γεμάτες από αλκίους. Δεξιά στέκονταν οι γυναίκες και αριστερά οι άνδρες.

Η Μαρία-Αντουανέττα διέκρινε ανάμεσα στις γυναίκες την κόμηση ντε Λαμότ και της γαμωέλας. Το βλέμμα της έπεσε κατόπιν πάνω στο Σαρνύ. Του χαμογέλασε επίσης.

Αυτό το χαμόγελο δε διέφερε από τα άλλα. Κι' ωστόσο, οι αλκίοι που το πρόσεξαν ξεχώρισαν σ' αυτό κάτι, που τους έκανε να καταλάβουν πως ο Σαρνύ ήταν ο ευνοούμενος της ημέρας. Καί, ξεχνώντας για μια στιγμή τη βασίλισσα, άρχισαν να συνομιλούν γύρω του και να του εκφράζουν τα συγκαταβατικά τους λόγια για τη γρήγορη ανάρρωσή του, άλλος για το ζωηρό χρώμα που είχε το πρόσωπό του κι' άλλος για το εύχριστο ύψος του... Έτσι είναι πλασμένοι ο κόσμος. Οι άνθρωποι κολακεύουν τον ισχυρό της ημέρας, για να εξασφαλίσουν την υποστήριξή του.

Ανάμεσα στους αλκίους, αλλά κάπως παρόμοια, ήταν και ο Φίλιππος ντε Ταβερνέ. Ο Σαρνύ, που τον είδε, διευθύνθηκε προς το μέρος του και τον χαιρέτησε με ευγένεια.

Κύριε ντε Ταβερνέ, του είπε, ήθελα από καιρό να σας ευχαριστήσω για το ενδιαφέρον που δείξατε για μένα, κατά την περίοδο της ασθένειάς μου. Άλλα μόλις χτες γύρισα στις Βερσαλλίες... Έλπίζω ότι δεν είσατε θυμωμένος μαζί μου...

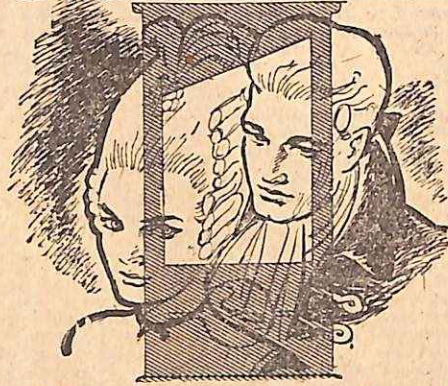
Καθόλου, απάντησε ο Φίλιππος, ανταποδίδοντας το χαιρετισμό του.

Η βασίλισσα είχε κατεβή τις σκάλες και προχωρούσε ανάμεσα στους αλκίους.

Ζητήστε μου, τι θέλετε, έλεγε σκορπίζοντας χαμόγελα δεξιά κι' αριστερά. Δεν θ' ανηβώ σήμερα τίποτα σε κανένα. Καί, καθώς έλεγε αυτά, έσκαλοδυόσε να κυττάει πάντα τον Σαρνύ.

Η βασίλισσα ήταν ανίκανη να κρύψει τις φιλίες της. Εκείνο που την συμπαθούσαν έβλεπαν στις αυθόρμητες αυτές εκδηλώσεις της μόνον την ευθύτητα και την ειλικρίνεια του χαρακτήρα της. Οι έχθροι της, αντίθετα, την κατηγορούσαν σαν ξετσίπωτη.

Είναι περιττό να πούμε ότι οι αλκίοι δεν περιέμεναν να τους το ξαναπεί και δεύτερη φορά η βασίλισσα. Όλοι είχαν στην τσέπη τους κάποια αίτηση, που περιέμεναν να βρουν την κατάλληλη στιγμή για να της το δώσουν. Επωφελήθηκαν, λοιπόν, από την ευκαιρία για να εμπιστευθούν τους πόθους και τις ελπίδες τους στην καλή της διάθεση.

Η Μαρία-Αντουανέττα είδε, ξαφνικά, το Φίλιππο ντε Ταβερνέ.

—Α, και σεις, κύριε ντε Ταβερνέ εδώ; είπε προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της. Θέλετε να μου ζητήσετε τίποτα;... Μιλήστε...

—Το μόνο που θέλω να ζητήσω από τη μεγαλειότητά σας είναι να ευσεβήτε να μου παραχωρήσει μία ακρόαση δέκα μόνον λεπτών, απάντησε ο Φίλιππος.

—Θα σας δειχτώ άμέσως, είπε η βασίλισσα κυττάζοντας λοξά το Σαρνύ, σαν να ήθελε να του ζητήσει να την συγχωρήσει γι' αυτό που ήταν υποχρεωμένη να κάνει. Ακολουθήστε με.

Έπειτα από ένα τέταρτο, ο Φίλιππος έμπαινε στη βιβλιοθήκη, όπου η βασίλισσα δεχόταν τις Κυριακές.

Η Μαρία-Αντουανέττα είχε ξαναβρθεί, στο μεταξύ, την ψυχραιμία της κι' είχε δώσει προσχάρο ύψος στη φυσιογνωμία της.

—Πρέπει να σας πω ότι ανησυχώ κάθε φορά που ένας Ταβερνέ ζητάει να μου μιλήσει, άστειεύθηκε. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να με ησυχάσετε λέγοντάς μου ότι

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Κακό συναπάντημα

Όλοι, αυτή την εποχή, κούρσα γουστάρουν και μπενζίνα κι' απ' τα πολλά τα Γιούτα-Χι γέμισες, πλέον, η Άθυνα... Έπληξε, μάλλον, για καλά και σε βαθμό τόσο μεγάλο, που μέσ' στους δρόμους... καθάλλα τον αυτοκίνητο το άλλο...

Μα το κακό δε σταματά ούτε και βάζει, αϊσώς, κόμμα, κούρσα επ' όσον άποκαί και η κουστή Μαριώ ακόμα... Γι' αυτό κι' ο κάθε ειδικός παίρνει, συνέχεια και δίγει κι' επιδιώκει εντατικώς όλους τους δρόμους να... φαρδύνει!

«Τόπο στις κουρσές» δηλαδή, μας κοπανάει όλη την ώρα και το στενό κάνει φαρδύ για να περνούν τα τροχοφόρα... Πράγμα που λαν ακρίβη κι' ανελλιπώς θα το πληρώνει,

δποιος τις «κουρσές» (του τραβά κι' όποιος τις «κα» (νους σουρύνει).

Διότι θέλοντας και όχι να αυτοκτονήσει (αυτούς τους δρους πρέπει με... ντουρού (το κορμί να διασκήνη λεωφό- (ρους).

Και μέχρις ότου τη (φάρδεϊα τη λεωφόρο δια- (αχίση κι' ο πιό «φασάτος» (βρε παιδιά, θάκη τελείως... ξε- (μεθύσει!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

δεν ήρθατε για να μου αναγγείλετε κάποιο κακό.

Ο Φίλιππος είχε γίνει κατακίτρινος έπειτα από αυτή την υποδοχή, που δεν ήταν διόλου ευθαρσυνική.

—Κάθε άλλο, απάντησε. Ήρθα, του ναντίον, για να σας αναγγείλω ένα νέο, που νομίζω ότι θα σας ευχαριστήσει.

—Α, μου φέροντε ένα ευχάριστο νέο; είπε η βασίλισσα.

—Η μεγαλειότης σας μου είπε προηύτερα ότι ανησυχεί όταν ένας Ταβερνέ της ζητάει κάτι, συνέχισε ο Φίλιππος. Ήρθα, λοιπόν, για να σας πω ότι ο τελευταίος απ' αυτή την οικογένεια, στην οποία είχατε δείξει άλλοτε κάποια ενοχία, θα φύγει από τη Γαλλία και δε θα σας ενοχλήσει ποτέ πια με την παρουσία του.

Η βασίλισσα τον κύτταξε εκπληκτική. —Φεύγετε; είπε.

—Μάλιστα, μεγαλειότητά.

—Και σεις;... Όπως η Άδριανή; Δεν ήταν πια χαρούμενη όπως πρωύτερα.

—Παράξενο! είπε έπειτα από μερικές στιγμές. Και που πηγαίνετε;

—Θα πάω να συναντήσω τον κύριο ντε Λαπερόυ, απάντησε ο Φίλιππος.

—Ξέρετε ότι όλοι προβλέπουν τραγικό θάνατο για τον άνθρωπο αυτό ναυτικό;

—Δεν ξέρω αν ο θάνατός του θα είναι τραγικός, απάντησε ο Φίλιππος. Ξέρω μόνο ότι θα είναι σύντομος.

—Κι' αφού το ξέρετε, τότε γιατί θέλετε να πάτε να τον βρήτε;

—Επειδή το ξέρω, γι' αυτό θέλω να πάω να συναντήσω τον Λαπερόυ, απάντησε ο Φίλιππος.

Η βασίλισσα σηκώθηκε κι' έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του.

—Η αδελφή σας και σεις είσατε φίλοι, πού, στο τέλος, κατανέει κανείς να τους μιλήσει, είπε. Φεύγετε όχι γιατί σας τραβάει η θάλασσα, αλλά γιατί δε θέλετε να με βλέπετε... Το ίδιο κι' η αδελφή σας... Δεν είχα δική, λοιπόν, να φοβάμαι τους Ταβερνέ;

—Αν η μεγαλειότης σας έκανε τον κόπο να πάει μέσα στις καρδιές μας, θα εύρισκε μόνο μία αφοσίωση χωρίς όρια, απάντησε ο Φίλιππος.

—Ω, είσατε ανυπόφορο, συνέχισε με θυμό η βασίλισσα. Κι' η αδελφή σας και σεις φεύγετε από τον κόσμο, γιατί δεν είναι όπως σεις θα τον θέλατε... Άλλ' αφήστε τους ανθρώπους με τις ατέλειες και τις αδυναμίες τους και μη ζητάτε από τις βασιλικές οικογένειες να είναι περισσότερο τέλειες από τους άλλους θνητούς. Πρέπει να είσατε επιεικής ή να μην είσατε τόσο εγωιστής, κύριε ντε Ταβερνέ.

Ο Φίλιππος στεκόταν ακίνητος σαν αγγέλου μπροστά της.

—Ο εγωισμός είναι άρετή, όταν τον χρησιμοποιή κανείς για να σηκώσει πιο ψηλά εκείνους που λατρεύει, απάντησε.

Η Μαρία-Αντουανέττα έγινε κατακόκκινη.

—Το μόνο που ξέρω είναι ότι αγαπούσα την Άδριανή, συνέχισε. Άλλ' αυτή μ' εγκατέλειψε... Και σας επίσης σας είχα σε ιδιαίτερη εκτίμηση. Άλλα και σεις φεύγετε... Είναι ταπεινωτικό για μένα, κύριε, να φύγουν από κοντά μου δυο άνθρωποι που τους ξεχώριζα από τους άλλους... Αχαρωτίειμι τί μπορεί να σας πλήγωσε... Ο Βαθμός που είχατε στο στρατό του Λαφαγιέ επικυρώθηκε, η οικονομική σας κατάσταση είναι ανθηρή... είχατε την ενοχία μου...

—Δεν είμαι πλασμένος για τη ζωή των αλών, κυρία, απάντησε ο Φίλιππος. —Κι' αν σας έλεγα να μείνετε... αν σας το διάτσα;

—Θα ανόμιονα να σας υπακούσω, μ' όλη τη λύπη που θα ένιωθα γι' αυτό.

Η βασίλισσα άρχισε να βηματίζει μέσα στο μεγάλο δωμάτιο. Ξαναγύρισε κατόπιν κοντά στο Φίλιππο και, κυττάζον-

τας τον στα μάτια, του είπε...

—Υπάρχει ίσως κάποιος που δε σας άρέσει εδώ... Μιλάω για τον κόμητα ντε Σαρνύ... Νομίζω ότι νοσημαχάσατε μαζί... Αποφασίσατε, λοιπόν, να φύγετε, έπειδή είδατε ότι ο κύριος ντε Σαρνύ ξαναγύρισε στην αυλή;

Ο Φίλιππος δεν απάντησε.

—Μάθατε σήμερα πως ο κύριος ντε Σαρνύ ξαναγύρισε και γι' αυτό ήρθατε άμέσως την απόφαση να φύγετε, συνέχισε η βασίλισσα με θυμό.

Ο Φίλιππος δε μπόρεσε να κρατηθεί περισσότερο.

—Η μεγαλειότης σας κάνει λάθος, απάντησε. Ξέρω το γυρισμό του κυρίου ντε Σαρνύ από χτες το βράδυ. Θά ήταν ως τρεις μετά τα μεσάνυχτα, όταν τον είδα να βγαίνει από το περίπτερο που βρίσκονταν στη βορειοανατολική πλευρά του πάρκου.

Η βασίλισσα έχασε το χρώμα της. Καταλάβαινε τώρα τα πάντα. Ο Ταβερνέ ήξερε το προεργό μυστικό της... Άλλ' από ευγένεια δεν της το έλεγε.

—Μπορείτε να φύγετε, κύριε, είπε με σβυσμένη φωνή. Δεν επιθυμώ να σας κρατήσω περισσότερο.

Ο Φίλιππος έκανε μία βαθειά υπόκλιση κι' έπειτα βγήκε.

Η βασίλισσα σωριάστηκε τότε σε μία πολυθρόνα κι' έκρυψε το πρόσωπό με τα χέρια της.

—Έπειτα από την Άδριανή, ο Φίλιππος, ψιθύρισε. Τους έκαμα και τους δυο δυστυχισμένους.

Ένα άσκαλυπτικό γράμμα

Στο μεταξύ, η Ίωαννα ντε Λαμότ δε σκεφτόταν τίποτα άλλο παρά πως να εξασφαλίσει στην περιπτώσει που θ' ανακαλυπτόταν η κλοπή του κολλιέ. Καί, φυσικά, το καλύτερο μέσο γι' αυτό ήταν να έχη στα χέρια της κάτι το ενοχοποιητικό, είτε από το μέρος της βασίλισσας, είτε από το μέρος του Ροάν. Έτσι, δε τους εξα- νάγκαζε να σωπάσουν και τη περιφημία περιδέραιο θά έμενε δική της. Δε θα είχε τότε παρά να φύγει στο εξωτερικό και να το πουλήσει στην καλύτερη τιμή που θα εύρισκε.

Για τη στιγμή δε μπορούσε να έλπιση τίποτα από το μέρος της βασίλισσας. Το πράγμα, όμως, ήταν ευκολότερο από το μέρος του Ροάν.

Τρεις μέρες, λοιπόν, μετά τα γεγονότα που αφηγήθήκαμε, επισκέφθηκε το Ροάν και του υπενθύμισε ότι ήταν καιρός να γράψει στη βασίλισσα.

—Όλες αυτές τις ημέρες δεν κάνω τίποτα άλλο από το να γράφω γράμματα και να τα στείλω, απάντησε ο καρδινάλιος. —Για ποιο λόγο; ρώτησε η Ίωαννα.

—Άλλα μου φαίνονται πολύ θερμά κι' άλλα πολύ ψυχρά.

Η Ίωαννα γέλασε.

—Ένας έρωτευμένος δεν σκέφτεται τί πρέπει να γράφει, αλλά γράφει ό,τι του υπαγορεύει η καρδιά του, είπε. Άν δεν γράψετε στη βασίλισσα εκείνο που αισθανόσαστε γι' αυτήν, αλλά χρησιμοποιήσετε τη διπλωματική γλώσσα, θα σας απαντήσει κι' αυτή με τον ίδιο τρόπο. Δε φαντάζομαι να είναι αυτό που περιμένετε.

—Τί με συμβουλεύετε, λοιπόν;

—Ν' αφήσετε όλα τα σχέδιά σας και να γράψετε με την καρδιά σας... Πάνω στο τραπέζι σας υπάρχουν όλα τα απαραίτητα για να γράψετε. Μάρτε, λοιπόν, την πένα σας κι' αρχίστε... Μη σκεφτόσαστε καθόλου. Αφήστε την καρδιά σας να μιλήσει.

—Ω, θα γράφω τότε πολύ τρελλά πράγματα, είπε ο καρδινάλιος.

—Αυτά ακριβώς θα ένθουσιάζουν τη βασίλισσα, απάντησε η Ίωαννα. Γιατί έτσι θα καταλάβει πως την αγαπάτε πραγματικά... Ένώ, αν χρησιμοποιήσετε περιποιημένες εκφράσεις και μισόλογα, θα νομίσω πως η αγάπη σας είναι ένα απλό καπρίτσιο... Πρέπει το γράμμα σας να ξεχειλίζει από πάθος... Μη βάζετε κανένα φραγμό στα λόγια σας... Δε θα γράψετε στη βασίλισσα, αλλά στη γυναίκα που λατρεύετε. Η γυναίκα αυτή σας χάρισε μαζί με την αγάπη της και το κορμί της...

Οι γυναίκες, σεβασμιώτατε, όσο ψηλά κι' αν βρίσκονται, κολακεύονται όταν τους μιλάνε για την ομορφιά του κορ-

μιού τους και βρίσκουν πως είναι φυσικό να ξεπνάνε στον άνθρωπο που αγαπάνε τους πιο φλογερές πόθους...

—Αγαπητή κόμηση, με βγάλατε από ένα τρομερό αδιέξοδο! άναψατε ο καρδινάλιος ένθουσιάζοντας. Ξέρω τώρα τί πρέπει να γράψω στη βασίλισσα.

Καί, λέγοντας αυτά, πήρε την πένα στα χέρια του.

Προτού περάσουν είκοσι λεπτά, είχε γράψει τέσσερις κόλλες με το μεγάλο, ακανόνιστο γράμμα του.

Η Ίωαννα, που στεκόταν πίσω από την καρέκλα του, και διάβαζε τις φράσεις που έβγαλιναν από την πένα του, δάγκωνε τα χείλη της για να μη προσδώ τον ένθουσιασμό της. Ούτε η ίδια αν του υπαγόρευε το γράμμα, δεν θαδρίσκε ποτέ αυτές τις γεμάτες περιπάθεια φράσεις. Ο Ροάν είχε αφήσει πια κάθε χαλινό... Μιλούσε για την αγάπη του, περιέγραφε τους πόθους του και υπενθύμιζε στη βασίλισσα τις υπέροχες στιγμές που είχε περάσει κοντά της μέσα στο μικρό περίπτερο του πάρκου.

Το γράμμα αυτό δεν ήταν μόνο ενοχοποιητικό, αλλά αληθινά συντριπτικό για τη βασίλισσα.

—Υπέροχο! είπε η Ίωαννα όταν ο καρδινάλιος τελείωσε.

Ο Ροάν το διπλώσε προσεκτικά, το σφράγισε και της το παρέδωσε.

Η Ίωαννα έφυγε σε λίγο, λέγοντάς του πως πολύ γρήγορα θα του έφερνε την απάντησή της βασίλισσας.

—Το γράμμα αυτό είναι η καλύτερη ασφάλεια για μένα! είπε όταν ξαναγύρισε στο σπίτι της, της οδού Άγιου Κλαυδίου. Και τώρα πρέπει να γλυτώσω από την Ολβίδα.

Οι μηχανογράφοι, όταν το όργανο που χρησιμοποιούν δεν τους χρειάζεται πια, φροντίζουν να το εξασφαλίσουν ή να το κάμουν ακίνδυνο. Η Ολβίδα η Νικολέ είχε εκπληρώσει τώρα τον προορισμό της. Έπρεπε, λοιπόν, να φύγει από τη μέση. Έτσι, δε εξαφανίζονταν η χειροπιαστή απόδειξη της σκευωρίας εις βάρος της Μαρίας-Αντουανέττας.

Η Ίωαννα δε σκέφτηκε να τη σκοτώσει, γιατί το πράγμα ήταν πολύ επικίνδυνο. Έπρεπε, όμως, να την απομακρύνει από το Παρίσι. Την έπεισε, λοιπόν, ότι, για το δικό της συμφέρον, έπρεπε να κρυφτεί για κάμποσο καιρό. Θά την συνόδευε η ίδια σ' ένα μικρό χτήμα που είχε στην Πικαρεία.

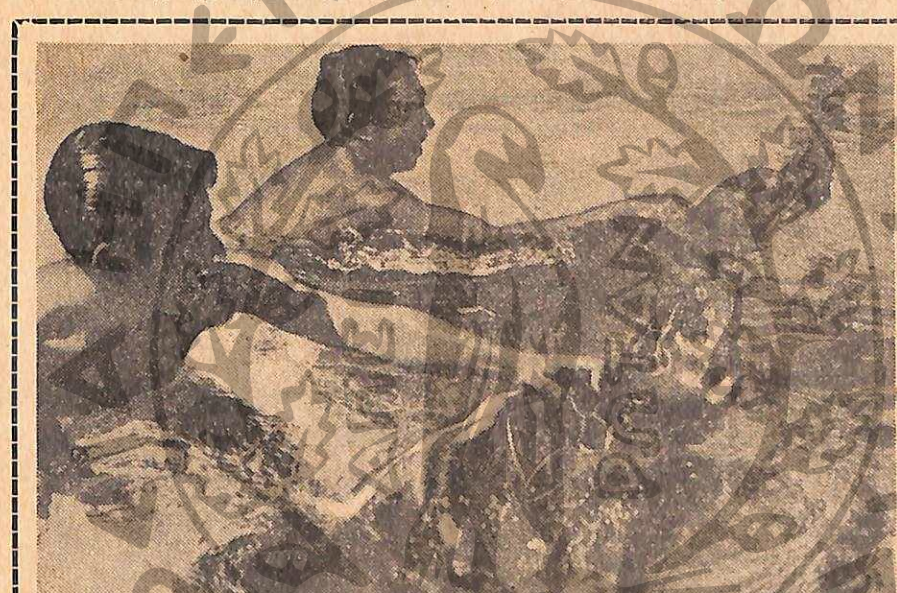
Η δυστυχισμένη Ολβίδα δεν ήξερε κι' ούτε μπορούσε να μαντέψει την αλήθεια. Η Ίωαννα της είχε πει ότι κάποιος αλκι-

φανίστηκε στο παράθυρο του σπιτιού της.

—Επειτα από τρεις ημέρες, έληγε το πρώτο από τα γραμμάτια. Η κόμηση ντε Λαμότ είχε προετοιμάσει, στο μεταξύ, τα πάντα. Δε θαφενγε η ίδια, για να μην προκαλέσει ύπνους με τη θιαστική ανανόρη της. Από τη στιγμή, άλλωστε, που είχε το γράμμα του Ροάν στα χέρια της, ήταν ήσυχη. Έπρεπε να βρη, λοιπόν, κάποιον άλλον που να συνοδεύει την Ολβίδα ως την Άμιένη, όπου είχε ένα μικρό κτήμα. Κι' η έκλογή της έπεσε στο δημοσιογράφο Ρετώ ντε Βιλέτ.

Ο Ρετώ ντε Βιλέτ, που οι τομηροί λίβελλοι του είχαν προκαλέσει την προσοχή της άστυνομίας και που φοβόταν ότι δε θα άρνούσαν να τον πιάσουν για να τον στείλουν στη Βαστίλλη ή σε κάποια άλλη φυλακή, είχε πάρει την απόφαση να φύγει για την Αγγλία. Άλλα του έλειπαν τα απαραίτητα χρήματα. Η κόμηση ντε Λαμότ προθυμοποιήθηκε, λοιπόν, να του δώσει εκατό λουδοβίκια και του υποσχέθηκε ότι, πριν περάσουν τρεις μήνες, θα πήγαινε κι' αυτή στο Λονδίνο. Γι' αυτό, λαγμά, ο Ρετώ θα συνόδευε την Ολβίδα ως την Άμιένη και θα την παρόδιδε στον Φονταίν, τον επιστάτη της Ίωαννας. Αυτός, που είχε είδοποιηθεί από την κυρία του, ήξερε τί έπρεπε να κάνει.

Άφου τα κανόνισε όλα η Ίωαννα εμφανίστηκε στο παράθυρο του σπιτιού της.

ΧΕΛΩΝΟΔΡΟΜΙΕΣ

Στις υπερμοντέρνες πισίνες του Ακαπούλκο, στο Μεξικό, όπου τώρα το χειμώνα συγκεντρώνεται μέγα μέρος της αμερικανικής αστοκρατίας, οι νέοι επιδιώκουν σ' ένα καινούργιο σπορ: τις χελωνοδρομίες. Ση φωτογραφία μας, δυο νεαροί Αμερικανοί τη στιγμή που επιδιώκουν σ' έναν άγριο δρομο, καθάλλα σε δυο μεγάλες θαλάσσιες χελώνας, απ' αυτές που οι επιχηρηματίες έβαλαν μέσα στις πισίνες των κέντρων τους. Οι θαυόπλουτοι έπισκέπτες του Ακαπούλκο παρακολουθούν τις χελωνοδρομίες αυτές και στοιχηματίζουν μεγάλα ποσά.

“Η Ολίβα που την είδε κατάλαβε ότι έπρεπε να έτοιμασθαι.

Είχαν συμφωνήσει από πριν ένα είδος συνθηματικής γλώσσας με κινήσεις των χεριών. Από τις κινήσεις αυτές η Ολίβα κατάλαβε ότι η αναχώρησή θα γινόταν στις έντεκα το βράδυ.

Την ώρα αυτή, ένα άμαξι με τρία άτομα σταμάτησε στη γωνία της οδού Σαίν Κλώντ. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν η Ιωάννα κι' ο Ρετώ ντε Βιλέτ.

Η κόμησης κατέβηκε από το άμαξι και προχώρησε προς το σπίτι του Καλιόστρου. Ο δρόμος ήταν ολόκληρος έρημος εκείνη την ώρα.

Έντεκα και τέταρτο... Έντεκάμισο. Η Ιωάννα άνοιξε να χάνη την υπομονή της.

Αυτή η ανόητη χασομεράει χωρίς λόγο, ψιθύρισε.

Η Ολίβα της είχε δώσει, εύτυχως, ένα κλειδί. Χωρίς να διστάσει, λοιπόν, άνοιξε την πόρτα και ανέβηκε τις σκάλες.

Έστιασε, τέλος, μπροστά στο δωμάτιο της Ολίβα. Από τη χαραμάδα της πόρτας έβγαине ένα μικρό φως.

“Ολίβα! φώναξε η Ιωάννα. Άνοιξε μου.

Η πόρτα άνοιξε αμέσως, αλλά αντί για την Ολίβα, εμφανίστηκε ένας άνδρας.

—“Η κόμησης ντε Λαμότ! είπε ο άνθρωπος αυτός, κάνοντας τον εκπληκτο.

“Ο κόμης Καλιόστρο! τραύλισε η Ιωάννα, που άκουμπησε το χέρι της στον τοίχο για να μην σωριαστεί κάτω.

“Ο κόμης της πρόσφερε ευγενικά το χέρι του, την ώδηγησε μέσα στο δωμάτιο της Ολίβα και την έβαλε να καθίσει σε μια πολυθρόνα.

—Σε τί χρωστάω την τιμή της επίσκεψής σας, κυρία; τη ρώτησε.

—Συχωρέστε με, απάντησε η κόμησης. Είχα έρθει...

“Αλλά δε μπορούσε να πη τίποτε άλλο.

—“Α, αυτός ο Γερμανός που έχω στην υπηρεσία μου είναι ανυπόφορος, συνέχισε ο Καλιόστρο. Ο άθλιος σας άγγιξε την πόρτα, χωρίς να τρέξει για να σας αναγγείλη!... Θά ήταν φαίνεται μεθυσμένος... Αλλά θα τον διορθώσω!

Κι' έκαμε να τραβήξει το κορδόνι του κουδουνιού.

—Σας παρακαλώ να τον συγχωρέσετε, είπε η κόμησης. Κι' άλλωστε, δε με ήξερε.

—Αυτός σας άνοιξε; ρώτησε ο Καλιόστρο με το πιδ φυσικό ύφος του κόσμου.

—Νομίζω πως ναι, απάντησε σαστισμένη η Ιωάννα. Σας παρακαλώ όμως, να τον συγχωρέσετε...

—Έχετε το λόγο μου είπε ο Καλιόστρο. Θά είχατε την καλωσύνη τώρα να με πληροφορήσετε για το σκοπό της επίσκεψής σας;

Η Ιωάννα ανέπνευσε. “Ο Καλιόστρο

δεν την υποπτεύεται, εύτυχως, ότι είχε ανοίξει μόνη της την πόρτα. Αυτό, τουλάχιστον, έδειχναν τα λόγια του.

—“Ηοθα να σας συμβουλευθώ για μερικά πράγματα, κύριε κόμη, απάντησε. Είσαστε φίλος του καρδινάλιου ντε Ροάν, δεν είν' έτσι;

—Βρίσκομαι σε πολύ καλές σχέσεις με το σεβασμιότατο, είπε ο Καλιόστρο.

—Ο καρδινάλιος μου δείχνει κάποια συμπάθεια, συνέχισε η Ιωάννα. “Ηθελα, λοιπόν, να μάθω ως ποιά σημείο μπορώ να βασίζωμαι σ' αυτήν... Έχω ακούσει ότι μπορείτε να διαβάσετε μέσα στο μυαλό και τις καρδιές των ανθρώπων...

—Για να μπορέσω να διαβάσω μέσα στα σκοτάδια της δικής σας ψυχής και του δικού σας μυαλού πρέπει να με βοηθήσετε, είπε ο Καλιόστρο. Τι ακριβώς επιθυμείτε να μάθετε;

—Οι φίλες λένε ότι ο σεβασμιώτατος αγαπάει κάποια άλλη... κάποια άλλη που βρίσκεται πολύ ψηλά...

“Αλλά τα λόγια έσβησαν στα χείλη της, κάτω από το τρομερό βλέμμα που της έριξε ο Καλιόστρο.

—Κυρία, της είπε, έχω πραγματικά την ικανότητα να διαβάζω μέσα στις ψυχές των ανθρώπων... “Αλλά όπως σας είπα και πρωτίτερα, πρέπει να με βοηθήσετε σ' αυτό... Σας παρακαλώ, λοιπόν, ν' απαντήσετε πρώτα στις ακόλουθες ερωτήσεις μου: Πώς ήρθατε να με ζητήσετε εδώ, αφού έπρεπε να ξέρετε πως δε μένω σ' αυτό το σπίτι; Και πως μπήκατε εδώ, αφού δεν υπάρχει ούτε θυρολόγος, ούτε υπηρετής;... Δεν πρέπει, λοιπόν, να ζητούσατε έμένα. “Αλλά τότε ποιόν ζητούσατε; Δεν απαντάτε; Θά προσπαθήσω τότε να σας βοηθήσω... Μπήκατε εδώ μ' ένα κλειδί, που το έχετε εκεί... στην τσέπη σας, δεξιά. Κι' ήρθατε ζητώντας μια νεαρή γυναίκα, που, από καλωσύνη και μόνο, την έκρυβα στο σπίτι μου.

—“Η Ιωάννα τάχασε. “Αλλά σκέφτηκε αμέσως πως μόνο το θράσος θα μπορούσε να την σώσει.

—Κι' αν αυτό ήταν αλήθεια; απάντησε. Που βλέπετε το έγκλημα; Μήπως μια γυναίκα δε μπορεί να επισκεφτεί μια άλλη;... Μπορείτε να τη φωνάξετε, αν θέλετε, για να σας πη πόσο είμαστε φίλες.

—Το λέτε γιατί ξέρετε πως δεν είναι πια εδώ, είπε ο Καλιόστρο, κυττάζοντας λοξά τη νυχτερινή επισκέπτρια, για να ιδη ποιά έντύπωσι θα της έκαναν τα λόγια του.

—Δεν είναι πια εδώ; φώναξε η κόμησης ντε Λαμότ. “Η Ολίβα δεν είναι πια εδώ;

—“Αγνοείτε το ότι έφυγε, σεις που συνεργασθήκατε στην απαγωγή της; είπε ο Καλιόστρο.

—Εγώ συνεργασθήκα στην απαγωγή της; διαμαρτυρήθηκε η Ιωάννα. “Αδίκαια

με κατηγορείτε, γιατί δεν ξέρω τίποτα.

—Μπορώ να σας αποδείξω το αντίθετο, απάντησε ο Καλιόστρο.

Πήρε ταυτόχρονα ένα χαρτί από το τραπέζι και της το έδωσε. “Η κόμησης άρχισε να το διαβάει.

“Μεγάλε και γενναίοδωρε προστάτη—έλεγε αυτό το γράμμα, που απευθυνόταν στον Καλιόστρο—συχωρέστε με που φεύγω. “Αλλά περισσότερο από όλους και όλα αγαπούσα τον Μπωσίρ. “Ηρθε να με πάρει και τον άκολουθησα. Σας έκφραζω την ευγνωμοσύνη μου για τα όσα κάνατε για μένα.

—“Ο Μπωσίρ! είπε η Ιωάννα. “Αλλά αυτός δεν ήξερε που έμενε η Ολίβα.

—Κάνετε λάθος, απάντησε ο Καλιόστρο. Τον πληροφορήσαν γι' αυτό, όπως δείχνει το χαρτί που βρήκα στη σκάλα και που φαίνεται πως έπεσε από την τσέπη του.

Και ταυτόχρονα πήρε ένα άλλο χαρτί από το τραπέζι και της το έδωσε. Αυτό το χαρτί έλεγε τα εξής:

“Ο κύριος ντε Μπωσίρ θά βρη τη δεσποινίδα Ολίβα, στην οδό Σαίν-Κλώντ, στο τελευταίο σπίτι προς τα αριστερά. Μπορεί να την πάρει από εκεί και να φύγει μαζί της. Του το συμβουλεύει μια ειλικρινής φίλη. Είναι ακόμη καιρός.

—“Αλλά ποιός έγραψε αυτό το γράμμα; φώναξε η Ιωάννα κατακόκκινη από θυμό.

—Σεις που είσατε ειλικρινής φίλη της Ολίβα, απάντησε ο Καλιόστρο μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

“Η κόμησης ντε Λαμότ άγνοούσε που βρισκόταν ο Μπωσίρ. Κι' άλλωστε δε θα του έμπιστευόταν ποτέ ην Ολίβα. “Κατάλαβε, λοιπόν, ότι ο Καλιόστρο έπαιξε μαζί της.

—Και πως ο Μπωσίρ μπήκε εδώ; ρώτησε.

—Με κάποιο κλειδί όπως αυτό που έχετε στην τσέπη σας, άκουμπησε ο Κι' οστρο με το ίδιο ειρωνικό χαμόγελο.

Το μόνο που άπαινε στην Ιωάννα ήταν να ομολογήσει την ήττα της. Στάθηκε άπο την πολυθρόνα και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

—Δεν ένω να κάμα τίποτα άλλο εδώ, είπε.

—Ούτε εγώ επιθυμώ να σας κρατήσω, απάντησε ο Καλιόστρο.

Όταν μπήκε πρωτίτερα, το σπίτι ήταν βυθισμένο στα σκοτάδια και δεν συνάντησε πουθενά κανένα. “Αλλά τώρα είκοσι υπηρετές, που κρατούσαν ανάμεινα κηροπήγια στα χέρια, σχημάτιζαν διπλή σειρά στο διάδρομο. “Η Ιωάννα πέρασε ανάμεσα τους λυσσώντας από το κακό της.

Βασιλική άκρόασι

Την άλλη μέρα, έληγε το γραμμάτιο. Για την ακρίβεια, αυτό το γραμμάτιο, είχε ληθεί πριν από τρεις μήνες. “Αλλά η βασίλισσα, όπως, τουλάχιστον, έλεγε η έπιστολή που είχαν στα χέρια τους ο Μπέχμερ και ο Μποςάνζ, είχε ζητήσει τρίμηνο προθεσμία, που αυτοί της είχαν παραχωρήσει με μεγάλη προθυμία.

Οι δυο κοσμηματοπώλες είχαν συντάξει, λοιπόν, μια απόδειξι, σύμφωνα μ' όλους τους τύπους και περίμεναν πως, από στιγμή σε στιγμή, θα εμφανιζόταν ο άνθρωπος της βασίλισσας που θα τους έφερνε τα χρήματα.

“Αλλά η ημέρα πέρασε χωρίς να εμφανιστή κανείς.

Δεν απέλπισθηκαν, όμως, κάνοντας τη σκέψη πως η βασίλισσα, για να μην προδοθή το μυστικό της, θα προτιμούσε ίσως να τους στείλη τον άνθρωπό της τη νύχτα.

“Αλλά κι' η νύχτα πέρασε το ίδιο άπρακτη.

Το άλλο πρωί, τέλος, οι δυο συνεταίροι πήραν ένα άμαξι και διευθύνθηκαν στις Βερσαλλίες. “Ο Μποςάνζ έμεινε μέσα σ' αυτό, ενώ ο Μπέχμερ μπήκε στο άνάκτορο και ζήτησε να ιδη τη βασίλισσα.

Του απάντησαν, όμως, ότι αυτό ήταν αδύνατο, αν δεν είχε ειδική πρόσκλησι.

Το εύtyχημα για το Μπέχμερ ήταν ότι γνώριζε πολλούς από τους αυλικούς των Βερσαλλιών, που τους είχε εξυπηρετήσει σε διάφορες περιστάσεις. Οι φίλοι του αυτό τον βοήθησαν, λοιπόν, να βρεθί στο δρόμο της βασίλισσας, καθώς θα έβγαине

από τα διαμερίσματά της.

“Η Μαρία-Αντουανέττα άναγνώρισε αμέσως τον κοσμηματοπώλη κι' όπως ήταν ευδιάθετη εκείνη την ημέρα, τον ρώτησε τι επιθυμούσε. “Ο Μπέχμερ της ζήτησε μια μικρή άκρόασι κι' η βασίλισσα, αφού σκέφτηκε λίγο το άπάντησε ότι θα τον δεχόταν στις δύο.

“Ο Μπέχμερ γύρισε τότε ένθουσιασμένος κοντά στο Μποςάνζ και του άφηγήθηκε τις λεπτομέρειες της συναντήσεώς του με τη βασίλισσα. Οι δυο συνεταίροι έβγαλαν το συμπέρασμα ότι η Μαρία-Αντουανέττα ήθελε να είναι μόνη για να τους πληρώσει το ποσό του γραμματίου κι' άρχισαν να κάνουν διάφορες υποθέσεις αν θα τους έδινε τα χρήματα σε χροσάφι ή σε καστονομίσματα.

Στις δύο, τέλος, ο Μπέχμερ ξαναγύρισε στα άνάκτορα. “Η βασίλισσα τον δέχτηκε στο μπουτυνάρι της.

—Τι είναι πάλι, Μπέχμερ; τον ρώτησε μόλις τον είδε. “Αν ήρθατε να μου ξαναμιλήσετε για κοσμήματα, χάνετε άδικα τον κόπο σας... “Αλλά γιατί κυττάζετε δεξιά κι' αριστερά;... Μπορείτε να μιλήσετε έλεύθερα. Δεν υπάρχει κανένας για να μάς άκούσει.

—Μεγαλειότηάτη, απάντησε ο κοσμηματοπώλης, πήρα το θάρρος νάρθω εδώ για να σας πω ότι μάς ξεχάσατε χθές...

—Σας ξεχάσα σε τί, αγαπητέ μου, Μπέχμερ; ρώτησε άπορώντας η βασίλισσα.

—Χθές ήταν η τελευταία προθεσμία του γραμματίου, απάντησε ο Μπέχμερ. “Ω, η μεγαλειότης σας άς με συγχωρέσει... ήθελα μόνον να της υπενθυμίσω...

—Για ποιά γραμμάτιο μιλάτε, Μπέχμερ; ξαναρώτησε η βασίλισσα.

—Φαίνεται πως η μεγαλειότης σας το ξεχάσε άνάμεσα στις τόσες άσχολίες της, συνέχισε ο Μπέχμερ. Ένωώ το πρώτο άπό τα γραμμάτια για την πληρωμή του κολλιέ.

—Το πουλήσατε, λοιπόν, το κολλιέ σας;

“Ο Μπέχμερ έμεινε μ' άνοιχτο το στόμα.

—Ναι, τραύλισε όταν κατάφερε να συνέλθει.

—Κι' εκείνοι που το άγόρασαν δε σας πληρώσαν;... Γιατί τότε δεν σας γύρισα το κολλιέ;

“Αλλά αν η μεγαλειότης σας μάς γύριζε το κολλιέ, γιατί τότε θα μάς έστελνε αυτό το γράμμα, με το όποιο μάς λέει ότι άναλαμβάνει η ίδια την πληρωμή του κολλιέ και μάς ζητάει να της δώσωμε μια προθεσμία για την έξοδότη του πρώτου γραμματίου;

Λέγοντας αυτά, έβγαλε άπό το πορτοφόλι του τη γνωστή έπιστολή και την έδωσε στη βασίλισσα.

“Η Μαρία-Αντουανέττα άπόρησε διαβάζοντάς την.

—“Αλλά αυτή την έπιστολή δεν την έγραφα εγώ, είπε. Το γράφιμο δεν είναι δικό μου... Κι' άλλωστε, γιατί θα σας έστελνα αυτή την έπιστολή;... Το τέχνασμα είναι πολύ χονδρό, κύριε Μπέχμερ. Οι πλαστογράφοι σας δεν τα κατάφεραν.

—Οι πλαστογράφοι μου; φώναξε ο κοσμηματοπώλης. “Η μεγαλειότης σας υποπτεύεται, λοιπόν, έμένα, τον Μπέχμερ.

—Γιατί να μην σας υποπτευθώ, αφού και σεις τολήσατε να υποπτευθήτε έμένα; απάντησε η βασίλισσα. Πάρτε την έπιστολή σας και δώστε μου τη δική σας, πρόσθεσε. Κι' όσο για τη συνέχεια, σας συμβουλεύω ν' άπευθυνήτε σ' ένα δικηγόρο.

Του πήρε την έπιστολή άπό τα χέρια, άφησε εκείνην που κρατούσε να πέση κάτω κι' έπειτα άνοιξε την πόρτα που βρισκόταν στο βάθος και πέρασε σ' ένα άλλο δωμάτιο.

“Ο Μπέχμερ, δεινώντας την έθιμοτυπία, σωράστηκε σε μια πολυθρόνα. Πέρασαν έτσι κάποια λεπτά. Κατάφερε, τέλος, να ήρεμηση, σπκώθηκε και βγήκε.

“Επειτα άπό μερικά λεπτά, εξιστορούσε τη συνομιλία του με τη βασίλισσα στο συνεταίρο του, που τον περίμενε μέσα στο άμαξι.

Οι δυο κοσμηματοπώλες δε μπορούσαν να καταλάβουν τίποτα άπό όλη αυτή την ιστορία. “Ηταν βέβαιοι, όμως, ότι τους είχαν παρασύρει σε παγίδα.

—“Η βασίλισσα μάς χρωστάει μια έξηγησι, είπε ο Μπέχμερ.

—Και πρέπει να μάς την δώση, συμπλήρωσε ο Μποςάνζ.

“Η σκέψη ότι θα έχαναν έναμίσυ έκαστομύριο τους έδωσε θάρρος.

είχε μετανοιώσει. “Ακολουθήσαν, λοιπόν, τον άξιωματικό και σε λίγο υποκλίνονταν μπροστά της.

—“Α, φερατε και ένίσχυσι, Μπέχμερ, είπε η Μαρία-Αντουανέττα, βλέποντας τον Μποςάνζ. Κύριοι, πρόσθεσε, είμαι ήρεμη τώρα και μπορούμε να συζητήσωμε. Πέρασε, άλλωστε, άπό το μυαλό μου μια ιδέα, που με έκαμε να ιδώ καθαρώτερα τα πράγματα. Φοβάμαι ότι και σεις κι' εγώ είμαστε θύματα... Μάς παρέρυραν σε παγίδα.

—“Η μεγαλειότης σας υποπτεύεται τον ένοχο; ρώτησε ο Μπέχμερ.

—Πιθανόν, απάντησε η βασίλισσα. Θέλω, όμως, να μάθω μερικά πράγματα και γι' αυτό σας παρακαλώ ν' άπαντήσετε στις ερωτήσεις μου... Μου είπατε ότι δεν έχετε πια το κολλιέ;

—Δεν το έχωμε, απάντησαν με μια φωνή κι' οι δυο κοσμηματοπώλες.

—Δεν σας ενδιαφέρει σε ποιόν το παρέρωσα για να σας το έπιστρέψη, συνέχισε η βασίλισσα. Πέστε μου... είδατε την κόμησης ντε Λαμότ;

—“Η κόμησης ντε Λαμότ μάς έπισκέφθηκε και μάς σύστησε να περιμένωμε, γιατί η μεγαλειότης σας θα κανόνιζε μόνη της την πληρωμή του κολλιέ.

—“Α!... Κι' αυτή την έπιστολή ποιός σας την έφερε;

—“Ενας άγνωστος... “Ηταν νύχτα όταν ήρθε στο κατάστημα μάς.

—Είσατε κι' οι δυο πολύ άπερίσκεπτοι, είπε η βασίλισσα. “Αν έγραφα εγώ αυτό το γράμμα, δεν θα το έμπιστευόμουν σ' έναν άγνωστο για να σας το φέρη.

Χτύπησε ταυτόχρονα το κουδούνι και είπε στον υπηρετή που εμφανίστηκε:

—Να είσοιπήσετε την κόμησης ντε Λαμότ ότι έπιθυμώ να την ιδώ άμέσως.

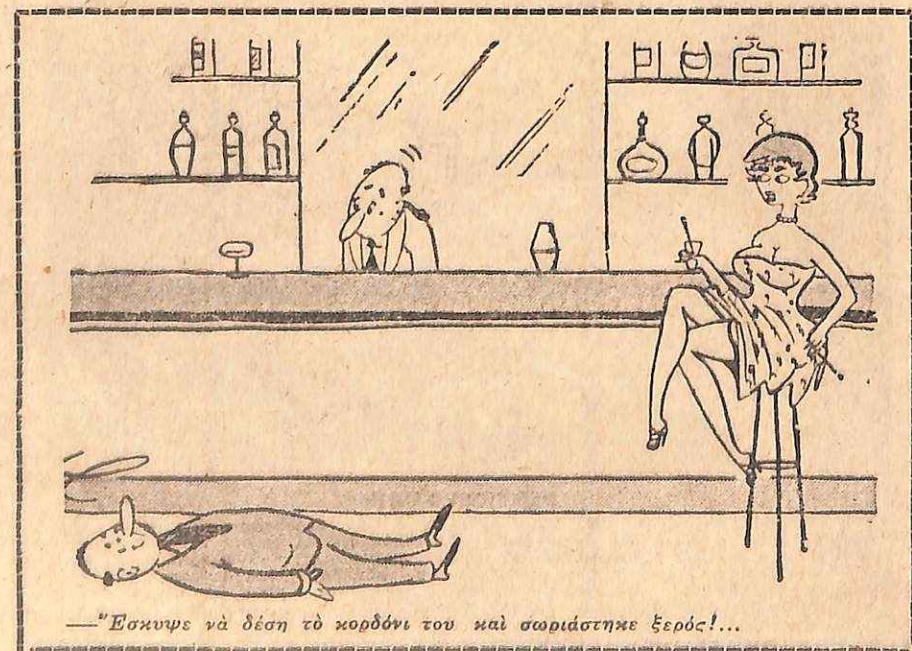
Ξαναγύρισε κατόπιν στους δυο κοσμηματοπώλες.

—Και τον καρδινάλιο ντε Ροάν δεν τόν είδατε; τους ρώτησε.

—“Ο σεβασμιώτατος μάς έπισκέφθηκε για να μάς ζητήσει πληροφορίες σχετικά με την τύχη του κολλιέ...

—Και τί του είπατε;

—Ότι είχατε άναλάβει την πληρωμή

—Έσκυψε να δέση το κορδόνι του και σωριάστηκε ξερός!...

ΤΖΟΥΛΥ ΛΟΝΤΟΝ

Η περίεργη σταδιοδρομία της υπ' αρ. 1 Αμερικανίδας τραγουδίστριας

Η Τζούλυ Λόντον, μία πολύ όμορφη γυναίκα, με κόκκινα μαλλιά, ηλικίας είκοσιεννιά χρόνων, είναι σήμερα η υπ' αρ. 1 Βεντέτα του ελαφρού τραγουδιού στην Αμερική. Κι' όμως, η σταδιοδρομία της άρχισε μόλις από πρόπερσι, η ίδια δε πείστηκε πια για την αξία της φωνής της πολύ αργότερα. Γιατί, παρ' όλη την καταπληκτική επιτυχία της, που την έκανε σ' αυτό το διάστημα είδωλο της αμερικανικής νεολαίας, η Τζούλυ δεν είχε κατορθώσει να καταικήσει το πλέγμα κατωτέρωτης, από το οποίο υπέφερε. Έτσι, μόλις έδω και λίγους μήνες, άσχησε επί τέλους αυτοπεποίθησι και δήλωσε πως η επιτυχία της έχει κάποια σχέση με το ταλέντο της.

Οι δίσκοι της Τζούλυ Λόντον έχουν σήμερα την πρώτη κυκλοφορία στις Ηνωμένες Πολιτείες, ξεπερνώντας κατά πολύ εκείνους του Χάρρυ Μπελάφοντε, που είναι από κάμποσο καιρό ο πιο δημοφιλής τραγουδιστής.

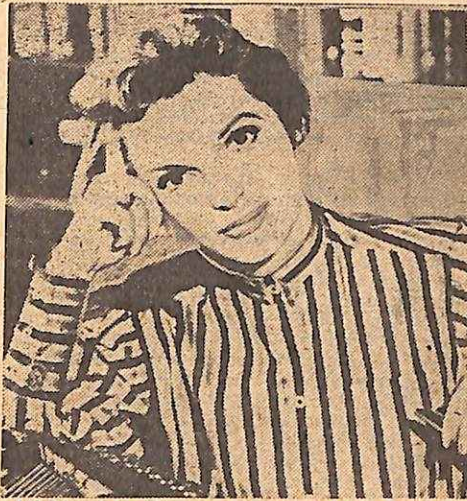
Το στυλ, όμως, της Τζούλυ Λόντον είναι πολύ διαφορετικό. Θυμίζει ελαφρά εκείνο του Έλβις Πρίσλεϋ, αλλά έχει περισσότερη ευγένεια και γλυκά. Το τραγούδι της είναι ραγισμένο και γεμάτο σπασίματα όπως εκείνου, αλλά πιο υποδμητικό και μεγαλύτερης τέχνης.

Οι μουσικοκριτικοί της Αμερικής το επαίνουν ανεπιφύλακτα κι' ένας απ' αυτούς έγραψε τελευταία πως καμιά άλλη γυναίκα φωνή δεν έχει τέτοιο αντίκτυπο στα βάθη της αντρικής καρδιάς.

Η Τζούλυ Λόντον γεννήθηκε το 1928 στη Σάντα Ρόζα της Καλιφόρνιας. Οι γονείς της ήταν άσημοι ηθοποιοί της επιθεωρήσεως και την ανέθρεψαν μέσα στη φτώχεια.

Δεκαπέντε χρόνων, έχοντας γίνει πια μία γοητευτική κοπέλλα, παράτησε το σχολείο και μπήκε υπάλληλος σ' ένα μεγάλο κατάστημα γυναικείων ειδών, στο Λος Άντζελες. Η δουλειά, που της ανέθεσαν να κάνει, ήταν να οδηγεί ένα από τα άσπασέρ.

Μία μέρα, μπήκε στο άσπασέρ η ηθοποιός του Χόλλυγουντ Σού Κάρολ, που ανέδειξε και κατόπιν παντρεύτηκε τον Άλαν Λάντ. Η όμορφη κι' η γάρι της Τζούλυ της έκανε εντύπωσι και της πρότεινε να πάρη ένα

Η Αμερικανίδα τραγουδίστρια Τζούλυ Λόντον

μικρό ρόλο σε κάποιο μουσικοχορευτικό φίλμ, που επρόκειτο να «γυριστή». Η μικρή δέχτηκε με χαρά και τρελή έλπιδα.

Στον άσημαντο ρόλο της τα κατάφερε μία χαρά και κατόπιν γύρισε στη δουλειά της. Μετά από εκείνη τη μικρή επιτυχία, την κάλεσαν αρκετές φορές στο Χόλλυγουντ και της έδιναν κάθε φορά ανάλογους ρόλους σε διάφορες ταινίες. Η διευθυνσι του καταστήματος της έδινε άδεια σε κάθε τέτοια περίστασι, γιατί τη συμπάσσαν και καταλάβαιναν πως είχε ανάγκη να συμπληρώνη το μισθό της με μερικά έκτακτα έσοδα.

Από το σχολείο ακόμα, η Τζούλυ είχε γνωρίσει ένα αγόρι έξη χρόνια μεγαλύτερό της, που της είχε μπη στην καρδιά: τον Τζακ Γουέμπ, το σημερινό μεγάλο «άστέρα» του σινεμά, του ραδιοφώνου και της τηλεόρασεως.

Ο Τζακ, που είχε πάει στο μεταξύ στρατιώτης και γύρισε, ξαναβρήκε τυχαία την Τζούλυ μία μέρα στο άσπασέρ. Το παλιό τους αίσθημα αναζωογονήθηκε με τη συνάντησι αυτή κι' ύστερα από λίγο καιρό, αποφάσισαν να παντρευτούν.

Αυτό έγινε έδω κι' όχτω χρόνια, όταν ο Τζακ δεν είχε άρχισει ακόμα τη σταδιοδρο-

ΟΘΗΛΥΚΟΣ ΠΡΙΣΛΕΥ

μία του και δεν είχε πεντάρα στην τσέπη του.

Η αγάπη, που τους συνέδεε ήταν, όμως, τόσο μεγάλη, ώστε αντιμετώπισαν με θάρρος κι' αίσιοδοξία τις αντιξοότητες της ζωής, κι' ύστερα από ένα χρόνο, έφεραν στον κόσμο το πρώτο τους παιδί. Αλλά η τύχη δεν άργησε να τους χαμογελάσει. Ο Τζακ, μέσα σε σχετικά σύντομο διάστημα, άναδείχτηκε σε άστέρι πρώτου μεγέθους στην τηλεόρασι κι' η γέννησι του δεύτερου παιδιού τους τους βρήκε πλούσιους.

Αλλά η επιτυχία κι' η οικονομική άνεσι είχαν ένα όλθριο αποτέλεσμα στην καρδιά του Τζακ Γουέμπ. Παρασύρθηκε σ' άλλους αισθηματικούς δεσμούς, οι προσπάθειες της Τζούλυ να τον κρατήσει κοντά της απέτυχαν και στο τέλος πήραν διαζύγιο.

Το θλιβερό αυτό γεγονός έκανε σωστό κουρέλι την ψυχή της Τζούλυ. Άρχισε να πίνει και να κανίζει πολύ, αποτραβήχτηκε από τις κοινωνικές της σχέσεις και περνούσε ολόκληρες νύχτες άπνιη.

Αλλά τότε φάνηκε ο από μηχανής θεός, που την έσωσε. Ο σωτήρας της λεγόταν Μπόμπυ Τράουπ κι' ήταν παλιός γνώριμος του ζεύγους Γουέμπ. Έχοντας άκουσει σε μία οικογενειακή γιορτή την Τζούλυ να τραγουδά, σχμάτισε από τότε τη γνώμη, πως η φωνή της δεν ήταν καθόλου για πέταμα. Όταν, λοιπόν, ξανασυναντήθηκαν μετά το διαζύγιο κι' είδε τα χάλια της Τζούλυ, την έπεισε να κάνει την τραγουδίστρια στο κέντρο, που ο ίδιος ήταν διευθυντής της ορχήστρας.

Η δουλειά, της είπε, θα σε κάνει να συνέλθης.

Η επιτυχία που, από τις πρώτες κιόλας βραδύες, σημείωσε η Τζούλυ Λόντον, ήταν χωρίς προηγούμενο. Άλλ' έχοντας τόσο σκληρά δοκιμαστή στη ζωή της, δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να παραδεχτή πως κάτι άξιζε. Έτσι, μόλις έδω και λίγο καιρό, συμφώνησε με τα εκατομμύρια των θαυμαστών της, πως έχει μία φωνή που δεν είναι τυχαία!...

Η Τζούλυ, όμως, ξαναγινε ευτυχισμένη και για ένα άλλο λόγο. Είναι τώρα αρραβωνιασμένη με τον Μπόμπυ, που τον αγαπά και την αγαπά. Καί, πριν τελειώσει ο χρόνος, θα κάνουν τους γάμους τους.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Μία συζήτησι, μάλλον ήρεμη και πολιτισμένη, ανάμεσα σε δυο ώριμους συζύγους, που αποφασίζουν να λύσουν τα συζυγικά τους προβλήματα με κάποια καλύτερη λύση...)

ΕΚΕΙΝΗ (με πείσμα): Είναι τραγικό όμως να μη μπορείς να καταλάβης μερικά στοιχεία και απλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ένα χαμόγελο που προσπαθεί να καμουφλάρη τη δυσανεξία του): Μου τα λές, σε παρακαλώ, αυτά τα στοιχεία και απλά...;

ΕΚΕΙΝΗ (με πρόθυμη κακεντρέχεια): Πολύ ευχαρίστησι! Λοιπόν: Μάθε, ότι δεν άρσεις έσθ στα διάφορα θηλυκά που σε τριγυρίζουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλλά: Ποιος άρσει; Άφού, όπως λές, τριγυρίζουν έμένα, άρσει... άλλος...;

ΕΚΕΙΝΗ: Άρσει η προσωπικότης σου! ΕΚΕΙΝΟΣ: Για κάντο μου λιαν αυτό, γιατί — όμολογώ — δεν το καταλαβαίνω...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί όμως, είναι τόσο εύκολο... Δεν άρσεις σάν άντρας, αλλά σάν άξίωμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (δαγκώνει τα χείλια του): Πολύ κολακευτικό αυτό...

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας με κάποια πίκρα): Κολακευτικό... Μα θα ήτανε περίεργο αν, ύστε-

ρα από είκοσιόχτω χρόνια ποχούμε παντρεμένοι, σπαταλούσαμε τις ικανότητές μας σε να μας, ίσπεδώνανε τους άνοητους πολιτισμούς και δώσανε πιδό μεγάλο ρεαλισμό στη σχέση μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ καλά, λοιπόν... Κι' αύτος ο ρεαλισμός τί λείπει;

ΕΚΕΙΝΗ: Ότι είναι κρίμα ένας σοβαρός άνθρωπος πούχει αρκετά ξεπεράσει το μισό αιώνα, να μεθώ από λιθαινοτύπους και υποκριτικές εκφράσεις θαυμασμού!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι, δηλαδή, άπολύτως άδύνατο να άρσεις...;

ΕΚΕΙΝΗ (με κακία): Είναι άπολύτως άδύνατο να άρσεις σήμερα πιδό πολύ από ό,τι άρσεις έδω και δέκα και είκοσι χρόνια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ λές τίποτε καινούργιο τώρα... Έδω και δέκα χρόνια καινούργιο τώρα χρόνια πιδό νέος, πιδό λίγο γκρίζος και ρυτιτωμένος... Καί έδω και είκοσι, ήμουν νέος!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' όμως... θυμήσου: Τότε δεν άρσεις όπως άρσεις σήμερα — όπως προσπαθώ, δηλαδή, να σε πείσουν ότι άρσεις!... Γιατί τότε, μ' όλο που ήσουν πιδό νέος, ήσουν όμως λιγώτερο προσωπικότης!

Ήσουν ένας άγνωστος καθηγητής σε άνωτερο πνευματικό ίδρυμα — ένας «δασκαλάκος», δηλαδή, όπως χιλιάδες δημοί σε όλα τα σημεία της Γης! Όταν όμως, σε όλα ανέβηκες τα σκαλοπάτια που σε φέρανε στη σημερινή σου αίγλη — την αίγλη του «κυρίου διευθυντού»! — τότε, άπότομα, έγινες καί... γός! Δεν είναι περίεργο...;

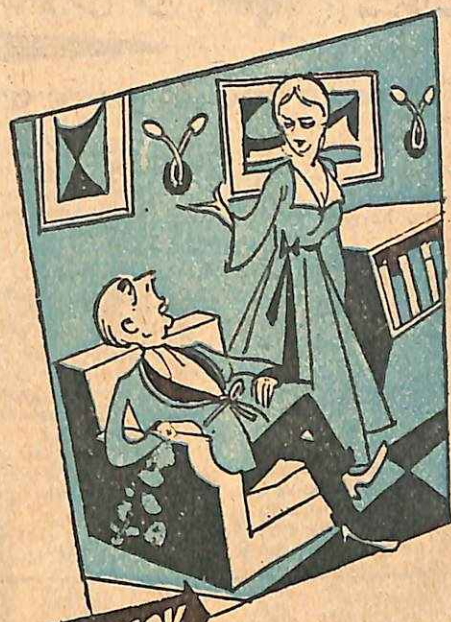
ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να την πληγώσει): Νομίζω, ότι όχι... Καί επιτρέψε μου να σου θυμίσω, ότι αυτά τα λές από ζήλεια!

ΕΚΕΙΝΗ: Ζήλεια;... Όχι, αγαπητέ μου... Τώρα πια να ζήλεις;... Μα θα ήτανε κωμικό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί η ζήλεια σου έχει ένα ατίτιο άπλό, κι' αρκετά δικαιολογημένο: Ένας άντρας γεννάει πολύ πιδό δύσκολα από μιά γυναίκα... Κι' αυτό γιατί η γυναίκα είναι ένα υπερευαίσθητο πλάσμα, ένα λουλούδι γεμάτο άρωμα και όμορφιά: ο άντρας, αντίθετα, δεν έχει καμμία όμορφιά, έπομένως, τα χρόνια του κάνουνε πολύ πιδό λίγη ζημιά...

Ένώ τη γυναίκα τη στραπατσάρουνε χωρίς όικτο, την κουρελιάζουνε, την ξετελίζουνε! Νά, πάρε για παράδειγμα μιά γαρδένια κι' ένα άθανάτο! Άμα τα πρωτοβάλες πλάι-πλάι, η γαρδένια είναι συντριπτικά πιδό όμορφη και πιδό μυρουδάτη: ύστερα από λίγο καιρό όμως, η γαρδένια μαυρίζει, μαρινεϊται, ξεθολιώνεται, ένώ το άθανάτο μένει, όπως ήταν: άσκημο και... άθανάτο!

ΕΚΕΙΝΗ (πικρασμένη, πληγωμένη): Τήν έχω ξανακούσει τη θεωρία σου, χωρίς όμως και να πειστώ, ότι έχεις δίκιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι είσαι ξεροκέφαλη! ΕΚΕΙΝΗ: Ευχαρίστη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς, αλλά έτσι είναι... Δεν έννοεις να καταλάβης τη βασική διαφορά ανάμεσα στην όμορφιά και στην άσκημια: Η πρώτη λάμπει και μαρινεϊται: η δεύτερη δε λάμπει και διατηρείται!...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι αυτό — πιστεύω με — που σου δημιουργεί την αταπιάτη πως άρσεις... είναι το ότι σήμερα είσαι πιδό σπουδαίος από χτες και προχτες: Διευθύνεις ένα μεγάλο όργανισμό, λύνεις και δένεις: έπομένως, αυτόματα, δημιουργείς την αήλη σου — την αήλη αυτών που τόχουνε άσθημα πάντα να σκύβουνε το κεφάλι μπροστά στους ισχυρούς της ημέρας! Είδες τί συμβαίνει μόλις έμφανίστηκες σ' ένα σαλόνι; Άμέσως γίνεσαι το έπικεντρο του γενικού ενδιαφέροντος... Άφού κι' έγώ, δίπλα σου, δημιουργώ, χωρίς να το θέλω, την αήλη μου... Κι' έμένα με πολιορκούν οι διάφοροι, που νομίζουν, ότι σε επηρεάζω, με την έλπιδα, ότι μπορώ να σου πω μία κουβέντα και να προωθήσω κάποια ύποθεσί τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δαγκώνει τα χείλια του): Συμφέρον, λοιπόν, και τίποτ' άλλο...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι άλλο... (Με πικρή έρωμενα): Έρως μάλιστα;... Πώς είναι δυνατό να φανταστής ότι σήμερα έμπνέεις έρωτα πιδό πο-

λύ από άλλοτε;... Λές οι γυναίκες να προτιμούνε τα γκρίζα μαλλιά από τα μαύρα, τα άρθρικά και το κυρμένο κορμί από τα σφριγηλά άντρικά νειάτα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασισμένος να υπερασπιστή με κάθε τρόπο την ύποθεσί του): Οι γυναίκες προτιμούν την πείρα πιδό πολύ από την άπατηλή γοητεία που λαμποκοπάει γωρίς πραγματική, βαθύτερη όμορφιά... Ένα παλιόπαιδο άρσει για μιά στιγμή: Ένας ώριμος άντρας όμως, άρσει για πάντα!

ΕΚΕΙΝΗ (του χαϊδεύει με προστατευτική ελρνεσία τα γκρίζα μαλλιά, που άνάμεσα τους άρχίζει να άνατέλλη ο θλιβερός ήλιος κάποιας άρχομένης σαλακρίτσας...): Μην άυταπατάσαι, καλέ μου, άφελή μου αγαπημένε! Ο λόγος είναι άλλος — είναι αυτός που σου είπα και που δε θέλεις να τον καταλάβης: Έγινες προσωπικότης, είσαι πιδό φυσιογνωμία, έχεις αήλη! Δεν ξέρω, μα την άλήθεια, αν πρέπει να λυπηθώ έσένα που τόσο πολύ γελιέσαι, ή την ανάγκη των άλλων που σε κάνουνε να γελιέσαι τόσο τραγικά!

Ο κόσμος, που τριγυρίζει έναν άνθρωπο με κάποιο σπουδαίο πάστο, έχει η μιά άμση άνάγκη, η μιά αύριανη έλπίδα... Δεν άναπεί έναν ώριμο και σπουδαίο «κύριο διευθυντή» μιά γυναίκα που τον πλησιάζει: τον κολακεύει σήμερα για να τον έμμεταλλεύη αύριο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με σφιγμένες τις γροθίες του): Σώπα!

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά): Γιατί στενοχωριέσαι;... (Πιδό πείρα): Γιατί δεν έννοεις να πειστής, ότι γεράσαμε;... Καί γεράσαμε και οι δυο — όχι μόνο έγώ, όπως μ' άφεςες πριν να καταλάβω, που έπί τέλους, είμαι και λίγα χρόνια πιδό νέα σου!... Προσαρμόσου με το καθέστώς των ρυτίδων και των γκρίζων μαλλιών...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάψε να με ζηλεύς... Είναι κουτό και παράλογο, τώρα πια!...

ΕΚΕΙΝΗ (με πικρή πεποίθησι): Δέ σε ζηλεύω, πιστεύω με... Άντίθετα, όταν νιώθω, ότι ζής την άπατηλή εύτυχία κάποιας περαστικής — κι' άνάδυνης — περιπετειούλας, χαίρουμαι κι' έγώ μαζί σου! Χαίρουμαι τη θλιμένη εύτυχία που μου χαρίζει η ιδέα, ότι κάποια άλλη ανέλαβε να σε ξεκουράσει από τη συζυγική ρουτίνα είκοσιόχτω ετών! Κι' έχω την ύπομονη να σε περιμένω να γυρίσεις σε μένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν; Γιατί με προσβάλλεις, με θυμώνεις, σε στενοχωρείς;... Άφού ξεκινάς από τόσο καλές διαθέσεις, κράτησέ τις ως το τέλος...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ μπορώ! Είναι πάνω από τις δυνάμεις μου να σε βλέπω να τραβάς για το γκρεμό και να μη σε προσέδοποιώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελεί ψεύτικα): Έλα τώρα... Πού τον είδες το γκρεμό;...

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας): Γκρεμός είναι η γελοιοποίησι!... Είναι η πεποίθησι ενός σοφού ανθρώπου για τα «αίσθηματά» του πρώτου τυχοδιωκτικού πολιούχλικου, που θά τον πλησιάσει! Είναι έμφανής ένας «κύριος διευθυντής» να μη μπορεί να χωνέψη, ότι άρσει μόνο σαν «κύριος διευθυντής»...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι κακία, όμως, η δική σου! ΕΚΕΙΝΗ (τον άγκαλιάζει): Δεν είναι κακία: είναι λατρεία! Είναι προσπάθεια να σε σώσω από το γελοίο, έσένα που σε καμαρώνω πραγματικά, χωρίς ύστεροβουλία, άνεδαμένο στο σημερινό βάθος σου... Τί ύστεροβουλία, για το Θεό, να νιώσω έγώ, που τα έχω όλα, σά νομική γυναίκα σου;... Ό,τι και να κάνης κι' όπου και να πάς, κοντά μου πάντα θα γυρίσης... Τα πετάγματα της ωριμότητος δεν έχουνε ποτέ τη μεγάλη άτυχία που απαιτεί ένα πέταγμα όριστικό κι' άμετάκλητο, χωρίς έπιστροφή... (Πιδό σιγή)...

Λοιπόν; Γιατί σου τα λέω αυτά;... Γιατί, άπλουσάτα, σε πονάω, και δεν έννοω να σε κουρελιάσω μιά έπιπολαιότητά σου... Καί κάτι άλλο: Με πικραίνει, ότι όσο ήσουν νέος, έμενες δικός μου: και τώρα που άρχισες να μην είσαι πια νέος, με καταδικάζεις να σε μοιράζωμαι με άλλες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί σε νιάζει, άφού αυτές τριγυρίζουνε την προσωπικότητά, το αξίωμα και διόλου τον άντρα;...

ΕΚΕΙΝΗ (τον σφίγγει στην άγκαλιά της): Με νιάζει, γιατί έγώ μόνο ξέρω να αγαπάω πάντα τον άντρα μου, όποιος και νάναι — το ίδιο όπως τον αγαπούσα και άλλοτε που δεν ήτανε προσωπικότης!

(Έκείνος, μετανοισμένος, της δίνει ένα φιλή έρωτικής εύγνωμοσύνης στα μαλλιά της, που έχουν άρχισει να γκρίζαφουνε κι' αυτά — μαζί με τα δικά του...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ και Δειδοαιμονίες

Λαϊκές παραδόσεις για το ρόλο της μαγείας στη ζωή των ανθρώπων

ΟΙ ΚΑΤΑΡΕΣ

ΣΤΙΣ πλαγιές του Βελουχιού—Τυμφορητό, έλεγαν οι άρχαιοι το βουνό αυτό—βρίσκεται σε μία γραφικότητα θέσι μία σειρά από άσπρους βράχους που λέγονται Συμπερικοί.

Η περίεργη τοπωνυμία είναι γνωστή από τα χρόνια τα παλιά. Την άσπρη σειρά των βράχων του Συμπερικού μπορεί κανείς να την δη καθαρώνεται, άμα βγύ στην απέναντι μεριά της ορεινής κοιλάδας κατά το Κεφαλόβρυσο. Ξεχωρίζει δολιχική, γαλαζωμένη σχεδόν κάθεται στη μέση των άλλων βαθύχρωμων βράχων εκείνης της πέτρινης πλευράς του Βελουχιού.

Οι άσπρες πέτρες είναι σε μία σειρά που το μέκος της πρέπει να είναι ως εκατό μέτρα, όχι λιγότερο, και το πλάτος, όμως, όλη του την έκταση, ως δέκα μέτρα.

Όπως μου εξήγησε τότε ο καλός δειγός μου Δημήτρης Σιαφάκας (άνθρωπος καλλιεργημένος πνευματικά και με καταγωγή από την ιστορική οικογένεια των Σιαφακίων) αυτά τα βράχια του Συμπερικού είναι από λευκό τιτανόλιθο. Η άσπραδα τους γίνεται πιο έντονη και ξεχωρίζει ακόμη περισσότερο από τα γύρω σταχτιά πετρώματα, που κατά τη δύση παίρνουν ένα εξασίσιω μωβ βαθύ χρώμα. Η σειρά των βράχων απλώνεται στην αποτομωμένη πλευρά του ρέματος σχεδόν σε ευθεία γραμμή, αλλά δεν έχει σε όλες τις μεριές του το ίδιο ύψος, γιατί σε διαστήματα, ξεπερνούνται πέτρες ψηλότερες, σαν μικρές κορυφές, που όταν τις βλέπεις από τα πλάγια σου παρουσιάζονται σαν μία γραμμή γιγάντιου τειχίσματος με πυργίσκους και επάλξεις που εξέχουν.

Οι πιο χαμηλές από αυτές που ξεχωρίζουν βρίσκονται στο κάτω μέρος της λευκής γραμμής, ενώ όσο ανεβαίνουμε προς τα επάνω, γίνονται λίγο-λίγο υψηλότερες ως ότου οι πρώτοι άσπροι βράχοι της σειράς αυτής να φάνε στο ύψος των οκτώ μέτρων. Το τελευταίο ζευγάρι από άσπρες πέτρες αυτού του φυσικού τοίχου, που είναι και το πιο ψηλό από όλα, φέρνει στο στόμα του λαού την ονομασία: «Ο γαμπρός και η νύφη».

Αυτές, λοιπόν, οι περίεργες τοπωνυμίες Συμπερικό και Ο Γαμπρός και η Νύφη έχουν ένα ποιητικώτατο μύθο, που όμως έχει σχέση με την κατάσταση του γέροντος πατέρα. Κατάρα που πιάνει όταν είναι τα ούρανια ανοιχτά, καθώς πιστεύεται από όλες τις λαϊκές παραδόσεις.

Πριν από πολλά χρόνια, πολύ καιρό πριν ακόμη από την απελευθέρωσή μας, ζούσε στο Καρπενήσι ένας φτωχός χωρικός. Γιάννης τ' ονομάζονταν. Ένα μικρό σπίτι στην άκρη του Καρπενησιού μαζί μ' ένα στενό περιβόλι ή κυρά-Γιάννηνα, η γυναίκα του, καλλιεργούσε μερικά λαχανικά και τα κατσίκια τα έβοσκαν άλλοτε ο ίδιος ο γέρονς κι άλλοτε η μοναχοκόρη του Έλενη, εκεί κατά τα ριζά του Βελουχιού. Όταν μεγάλωσε το κορίτσι και ήρθε στην «ώρα της παντρείας» ήταν πανέμορφη και ήταν πάρα πολλοί εκείνοι που την γλυκοκύτταζαν. Εκείνη όμως τα χρόνια όλοι οι γαμπροί ζητούσαν προίκα για να παντρευτούν κι' ενώ οι φτωχές λατρευτές ήταν πάρα πολλές οι γαμπροί σπάνιζαν. Τέλος παρουσιάστηκε και για την Έλενη γαμπρός. Γαμπρός ξένος, πέρα από το Βελούχι, η καταγωγή του ήταν από το Στένωμα. Καί ζητήσε την κόρη. Η πρότασή του έγινε άμεσως κι' εύκολα δεκτή. Μία Κυριακή έγιναν και οι επίσημοι αρραβώνες. Άλλα ύστερ από αυτό φάνηκε ο αληθινός χαρακτήρας του γαμπρού.

Ήταν πλεονέκτης και πάρα πολύ φιλοχρήματος. Τα κατσίκια, τα λίγα χρυσικά της μάνας, τα χαλκώματα, τα έπιπλα, τα σκεπάσματα όλα μαζί με τα λιγοστά χαλιά και με ό,τι άλλο είχε άξια, όλα τα πήρε από τους φτωχούς γονείς πριν φύγει η ημέρα των νάυων.

— «Ας μαρμαρωθούν όλοι!... φώναζε.

Μία πρώτη Κυριακή ύστερα από κάποιο Πάσχα δούστηκε να γίνουν, τέλος και οι νάυοι. Από βράδυ της ημέρας εκείνης έφτασε στο Καρπενήσι ο γαμπρός με μεγάλη συγγενική συνοδεία. Άφου έγινε το πρωί το μυστήριο του γάμου στην εκκλησία, όλη η συνοδεία της νύφης και του γαμπρού ξεκίνησε, έχοντας μπροστά τους νεονύμφους καβάλα στ' άλογα που ήταν στολισμένα με λουλούδια και διαφόρες πολύχρωμες κορδέλλες. Από πίσω έρχονταν, καβάλα στ' άλογα κι' αυτοί, όλοι οι συμπερικοί κατά το βαθμό της συγγένειας και την τάξη της ηλικίας.

Στην ούρα της συνοδείας, κατά το τέλος της, ακολουθούσαν τα ζώα φορτωμένα με τα ρούχα της νύφης και τα γεντούκια γεμάτα από τα χαλκώματα, τα έπιπλα, τα υαλικά, τα στρώματα.

Από το συγγενόλογι της νύφης μόνος ο πατέρας, κουρασμένος από τα γερατειά και τις φροντίδες, έμεινε στην έρημη κι' άδεια καλύβα του.

Η συνοδεία του γάμου προχωρούσε έτσι αργά-αργά. Πριν όμως αρχίσει ο μεγάλος άνθηφορος ο γαμπρός λαφικά σταμάτησε το άλογό του και μαζί μ' αυτόν σταμάτησε όλη η γαυήλια πομπή. Τι συνέβαινε;

Ο γαμπρός είχε θυμηθεί ότι στο σπίτι του πεθερού του ήταν μία κλώσσα με τα πουλάκια της, που είχε ξεχάσει να την πάρει κι' αυτήν. Έστειλε, λοιπόν, τότε ένα κοπέλι από τη συνοδεία να τρέξει να την πάρει και να του την φέρει άμέσως.

Όταν το παιδί έφτασε στο σπίτι του πεθερού και γτύπωσε την πόρτα, ο γέρονς πατέρας σηκώθηκε και άνοιξε. Κι' όταν άκουσε για το σκοπό του έρχοιού του παιδιού, είπε με θυμό: — Πάρε την κλώσσα και πήγαινε την τους.

Και συγχρόνως ξεφώνισε φοβερή κατάρα: — Ας μαρμαρωθούν όλοι!

Η κατάρα του γέροντος έπιασε. Και ολόκληρο το συμπεριό πετρώθηκε στη σειρά, καθώς ανέβαινε τον πρώτο ανήφορο του Βελουχιού. Μπροστά ο γαμπρός και η νύφη και ύστερα οι άλλοι, κατά την ηλικία και το ανάστημα —και γι' αυτό οι τελευταίοι βράχοι είναι οι μικρότεροι.

Πάνω στο βράχο της νύφης φαίνεται ολόκαβαρο το νυφικό πέπλο, που είναι στολισμένο με μία εξασίσιω ποικιλία από άνοιχτο-λουλούδα. Έτσι καθώς ξεπερνάγονται από τις σκιές της κατάστροφης πέτρας.

Γύρω από το μαρμαρωμένο Συμπερικό το έδαφος έγινε σκεπασμένο με κομμάτια από κόκκινο σχιστόλιθο. Και καθώς κανείς περπατάει επάνω τους ακούει ένα περίεργο κροταλισμό σαν από σπασμένα υαλικά και άλλα πλάνα πράγματα.

Είναι ίσως τα θραύσματα από τα υαλικά και τους μαστροπάδες της προίκας της νύφης που μαρμαρώθηκαν...

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΜΑΝΤΕΙΑ

«Ας μη σκανδαλιστή κανείς από τους υπερβολικά φιλόδοξους — αν κι' όλοι μας ποιά λείβει δεν μπορεί να χαρακτηρίσει την κυριολεξία του το πράγμα. Η ύπαρξη, λοιπόν, του μαντείου στο νησί της Αμοργού δεν είναι κάτι χτεσινό. Βαστάει από άνωμνημένα χρόνια. Παμπάλαιοι περιηγητές το μνημονεύουν και η αρχαιότερη περιγραφή του, που σώζεται, είναι του 1651.

Οι περισσότεροι από τους περιηγητές, που επισκεφθήκανε την Αμοργό, το άκραίο νησί των Κυκλάδων, περιγράφουν με λεπτομέρειες την πηγομαντεία (από το πηγή νερού και το μαντεύω) κι' ένας ορθόδοξος Ρώσος άρχιμανδρίτης αφίνει στην περιγραφή του έντελως έλευθερο τον άναγνώστη, χωρίς κανένα υπονοούμενο, να κρίνει αν η πηγομαντεία αυτή του «Αν Γιώργη του Βαλαμπίτη» είναι κάτι αληθινό ή υποκριτικό και απατηλό.

Δεν είναι βέβαια η Αμοργός το μόνο νησί όπου με τις θρησκευτικές τελετές αναμινύουν και κάποιες πράξεις που δεν συμβαδίζουν με τη σεμνότητα της εκκλησίας και το σχήμα των ιερών. Είναι κι' άλλα νησιά με καλές μεσογειακές, όπου τέτοιες μαντείες γίνονταν στους ναούς, είτε κορυφές είτε δημόσιες. Πριν ακόμη από την Επανάσταση την πηγή αυτή του «Αν Γιώργη» της Αμοργού την είχαν σε μεγάλη τιμή, σε υπόληψη και σε σεβασμό όλοι οι κάτοικοι των Κυκλάδων και όλοι οι Έλληνες ναυτικοί, ακόμη και οι ξένοι που την ήξεραν. Από όλα τα μέρη, λοιπόν, φτάναν στην Αμοργό άνθρωποι για να συμβουλευτούν τα καλά ή τα άσχημα σημάδια του νερού για τις δουλειές τους, για τα ταξίδια τους στα ξένα, για την παντρεία τους και για πολλά άλλα ακόμη.

Η εκκλησία αυτή του «Αν Γιώργη» βρίσκεται στην ανατολική πλαγιά του βουνού Σκοπός και είναι πολύ μικρή σαν κτίριο, θολωτή, δίχως τρούλο και την λένε του Βαλαμπίτη ή Βαρσαμπίτη από τα πολλά βάλσαμα που φύονται τριγύρω της, αυτά τα φυτά που άλλοι είναι γνωστά με την ονομασία αγριοδυόσμος.

Στις παραστάδες της θύρας της εκκλησίας υπάρχει τοιχοσύνεση της: «1688 επί Ανατολίου Βλάχου» καθώς και μία άλλη με χρονολογία: «1796 επί Θεοφυλάκτου μοναχού Σικινίας».

Στο δάπεδό της εικονίζεται άναγλυφος ο δικέφαλος άετός, όπως σε όλες τις αρχαίες εκκλησίες των νησιών. Η εικόνα του αγίου είναι μέσα σε μαρμαρίνο εικονοστάσι με την επιγραφή: «Αγ. Γεώργιος Βαρσαμπίτης», γεμάτη από άφιερώματα κοσμημένα. Απέναντι από την είσοδο είναι ένας λάκκος μέσα στο βράχο, γεμάτος νερό από σταλαγματίες που πέφτουν άργα και άραα από την πέτρα. Κι' αυτό το νερό θεωρείται άγίασμα.

Το κύριο όμως άγίασμα, η μαντική πηγή, δηλαδή, βρίσκεται δεξιά, μέσα στην εκκλησία, σε μία πλήνιη ύδρια, σκεπασμένη από μία μαρμαρένια τρυπητή πλάκα. Αυτή η ύδρια είναι γεμάτη από καθαρό νερό πόσιμο, που τρέχει ήρεμα από το βράχο και την διατρεί γεμάτη ως τη μέση. Το μένος αυτό δεν φωτίζεται και για να δει κανείς το νερό καλά θα πρέπει ν' ανάψει ένα ή περισσότερα κερά.

Τώρα η ιεροτελεστία της συμβουλής του μαντείου του νερού (της πηγομαντείας) γίνεται ως εξής: Εκείνος που θέλει να συμβουλευτή το νερό ζητάει από τον παπά ν' ανοίξει ένα ή δύο, αναλόγως, άγιάσματα, τόσα, δηλαδή, όσα έρωτήματα έχει να κάνει. Και λέγει: — Ζητώ ν' ανοιχτή ένα άγίασμα, γιατί θέλω να μάθω αν ταξιδεύοντας θα κιντηνέψω...

Μετά την έρώτησή ο παπάς, φορώντας το πετραχειλί του διαβάσει μία εύχρηστη «Αν Γιώργη» και ύστερα πιάνει μ' ένα ποτήρι νερό από την ύδρια και εξετάζει, μπροστά σ' εκείνον που θέλει να μάθει τα μέλλοντα, τα σημάδια του νερού. Όσα διακρίνει ο παπάς τα δείχνει και σ' εκείνον που ζήτησε τους χρησμούς της πηγομαντείας.

Αυτά τα σημάδια είναι συνήθως ξένα σώματα, που έχουν πέσει στο νερό, ή θγαίνον από το βάθος της ύδριας που έχει για πυθμένα τον βράχο, και ή έντομα υδρόβια, ή σκόνες, ή τοιχοειδή μικρά φυτά, ή ξερά φύλλα ή και υποστάθμη της λάσπης του βάθους της ύδριας.

Οι άπαντήσεις του παπά δίνονται με τρόπο άόριστο και με έκφρασεις γενικές. Και κατά παράδοση στα σημάδια του νερού έχουν δοθεί ώρισμένες σημασίες και έννοιες.

Κάποτε, έξδν από τον ιερέα, και αυτοί οι ίδιοι που ρωτάνε, έξηγοούν μόνοι τους το εύχρηστο ή το δυσάρεστο των σημείων. Έτσι, ένας Άμοργιανός—όπως μου αφηγήθηκαν πολλοί στην Αμοργό, θέλοντας να με πείσουν για τα θάματα της πηγομαντείας— άνοιξε άγίασμα για να μάθει αν θα περνούσε εύτυχισμένη ζωή παίρνοντας μία νέα που αγαπούσε.

Στο ποτήρι με το νερό τράβηξε από την πηγή ο παπάς, παρατήρησε να πλέει μία μέλισσα πνιγμένη. Ο οίωνος ήταν κακός και σημάει ότι κάτι το κακό θα πάθαινε ή νέα.

Εκείνος όμως την παντρεύτηκε υπακούοντας στη φωνή της καρδιάς του περισσότερο από τους χρησμούς. Λίγο καιρό ύστερ από το γάμο του ή νέα γυναίκα του πέθανε.

Αυτό το περιστατικό θεωρήθηκε σαν μία από τις πολλές αποδείξεις της προφητικότητας του μαντείου.

Να τώρα ποιές είναι πάνω κάτω οι άπαντήσεις του παπά, όταν δεν βγαι υποβλήθη από εκείνον που ζήτησε άγίασμα, έρώτησι συγκεκριμένη.

Σημειώνουμε εδώ τρείς από τις άπαντήσεις για τρείς διαφορετικές περιπτώσεις που πιάστηκε άγίασμα διατηρώντας το τυ-

πικό της έρωσευλογίας και του ύφους του παπά:

1) «Υδωρ καθαρόν. Σκόναι πολλὰ πλέουν. Έν κουμβάκιον εις έθδρς μαργαριτάρι μεγάλω Βοθυπλάει.

Αυτό σημαίνει: «Υγεία. Θα γίνουν λόγια πολλά. Όφέλεια φιλονεικουμένη από δύο πρόσωπα».

2) «Ένα λευκό πουλάκι (έτσι ονομάζει τις πολύ μικρές υδρόβιες μυίγες) ζωηρόν και τρέχον ένθεν και ένθεν με βίαν. Πέντε άσπρες σκόνες πλέουν. Η μία ήνωμένη με μούρη. Τρίχα μικρή Βουλισμένη».

Σημαίνει: «Τό λευκό πουλάκι, ο ένδιαφερόμενος, δεν έχει να φοβηθή από άρρώστεια. Άκόμη δεν πρέπει ν' άνησυχήση ούτε από τρικυμία, ούτε από φωτιά, ούτε από άλλο τίποτα. Οι πέντε σκόνες σημαίνουν ότι θα γίνουν λίγα λόγια. Η μία μούρη ή ένωμένη με την άσπρη σημαίνει όφέλεια. Η τρίχα ή Βουλισμένη σημαίνει φροντίδες που τελειώνουν και φεύγουν».

3) «Υδωρ καθαρόν. Άσπρη σκόνη πλέουσα. Υγεία καλή. Τρίχα πλέουσα κατόπιν έδούλια-ξεν. Είναι δυσκολία, είτε άσθένεια, ή όποια διαλύεται. Μούρη σκόνη Βουλισμένη. Θα φέρη ζημίας».

Δεν είναι άναγκη, βέβαια, να είπαθή εδώ ότι χρειάζεται μία ίση απόλυτητα από μέρους εκείνων που παίρνουν τους χρησμούς αυτούς.

Ο τρόπος αυτός της έρημνείας πάντως δεν είναι ο παλαιότερος. Γιατί από τις προγενέστερες περιγραφές των περιηγητών ο τρόπος αυτός φαίνεται πολύ νεώτερος.

Ο Ριχάρδος Ιησουίτης περιηγητής το 1651, ο Σωξέ το 1698, ο Γρ. Μπάρσκις Ρώσος άρχιμανδρίτης 1723, ο Σονίνης 1777, ο Ρας 1841 μνημονεύουν άπλως ότι το άνέδασμα ή το κατέβασμα του νερού μέσα στην ύδρια ύστερα από την έδση ήταν το μοναδικό καλό ή κακό σημείο.

Έτσι και την ημέρα του Πάσχα από γενικά τοπικό ένδιαφέρον άνοιγαν την ύδρια κι' αν ήταν γεμάτη προμηνύσε χρονιά εύφορίας κι' εύτυχισμένη. Αντίθετα αν ή ύδρια ήταν άδεια, αυτό σημαίνει έτος άγονο και δυστυχισμένο.

Ο δικός μας Ιατροφιλόσοφος και λαογράφος Σ.Ταμ. Κρίνος είχε στο ιστορικό άρχείο του κι' ένα χειρόγραφο άπογραφής του 1825 για τα μετόχια και τις μόνες της Νάξου και της Αμοργού.

Αυτό το χειρόγραφο αναφέρει: «Εις την νήσον Άμοργόν είναι ένα μοναστήριον περίφημον ως το έν Δελφοίς του Άπόλλωνος, και διά τούτο έχει μετόχια διάφορα εις διάφορους τόπους, των οποίων αι πρόσδοι άνέρχονται εις μεγάλα ποσά».

Λοιπόν τα τεράστια εισοδήματα προερχόντουσαν από την πηγομαντεία. Ο άληθομνητος ιστοριογράφος και ιστοριόλογος Ι. Βλαχογιάννης, που κάποτε του είχα μιλήσει για το μαντείο αυτό του Άν Γιώργη του Βαλαμπίτη, μου είχε πη πως όταν ο Ιωάννης Καποδίστριας έγινε κυβερνήτης της Ελλάδος μετά την απελευθέρωσή και άγωνιζόταν ακόμη για τον άγώνα υπέρ της χώρας, έδωσε διαταγή να κλειστή το μαντείο αυτό της Αμοργού.

Τό ίδιο είχε διατάξει και για ένα άλλο μαντείο της Σκύρου, όπου σ' έναν ναό, του Άν Γιώργη πάλι, γίνονταν όχι πηγομαντεία όπως στην Αμοργό, αλλά εικονομαντεία, από άμνημόνευτα χρόνια.

Άλλα αυτή ή διαταγή έμεινε στα χαρτιά. Ποιός τολμούσε να κλείση τα μαντεία;

Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Παλιές άθηνάϊκες παραδόσεις για τα στοιχειά, τις μαγείες και τα έόρκια.

☉☉

Κατάπτε ένα διαμάντι

Σ' ένα κοσμηματοπωλείο της Αμερικής, καθώς ένας υπάλληλος εξέταζε ένα διαμάντι, το κατάπτε από άπροσεξία. Κάποιος πελάτης, που ήταν παρών, το έπιβεβαίωσε. Όσοσο, ο υπάλληλος άρνήθηκε να υποβλήθη κατόπιν σ' έγχείρηση. Ο άφεντικός του τον πήγε στα δικαστήρια, αλλά δεν κατάφερε άπολύτως τίποτα.

Η παράξενη όμως είδηση δημοσιεύτηκε στις έφημερίδες, κι' ο υπάλληλος βρήκε το μπελά του... απ' τους γκαγκστερς, που έπιχειρήσανε δυο φορές να τον σκοτώσουν για να πάρουνε το διαμάντι!

Ξαδιστήμυ

Προσμένοι αστρά-γαλοι

Οι αιτίες και η θεραπεία τους

Μπορεί να μην είναι επικίνδυνο το πρήξιμο των αστραγάλων, είναι όμως αντιασθητικό και πολύ ενοχλητικό, ιδίως στο περπάτημα. Επιστημονικά λέγεται «οίδημα», προκαλείται δε από τη συγκέντρωση υγρών στα κενά των ιστών, κάτω απ' το δέρμα.

Τα υγρά αυτά, εξ αιτίας της βαρύτητας, μαζεύονται στο κατώτερο μέρος του σώματος, δηλαδή στα πόδια. Προκειμένου όμως για ένα άτομο που μένει διαρκώς στο κρεβάτι, μπορεί να σχηματιστεί το οίδημα από κάτω μέρος της πλάτης του, γύρω απ' τα νεφρά.

Για μια θετική διάγνωση, ο γιατρός δεν έχει παρά να πιέσει δυνατά με το δάκτυλό του το πρήξιμο επί μερικά δευτερόλεπτα. Σχηματίζεται έτσι μια γούβα, που κάνει ύστερα ένα λεπτό περίπου για να ξαναγειμίσει. Αν δε σχηματιστεί αυτή η γούβα, το πρήξιμο δεν είναι οίδημα.

Υπάρχουν πέντε κοινές αιτίες του πρηξίματος των αστραγάλων. Μία απ' αυτές είναι η ανεπάρκεια της καρδιάς, που δυσκολεύεται να κινήσει το αίμα.

Άλλη αιτία είναι η απόφραξη των φλεβών που τροφοδοτούν τις κνήμες. Οι φλέβες αυτές μπορεί να πάσχουν από κιρσούς, ή να μισοβουλώνουν από ένα θρόμβο αίματος (θρομβώσις) εξ αιτίας μιας κακώσεως, ή να έρεθιστούν από φλεβίτιδα.

Μπορεί ακόμη να είναι φραγμένες γιατί τις πιέζει κάποιο έξωτερο αίτιο, π.χ. η μήτρα που έχει διογκωθεί από την εγκυμοσύνη. ή ένας όγκος σε κάποιο μέρος της λεκάνης, ή οι πολύ σφιχτές καλσοδέτες (αυτές όμως έχουν σχεδόν λείψει σήμερα κι' έχουν αντικατασταθεί με ζαρετιέρες).

Αν μείνει κανείς αναγκαστικά επί πολλές μέρες στο κρεβάτι από αρρώστεια ή έγχείρησι, υπάρχει κίνδυνος να λιμνάσει το αίμα και να σχηματιστεί θρόμβος μέσα στις φλέβες των κνημών. Ο κίνδυνος αυτός είναι μεγαλύτερος στους ηλικιωμένους.

Ακριβώς για να τον προλαυβάνουν, οι χειρουργοί επιβάλλουν σήμερα στους έγχειροζομένους να σηκώνονται λίγο απ' το κρεβάτι, τη δεύτερη ή την τρίτη μέρα έπειτα από μια σοβαρή έγχείρησι. Με την τακτική αυτή, όσο κι' αν φαίνεται σκληρή, έχει σωθεί η ζωή και η σωματική ανεξαρτησία άμετρων αρώστων. Αν ωστόσο, για οποιοδήποτε λόγο, είναι αδύνατο να σηκωθεί ο ασθενής απ' το κρεβάτι τόσο γρήγορα, του κάνουν μασάζ στις κνήμες, ή του συνιστούν να «κλωτσάει» πολλές φορές την ημέρα, για να κυκλοφορήσει το αίμα στα πόδια του.

Μια τρίτη αιτία του πρηξίματος των αστραγάλων είναι η άνωμαλη χημική σύνθεσι του αίματος, που περιέχει πάρα πολύ άλατι, ή δεν περιέχει αρκετές πρωτεΐνες. Και στις δύο περιπτώσεις διαφεύγουν υγρά από τα τριχοειδή αγγεία και συγκεντρώνονται στους γύρω ιστούς, δημιουργώντας έτσι ένα οίδημα. Τα οίδημα είναι έλλειψη πρωτεΐνων παρατηρούνται ιδίως όταν το άτομο υποσιτίζεται (οι Έλληνες τα γνωρίζουμε με το παραπάνω στα πρώτα χρόνια της Κατοχής, όπως και οι κρατούμενοι των γερμανικών και των ιαπωνέζικων στρατοπέδων συγκεντρώσεως). Άλλα κι' οι πάσχοντες από νεφρίτιδα χάνουν μια μεγάλη ποσότητα πρωτεΐνων με τα ούρα τους (λευκοματουρία) και γι' αυτό παθαίνουν οίδημα.

Συχνά το πρήξιμο του αστραγάλου οφείλεται σε τραυματισμό ή έρεθισμό της άρθρωσης. Είναι όμως τότε εντοπισμένο. Πράγματι, η άρθρωση του αστραγάλου προσβάλλεται συχνά από αρθρίτιδα. Επίσης παθαίνει εύκολα στραμπουλήγματα. Μπορεί ακόμη να πεπτούν οι αστράγαλοι μιας γυναίκας, όταν περπατήσει γρήγορα σ' ένα ανώμαλο δρόμο με πέτρες, φορώντας παπούτσια με πολύ ψηλά και λεπτά τακούνια.

Λιγότερο συνηθισμένη αιτία οίδηματος είναι η απόφραξη των μικρών λεμφικών αγγείων, που συνδέονται με τους λεμφικούς αδένες και διακλαδίζονται στις κνήμες.

Εφόσον λοιπόν υπάρχουν τόσες πιθανές αιτίες —καθώς κι' αρκετές άλλες, σπανιότερες— δε μπορεί κανείς ν' αποφανθεί μόνος του γιατί έχουν προσηθεί οι αστράγαλοι του. Πρέπει απαραίτητα να συμβουλευτεί το γιατρό. Κι' εκείνος αφού κάνει τη διάγνωση, θα του συστήσει, ό,τι χρειάζεται στην ειδική περίπτωση του.

Αν ακολουθήσει μια δίαιτα πλουσιότερη σε πρωτεΐνες. Αν ν' αποφευχθεί το άλατι, στα φαγητά του είτε και μέσα στο φαμί ακόμη. Αν πάλι λιγότερα υγρά, ανάλογα με την ποσότητα των ούρων του. Αν να παίρνει διουρητικά φάρμακα, που αυξάνουν τα ούρα. Αν πάση βιταμίνες Β, αν λείπουν από τον οργανισμό του (περίπτωση μάλλον σπάνια). Πάντως δε, να κάνει υπομονή γιατί η πάθησι του δεν υποχωρεί εύκολα και γρήγορα.

Αν μάλιστα το οίδημα χρονολογείται από πολύ καιρό, ή θεραπεία του γίνεται ακόμα πιο δύσκολη. Κάποτε βοηθούν τα μασάζ. Άλλοτε πάλι τυλίγονται οι κνήμες μ' ένα σφιχτό επίδεσμο, από κάτω προς τα πάνω, το πρωί πριν σηκωθεί κανείς απ' το κρεβάτι. Πολύ αποτελεσματικές —και λιγότερο ενοχλητικές— απ' τον επίδεσμο—είναι οι ειδικές ελαστικές κάλσες, που πιέζουν το πόδι.

Καλό κάνει επίσης να ξεπλύνετε ανάσκελα, με τα πόδια λίγο ψηλότερα απ' το σώμα. Φροντίστε ναχετε και στον ύπνο αυτή τη στάσι, που δεν

αφίνει να συγκεντρωθεί το αίμα στα πόδια.

Ολ' αυτά όμως τα βοηθητικά μέσα δε θεραπεύουν τη βασική αιτία του οίδηματος. Απ' την, όπως είπαμε, θα τη βοηθήσει και θα την καταπολεμήσει ο γιατρός.

Για την δημιουργία συνθετικής ζωής

Ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Μπέκ του πανεπιστημίου της Καλιφορνίας ανακοίνωσε ότι η επιστήμη βρίσκεται πια στο τέλος των ερευνών της για τη δημιουργία συνθετικής ζωής στα εργαστήρια της. Αυτό, όπως τονίζει στη σχετική ανακοίνωσή του, θα επιτευχθεί χωρίς στο ντεξερβιουκλικόν δέ, μια ύλη γνωστή με το όνομα DNA, της οποίας, επέτευχθη να καθοριστούν προσφάτως επακριβώς τα συστατικά στοιχεία. Έτσι, τονίζει ο Αμερικανός επιστήμων, η εξέλιξη της δημιουργίας της ζωής θα πρέπει να δοθεί συντομικά από τη φυσική και τη χημεία.

Ένα νέο συνθετικό γυαλί

Μια πρόσφατη ανακάλυψη ενός νέου είδους γυαλιού πρόκειται να αναταράξει, λόγω της φτηνότητας της παραγωγής του, τη σύγχρονη αρχιτεκτονική.

Το νέο αυτό γυαλί δεν έχει τίποτα το κοινό με τα γνωστά γυαλιά και ούτε κατασκευάζεται από τις γνωστές ύλες τους. Το γυαλί αυτό κατασκευάζεται από μια συνθετική ύλη, γνωστή με το όνομα «πολυεστερίνη». Το νέο γυαλί, εκτός του ότι δε σπάει, αντέχει ακόμη και στο πιο δυνατό σφυροκόπημα. Είναι επίσης ανθεκτικότερο στα όξια, τους ατμούς και τα διάφορα αέρια και καθαρίζεται εύκολα. Για τις ιδιότητές του αυτές και για τη φτηνή παραγωγή του, το νέο συνθετικό γυαλί μπορεί να χρησιμοποιηθεί εύκολα στην αρχιτεκτονική και ιδίως στην κατασκευή εργοστασίων και εργαστηρίων, που χρειάζονται άπλετο φως.

Πόσο κρατάει το μεθύσι

Υπήρχαν ως τώρα διαφωνίες, στον άφορο τη διάρκεια της επίδρασης των οινόπνευματων ποτών στον οργανισμό. Επίτελος ο-

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΠΟΥ ΝΙΚΑ ΤΗΝ ΒΑΡΗΚΟΪΑ

Ο Γάλλος ωρολοποιός, καθηγητής Ζαν ντε Λενταίν, επινόησε και παρουσίασε πρό ημερών σ' ένα Ιατρικό συνέδριο ένα δίσκο γραμμοφώνου, με τον οποίο κατέπληξε τους συναδέλφους του. Ο δίσκος αυτός παράγει ήχους σ' ένα ειδικό μήκος κύματος που — όπως απέδειξε ο κ. Λενταίν — μπορούν να τους ακούσουν καθαρά ακόμα και οι πιο βαρύνοντες άνθρωποι.

ΟΙ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΣΤΕΩΣ

Πώς σχηματίζονται οι λίθοι

«Το να ζητάει κανείς από ένα γιατρό να κάνει διάγνωση επί παθήσεων της κύστεως, χωρίς να του παρουσιάσει ένα δείγμα των ούρων του, είναι σαν να ζητάει από ένα ντετέκτιβ να διαλευκάνει μια δολοφονία χωρίς να δει και να εξετάσει το πτώμα».

Ο όρισμός αυτός οφείλεται σ' ένα διακεκριμένο Αμερικανό ουρολόγο, είναι δε απόλυτα ακριβής.

Όταν υπάρχει λοιπόν συχνουρία, τσούξιμο στην ούρησι και πόνοι, είναι απαραίτητο να γίνει ανάλυση ούρων. Μόνο μ' αυτήν θα διαπιστωθεί αν πρόκειται πραγματικά για κυστίτιδα. Σε περίπτωση κυστίτιδος, δηλαδή έρεθισμού της κύστεως, δε μπορεί παρά να υπάρχουν μέσα στα ούρα μικρόβια και πυοσφαίρια.

Αν όμως βρεθεί σάκχαρο στην ανάλυση των ούρων, πρόκειται για διαβήτη, που προκαλεί πολλές φορές συμπτώματα ανάλογα με της κυστίτιδος.

Ποιά είναι τα συμπτώματα αυτά; Πρώτα απ' όλα η συχνουρία. Ο πάσχων αισθάνεται την ανάγκη να ούρησι, κάθε ώρα, ή ακόμη κάθε λίγα λεπτά της ώρας.

Η ανάγκη αυτή συνοδεύεται και από πόνο, που μεγαλώνει περισσότερο κατά την ούρησι και επεκτείνεται στο άνω μέρος των μηρών.

Υπάρχει ακόμη και μια γενική κακοδιαθεσία, καθώς κι' ελαφρός πυρετός το βράδυ.

Η κυστίτις οφείλεται σε μικροβιακή μόλυνση ή στην παρουσία λίθων που έρεθίζουν την κύστι. Είναι συχνότερη στις γυναίκες, παρά στους άντρες. Κάποτε, παρουσιάζεται κατά τη διάρκεια της έμηνου κύστεως, ή αμέσως κατόπιν.

Εύτυχως, θεραπεύεται σχεδόν πάντοτε μ' ευκολία. Οι σουλφοναμίδες ή τα αντιβιοτικά σκοτώνουν τα μικρόβια, κι' έτσι σε λίγες μέρες τα συμπτώματα έχουν λείψει και τα ούρα έχουν ξαναγίνει κανονικά. Αν όμως διακοπεί πρόωρα η θεραπεία, μπορεί να υποτροπιάσει η πάθησι.

Σε μερικές περιπτώσεις —ιδίως όταν παραμεληθεί, καθώς και κατά την εγκυμοσύνη— ή μόλυνση μπορεί ν' ανεβεί μέσα απ' τους ουρητήρες και να φτάσει στους νεφρούς. Τότε έχουμε μια κοινή πελιδίτις με πόνους στους νεφρούς και με υψηλό πυρετό.

Αν ωστόσο παρ' όλη τη θεραπεία που αναστέλλει το πύμα, η κυστίτις επιμένει και γίνει χρονία ο γιατρός θα συμπεράνει ότι δεν πρόκειται για απλή μικροβιακή μόλυνση της κύστεως, αλλά για λίθο (ή για μόλυνση των νεφρών, που επεκτείνεται και στην κύστι).

Οι λίθοι της κύστεως είναι σήμερα πολύ σπανιότεροι από άλλοτε. Πράγματι, προλαυβάνεται τώρα ο σχηματισμός τους, χάσει στην καλύτερη και υγιεινότερη διατροφή, που περιλαμβάνει αρκετή βιταμίνη Α και ασβέστιο. Έξ' άλλου γίνεται τώρα έναρξότερη η διάγνωση

και η θεραπεία όλων των παθήσεων της κύστεως και των νεφρών.

Κάποτε, ο λίθος της κύστεως έχει σχηματιστεί αρχικά στα νεφρά, απ' όπου κατέβηκε ύστερα στην κύστι. Κι' εκεί μεγάλωσε με τα άλατα που επικάθησαν πάνω του.

Συχνότερα όμως οφείλεται σε μια προηγούμενη κυστίτιδα, που δε θεραπεύθηκε καλά και άφησε υπολείμματα κατεστραμμένων ιστών, γύρω απ' τα οποία συγκεντρώθηκαν άλατα και σχηματίσαν το λίθο.

Τα συμπτώματα του λίθου της κύστεως είναι ανάλογα με της κυστίτιδος. Κάποτε όμως, υπάρχει επιπλέον και λίγο αίμα στα ούρα.

Οι μικροί λίθοι αποβάλλονται μόνι τους με την ούρησι, ή αφαιρούνται με το κυστροσκόπιο. Οι μεγαλύτεροι χρειάζονται έγχείρησι.

Μια άλλη ειδική αιτία χρόνιας κυστίτιδος είναι η ουμιατίωσι. Παρουσιάζεται όμως μάλλον σπάνια και συνήθως μονάχα σε αρρώστους, που έχουν ήδη μια ουμιατική έστια σε κάποιο άλλο μέρος του οργανισμού τους.

Άλλη αιτία είναι ένας όγκος, είτε καλοήθης (το λεγόμενο «ήλιωμα») είτε καρκινώδης. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, τα ούρα περιέχουν σχεδόν πάντοτε λίγο αίμα. Η θεραπεία με έγχείρησι ή με ακτίνες δίνει συχνά άοιστα αποτελέσματα.

Πολλοί όμως πάσχοντες, που παραπονούνται για ενοχλήσεις απ' την κύστι, δεν έχουν καμιά πάθησι σ' αυτό το όργανο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι διαβητικοί. Διψάνε πολύ, έχουν πολυουρία, χάνουν βάρος και τα ούρα τους περιέχουν σάκχαρο. Μια εξέταση αίματος επιβεβαιώνει τη διάγνωση.

Σ' άλλες περιπτώσεις, τα άπαθητα συμπτώματα είναι γυναικολογικής προελεύσεως. Όταν π.χ. η μήτρα είναι διωγκωμένη από ινομυώματα (καλοήθεις όγκους), πιέζει συνεχώς την κύστι κι' έτσι φέρνει συχνουρία.

Επίσης η πρόπτωση της μήτρας σπρώχνει την κύστι προς τα κάτω και προς τα πίσω προκαλώντας συχνουρία και κάποτε δυσκολία στην ούρησι.

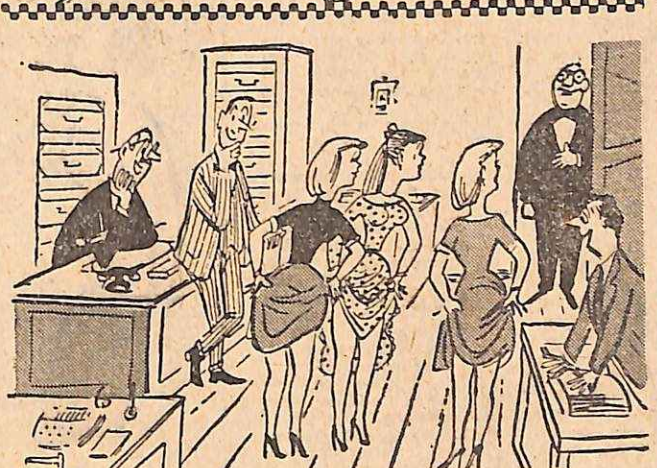
Τέλος, υπάρχουν γυναίκες που δεν έχουν καμιά απόλυτως οργανική πάθησι, αλλά υποφέρουν από μια νευρική υπερέντασι που επηρεάζει εύκολα τον έλεγχο της κύστεως. Έξομε ότι ένας μεγάλος φόβος ή μια άλλη δυνατή ταραχή μπορεί να προκαλέσει το ακούσιο αδεύσιμα της κύστεως. Το ίδιο λοιπόν μπορεί να συμβαίνει και σε μια γυναίκα που είναι πολύ νευρική.

Σ' όνως οι νεφροί έκκρινουν περισσότερα ούρα, πολύ άσπια και άχρωμα. Η μεγάλη δε ποσότης τους κάνει ακόμα δυσκολώτερη τη συγκράτησή τους.

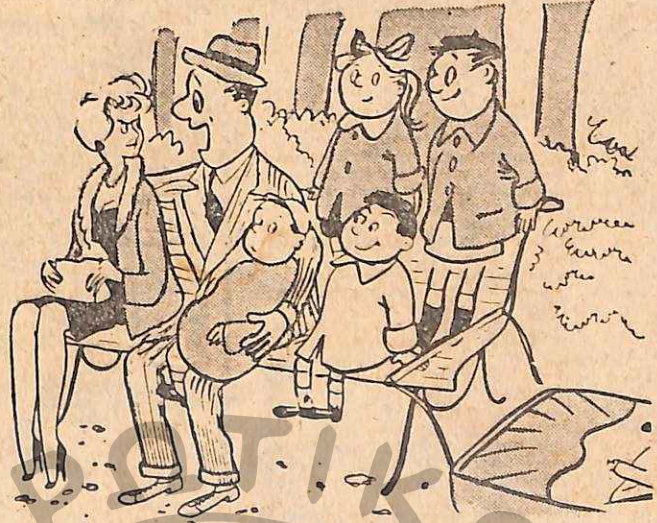
Σ' αυτές τις περιπτώσεις, το μόνο «φάρμακο» είναι να προσπαθήσει κανείς να ηρεμήσει και να παίρνει λιγότερο στα σοβαρά τις αναπόφευκτες μικρές ή μεγάλες αναποδιές της ζωής.

Στην ανάγκη μπορεί να καταφύγει σ' ένα ψυχιατρό και να υποβληθεί σ' ένα κατάλληλη ψυχοθεραπεία.

Τελωτοθεραπεία

Ακόμα δεν αποφασίζετε ποιά μαύρισε περισσότερο στην έξοχη;

Δεν σας κρύβω πως είχα στη ζωή μου μια περαστική περιπέτεια!

Είθε τυχερός που δεν ήθελε κανένα παιδάκι για κουρεμά...

Τὰ ὄνειρα κι' ὁ χαλβās

A cartoon illustration of a man with a large nose and a topknot, wearing a robe and holding a scroll. The man has a large, prominent nose, a small mustache, and a topknot. He is wearing a dark robe with a lighter-colored collar and is holding a scroll in his hands. The illustration is in a simple, stylized manner with bold lines and a limited color palette.

— Ἐχὼν ἰα ἰδεά, εἶπε τοῦς ἄλλους.
— Ἀς τὴν ἀκούσομεν... τοῦ ἀπάντησαν.
— Τώρα, ποὺ θὰ κοιμηθῶμεν, ἄς ἀφήσου-
μεν τὸ κισμέτ γὰ μίληση. Τὸ πρῶτ', ποὺ θὰ
κοιμηθῶμεν, θὰ διηγηθῇ ὁ καθένας τὸ ὄνει-
ρόν του εἰς. Ἐτοί ὅποιον τ' ὄνειρο ἀποδει-
κτῇ ὅτι εἶναι τὸ πιδ ὁμορφ, αὐτὸς θὰ φάῃ
καὶ τὸ χαλδᾶ. Σὺμφωνοι;

— 'Ωραϊο τ' ὄνειρό σου, ἀποκρίθηκαν ὁ Χότζας κι' ὁ ἄλλος δερβίσης.

—Κι' έσείς τί είδατε στον ύπνο σας;
— Έγώ, άρχισε νά λέη ο δεύτερος δευ-
τερος είδα στον ύπνο μου νά έκασται ή Περ-
σεύκη.

φίτες' Ἀλλ' ἡ (ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως) καὶ τὴν
προσάχῃ τρεῖς ἀγγέλους να μὲ πάρουν στὸ
πτερό τους καὶ νὰ μὲ ἀνεβάσουν στὸν ἔδω
μο οὐράνω. Ἐκεῖ εἶδα τρεῖς ἀγγέλους νὰ
παίρνουν τίς ψυχές καὶ νὰ τίς ἀνηγοῦν στὸ
"Ἐλ - Ἀκρῶφ", τὸ οὐράνω δικαστήριον, ποῦ
βλοκατεται ἀπὸ μέσα τοῦ Παραδείσου καὶ τῆς
Κόλασης. Ὁ Προφήτης Ἀλῆς μοῦ εἶπεν
τότε τὸν ὅμοιον λόγον, ποῦ θὰ πῆγαιναν
στὴν οὐρανὸν οἱ ἀγγέλους ἀνά τους καὶ πῆ-
γαιναν στὸν Παραδείσον, ὅπου ἔζησαν ἐν-
ταχισμένῳ ἀνέμεσαν ἀπὸ τὸν ἐνταχισμένον οὐ-
ρανόν. - Καὶ τὸ δικό σοι ὅμοιον λόγον, ποῦ

— Καὶ τώρα πές μας κι' ἐσύ τί εἶδες
στὸν ὕπνο σου; ρώτησαν μαζί οἱ δύο δερ-
βίσιδες τὸ Ναστοράδιον.

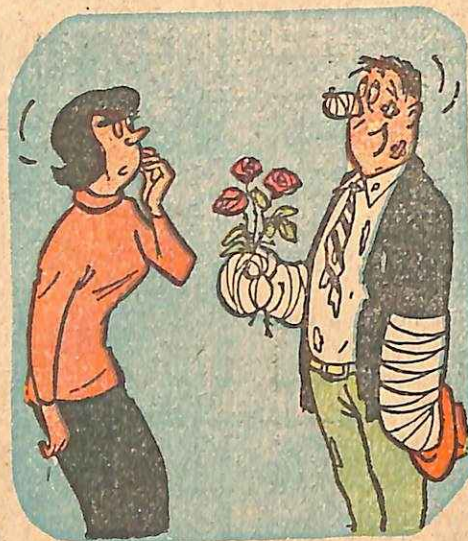
— Τὸ δικό μου ὄνειρο, ἀποκρίθηκε μὲ με-
τριοφροσύνη ὁ Χότζας, δὲ μπορεῖ νὰ συγ-
κριθῇ μὲ τὰ δικά σας, γι' αὐτὸ εἶναι πε-

— "Αἱ δὲ γίνονται! διαμαρτυρήθηκαν οἱ
θεοβίστες. Πρέπει νὰ μᾶς τὸ πῆς!...

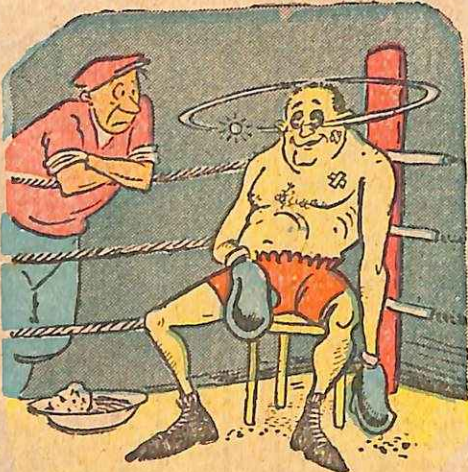
« Ἀποὺ ἐπιμένετε λοιπόν, ἀποκρίθηκε ὁ Πασπαύδης, ἀκούστε: Ἐγὼ εἶδα στὸν ὄπιο μὴν ἔναν ἄνιο ποὺ ἤρθε καὶ μοὶ εἶπε: «Τὸν ἕνα σὺντρόפו σου τὸν πήρε ὁ Πορορήτης Μωάμει καὶ τὸν πήγε στὸν Παραδείσιο κι' ἐκεῖ τὸν πρόσεξε ἕνα σωρὸ γλυκὰ καὶ φρούτα. Τὸν ἄλλο τὸν πήρε ὁ Πορορήτης Ἀλῆς καὶ τὸν ἀνέσχεε στὸν ἔξωδο οὐρανὸ γιὰ νὰ τὸν δειγῇ τὴν Κόλπαι καὶ τὸν Παραδείσιο. Μὴ ποὺ αὐτοὶ ἂ' ἀφῆσαν νὰ γυρᾶσουν. Δὲ ἀνῆκωναι τοιαῦτα στὸν ἐοὺ νὰ

— Κι' ἐσὺ τί ἔκανες; τὸν ρώτησαν ἀνίσχυροι οἱ δερθίσηδες.

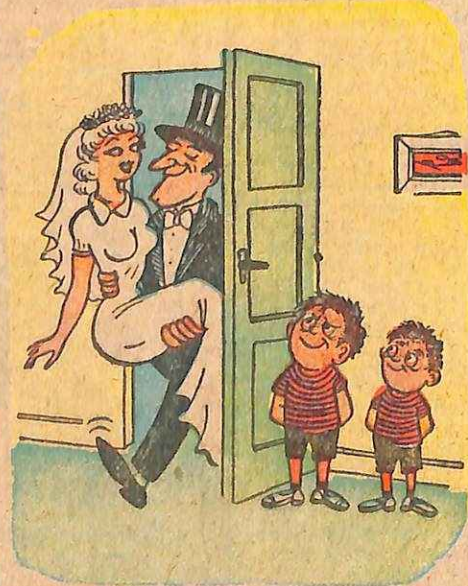
— Μὰ τί θέλατε νὰ κάνω; τοὺς εἶπε μισοκακόμοιρα ὁ Ναστραδίν. "Άγιος ἦταν, μποροῦσα ἐγὼ ἕνας Χότζας νὰ τοῦ γαλάσω τὰ χεῖρες; Σπρώχθηκα, λοιπόν, κι' ἔφαγα τὰ γαλῶ!...

— Τὰ ἔκοψα μόνος μου, ἀγάπη μου!

— *Κι' ὕστερα σοῦ λένε πὼς μόνο οἱ
Ρῶσοι ἔχουν δορυφόρο!...*

— Καὶ σοῦ ἔχω μιὰ ἐκπληξι, ἀγάπη μου!

Χημεία

- Τι θα γίνει με σένα, χριστιανέ μου;
Θά σταματήση καιμιά φορά αυτό το
άνευ τέλος μοτίβο που μας κοπανάς
συνεχώς και αδιαιθέτως, ή θάχουμε
τις πόλεις άσχημα ξευπερδμένα: Όχι, καλέ
πες; Ρωτάς ποιο μοτίβο; Το μοτίβο
του άνδρα, δεν πρόκειται περί μου-
σικής. Περί του μοτίβου της πολυτι-
μου υγείας σου πρόκειται. Το όποιο
μου υγείας σου πρόκειται, σά να μην

ἐπανάλαμβανεται οἱ ἀρκετοὶ
 ὑπάρχουν ἄλλα θέ-
 ματα πρὸς συζητή-
 σιν. Ἀπὸ τὸν και-
 ρὸ πού σὲ γνωρίσα
 — μαύρη ἡ ὥρα —
 δὲ θυμῶναι νὰ μι-
 λᾷς καὶ γιὰ τίποτ'
 ἄλλο. Ὅλο ἔχεις ἐ-
 τοῦτο, ἔχεις ἐκεῖνο,
 ἔχεις τὸ ἄλλο. Καὶ
 μὰς βουβαροδίζεις
 συνεχῶς γιὰ τὴ χο-
 ληστερίνη σου, γιὰ
 τὸ σάκχαρό σου,
 γιὰ τὰ ἄλατά σου.
 Ἀνέθηκε ἡ χοληστε-
 ρίνη, κατέβηκε τὸ
 σάκχαρο, ἀλατίστη-
 κανε τὰ ἄλατα καὶ
 δὲν ἔβρω τί ἄλλο.
 Καὶ ὅλο μὲ δελτία μικροβιολογικῶν ἐ-
 λεγμάτων περιφέρεσαι, τὰ ὅποια καὶ ἐς
 πημείνεις νὰ μὰς ἐπιδείκνυσς καὶ νὰ μὰς
 ἐξηγῇς μάλιστα καὶ τὰ διάφορα 0,45,
 6,35, 0,76, 1,37 καὶ οὕτω καθεξῆς. Καὶ
 σήμερα ἔχεις πονοκέφαλο καὶ αὐριο ἔ-
 χεις κομάδες καὶ μεθαύριο ἔχεις κα-
 ποῖον πόνον στὴν πλάτη καὶ οὕτω καθε-
 ξῆς.

Ἄλλα, ἡ μάς νομίζει ἑνάς, κύριε, γιὰ τὴν χρημικὴ σύνθεσιν τοῦ ἀθλοῦ καὶ ἀνοήτου ὀργανισμοῦ σου, γιὰ τὰς μεταβολὰς τῶν συστατικῶν του καὶ γιὰ τὰς διακυμάνσεις τῶν 0,35 καὶ 0,85; Καὶ γιὰ τὴν ἐνχλήσεις που αἰσθάνεσαι ἢ που νομίζεις, ὅτι αἰσθάνεσαι; Σοῦ εἶπε κανεὶς, ὅτι ἐγώ μὲν το ἑλπίστω ἐνδιασέρον; Στὸ καὶ τῆς γραφῆς, κι' ἐμεῖς ἐγώ μὲν τὰ δικὰ μας, ἀλλὰ τὰ κρατᾶμε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ μας. Δεν πλιτατεύουμε τοὺς ἄλλους μὲ τὴν γολυπτομένη μας καὶ τὰ ἀλάτῃ μας. Τάχουμε λίγα ἢ πολλὰ καὶ τὰ χαίρομαστε μόνον μας. Ἐσὺ, ὁμως, τὰ ἔχεις καταστήσει ζήτημα τῆς ἡμέρας. Καί, μὲ τὴν βοήθειάν μὲ ἀνθρώπου, αἰσέως θὰ το οἶσες ἐκεῖ.

— Ἐρχεται ὁ Ἀντωνάκης. Θὰ μὰς μιλήσῃ γιὰ τὴν γολυπτομένη του.

Ἐκεῖ κατάνηθε τὸ πρᾶγμα. Βρισκόμαστε δύο-τρεις σοφοὶ ἀνθρώποι νὰ συζητήσουμε καὶ θάναται νὰ ἐμφανισθῇ ἡ ἀφέντια σου, γιὰ νὰ γυρίσῃ κουβέντα στὴ νολητοτερίνῃ, στὰ ἄλλα, στὴν ἠπακία ἀνεπαρκοεῖα καὶ στὰ τοῦτοῖς θύοια. Τί ἐγίσατε, κύρ-Ἀντωνάκη; Γιατοῦ ἡ ψυχοῖ; Ἐπὶ τέλους, δὲν ὑπάρχει ἄλλο θέμα πού νὰ σὲ ἀπασχολῇ καὶ νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον σου; Φαινεταί, ὅτι ὀχι. Φαίνεται, ὅτι γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει οὔτε Συρία, οὔτε δορυφοροί, οὔτε ἀκρίβεια τῆς ζωῆς, οὔτε θέμα δημοσίων ἔργων, οὔτε πρόβλημα ἀντιμετωπισέως τοῦ ἐπερχομένου χειμῶνος, οὔτε κανένα ἄλλο ζήτημα, πού τροφοδοτεῖ καὶ ποικίλλει τὴν σκέψιν σου.

Τὴ εὐχαρίστησι βρίσκεις σ' αὐτὴ τὴν
 κούρυντά, χριστιανέ μου; Καὶ πρὸ παν-
 τὸς τὴ εὐχαρίστησι βρίσκεις με τὸ νά
 μάς τυραννάς; Τί σοί ψώνιο εἶναι πάλι
 αὐτὸ τὸ δικό σου; Κί ἔλαχε σέ μένα
 κί αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἀλλὰ τέλος πλέον
 κύρ-Ἀντωνάκη. Τέλεια καὶ παῦλα πού
 λένε. Μὰς ἔχεις υπαίσχεις πιά μ' αὐ-
 τὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ κιντεύεις νά μάς
 ἀρρωστήσης. Λοιπὸν, σέ εἰδοποιῶ: Ἐ-
 πὶ κανέας καὶ ἀναφέρες ἄλλη φορὰ τὴ
 λέξι χοληστερίνη ἡ ἀνασύσης μικροβιολο-
 γικὴ ἐξέτασι ἀπὸ τὴν τίστη σου, θά
 σέ πιασαίψω μὲ γιανούρι. Δὲ σηκό-
 νει ἄλλο, πού νά σέ πᾶσι ὁ διάσολ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ροβάνο Μπράτι

Eximus Quors

Τα πόδια μου είχαν γίνει ξαφνικά βαρεια σαν μολυβένια και μέσα στο μυαλό μου στριφογύριζε μια τρομερή σκέψη...

ΕΝΑΣ

Γέρος

Μόνος

—Θέλεις, τή ρώτησε, να ένωσουμε τις μοναξιές μας;...

Τη δέσνη είναι η μοναξιά, όταν πέσει γύρω από έναν άνθρωπο σε μεγάλη ηλικία, όμοια με το χιόνι, παγερό σαν το χειμώνα, σκληρή σαν τον πάγο! Μια τέτοια μοναξιά αγκάλισσε μία μέρα τον Πάνο Ροδίνη, τον πάνοπλο κτηματία, όταν η γυναίκα του έκλεισε για πάντα τα μάτια της... 'Η μοναχοκόρη του, από χρόνια παντρεμένη στην Αίγυπτο, έρχότανε να τον δει, βιαστική, μία φορά το χρόνο, κάθε καλοκαίρι, κι' ύστερα γύριζε στη δεύτερη πατρίδα της, στον άντρα της, στα παιδιά της... Κι' έμενε μόνος ο γέρος! Μόνος, ολομόναχος!... Τριγυρισμένος από άχρηστα πλούτη, που δε μπορούσαν να του εξασφαλίσουν ούτε μια αναμνηστική σκιά ευτυχίας... Τότε, ο Πάνος Ροδίνης πήρε μια μεγάλη απόφαση! Δημοσίευσε στις εφημερίδες μία μικρή αγγελία: «Ζητείται μία τίμια κοπέλλα για συντροφιά ενός γέρου πλούσιου κυρίου που βαρέθηκε τη μοναξιά. Προσόντα της: Μία σχετική μόρφωση — δεν είναι απαραίτητη καταπληκτική σοφία, γιατί 'δεν χρειάζεται... Τό μόνο απαραίτητο είναι εύθυμη διάθεση, χαριτωμένος τρόπος, ήρεμος και γλυκός χαρακτήρας...»

Παρουσιάστηκαν πολλές — δυορφες, άσκημες, αγέλαστες, γελαστές, κακές, καλές... 'Υστερα από πολλούς διαταγμούς, ο Ροδίνης διάλεξε μία, ούτε πολύ δυορφη, ούτε πολύ άσκημη, που του φάνηκε όμως ότι ήταν η πιο κατάλληλη: Είχε ένα γλυκό χαμόγελο — που καμιά φορά το σκίαζε, είναι η αλήθεια, κάποια διαβατική μελαγχολία... — και το ύφος της έδειχνε μία χαριτωμένη κοπέλλα με χαρακτήρα έξοχο...

— Πώς σάς λένε; τή ρώτησε.
— Πόπη Βαλέτη... του αποκρίθηκε κοκκινίζοντας ελαφριά.
— Έχετε συγγενείς;

— Ένα δάκρυ λαμπύρισε στα μάτια της:

— Κανέναν! του αποκρίθηκε. 'Ο πατέρας σκοτώθηκε από τους Γερμανούς, όταν εγώ ήμουν ακόμα κοριτσάκι. 'Η μητέρα πέθανε λίγο μετά... 'Εγώ προσπάθησα να σπουδάσω, χωρίς να τα καταφέρω... 'Είπα με μία θεία μου, άδεση της μητέρας μου που εργαζότανε σε μία Τράπεζα... 'Εδώ και λίγον καιρό πέθανε κι' αυτή! Κι' έμεινα μόνη μου, ολομόναχη στον κόσμο...

Βαθεία συγκινημένος από τό τόσο απλά πονεμένο ύφος της, ο γέρος της έδωσε το χέρι:

— Θέλεις, τή ρώτησε, να ένωσουμε τις μοναξιές μας;...

— Λάμπανε χαρούμενα τα μάτια της:

— Θέλω!... Πώς δε θέλω!...

— 'Η δουλειά σου δε θα είναι πολύ δύσκολη ούτε βαρειά; Νά, μόνο θα με βοηθάς να περνάω κάπως ύποφερτα τη μελαγχολική ζωή μου...

— Τον κίτταξε με κάποια διαβατική λύπη και πρόσθεσε πιο σιγά: — Μόνο πού... δεν ξέρω πόσον καιρό θα δουλέψω... Βλέπεις, είμαι πολύ γέρος, και, από τη μία στιγμή στην άλλη, μπορεί να σε αφήσω χωρίς δουλειά...

— Μ' ένα κίνημα αυθόρμητο έκλεισε την αγκαλιάσε:

— Μη λέτε τέτοια πράγματα!... τόν μάλωσε. Θα ζήσετε πολύ

ακόμα — και ελπίζω να σας βοηθήσω να ζήσετε καλά... *

Έτσι, η Πόπη Βαλέτη, η κοπέλλα των είκοσιπέντε ετών, εγκαταστάθηκε στο άρχοντικό του Πάνου Ροδίνη, του γέρου των εβδομηνταπέντε, χωρίς ο μισός αιώνας που τους χώριζε να βαρύνει άπανά τους... Τό χαμόγελό της τόν φώτιζε, η εύθυμη κουβέντα της ζωήρευε τις μελαγχολικές του μέρες. 'Η θερμή παρουσία της γέμισε την άδεια ζωή του... Τόν συντρόφευε τόσο όμορφα! Τόν περιποιότανε με τόσο αυθόρμητη διάθεση, όχι σαν «εργαζόμενη νέα», που κάνει εύσυνεϊδητα τη δουλειά της, μα σαν τρυφερή συγγενής, σαν κόρη — πιο καλά σαν εγγονή του πλούσιου γέρου... Κι' εκείνος, σιγά-σιγά, ένοιωσε την ξεραμένη του καρδιά να ανοίγει λίγο-λίγο για να την αγκαλιάσει τρυφερά... Σε λίγο, η Πόπη τούγινε τόσο απαραίτητη που δε μπορούσε να τη χωρίσει ούτε στιγμή!... 'Η αγάπη του γι' αυτήν έγινε τυραννική: Δεν την άφινε να φύγει από κοντά του, της ζήτησε να του μιλάει, να του διοχετεύει άσταμάτητα τη θεαυή αισιοδοξία της μέσα στην άδεια του ζωή...

Κάπου-κάπου όμως — σπάνια... — η Πόπη τσέκωνε για λίγο από τό σπίτι. 'Η απουσία της τού φαινότανε ότι διαρκούσε έναν αιώνα! Κι' όταν γύριζε εκείνη, τόν έβλεπε να την περιμένει με αδημονία, με αληθινή αγωνία!

— Τι έγινε, βοέ παιδί μου;... τή ρωτούσε.

— Άρρησχα;...

— Πολύ! Έλα, δεν πειράζει, μια και γύρισες...

Κάποτε όμως — ένα βράδυ — η κοπέλλα γύρισε χωρίς τό συννηθισμένο χαμόγελό της. Είχε ένα ύφος σκεπτικό, έδειχνε πως ήταν άφορημένη...

— 'Ο γέρος την κατάλαβε αμέσως:

— Τι έχεις; τή ρώτησε ανήσυχος.

— Τίποτε...

Κι' όμως, κάτι είχε! Και τό «κάτι» αυτό τού τού ώμολόγησε σε λίγο:

— Ξέρετε... Είναι καιρός που θέλω να σας τώ πώ...

— Τι πράμα;

— Κάτι που σάς κρύβω τόσον καιρό...

— 'Ο γέρος ένοιωσε ανεξήγητα την καρδιά του να σφίγγεται...

— Καί... τί είν' αυτό που μου κρύβεις, κακό κορίτσι!...

— Ντρεπόμουν να σας τό δηλώσω... 'Ο-μως... τώρα πρέπει να σας τό πώ: 'Αγαπώ κάποιον!

Μία δυνατή μαχαίρα στην καρδιά τού γέρου!...

— 'Αγαπάς... κάποιον;...

— Ναι... τού ώμολόγησε χωρίς να τόν κυττάει. Τόν αγαπώ από καιρό — από κοριτσάκι... Είχε όμως την άτυχία να αρρωστήσει — να γίνει φυματικός! 'Ητανε κλεισμένος χρόνια σε σανατόριο... 'Εκείνον πήγαίνα κι' έβλεπα όποτε — σπάνια — έφευγα από δω...

— Σταμάτησε, κόμπιασε...

— Λοιπόν... τή ρώτησε ο Ροδίνης σκοτεινός.

— Λοιπόν... νά: ο Γιώργος άρχισε να καλυτερεύει... Και κτές βγήκε από τό σανατόριο, έντελώς γιατρεμένος!

— Λοιπόν... ξαναρώτησε ο γέρος, όλο και πιο σκοτεινός.

— Αποφασίσαμε να παντρευτούμε!... Είναι όμως δύσκολο αυτό... 'Ο Γιώργος δεν έχει δουλειά... Πώς θα ζήσουμε;...

— Σκοπεύετε... να παντρευτήτε;... μουρμούρισε ο Ροδίνης.

— Δεν είναι εύκολο... 'Η ζωή έχει απαιτήσεις πολλές... 'Ελπίζουμε όμως...

— Νά ελπίζετε! τής αποκρίθηκε ξερά.

Κι' ύστερα, πιο μαλακά, πρόσθεσε:

— Νά ελπίζετε και σε μένα...

— Σε σάς;... τόν ρώτησε η Πόπη μ' ελπίδα.

— Ναι... τής αποκρίθηκε λίγο άπότομα. Μήπως τόσον καιρό τώρα δε μου δουλεύεις πιστά, εύσυνεϊδητα;... Είναι υποχρέωσή μου να σε βοηθήσω... όταν παντρευτής...

Ξαφνικά — ή σχέση τους είχε χάσει την αγνή της άφυλοκέρβεια, κι' είχε γίνει μία τυπική σχέση εργοδότη και υπαλλήλου... 'Η Πόπη τού κατάλαβε, μα δεν την πείραζε: 'Ητανε τόσο έλπιδοφόρο τό ότι ο πλούσιος αυτός άνθρωπος θα τή βοηθούσε να παντρευτεί, που ένοιωσε ξαφνικά την καρδιά της πλημμυρισμένη αισιοδοξία.

Και, πραγματικά, ο Πάνος Ροδίνης κράτησε την υπόσχεσή του: 'Όταν έκλεισε για πάντα τα μάτια του η Πόπη Βαλέτη βρέθηκε κληρονόμος του — μαζί με την παντρεμένη του κόρη, μισά-μισά!...

— 'Ο συμβολαιογράφος που της διάβασε τη διαθήκη, της έδωσε κι' ένα φακέλλο.

— Όταν έμεινε μόνη της, η εύτυχισμένη και πλούσια πια κοπέλλα άνοιξε τό φακέλλο και διάβασε με δακρυσμένα μάτια:

«Μία φορά ακόμα σ' εύχαριστώ, καλό μου, εύγενικό μου κορίτσι, για την προθυμία σου να σκλαβώσης τόσον καιρό τα όραία σου νειάτα δίπλα στα απαιτητικά, στα έγώιστικά μου γεράματα... Σε εύχαριστώ ακόμα, που δε μ' άφισες, όσο ζούσα για να γράψης κι' έσύ την εύτυχία που σου υπόσχεσαι ο έρωτας... Τώρα που δεν υπάρχει, κάνε ό,τι θές! Και είναι φυσικό να προσπαθήσω να βοηθήσω κι' εγώ για την εύτυχία σου, όπως με βοηθήσες κι' έσύ να περάσω εύτυχισμένος τα τελευταία χρόνια της ζωής μου...»

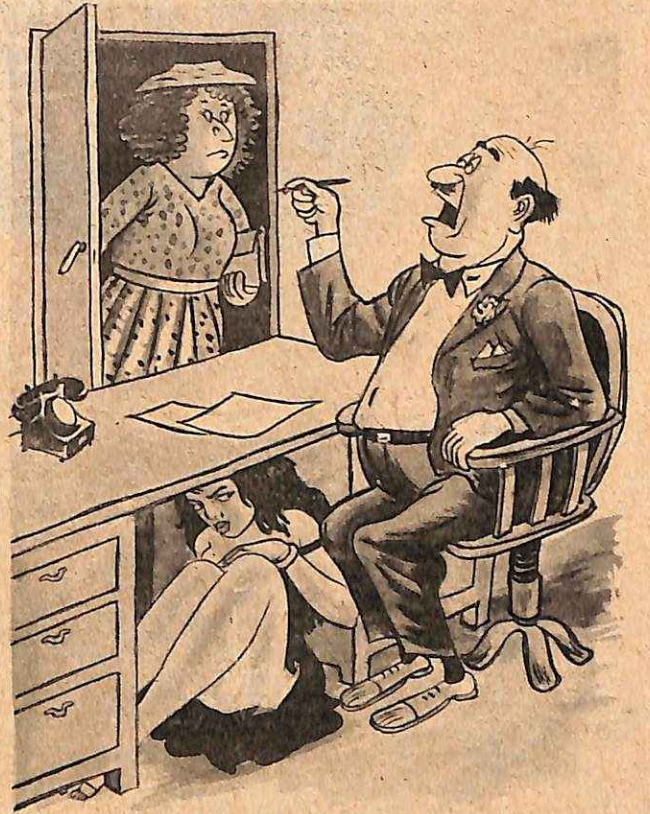
— 'Η Πόπη άφισε ένα δάκρυ να κυλήσει από τα μάτια της... Κι' ύστερα, τό δάκρυ της στέγνωσε και η εύτυχία ήρθε να την αγκαλιάσει — με έρωτα, με πλούτη...

Με πλούτη, που της τάχε χάρισει ένας γέρος, πούχε πεθάνει με έρωτα που της χάριζε ένας νέος που ζούσε!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Με συγχωρείς, Τάκη μου, αλλά δεν χωράω στο δικό σου!...

— Βλέπεις, λοιπόν, Ευτέρπη μου, ότι άδίκως με υποπτεύεσαι;...

— Μ' αυτά τα γυαλιά βλέπω θανάσια!... Χαιρετε, γιατρο μου!...

Κάθε μέρα στο τραπέζι τοποθετείται ένα ακριβό πουκέτο λουλούδια...

ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ

δέκα χρόνια!...

Η περίεργη περίπτωση μιάς ζάπλουτης ηλικιωμένης 'Αμερικανίδας

«Εννιά χρόνια τώρα κι' εννιά μήνες, μιά από τις πλουσιώτερες γυναίκες της 'Αμερικής, βρίσκεται σ' ένα αδιόριστο κώμα, ύστερα από μιά κρίση, άποπληξίας, που έπαθε στις 23 Δεκεμβρίου του 1947. Πρόκειται για μιά από τις πιο περίεργες κι' ανεξηγήτες περιπτώσεις, που αναφέρονται τα παγκόσμια Ιατρικά χρονικά. Η γυναίκα αυτή είναι η 'Εδελν Ράγκλεϊ, χήρα ενός από τους μεγαλύτερους βιομηχανικούς των 'Ηνωμένων Πολιτειών. 'Επί εννιά χρόνια κι' εννιά μήνες, τό σπύτι, όπου βρίσκεται η 'Εδελν Ράγκλεϊ, στην πόλη Παζαντένα της νότιας Καλιφόρνιας, έχει μετριοφύσει μιά άπληστη κλιματική συσκευή, όπου πολλές φορές, για να γλυτώσει της 'Αμερικής, για να πούν τη γνώμη τους γύρω απ' αυτή τη μοναδική περίπτωση.

Στις 23 Δεκέμβρη του 1947, στο σπύτι αυτό, η 'Εδελν Ράγκλεϊ έδωσε μιά δειξίσι. 'Εκείνη μέρα έκλεινε τα εβδομηνταεννιά της χρόνια. Περιτοκοισμένη από τα δυο παιδιά της, τα πέντε εγγόνια της και τα έντεκα δισσέγγονά της, η ηλικιωμένη αυτή γυναίκα, πόλαρσε για τις αναμνηστικές φωτογραφίες της γιορτής της, ήπιε δύο κοκταίλ και κάπνισε ένα τσιγάρο.

Με τό καλοδιατηρημένο πρόσωπό της και την άλυσιστη από τα χρόνια κορμοστασιά της, η 'Εδελν Ράγκλεϊ έμοιαζε εκείνο τό βράδυ πολύ νεώτερη. 'Αφού δάχτηκε τό συγκαρπτήριο των προσκεκλημένων της και τους συνώδεσε ως την πόρτα, η γυναίκα οικόδεσπινα έτοιμασθηκε κατόπι να πέση στο κρεβάτι. 'Αλλά έσφηνικά, της ήρθε άποπληξία.

Οι γιατροί, βλέποντας πώς η άρρωστη είχε βυθιστή σέ κωματώδη κατάσταση, δήλωσαν στους θίκοις της πώς δέν έπρόκειτο νά βγεί απ' αυτή, αλλά θά πέθαινε σέ λίγες ώρες. 'Η πρόβλεψή τους, άστόσο, δέ βγήκε πέρα ως πέρα αληθινή. 'Η 'Εδελν Ράγκλεϊ δέν έθανάτωθηκε, αλλά δέν πέθανε. Κοιμάται από τότε άδιάκοπα.

Μπροστά σ' αυτό τό άπίστευτο γεγονός, όλοι οι ειδικοί για-

ελληνικού λαού...»
Και μιά «μπηχτή» κατά Δηλιγιάννη, στή συνέχεια των έντυπων: «Ο Δηλιγιάννης, όστις δέν ήγνόησεν εισέτι ότι παρήλθεν ο καιρός του κόμπου και της ρητορικής υποκρίσεως και ότι ή θεατρική επί του βήματος στάσις κατ' ούδέν συμβάλλει σήμερον, της κοινωvίας απαιτούσης έργα, πραγματικά συμπεράσματα και όχι τετορευμένους λέξεις, άνεβαίνει τό βήμα και άφου έπελαγοδρόμησεν ως άμφίβιον, επί του νομισματικού συστήματος, κατέληξεν ως ένα έρμαφρόδιτον συμπέρασμα...»

Τό αλάνο πρόβλημα της άπαρτίας άπασχολούσε την Βουλή του 1882, όπως άπασχολεί και ή σημερινή. Κάθε τόσο άνέκυπταν ζητήματα ματαιώσεως των συζητήσεων, λόγω ελπίσεως άπαρτίας και οι έφημερίδες δέν παρέλειπαν νά κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για τό νομοσχέδιο που έκκρεμούσαν.

Ο πρόεδρος της Βουλής φαίνεται ότι προεδομοίωσε κάθε μέρα τους πατέρες του 'Εθνους, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Τό περίεργο είναι ότι ή κυβερνητική 'Ελπίς — προσωπικό όργανο του Χαρίλαου Τρικούπη—δέν φαίνεται ν' άνησυχί για την περίεργη αυτή κατάσταση. 'Ανησυχούσαν όμως όλα τα άλλα όργανα της κοινής γνώμης και ιδιαίτερα ή «'Εφημερίς» του Κορομηλά, ή όποια γράφει σχετικά:

«Θά έχωμεν Βουλή; Δέν θά έχωμεν Βουλή; Ούδεις γινώσκει. 'Αφικνούνται μόν άδρόοι βουλευται εις την πρωτεύουσάν, άλλ' έν τούτοις άπαρτία δέν είναι δυνατόν νά συγκροτηθί. 'Ισως αάριον γίνη και νέα άπόπειρα, άδύλον όμως άν θά επιτύχη. Μερ' όλα τα έπινείκται ε' 'Αρσας, κάτι ίσως ύποκρύπτεται και τό διεσπομένον πωμινον δέν άκούει εύπειθώς τόν ποιμένα. 'Ουόμεθα. 'Αλλ' έν τούτοις ήμεις, μέχρις ότου διευκρινισθή ή κατάσταση, θά γράφωμεν επί κεφαλής των ειδήσεων την φράσιν: Περί Βουλής και δέν...συμμαζεύεται!...

Λίγα χρόνια άργότερα — τό 1886 — οι έφημερίδες έξακολουθούν νά συζητούν τό θέμα της άναρχίας που κυριαρχεί στις έργασίες της Βουλής. Τά ίδια και τό 1889 και τό 1896 και τό 1904 και τό... 1957! 'Η άφροσύνη φαίνεται ότι είναι κληρονομική. Και θά μπορούσε νά είχε γραφή σήμερα, αυτό που έγραφε ο 'Ραμπαγιάς...»

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ένα αιώνιο πρόβλημα

Τες συνεδριάσεις της Βουλής, μετά τόν τερασισμό των θερινών διακοπών της: «Κατά την συνεδρίασιν της Πέμπτης, ο κ. Σπύλιος 'Αντωνόπουλος διά τρεμούσης φωνής και μέ ύψος Παράσχοι, έθήγησε την κατάσταση της πατριδος και τούτο διότι ή Κυβέρνησις δέν κατέθεσε τά έγγραφα του άπολογισμού έν της Βουλής. 'Αλλά όπόσον άπεδείχθησαν άναφελή τά δάκρυά του και άκαίροι οι όλοφυρμόι του, μόνοντος παρά του κ. Τρικούπη, άμα ως νικητής κατέθεσεν τό βήματος, ότι τά έγγραφα περί όν κατέκρινε την κυβερνήσιν και έχυνεν άκαίριως τσαούτα δάκρυα, ύπεβλήθησαν πέρυσιν εις την Βουλή; Διά μιάς του πρωτοπουργού φράσεως κατερίφθη άπαν τό οικοδόμημα τόν όπερ είχε στήριξη εις όλίγον Μεσολόγγι, όλίγον Γραβιάν, όλίγα όστά προγόνων και κρούων τά χορδές 'Ιερεμιακής λύρας, είχε παρουσιάσει ως έξολοθρευτήν άγγελόν, προμηνύοντα την καταστροφήν του 'Ισραήλ.

Κατά την λήξιν της παρελθούσης άνώδου έδεικνυε νέα σημεία ζωής, νέαν πορείαν, άλλ' ήδη άποδεικνύει άλιν ότι ότε ο 'Αννίδας, ότε ο Κάσσιος, ότε ο Μέντας Νικολέαν δυνατόν νά μεταβλήτ τάς έξεις των τέκνων της, άτίνα έκ τό κέντρο της συμπελευσεως καταπιδών εις τό μεταχίμον των άντιτάτων κομμάτων, διότι δέν έδότη εύκαιρία νά πραγματοποιήσασιν και όυτοι τά μεγαλεπήβολα σχέδιά των, διότι βλέπουν τόν έλληνικόν λαόν καταμαστίσμενον, πληρώνοντα τόν καφέν έν λεπτόν περιπέσει, διότι, τέλος, ή φιλοδοξία των δέν ίκανοποιείται έν τό έθώλιω του βουλευτού, άλλ' είσι προσωπίσμενοι νά καθίσασιν επί άλλων έδρών, έχουσάν μόν έν' αυτούς πολλά παλούκια, αλλά δυναμένον τούτων νά τά ύπερηφάσιον, ως έμπεριον της πολιτικής διαφθοράς και άβύλότητος...»

Ο 'Ραμπαγιάς' έκανε γενική κριτική της δραστηριότητος της 'Εθνικής 'Αντιπροσωπείας αλλά δέν παρέλειπε, όταν είχε εύκαιρία, νά κρινή μέ συμπάθεια τό έργο της κυβερνήσεως Τρικούπη και προσωπικά τόν πρωτοπουργό. Τούτο άποδεικνύεται και από τά σχόλια που άκούουθούν τό εισαγωγικό σημείωμα, σχετικά μέ τά έργα και τις ήμέρες τόσο της κυβερνήσεως όσο και της άντιπολιτεύσεως, κατά τις πρώ-

Γιατί πεθαίνουν τα αίσθημα

στορήματα και τό ραδιόφωνο — κι' άς περιοριστόμε σε μερικές άντιερωτικές πράξεις, που σκοτώνουν βαθμιαία τό ερωτικό αίσθημα. Οι γυναίκες, άπό ένα περίεργο καπρίσιό της φύσεως, έχουν ιδιαίτερη προτίμηση σ' αυτές. 'Αλλη περισσότερο κι' άλλη λιγώτερο, κάνουν όλες, ότι μπορούν για νά σκοτώσουν τό αίσθημα που ένέπνευσαν. Και τό πιο έκπληκτικό είναι πώς δέν τό καταλαβαίνουν και πώς ρήγνουν κατόπιν ήλο τό βάρος σούς άντρες.

Νά, λοιπόν, μερικές από τις άντιερωτικές αυτές πράξεις, παρμένες στή τύχη, άνάμεσα σέ πολλές άλλες:

1) Οι γυναίκες και ειδικότερα οι νέες μιλάνε πολύ για πράγματα όλόκληρα άσήμαντα: για τόν κομμωτή τους, για τί βόλτα που έκαμαν στή καταστήματα, για τις μικροφιλνικίες τους μέ τις φίλες τους (και, φυσικά, περιμένουν από τους άντρες νά τους βώσουν δί- κη), για τά φορέματά τους, για τί μόδα, για χίλια δυά άλλα μικροπράγματα. 'Ετσι, προκαλούν σούς άντρες την άνία και... τό χαμουρητό.

2) Μιλάνε άκατάπαστα για τις μικροστενοχωρίες τους (μπορεί κάποτε νά είναι και σοβαρές), για τις προστριβές τους μέ τόν προϊστάμενό τους, μέ τους γονείς τους ή μέ τούς συγγενέφους τους στή γραφεία. Καμμία νέα δέν είναι ποτέ εύχαριστημένη. 'Αν δέν έχη ποτέ έφελθο ή άν δέν είναι έκνευρισμένη, άς παρπονηθή στερεότυπα ότι δέν άντέχει πιά (ακόμη κι' όταν δέν κάνει τίποτα άλλο από τό νά γυρίξή μέ τό αυτόκινητο, που της άγόρασε ο πατέρας της), ότι Ραρέθηκε, ότι ήρθε ή σπι-

γμή νά τά παρατήση όλα (ποιά; άγνωστον) κι' ότι δέν άνέχεται νά διευθύνουν άλλοι τη ζωή της.

3) Οι περισσότερες νέες βρίσκουν εύχαρίστησι στή νά παριστάνουν στή μάτια των άλλων ότι αυτές διευθύνουν τόν άντρα που τις συνοδεύει: φίλο, μνηστήρα, σύζυγο κτλ. Αυτή ή συνήθεια έκνευρίζει τους άντρες. 'Ακόμη χειρότερη είναι ή συνήθεια που έχουν πολλές νέες νά κακολογούν τούς φίλους τους και νά ύποστημειώνουν σούς άλλους τά τυχόν ελαττώματά τους.

4) Οι σημερινές νέες παριστάνουν κατά σύστημα τις μπλαζέ (αυτό απαιτεί ή μόδα). Τιποτα δέν τους κάνει έντύπωση, δέν τις εύχαρίστηεί και δέν τις ένοσταίσει. Θά νόμιζε κανείς ότι τά κορίτσια τών δέκα όκτώ ή τών είκοσι χρόνων τά έχουν ίση και τά έχουν χορτάσει όλα... Πλήττουν παντού. Προσέξτε, όμως! Τό πιθανότερο είναι ότι θά κάμπετε πολύ γρήγορα και τούς άλλους νά τυχόν ελαττώματά τους.

5) Ποιά νέα δέν τρελαίνεται για τά καυγάκια; 'Ιδιως μέ τόν άνδρα που την συνοδεύει; 'Επειδή θά πής έναν περίπατο μαζί του, νομίζει πώς πρέπει νά τόν κάμη νά μετανοήσι χίλιες φορές γι' αυτό. 'Αλλά γιατί τόν βασανίζετε, ένά αυτός δεν κάνει τίποτα άλλο από τό νά προσπαθή νά σας εύχαρίστηση;

7) Οι γυναίκες όχι μόνο δέν αναλαμδάνουν καμμία εύθνη, αλλά, τουναντίον, θεωρούν ύπεύθυνο τόν άνδρα άκόμη και για τά δικά τους λάθη. Οι άνδρες ύποχωρούν καλόδολα πολλές φορές. Κάποτε, όμως, κουράζονται μ' αυτό τό παιχνίδι.

'Αλλά άς σταματήσωμε. Κάθε γυναίκα μπορεί ν' ανακαλύψι άνάριθμους άντιερωτικές πράξεις στήν καθημερινή συμπεριφορά της μέ τόν άγαπητόν, τό μνηστήρα ή τό σύζυγό της. Κι' οι άντρες; Αυτοί είναι που κάνουν ό,τι μπορούν για νά γίνουν άντιπαθητικοί στή γυναίκα που άγαπούν. Προσέξτε, όμως! Οι πράξεις της γυναίκας γράφονται όλες χωρίς την παραμικρή εξαίρεσι, στό κατάστιχο, για τόν άπλοστοτό λόγο ότι αυτό τό κατάστιχο τό κρατάνε στή χείρα τους οι άντρες. Τις δικές τους πράξεις, όμως, άποφύγουν νά τις περάσουν ή κι' άν τόν κάνουν κάποτε, βρίσκουν κατόπιν τό τρόπο νά τις σβήσουν. Αυτό οι γυναίκες δέ θάπρεπε νά τό έχναίνε ποτέ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Είσαστε ώριμοι για τόν έρωτα.

ΑΘΕ φορά που έπαναλαμβάνει ή Βουλή τις έργασίες της, ύστερα από μακρές θερινές διακοπές, οι έφημερίδες άσχολούνται μέ τά ίδια, περίπου, θέματα, και κάνουν τις ίδιες, σχεδόν, παρατηρήσεις. Οι διακοπές του 1882 φαίνεται, ότι έπέρασαν κάθε όριο. 'Αρχισαν κατά τις άρχές Μαΐου και τελείωσαν τόν Νοέμβριο. 'Η κυβερνήσις είχε δηλώσει ότι τις χρειαζόταν αυτές τις διακοπές, για νά μπορέση νά έργαστή άπερίσπαστα. 'Η άντιπολιτεύσις δέν έφερε ζωηρές άντιρρήσεις, κι' έτσι οι πατέρες του 'Εθνους άνεπαύοντο επί των άδων των επί ένα όλόκληρο έξάμηνο.

Νά πώς περιγράφει ο άρμόδιος συντάκτης του 'Ραμπαγιάς, στο φύλλο της 7ης Νοεμβρίου 1882, τις έντυπώσεις του από την επανάληψη των έργασίας της Βουλής:

«Εισερχόμενοι εις τό θεωρείον των δημοσιογράφων και προσβλέποντες τό νομοθετικόν σώμα, ούδεμίαν άλλοίωσιν διακρίνομεν έπείλυσαν έν' αυτός έκ των θερινών ήλίσκων ακτίων. 'Η αυτή Βουλή, τά αυτά πρόσωπα, αϊ αυτά απαιτήσεις, τά αυτά κόμματα, τά αυτά αίσχη, αϊ αυτά έλευνότητες. 'Η Βουλή άποτελεί δεικασμένον, καθ' όδ ούδεμία τροποποίησης είναι δυνατό. 'Ο χρόνος, ο άλλωv τά πάντα, έπενεργεί πολύ βραδέως επί του σώματος τούτου.

Κατά την λήξιν της παρελθούσης άνώδου έδεικνυε νέα σημεία ζωής, νέαν πορείαν, άλλ' ήδη άποδεικνύει άλιν ότι ότε ο 'Αννίδας, ότε ο Κάσσιος, ότε ο Μέντας Νικολέαν δυνατόν νά μεταβλήτ τάς έξεις των τέκνων της, άτίνα έκ τό κέντρο της συμπελευσεως καταπιδών εις τό μεταχίμον των άντιτάτων κομμάτων, διότι δέν έδότη εύκαιρία νά πραγματοποιήσασιν και όυτοι τά μεγαλεπήβολα σχέδιά των, διότι βλέπουν τόν έλληνικόν λαόν καταμαστίσμενον, πληρώνοντα τόν καφέν έν λεπτόν περιπέσει, διότι, τέλος, ή φιλοδοξία των δέν ίκανοποιείται έν τό έθώλιω του βουλευτού, άλλ' είσι προσωπίσμενοι νά καθίσασιν επί άλλων έδρών, έχουσάν μόν έν' αυτούς πολλά παλούκια, αλλά δυναμένον τούτων νά τά ύπερηφάσιον, ως έμπεριον της πολιτικής διαφθοράς και άβύλότητος...»

Ο 'Ραμπαγιάς' έκανε γενική κριτική της δραστηριότητος της 'Εθνικής 'Αντιπροσωπείας αλλά δέν παρέλειπε, όταν είχε εύκαιρία, νά κρινή μέ συμπάθεια τό έργο της κυβερνήσεως Τρικούπη και προσωπικά τόν πρωτοπουργό. Τούτο άποδεικνύεται και από τά σχόλια που άκούουθούν τό εισαγωγικό σημείωμα, σχετικά μέ τά έργα και τις ήμέρες τόσο της κυβερνήσεως όσο και της άντιπολιτεύσεως, κατά τις πρώ-

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΓΥΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Α Ερωτικά αίσθήματα είναι αιώνια μόνον στή φαντασία των ποιητών και των έρωτευμένων. Δέν υπάρχει άντρας ή γυναίκα που ν' άνάψουν πραγματικά και νά μνή φανταστικαν τό αίσθημα τους αιώνα και άκατάλυτο. Κι' ίσως, θά μπορούσε νά θεωρήσει κανείς αυτή την ψευδαίσθησι σαν λύδια λίθο της γνησιότητος ενός αίσθήματος. Φαίνεται, σ' αλήθεια, πώς δέν υπάρχει άλλη διέξοδος για ένα αίσθημα, παρά ή νά σκοτώση εκείνο που τό άφηναν νά θρονισσθή μέσα στήν ψυχή τους ή νά πεθάνη τό ίδιο. Και τό δεύτερο συμβαίνει πολύ πιο συχνά.

Συνήθισαμε νά λέμε ότι ο κυριώτερος έχθρός του αίσθήματος είναι ο χρόνος. 'Αλλά ο χρόνος είναι μιά κενή έννοια. 'Εκείνο που τόν κάνει δήμο του έρωτα είναι ότι παρέχει την εύκαιρία σ' ένα σωρό γεγονότα νά ξετυλιχτούν. Αυτά τά γεγονότα που ξετυλιγονται μέσα στήν χρόνο και που τόν γεμίζουν, αυτόν που είναι άδειος, σκοτώνουν τόν έρωτα.

Όλοι έόρουμε πώς ή συνήθεια, ή ερωτική ρουτίνα, ο κόρος, ή άνακάλυψις ώρισμένων ελαττωμάτων ή άσυμμετρώτων κτλ. μπορούν νά παίξουν αυτό τό ρόλο.

Σ' όποιαδήποτε περίπτωσι, όμως, ο θάνατος του έρωτος έχει ως άπαραίτητη προϋπόθεσι τό θάνατο της γοητείας. Όταν ή γοητεία πεθαίνει, ο έρωας άρχίζει νά ψυχραγγί. 'Αρκεί τότε ή παραμικρή άφορη — ένα κάποιο άσήμαντο, κατά τό φαινόμενο, περιστατικό — για νά πεθάνη όριστικά και τελειωτικά.

'Αλλά σέ τί συνίσταται ο θάνατος της γοητείας;

Η γοητεία είναι ένα ζευγάρι μαγικά γυαλιά, που τά φορούμε μέ μεγάλη αυταρέσκεια στή μάτια μας και που μέν κάνουν τη χάρη νά παραμορφώνουν τό άναστημένο πρόσωπο, σύμφωνα μέ τις ιδιαίτερες απαιτήσεις μας και νά τό προσεγγίζουν στό ιδανικό μας, όταν δέν τό ταυτίζουμε άπόλυτα μ' αυτό. Κάποτε, όμως, τά γυαλιά πέφτουν από τά μάτια μας και σπάζουν. Τις έννεα φορές στις δέκα, βλέπουμε τότε τό άγαπημένο πρόσωπο όλόκληρα διαφορετικό από πριν. 'Η άγάπη μας μαραινέται άμέσως και πεθαίνει.

Ας άφήσωμε, όμως, αυτές τις γενικότητες, που τις έόρουν όλοι λίγο ή πολύ — στην έποχή μας οι νέοι και οι νέες έχουν μιά πλούσια ερωτική πείρα από τά ερωτικά πράγματα, μιά πείρα που δέν την άποχτησαν από τη ζωή, άλλ' από τόν κινηματογράφο, τά λαϊκά μυθι-

Η οδυνηρή αγάπη

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Α Π' την πρώτη στιγμή που είδε ο Μάρκ την ελπίδα, την κοπέλλα, στην αίθουσα αναμονής του αεροδρομίου, ένοιωσε την καρδιά του να σκίρτα. Κάτι πάνω της του θύμιζε την Κλάρα... Ίσως τα μεγάλα γαλανά της μάτια, ίσως ο δειλός τρόπος που καθότανε στην άκρη της καρέκλας...

Όταν άσπότερα ανακάλυψε πως καθόταν δίπλα του στ' αεροπλάνο, σκέφτηκε ότι η Τζάνη ήταν πολύ καλή μαζί του! Όχι πως την είχε ερωτευτεί—ήταν 30 χρόνων πιά και δεν πίστευε στον κερασφόλο έρωτα. Μά' είχε την ψευδαίσθηση ότι βρισκόταν κοντά του η Κλάρα...

Η κοπέλλα χλωμίωσε, όταν απογειώθηκε τ' αεροπλάνο. Κι' όταν, κάποια στιγμή, συνάντησαν ένα κενό αέρος γύρισε και τον κύτταξε κατατρομαγμένη, σαν να ζητούσε βοήθεια.

—Μη φοβόσαστε, της είπε χαμογελώντας ο Μάρκ. Δέστε στη μέση σας τη ζώνη ασφαλείας... Δε θ' αργήσουμε να φτάσουμε στο Παρίσι.

Του ανταπέδωσε μ' εύγνωμοσύνη το χαμόγελό του κι' ακολούθησε τη συμβουλή του.

Σε λίγο, μιλούσαν σαν δυο καλοί φίλοι. Του είπε πως λεγότανε Τζάνη Μίντον και πως πήγαινε στο Παρίσι να βρει τον αραβωνιαστικό της Τζιμ Χοργκρέιβ, ανταποκριτή της «Ντέιλυ Μίλι». Χαίτηκε πολύ, όταν ο Μάρκ της είπε πως πήγαινε να δουλέψει κι' αυτός σαν δημοσιογράφος στο Παρίσι.

—Αν μείνω μαζί του, δεν ξέρω, πως θα καταφέρω να συνεννοούμαι γαλλικά... είπε. Εκείνο το «άν» παραξένεψε το Μάρκ. Δεν ήταν λοιπόν σίγουρη; Αν είχε καιρό, θα τη ρωτούσε. Μά' το αεροπλάνο προσγειωνότανε πιά.

Την ξαναείδε την ώρα που ετοιμαζόταν να φύγει. Ήταν μόνη της και τα μάτια της είχαν μιά έκφραση φοβισμένη.

—Δεν ήθε... του είπε απλά, όταν τη ρώτησε τί συμβαίνει.

Ο Μάρκ τάχασε. Δεν είχε φανή ο Χοργκρέιβ στ' αεροδρόμιο, αν κι' ήξερε πότε θαρχόταν ή αραβωνιαστικά του!

—Μη στενοχωριέστε... προσπάθησε να την ησυχάσει. Φαίνεται πως θα τούτυχε κάποια δουλειά. Θαρθή να σας βρή στο ξενοδοχείο που είχατε συμφωνήσει να μείνετε.

—Δεν ξέρω τί να κάνω... Πως θα συνεννοηθώ, απάντησε εκείνη μ' αγωνία.

—Θα σας πάω εγώ στο ξενοδοχείο, κι' έπειτα θα φάμε μαζί για μεσημέρι. Έτσι, δε θα έχετε ανάγκη να μιλήσετε γαλλικά. Έτσι κι' έγινε. Μετά το φαγητό, πήγαν να τηλεφωνήσουν σ' έναν αριθμό που είχε γράψει ο Τζιμ στη Τζάνη, λέγοντάς της πως θα μπορούσε να τον βρή εκεί όποια ώρα ήθελε. Μά' δεν απάντησε κανείς...

Η καρδιά του Μάρκ σφίχτηκε, όταν είδε την απογοήτευση που ζωγραφίστηκε στο

πρόσωπο της κοπέλλας.

—Δε χρειάζεται να μείνετε κλεισμένη μέσα τ' απόγευμα, της είπε. Θα μπορούσαμε να βγούμε μαζί.

Δέχτηκε την πρόκλησή του. Το βράδυ, όταν γύρισαν στο ξενοδοχείο, δεν τους περίμενε κανένα νέο. Ο Τζιμ δεν είχε φανή.

Τ' άλλο πρωί, ο Μάρκ πήγε σ' ένα γέρο δημοσιογράφο, παλιό του φίλο, που ήξερε σχεδόν όλους τους συμπατριώτες τους που μέγαμε στο Παρίσι.

—Ο Χοργκρέιβ έφυγε πριν λίγες μέρες για κάποια λουτρόπολη, με μιά φιλενάδα του, τον πληροφορήθηκε εκείνος. Γιατί ρωτάς;

Ο Μάρκ του διηγήθηκε όλη την ιστορία. —Ξέρεις κάτι, αγόρι μου; του είπε. Εκείνος σκάζοντας στα γέλια. Την αγαπάς, και κάνεις πως δεν το βλέπεις!

Ο Μάρκ έφυγε, θυμωμένος. —Οχι! —Ηξερε καλά τον εαυτό του... Δεν ήταν ερωτευμένος με τη Τζάνη. Ήταν σίγουρος γι' αυτό!

Τ' απόγευμα, πήγε να τη βρή. —Έμαθα νέα του, της είπε μόλις μπήκε στην κάμαρά της.

—Πες μου, είναι καλά; Μήπως του συμβαίνει τίποτα; ρώταξε εκείνη μ' αγωνία.

Προσπάθησε να της εξηγήσει τί συνέβη, όσο πιο μαλακά μπορούσε. Μά' η είδηση ήταν τόσο σκληρή, που η Τζάνη δε μπορούσε να κρύψει την απελπισία της. Πεσμένη στον καναπέ, έλαιγε, με το κεφάλι κρυμμένο στα χέρια της.

Εκείνη τη στιγμή, ο Μάρκ κατάλαβε πως ο φίλος του είχε δίκιο! Ήθελε να της φωνάξει: «Αγάπη μου, μικρή μου αγαπημένη, μην κλαίς. Μη στενοχωριέσαι. Θάμω κοντά σου, όσον καιρό με θέλεις, για να σε βοηθήσω να ξεχάσεις!»

Αντί γι' αυτό όμως, προσπάθησε να την πείσει πως ίσως νόκανε και λάθος. Στο τέλος κατάφερε να την ησυχάσει — αν κι' ήξερε πως δεν τον είχε πιστέψει...

Το ίδιο απόγευμα, καθώς κύτταζαν το Σηκουάνα πάνω από μιά γέφυρα, ο Μάρκ της μίλησε για την Κλάρα, τη γυναίκα του που είχε σκοτωθί σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, τρεις μήνες μετά το γάμο τους. Ήθελε να της δείξει πως η ζωή δε σταματάει, όταν χάσουμε ένα αγαπημένο πρόσωπο.

—Ναί, αλλά εκείνη πέθανε, δε σ' εγκατέλειψε, απάντησε με πίκρα η κοπέλλα.

Ός το βράδυ, ο Μάρκ έκανε ό,τι μπορούσε για να την πείσει να μη γυρίσει στο Λονδίνο, όπως έλεγε, αλλά να μείνι λίγο ακόμα στο Παρίσι. Δεν έπαιζε τίποτα για τον εαυτό του. Δεν ήθελε όμως να την αφήσει να φύγει έτσι απογοητευμένη...

Στο τέλος το κατάφερε.

Μιά βδομάδα αργότερα, ενώ πίναν ένα κοκταίλ στο δωμάτιό του, η Τζάνη του

—Δε' ξέρω πως να σ' ευχαριστήσω, Μάρκ. Ήσουν τόσο καλός μαζί μου! —Όταν σκέπτομαι τί θακάνω αν δε βρισκόσουν εσύ!... Τον αγαπούσα πολύ, Μάρκ, κι' ο τρόπος που μου φέθηκε μ' έχει κάνει να πιστέψω πως δε θα βρεθί κανείς άλλος άντρας να μ' αγαπήσει...

Οι τελευταίες λέξεις της πνίγηκαν στα δάκρυα... Αυτό περνούσε πιά τις δυνάμεις του Μάρκ. Χωρίς να σκεφτή τίποτα, την άπασε στην αγκαλιά του.

—Εγώ όμως σ' αγαπώ, Τζάνη, σε λατρεύω! ψιθύρισε.

Και κόλλησε τα χείλια του στα δικά της... Όταν την άφισε, τον πλημμύρισαν οι δάκρυα. Χωρίς να τη λεί, άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε... Όταν ξαναγύρισε, η Τζάνη δε βρισκόταν πιά εκεί.

Την άλλη μέρα συναντήθηκαν στο ρεστοράν. Ο Μάρκ δεν τολμούσε να της μιλήσει. Μά' άρχισε εκείνη πρώτη:

—Μάρκ, γιατί έφυγες έτσι, χτες το βράδυ; Φέρθκες σαν παιδί! Που ξέρεις αν...

—Τζάνη! την έκοψε μιά φωνή, που τους έκανε και τους δυο να πεταχτούν.

Μπροστά τους στεκόταν ο Τζιμ, όμορφος όπως πάντα, χαμογελαστός!

Ο Μάρκ ένοιωσε να σπάσει η καρδιά του. Δε γύρισε να κυττάει την κοπέλλα. Ήταν βέβαιος πως θαγε καρφωμένα τα μάτια της με λατρεία στον αραβωνιαστικό της. Σηκώθηκε βιαστικά και βγήκε απ' το ρεστοράν...

Περιπλανήθηκε άσκοπα στους δρόμους ως τα μεσάνυχτα. Τέλος, αποφάσισε να γυρίσει στο διαμέρισμά του.

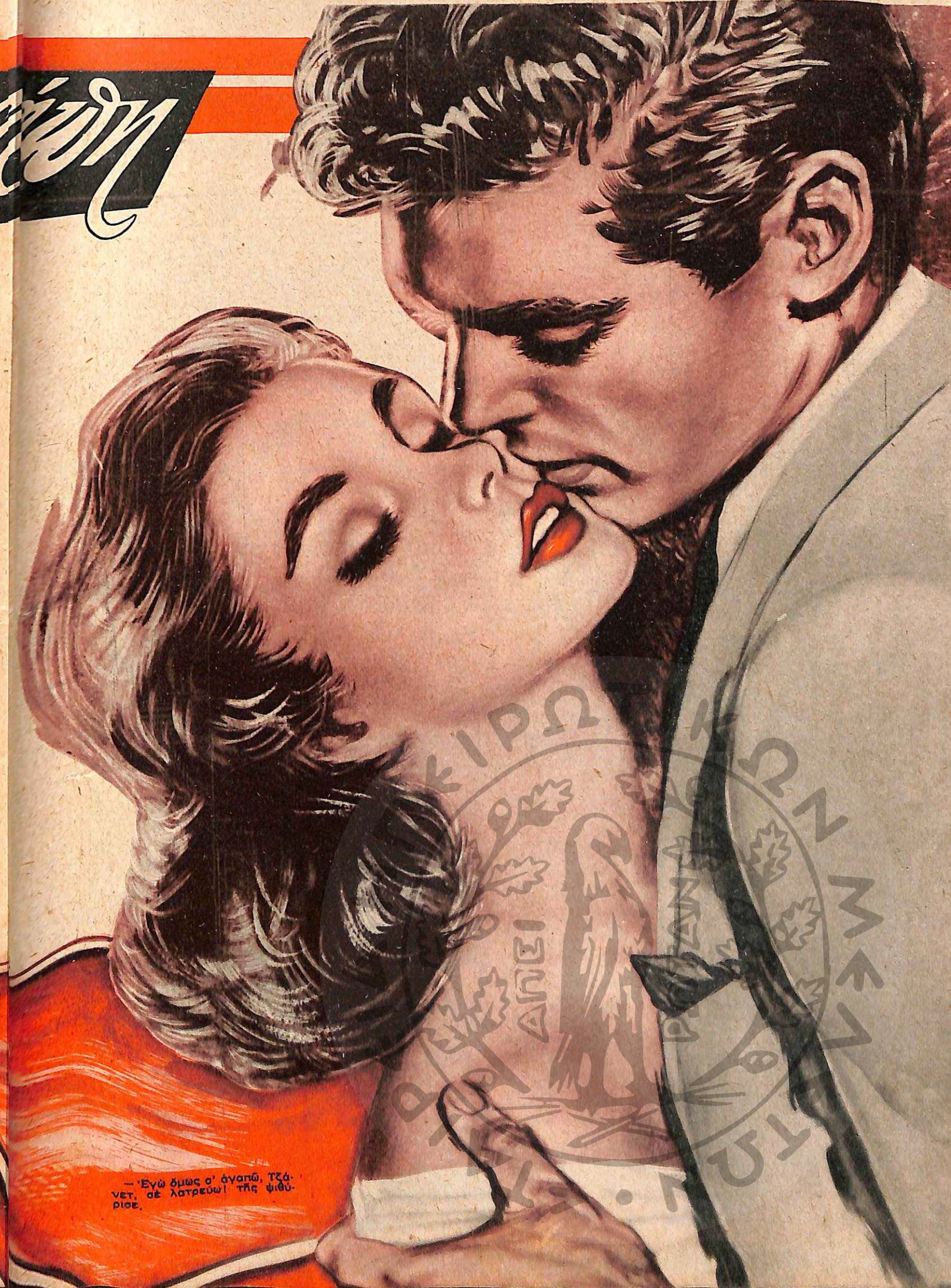
Το πρώτο πράγμα που αντίκρισε, ανοίγοντας την πόρτα, ήταν ένας χείμαρρος από ελπίδα, μανιλά και δυο φωτεινά μάτια!

—Θεέ μου, Μάρκ, γιατί να είσαι τόσο κουτός; ψιθύρισε η κοπέλλα πέφτοντας στην αγκαλιά του. Πως δεν κατάλαβε, αγάπη μου, ότι εδώ και πολλόν καιρό είχα γιατρούτη τελείως απ' τις ψευδαισθήσεις μου; Ποτέ δεν αγάπησα τον Τζιμ! Ποτέ δεν αγάπησα άλλον από σενα... Δεν άπαινάς; Δε λες τίποτα;

Μά' ο Μάρκ δε μπορούσε να μιλήσει. Του έφτανε ότι την έσφιγγε στο στήθος του και τη φίλαγε με πάθος.

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΡΟΣΙΤΕΡ

—Εγώ όμως σ' αγαπώ, Τζάνη, σε λατρεύω! της ψιθύρισε.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΙΑ Άμαλία λάτρευε κυριολεκτικά τις ελληνικές αρχαιοτήτες. Ο Άλεξανδρος Ραγκαβής, που της είχε διδάξει ώρισιμένα πράγματα γύρω από το θέμα αυτό, έλεγε πως δε μπορούσε να βρει καλύτερη μαθήτριά. Όταν την εποχή εκείνη έφτασε στην Αθήνα, νέος ακόμη, ο αυτοκράτωρ του Μεξικού Μαξιμιλιανός, μαζί με το νεώτερο αδερφό του, η βασίλισσα που τους φιλοξενούσε, τους ανέβασε ένα πρωί στην Ακρόπολη, χωρίς αρχαιολόγο συνοδό. Αφού τους περιέφερε σ' όλα τα μνημεία, τους μίλησε μ' ένθουσιασμό για την ιστορία τους και την καλλιτεχνική τους αξία. Ο ύπασιπστος Καρατάσος, που τους συνόδευε, γύρισε τότε στην Άμαλία και της είπε:

— Μεγαλειότατη, μὴν τοὺς λὲς τόσα πολλά! Θὰ παλαβάσουν αὐτοὶ οἱ κουτόφραγκοι καὶ θὰ κουβαλήσουν ὅλες τὶς παλιόπετρες στὰ σπίτια τους. Κι' ἀφίνα πὺν θὰ βουλιάζη τὸ καράβι, θὰ τοὺς χωρίσουν κι' οἱ γυναῖκες τους πὺν, ἀντὶ στολιδία, θὰ τοὺς πᾶνε τὶς πέτρες...

Ἡ βασίλισσα ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια. Ὁ Μαξιμιλιανός, πὺν δὲν κατάλαβε τίποτα, ζήτησε ἐξηγήσεις κι' ἡ Άμαλία τοῦ μετᾶφρασε τὰ λόγια τοῦ Καρατάσου.

Ακριβὸς γι' αὐτὸ ἐρχάμαστε κι' ἡμεῖς ἐδῶ, ἀποκρίθηκε τότε ὁ Μαξιμιλιανός. Γιὰ νὰ ἐμπνέουμε τὸ πνεῦμα μας...

Ἄλλὰ κι' ὁ Καρατάσος ἀπάντησε ἐξυπνα: — Ἄς τὰ λέμε ἡμεῖς αὐτὰ, ὑψηλότατε. "Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ξέρουμε τὶ χρῶστανε σ' αὐτὲς τὶς ἁγίες πέτρες.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ, ὅτι συνήθεια ἦταν τότε οἱ ξένοι νὰ παίρνουν μαζί τους κομμάτια μαρμάρων καὶ «αγάλματιδία», σὰν ἀνάμνησι ἀπὸ τὸ ταξίδι τους στὴν Ἑλλάδα. Ἡ βασίλισσα ὅμως σύσπασε στὴν Κυβέρνησι νὰ βάλῃ τέρμα στὸ «βάρβαρο» αὐτὸ ἔθιμο καὶ ν' ἀπαγορεύτῃ στοὺς ξένους τὴ παραλαβὴ ἐστὼ καὶ τῆς παραμικρῆς πέτρας ἀπὸ ἀρχαιολογικοὺς τόπους. Μὲ τὸν καιρὸ μάλιστα, ἀρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ ἃ' αὐτὰ. Ἐταὶ ἀποφάσισε νὰ ἐκδράμῃ μαζί με τὸν Ὁθωνα στοὺς Δελφούς. Ὁ βασιλεὺς χάριξε μετὰ τὴν ἀποφασίᾳ τῆς καὶ πρόσταξε νὰ ἐτοιμαστοὺν τὰ πάντα. Τότε ὅμως μπῆκε στὴ μέσῃ ὁ πρωθυπουργὸς Κριεζῆς καὶ τοὺς παρακάλεσε ν' ἀναβάλουν τὸ ταξίδι τους, ἐπειδὴ στὰ μέρη πὺν θὰ πηγαίνουν, κυριαρχοῦσαν οἱ ληστεῖες. Κινδυνεύουν δηλαδὴ νὰ πιστοῦν αἰχμαλωτὶ ἀπ' αὐτοὺς, γιὰτὶ ἦταν ἀνθρώποι πὺν δὲ λογαριάζαν τίποτα.

— Τὰ τέρατα αὐτὰ δὲν ἔναι τόσο ἀκίνδυνα, δορ φαντάζεται ἡ μεγαλειότης σας, συνέχισε ὁ Κριεζῆς, μιλῶντας στὴ βασίλισσα. Γνωρίζουν τὸ τέλος πὺν τοὺς περιμένει καὶ πέφτουν μέσα σ' ἄλλα. Ἀπελπισμένοι ἄνθρωποι, δὲν εἶναι παράξενο νὰ προδοῦν σὲ κανένα τὸλμημα, πὺν τὸ ἀποτέλεσμά του τρομάξῃ καὶ νὰ τὸ διαλογιστῇ ἀκόμη...

— Νὰ μᾶς αἰχμαλωτίζουν; ἐπανέλαβε εἰρωνικά ἡ Άμαλία. Εἶναι λοιπὸν δυνατό;

— Γιατὶ ὅχι, μεγαλειότατη; Ἡ Άμαλία σπρόκθηκε ἀπέτομα.

— Τὸ ταξίδι ἀποφασίστηκε ἤδη, κύριε πρωθυπουργέ! εἶπε. Καὶ θὰ γίνῃ ὁποῦδήποτε. Μπορεῖτε, χωρὶς καμμιὰ τύψη, νὰ δώσετε τὶς διαταγὲς νὰ ἐτοιμαστῇ ἡ θαλαμηγὸς μας.

Ὁ Κριεζῆς ὑποκλίθηκε. — Γιὰ ποῖαν ἡμέρα, μεγαλειότατη; — Γιὰ τὴν Πέμπτῃ τὸ ἀπόγευμα...

Ἄλλὰ, προτοῦ ἡ βασίλισσὴ θαλαμηγὸς φέρῃ στοὺς Δελφούς τοὺς ὑψηλοὺς ἐπίδοτες τῆς, ἡ γοργότερη φήμῃ ἔφερε τὴν εἰδησιὴ τῆς ἐπικειμένης ἐπισκέψεώς τους. Καὶ τὰ ὀρεῖνα ἐκείνα μέρη ἀναταράχθηκαν. Ἡ ἀντιπολίτευσι εἶχε ἐπεκταθῇ καὶ στὶς ἐπαρχίες. Στὰ μέρη ἐκείνα, μάλιστα, πὺν ἀρχηγὸς ἦταν ὁ Θεοδοῦκης Γρίδας, ἐχθροὶ τῶν βασιλέων ὑπῆρχαν πολλοί. Ὡστόσο, ἐνῶ ἡ εἰδησιὴ κουβεντιάζαταν καὶ λασιθάνονταν ἀποφάσεις γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Ὁθωνα καὶ τῆς Άμαλίας πὺν εἶχαν φτάσει κιάλας στοὺς Δελφούς καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ εἰσχωρήσουν στὰ ἐνδότερα — σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κορφὲς τοῦ Παρνασοῦ, μιὰ συμμορία κακοποιῶν, μετὰ καπετάντῃ τὸν ἀρχιληστὴ Θανάση Λουκά, ἐτοιμάζε τὰ σκοτεινὰ τῆς σχέδια.

Τὰ μαντάτα εἶναι εὐχάριστα, ἔλεγε στοὺς συντρόφους του ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος. Ὡρα τὴν ὥρα, οἱ βασιλιάδες θάρθουν κατὰ δόδε. Δὲν πρέπει, λοιπὸν, νὰ δισταζόμε περισσότερο. Ἄν τοὺς βάλουμε στὸ χέρι, σωθῆκαμε. Θὰ μᾶς παρακαλᾶνε γονατιστοὶ γιὰ νὰ μᾶς δώσουν ἀμνηστία...

— Ναί, ἀλλὰ ἂν δὲν τὰ καταφέρουμε, τότε θὰ πᾶμε χαμένοι, εἶπε τὸ πρωτοπαλληκάρὸ του, ὁ Θύμιος Καρατάσος. Ὅλος ὁ στρατὸς πὺν ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα, θὰ βῇ νὰ μᾶς κυνηγήσῃ...

Ὁ ἀρχιληστὴς χαμογέλασε. — Μὴ φοβάσαι, μωρὲ Θύμιε! ἀποκρίθηκε. Ἄν θέλουμε νὰ πετύχουμε, θὰ πετύχουμε! Δὲν εἶμαστε μόνοι. Ὁ «κουμπάρος» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μᾶς γράφει, πὺς θὰ μᾶς βοηθήσῃ πολὺ. Φτάνει νὰ μὴν κινεῖται τὴν τελευταία ὥρα...

Ὁ «κουμπάρος» ἦταν κάποιο πολιτικὸ πρόσωπο τῆς ἐποχῆς, πὺν συνεργαζόταν ἀνοιχτὰ σχεδὸν μετὰ τοὺς ληστές. Αὐτοὶ τρομοκρατοῦσαν τοὺς πληθυσμοὺς κι' αὐτὸς μάζεψε ψήφους. Ἡ ὑπόθεσι ἔφτασε ὡς τὴν κυβέρνησι, βγήκαν ἕνα σωρὸ ἀπλῆτα στὴ μέση, μὰ δὲν ἔλλαξε τίποτα. Ὁ λήσταρχος Λουκάς, βασιζόμενος στὴ φιλία τοῦ κακοῦ αὐτοῦ πολιτικοῦ κι' ἴσως ἀκόμη μετὰ τὴ δική του ὑπόδειξι, ἀποφάσισε νὰ αἰχμαλωτίσῃ τοὺς βασιλεῖς. Τὸ πρᾶγμα βέβαια δὲν ἦταν διόλου ἔκολο, μὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνῃ. Ἀμνηστία δὲ δινόταν πιά σὲ κανένα. Ἐπομένως, μονάχα μετὰ μιὰ τέτοια πράξι, θὰ μπορούσαν νὰ σώσουν τὰ κεφάλι τους. Ἐταὶ νόμιζαν τούλαχιστο.

Ὁ ἀρχιληστὴς Λουκάς ἀποφάσισε νὰ κατεβῇ ὁ ἴδιος στοὺς Δελφούς καὶ νὰ κατασκοπεύσῃ ἀπὸ κοντὰ τὶς κινήσεις τοῦ βασιλικῆ ζεύγους.

Δὲ θάρρῃ κανεὶς ἄλλος μαζί μου, εἶπε στοὺς συντρόφους του. Νύχτα θὰ πᾶω ἐκεῖ, νύχτα θὰ γυρίσω. Νὰ με περιμένετε ἥσυχά καὶ νὰ μὴν τὸ κουνήσῃ κανεὶς ἀπὸ δῶ, ὥσπου νὰ ξανάρθω πίσω. Ἐσὺ, Θύμιε, θὰ μείνῃς στὸ πόδι μου δορ θὰ λείπω...

Ὁ Καρατάσος δὲν ἀποκρίθηκε. Μέσα του ὅμως φούντωνε ξαφνικά ὁ θυμὸς, γιὰτὶ ἤξερε πὺς ὁ καπετάνιος του κατέβαινε στοὺς Δελφούς ὅχι τόσο γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τοὺς βασιλεῖς — ἀφοῦ γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶχαν εἰδικoὺς ἀνθρώπους — μὰ γιὰ ν' ἀνταμώσῃ τὴν πεντάμορφῃ Δέσπω. Τὴ Δέσπω Σουλιώτῃ, δασκάλᾳ στὸ μοναδικὸ σχολεῖο τῆς Αράχωβας. Ἡ κοπέλλα αὐτῇ, πὺν εἶχε ζήσει πέντε ὀλόκληρα χρόνια στὴν Ἀθήνα καὶ σπουδάζε «γράμματα» στὸ πρῶτο ἐλληνικὸ παρθεναγωγεῖο τῆς Χίλλ — στὴν ὁδὸ Ἀδριανοῦ — εἶχε ἀγαπήσῃ τὸ Λουκά, χωρὶς νὰ δορῇ πὺς αὐτὸς ἦταν ὁ τρομερὸς ἀρχιληστὴς πὺν τρομοκρατοῦσε τὴ Ρούμελη. Τὸ πληροφορήθηκε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ Θύμιε

Καρατάσος

Καρατάσος, πὺν ἦταν ἕνα τίμιο καὶ καλὸ παλληκάρι τοῦ χωριοῦ τῆς. Αὐτὸν πὺν ἀγαπᾶς, Δέσπω, εἶναι ἕνας ληστὴς! τῆς εἶπε. Ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ πὺν μ' ἀκούει, πὺς δὲ σοὺ λέω ψέμματα. Παράτησέ τον κι' ἔλα νὰ παντρευτοῦμε οἱ δυὸ μας. Θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι...

Μὲ τὴν ἀποκάλυψι ἐκείνη τοῦ Καρατάσου, ἡ πεντάμορφῃ δασκάλᾳ ἔπεσε ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ἦταν ποτὲ δυνατὸν ὁ Θανάσης, ὁ ἀγαπημένος τῆς Θανάσης, νὰ εἶναι ληστὴς; Κι' ὅμως ἦταν. Ὁ Θύμιος δὲ μπορούσε νὰ τῆς πῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ἂν δὲν ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος. Ἡ Δέσπω ἔκλαψε καὶ ὠρκίστηκε νὰ τὸν ξεχάσῃ. Ὅμως τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὅταν ὁ Λουκάς παρουσιάστηκε μπροστὰ τῆς, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν μάλωσε πὺν δὲν τῆς εἶχε πῇ ὡς τότε τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἀρχιληστὴς τὴ φίλησε μετὰ πάθος.

— Νόμιζα πὺς, ἂν σοὺ ἔλεγα ποῖος εἰμαι, θὰ σ' ἔχανα, τῆς εἶπε. Ἀφοῦ ὅμως δὲ σὲ πείραξε αὐτὸ, δὲ με νοιάζει πὺν τόμαθες. Μιὰ μαῦρη μοῖρα μ' ἔστειλε στὸ θάνατο. Σκότασα, ἔκλεψα, κατὰστρεψα. Ἀπὸ φᾶλι ἀνθρώπου...

Ἐταὶ συνεχίστηκε ὁ ῥωτᾶς τους. Ὁ Θύμιος Καρατάσος, σκέφτηκε τότε νὰ προδώσῃ τὸν ἀρχιληστῃ, νὰ τὸν παραδώσῃ ἐκεῖ πὺν ἔπρεπε. Μὰ δὲν ἦταν πλᾶσιμένος γιὰ προδότῃς. Ὡστόσο, κάποιο βράδυ, ἔπρεπε νὰ πῇ τὸν ἀρχιληστῃ, κατὶ εἶπε γιὰ τὴ Δέσπω Σουλιώτῃ. Κάτι, λογιζόταν. Ὁ Θύμιος στάθηκε ἄτυχος. Γιατὶ, πᾶν στὸ θυμὸ του, τράβηξε τὴν πιστολιά του καὶ τὴν ἀδίασε στὸ στήθος τοῦ αἰχμάλωτου. Κι' ὁ ἄλλος αὐτὸς ἔφυγε νὰ εἶναι ὁ γιοῦς τοῦ δημάρχου. Κι' ὁ δημάρχος, μ' ὄλο πὺν τὸ παιδί του δὲν πέθανε ἀπὸ τὸν τραυματισμὸ, βλόηκε νὰ ἐξοντώσῃ ὅχι μόνο αὐτὸν, ἀλλὰ κι' ὅλην τὴν φαμίλια. Πλήρωσε, λοιπὸν, μερικὸν κακοποιὸς κι' ἔβαλαν φωτιά στὸ ὑποστατικό τῶν Καρατασάων. Στὴν ἀναμνηστοπούλα πὺν ἀκολουθούσε, πληγώθηκε ἡ μᾶνα τοῦ Θύμιου καὶ πέθανε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ὅταν τόμασε αὐτὸ τὸ παλληκάρι — πὺν κρυβόταν ὡς τότε — ἔλεγε ἄλλος ἄνθρωπος. Καί, μιὰ νύχτα, κατέθηκε στὴν Αράχωβα, ἔφυγε κρυφὰ στὸ σπῆτι τοῦ δημάρχου καὶ τὸν σκότωσε.

Ὁ Θύμιος Καρατάσος ἐκδόκηθηκε τὸ χαμὸ τῆς μᾶνας του. Ἐπειτα ὅμως ἀπ' αὐτὸ, ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ τὰ βουνά. Ἐσμιζε μετὰ τὴν συμμορία τοῦ Λουκά κι' ἔμεινε κοντὰ του.

— Ἐλῶ νὰ εἰμαι τίμιος μαζί σου, καπετάν Θανάση, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Ἐγὼ σὲ πρόδωκα στὴ Δέσπω πὺς εἶσαι λήσταρχος...

Ὁ Λουκάς τὸν κύτταξε ἐκπληκτος. — Ναί, συνέχισε ἐκεῖνος. Ἐγὼ σὲ πρόδωκα, γιὰτὶ ἔλπιζα ἔτσι νὰ σὲ παρατήρῃ καὶ νὰ παντρευτῇ ἔμεινα. Ἀπὸ μικρὸ παιδί τὴν ἀγαποῦσα κι' ὄνειρεύομουν νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου. Καταλαβαίνεις;

— Ἐλῶ νὰ εἰμαι τίμιος μαζί σου, καπετάν Θανάση, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Ἐγὼ σὲ πρόδωκα στὴ Δέσπω πὺς εἶσαι λήσταρχος...

Ὁ Λουκάς τὸν κύτταξε ἐκπληκτος. — Ναί, συνέχισε ἐκεῖνος. Ἐγὼ σὲ πρόδωκα, γιὰτὶ ἔλπιζα ἔτσι νὰ σὲ παρατήρῃ καὶ νὰ παντρευτῇ ἔμεινα. Ἀπὸ μικρὸ παιδί τὴν ἀγαποῦσα κι' ὄνειρεύομουν νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου. Καταλαβαίνεις;

Καρατάσος

Καρατάσος, πὺν ἦταν ἕνα τίμιο καὶ καλὸ παλληκάρι τοῦ χωριοῦ τῆς. Αὐτὸν πὺν ἀγαπᾶς, Δέσπω, εἶναι ἕνας ληστὴς! τῆς εἶπε. Ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ πὺν μ' ἀκούει, πὺς δὲ σοὺ λέω ψέμματα. Παράτησέ τον κι' ἔλα νὰ παντρευτοῦμε οἱ δυὸ μας. Θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι...

Μὲ τὴν ἀποκάλυψι ἐκείνη τοῦ Καρατάσου, ἡ πεντάμορφῃ δασκάλᾳ ἔπεσε ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ἦταν ποτὲ δυνατὸν ὁ Θανάσης, ὁ ἀγαπημένος τῆς Θανάσης, νὰ εἶναι ληστὴς; Κι' ὅμως ἦταν. Ὁ Θύμιος δὲ μπορούσε νὰ τῆς πῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ἂν δὲν ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος. Ἡ Δέσπω ἔκλαψε καὶ ὠρκίστηκε νὰ τὸν ξεχάσῃ. Ὅμως τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὅταν ὁ Λουκάς παρουσιάστηκε μπροστὰ τῆς, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν μάλωσε πὺν δὲν τῆς εἶχε πῇ ὡς τότε τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἀρχιληστὴς τὴ φίλησε μετὰ πάθος.

— Νόμιζα πὺς, ἂν σοὺ ἔλεγα ποῖος εἰμαι, θὰ σ' ἔχανα, τῆς εἶπε. Ἀφοῦ ὅμως δὲ σὲ πείραξε αὐτὸ, δὲ με νοιάζει πὺν τόμαθες. Μιὰ μαῦρη μοῖρα μ' ἔστειλε στὸ θάνατο. Σκότασα, ἔκλεψα, κατὰστρεψα. Ἀπὸ φᾶλι ἀνθρώπου...

Ἐταὶ συνεχίστηκε ὁ ῥωτᾶς τους. Ὁ Θύμιος Καρατάσος, σκέφτηκε τότε νὰ προδώσῃ τὸν ἀρχιληστῃ, νὰ τὸν παραδώσῃ ἐκεῖ πὺν ἔπρεπε. Μὰ δὲν ἦταν πλᾶσιμένος γιὰ προδότῃς. Ὡστόσο, κάποιο βράδυ, ἔπρεπε νὰ πῇ τὸν ἀρχιληστῃ, κατὶ εἶπε γιὰ τὴ Δέσπω Σουλιώτῃ. Κάτι, λογιζόταν. Ὁ Θύμιος στάθηκε ἄτυχος. Γιατὶ, πᾶν στὸ θυμὸ του, τράβηξε τὴν πιστολιά του καὶ τὴν ἀδίασε στὸ στήθος τοῦ αἰχμάλωτου. Κι' ὁ ἄλλος αὐτὸς ἔφυγε νὰ εἶναι ὁ γιοῦς τοῦ δημάρχου. Κι' ὁ δημάρχος, μ' ὄλο πὺν τὸ παιδί του δὲν πέθανε ἀπὸ τὸν τραυματισμὸ, βλόηκε νὰ ἐξοντώσῃ ὅχι μόνο αὐτὸν, ἀλλὰ κι' ὅλην τὴν φαμίλια. Πλήρωσε, λοιπὸν, μερικὸν κακοποιὸς κι' ἔβαλαν φωτιά στὸ ὑποστατικό τῶν Καρατασάων. Στὴν ἀναμνηστοπούλα πὺν ἀκολουθούσε, πληγώθηκε ἡ μᾶνα τοῦ Θύμιου καὶ πέθανε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ὅταν τόμασε αὐτὸ τὸ παλληκάρι — πὺν κρυβόταν ὡς τότε — ἔλεγε ἄλλος ἄνθρωπος. Καί, μιὰ νύχτα, κατέθηκε στὴν Αράχωβα, ἔφυγε κρυφὰ στὸ σπῆτι τοῦ δημάρχου καὶ τὸν σκότωσε.

Ὁ Θύμιος Καρατάσος ἐκδόκηθηκε τὸ χαμὸ τῆς μᾶνας του. Ἐπειτα ὅμως ἀπ' αὐτὸ, ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ τὰ βουνά. Ἐσμιζε μετὰ τὴν συμμορία τοῦ Λουκά κι' ἔμεινε κοντὰ του.

— Ἐλῶ νὰ εἰμαι τίμιος μαζί σου, καπετάν Θανάση, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Ἐγὼ σὲ πρόδωκα στὴ Δέσπω πὺς εἶσαι λήσταρχος...

Ὁ Λουκάς τὸν κύτταξε ἐκπληκτος. — Ναί, συνέχισε ἐκεῖνος. Ἐγὼ σὲ πρόδωκα, γιὰτὶ ἔλπιζα ἔτσι νὰ σὲ παρατήρῃ καὶ νὰ παντρευτῇ ἔμεινα. Ἀπὸ μικρὸ παιδί τὴν ἀγαποῦσα κι' ὄνειρεύομουν νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου. Καταλαβαίνεις;

— Ἐλῶ νὰ εἰμαι τίμιος μαζί σου, καπετάν Θανάση, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Ἐγὼ σὲ πρόδωκα στὴ Δέσπω πὺς εἶσαι λήσταρχος...

Ὁ Λουκάς τὸν κύτταξε ἐκπληκτος. — Ναί, συνέχισε ἐκεῖνος. Ἐγὼ σὲ πρόδωκα, γιὰτὶ ἔλπιζα ἔτσι νὰ σὲ παρατήρῃ καὶ νὰ παντρευτῇ ἔμεινα. Ἀπὸ μικρὸ παιδί τὴν ἀγαποῦσα κι' ὄνειρεύομουν νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου. Καταλαβαίνεις;

— Πὺς τόμαθες ὅλα αὐτὰ κοπέλλα μου; ρώτησε τὴ Δέσπω ὁ Ἰωάννης Δράκος.

— Τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε. Καὶ γι' αὐτὸ πηγαῖν ἐκεῖ. Ἐχω τὰ σχέδια μου, Δέσπω. Σχέδια, πὺν ἂν πετύχουν, θὰ σὲ κάνω γρήγορα γυναῖκα μου καὶ θὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε στὴν Ἀθήνα. Ἀποφάσισα νὰ αἰχμαλωτίσω τὸ βασιλεῖ καὶ τὴ βασίλισσα...

Ἡ δασκάλᾳ τινάχτηκε ὀλόκληρη πάνω. Τὸ πρόσωπό τῆς ἔγινε ὠχρὸ. Τὰ χεῖλῃ τῆς ἀρχισαν νὰ τρέμουν. — Λὲς ἀλήθεια; τὸν ρώτησε. Τ' ἀποφάσισες;

— Γιατὶ ὅχι; ἀπάντησε ὁ Λουκάς. Μονάχα ἔτσι θὰ καταφέρω νὰ πάρω ἀμνηστία ἐγὼ κι' οἱ ἀντ'ωποῖ μου. Εἶναι μιὰ εὐκαιρία πὺν τὴν περιμένα χρόνια. Κι' ὕστερα θὰ κάνω καὶ τὴν καρδιά τοῦ «κουμπάρου» μου στὴν Ἀθήνα. Βλέπεις τίποτα κακὸ, ἀγαπημένη μου;

Ἡ Δέσπω τύλιξε τὰ χεῖρά τῆς γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ ἀρχιληστῃ. — Κι' ἂν σὲ παρακαλοῦσα νὰ μὴν τὸ κάνῃς αὐτὸ, τοῦ εἶπε. Ἄν σοὺ ἔλεγα, ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι ὁ πατέρας τοῦ ἔθνους; Σκέψου, ὅταν, τὸ κακὸ πὺν θὰ κάνῃς!

Ὁ ἀρχιληστὴς τὴν ἔσπρωξε σχεδὸν βάνουσα. — Δὲν καταλαβαίνω τί θες νὰ πῇς, ἀποκρίθηκε. Ἐκεῖνο πὺν ξέρω εἶναι, πὺς θὰ γλυτώσω τὸ κεφάλι μου. Βαρέθηκα πιά τὰ βουνά. Θέλω νὰ ξαναγίνω ἄνθρωπος καὶ θὰ γίνω, ἀδιαφορώντας μετὰ τὸν τρόπο θὰ τὸ πετύχω. Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ μὲ ἀλλάξῃ γνώμη...

Ἡ Δέσπω δὲ μίλησε. Γιατὶ, μονομιάς, κατάλαβε πὺς ὁ ἀρχιληστὴς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὺν τὸν ἔβλεπε με διαφορετικὴ μᾶτια. Κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ, πὺν δὲν ἐνοιάζε τίποτα γι' αὐτὸν στὴν ψυχὴ τῆς. Νόμιζε πὺς ἡ ἀγάπη τῆς τὸν εἶχε μεταμορφώσει. Κι' ἀντὶ αὐτοῦ, ἔβλεπε τώρα μπροστὰ τῆς ἕνα κοινὸ ἐγκληματία, πὺν ἄλλο τίποτα δὲ λογαριζόταν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ βασιλεῖ καὶ τὴ βασίλισσα! Ὅχι, αὐτὸ δὲ θὰ τὸ συγχωροῦσε οὔτε ὁ Θεός!

— Φεύγω, Δέσπω, τῆς εἶπε ὁ ἀρχιληστὴς. Καὶ μὴ στενοχωριέσαι. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ κρατῶ στὸ χέρι μου τὴ λευτεριά μου...

— Σὲ τρεῖς μέρες λογαριάζεις νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσεις; — Ναί. Θὰ κατεβῶ μ' ὅλο μου τὰ παλληκάρια στὸ χάνι τοῦ Γκάτσου καὶ θὰ στήσω κατῆρι. Καὶ τὴν ὥρα πὺν οἱ βασιλιάδες θὰ γυρίζουν στὸ καράβι τους γιὰ νὰ κοιμηθῶν, θὰ πᾶω πάνω τους καὶ θὰ τοὺς βουτήξω. Μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ τοὺς χωροφύλακες! Αὐτοὺς θὰ τοὺς τραβήξουμε μακριὰ ἀπὸ κεῖ με καμμιὰ ψευτοφασαρία.

Ὅταν ἔφυγε ὁ ἀρχιληστὴς, ἡ Δέσπω ἔμεινε σὰν παγωμένη στὴ θέσι τῆς. Κι' ἀέφανα, πέφτοντας γονατιστὴ μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, πὺν τὴ φώτιζε ἕνα ἀσπρμένο καντήλι, ἔνωσε τὰ χεῖρά τῆς καὶ ἔσπασε σ' ἕνα μικρὸ βουδὸ κλάμα.

— Συγχώρεσέ με γι' αὐτὸ πὺν θὰ κάνω, ψύθρισε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά τῆς. Ἐσὺ ὅμως ξέρεις τὴν ψυχὴ μου. Δὲ μπορῶ ν' ἀφίσω νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο ἐγκλημα...

Ἡ Δέσπω ἔμεινε ἀγρυπνὴ ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα. Καί, προτοῦ ἀκόμη καλοφῆξῃ, βγήκε ἀπὸ τὸ σπῆτι, τρέχοντας σὰν τρελλή. Τὴν ἴδια στιγμῇ, ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἔφραξε τὸ δρόμο.

— Δέσπω...

Ἄναγνώρισε τὴ φωνὴ ἐκείνη κι' ἀνατρίχιασε. Ἦταν τοῦ Θύμιου Καρατάσου, τοῦ ὀραίου καὶ τίμιου παλληκαριοῦ, πὺν κάποτε τὴν εἶχε ἀγαπήσει με ἀληθινὴ λατρεία. Τὶ ζήτοσε ὅμως τώρα ἐδῶ πέρα; Ἐρῶ πὺν πᾶς, Δέσπω, τῆς εἶπε ἐκεῖνος χαμηλόφωνα, σὰ νὰ ἦταν ὁ ἀντίλαλος τῶν σκευῶν τῆς. Κι' ἐγὼ ἤρθα ἐδῶ γιὰ τὴν ἴδια αἰτία. Δὲν ἔχω σκοπὸ ν' ἀφίσω τὸν καπετάν Λουκά νὰ αἰχμαλωτίσῃ τοὺς βασιλεῖς! Καλύτερα νὰ μὲ κόψουν τὸ κεφάλι, παρὰ νὰ εἰμαι κι' ἐγὼ ἀνακαταμένος σ' ἕνα τέτοιο κακούργημα...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Θύμιου, ἀντήχησαν ὡσεὶ στὴν ψυχὴ τῆς Δέσπης. Νά, λοιπὸν ποῖον ἔπρεπε ν' ἀγαπήσῃ πραγματικά...

— Ἦμουν κακὴ μαζί σου, Θύμιε, τοῦ ψιθύρισε με φωνὴ πὺν ἔτρεψε βαθεῖα. Ἦμουν σκληρὴ γιὰτὶ εἶχα τυφλωθῇ καὶ δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Μὰ τώρα πιά εἰμαι δική σου, Δική σου γιὰ πάντα. Ἦλ' ἔτι τίποτα κι' ἔλα μαζί μου. Ὅταν ἤμουν στὴν Ἀθήνα καὶ πηγαῖνα σχολεῖ, εἶχα συμπαθήτρια τὴν Ἑλένη Δράκου. Ὁ ἀδελφὸς τῆς εἶναι σήμερα ὑπασιπστὴς τῆς βασίλισσας. Ἐμὰθα πὺν βρισκεται κι' αὐτὸς στοὺς Δελφούς. Θὰ πᾶμε, λοιπὸν, νὰ τὸν βροῦμε καὶ νὰ τοῦ ποῦμε τὴν ἀλήθεια. Δέχεσαι ἢ ὅχι;

Ὁ Θύμιος Καρατάσος μόνο πὺν δὲ γονάτισε στὰ πόδια τῆς. — Καὶ στὴν κόλασι ἂν μ' ἐστῆνες, θὰ δοχόμουν! ρώτασε. Πᾶμε, Δέσπω! Αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ...

Ὅλη τὴ μέρα περπατοῦσαν ἀδιάκοπα οἱ δυὸ τους. Ἀργὰ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

και

τὸ κεφάλι του
μονάχα και τὸ

— Όταν τὴν εἶ
— Σὲ ζαναὰ
νηκες δυὸ φορ

— Ναί, ψθυρί
τὶ τρέλλα ἦτα

— Φαντάσσα
ρα τὸ περιστρ
ταόμουν στὸν
γιά νὰ ἐμπνευ
τὸ περιστροφο

ἔ
π

οἱσι νὰ τὴ
ἐκείνη δὲν
τ.
ρατῆσω πε
ἴτε ἀναστε
σι, ἀφοῦ κα
μένει ἡ δό
μόνο ὅ,τι σοῦ

Ἡ φωνή
ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

γ
τ

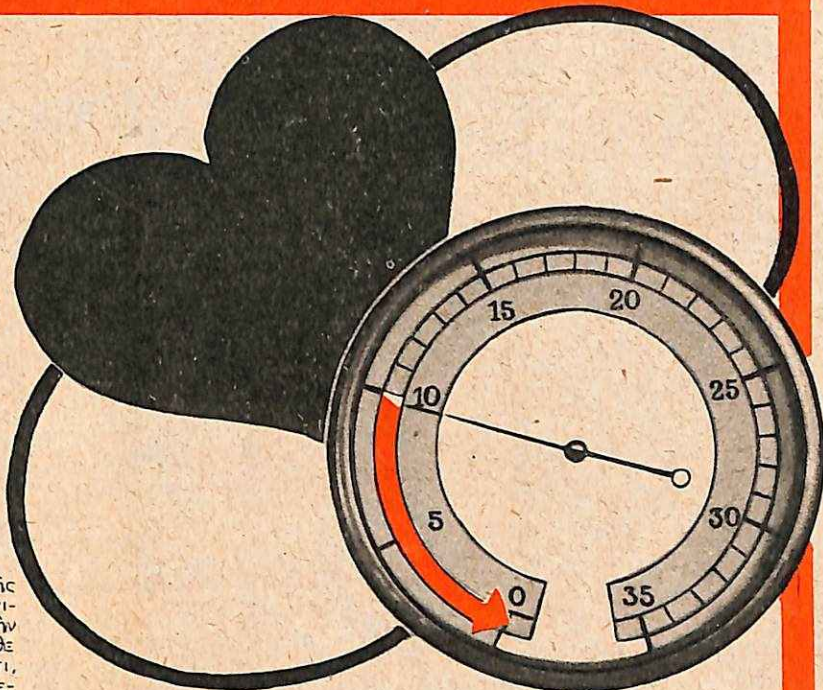
Παράλυστος! Ήταν λοιπόν, παράλυστος ο άνθρωπος που του είχε χάρισει την καρδιά της! Για πρώτη φορά, εκείνο το βράδυ, η Αίμι δεν είχε τη δύναμη να πάει στο παράθυρό και να χαμογελάσει από μακριά στον ανάπνρο ζωγράφο. "Εννοεία γι' αυτόν ελκρινή συμπνκία. Μά δεν ήξερε αν εξακολουθούσε ακόμα να τον αγαπά όπως πρώτα. Την άλλη μέρα το πρωί έσηπνε κακόκεψη, με δυνατό πονοκέφαλο, ύστερ από έναν άνησχο ύπνο. Είθε ένα γραμμάτι πεταμένο κάτω από την πόρτα της. "Εοκνυα και το πήρε. Ήταν από τον Πιέρ. "Γιατί δεν σάς είδα χθές το βράδυ; της έγραφε. "Αδελφάττε μήπως; Μά το χαμόγελο και το βλέμμα σας έγιναν για μένα γλυκεία παρηγορία. Είμαι παράλυστος κι' από τα δύο πόδια. Οι γονάτες είχαν

— Πολύ καλύτερα. Τὸν πήγανε ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο καὶ πρόλαβαν νὰ τοῦ βγάλουν τὴ σφαῖρα. Τὸ πιὸ μεγάλο, ὅμως, θαῦμα εἶναι ὅτι ὁ κύριος Πιέρ, μὲ τὴν ἐγχείρησι αὐτὴν, ἔγινε καλὰ καὶ ἀπὸ τὴν παράλυσι. Οἱ γιατροὶ λένε πῶς ὅταν σηκωθῇ σὲ κανένα μῆνα, θὰ μπορῇ πιά νὰ περπατᾷ σιγά-σιγά...

κλέφτης του πήρε σπουδαία έγγραφα μέσα απ' τ' αυτοκίνητό του...
Βοσκήει κανένα Ικανό να τον «έξοικισ»

ΥΠΟΤΑΣΕΩΣ

7) Όλιγουρία, λευκωματουρία. 8) Κεφαλαλγίες, ίλιγγοι, βόμβοι στα αυτιά, όπτικές δια-

λο μέρος, πρέπει να ενισχυθεί ή ελαστικότητα των τοιχωμάτων των τριχοειδών αγγείων με

Τό τζαμί τῆς Δαμασκού

ΟΤΑΝ ὁ Χαλίφης τῆς Δαμασκού Ἀμπτούλ Ἀμπά Ἐλ Ρασίντ, ἔπειτα ἀπὸ νικηφόρους πολέμους ἐξέτεινε τὸ κράτος του ὡς τὰ σύνορα τῆς χώρας τῶν Τατάρων, τοῦ ἤρξε ἡ ἰδέα νὰ στολίσῃ τὴν πρωτεύουσά του μ' ἕνα τζαμί τόσο ὠραίο καὶ μεγαλοπρεπές, πὺ νὰ εἶναι τὸ μοναδικὸ στὸν κόσμο. Φώναξε λοιπὸν τὸν ἀρχιτέκτονα τοῦ Ἀλῆ Χασάν καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ μοῦ κάνῃς τὸ σχέδιο ἑνὸς τζαμιοῦ, πὺ ὄχι μόνο νὰ εἶναι τ' ὠραιότερο στὸν κόσμο, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι ἐντελὲς διαφορετικὸ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, πὺ ἔχουν γίνῃ μέχρι σήμερα. Σοῦ δίνω τρεῖς μέρες καιρὸ γιὰ νὰ μοῦ ὑποβάλῃς τὰ σχέδιά σου. Ἄν τὴν ἔργο σου μ' ἀρέσῃ, θὰ σὲ γεμίσω μὲ πλοῦτη καὶ τιμές. Ἄν ὄχι, θὰ χάσῃς τὸ κεφάλι σου...

Ὁ δυστυχισμένος ἀρχιτέκτονας προσκύνῃς βαθεῖα τὸν κύριό του, μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ ταραχὴ καὶ φόβο. Πῶς ἦταν δυνατό σ' ἕνα τόσο μικρὸ διάστημα νὰ φέρῃ σὲ πέρας ἕνα τόσο σπουδαῖο ἔργο; Καταταραγμένος τράβηξε γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ, ὅπου τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Ἀβδουλὰχ καὶ ἡ Ρατμί, τὸν περιμέναν χαρούμενα στὴν πόρτα. Ἐκεῖ προσπάθησε νὰ κρούσῃ τὴν στενοχώρια του, μὰ ἡ γυναῖκα του δὲ γελᾶσθε.

— Τί ἐπάθες, ἀγαπημένε μου; τὸν ρώτησε. Τί ἔχεις; Μοῦ φαίνεται στενοχωρημένος...

— Δὲν ἔχω τίποτα, τῆς ἀπάντησε ἐκείνος. Ἀπλῶς εἶμαι συλλογισμένος, γιὰτὶ ἔχω νὰ τελειώσω μιὰ πολὺ βασιλικὴ δουλειὰ καὶ δὲ μοῦ μένει καιρὸς. Πηγαίνω λοιπὸν νὰ κλειστῶ στὴν κάμαρά μου καὶ πρόσεξέ νὰ μὴ μ' ἀνιχνύσῃ κανεὶς, ὅσο θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ μέσα...

Πίσω ἀπὸ τὴν μανταλωμένη καὶ σκεπασμένη μ' ἕνα παχὺ χαλί πόρτα του, γιὰ νὰ μὴ φάνουν ὡς αὐτὸν οἱ ἐξωτερικὲς φωνές καὶ οἱ θόρυβοι, ὁ Ἀλῆ Χασάν ἀγωνίζεταν δυὸ δόκιμα μερόνυχτα, νὰ χαράξῃ τὸ σχέδιο τοῦ τζαμιοῦ, πὺ ἀπ' αὐτὸ κρεμόταν ἡ τύχη του. Ἄν θὰ ζοῦσε πλούσιος καὶ δοξασμένος ἢ ἂν θὰ θανατωνόταν σκληρὰ. Μάταιος κόπος! Τὸ μολύβι τοῦ ἔπρεξε μὲ πυρετώδη κίνησι πάνω στὸ χαρτί, ἀλλὰ δὲ χάραζε παρά σχέδια ὅμοια μὲ τ' ἄλλα, τὰ γνωστά.

Ἀπελπισμένος στὸ τέλος ὅτι θὰ κατάρθωνε νὰ εὐχασ-

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἀλῆ Χασάν παρουσίασε στὸ Χαλίφη τὴν πιστὴ ἀντιγραφὴ τοῦ τζαμιοῦ...

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ριστήρη τὸ. Χαλίφη, ἀφῆκε στὴν τύχη του καὶ ἀποφάσισε νὰ περάσῃ μὲ τὴν οἰκογένειά του τίς λίγες ὥρες πὺ τοῦ ἔμεναν ἀκόμη νὰ ζήσῃ. Βγήκε λοιπὸν ἀπὸ τὴν κάμαρά του προσπαθώντας νὰ φαίνεται ἡρεμος. Ἐμφανίστηκε ὁμοῦ πὺ δὲν ἀκούσε πάντα τίς χαρούμενες φωνές τῶν παιδιῶν του.

— Πὺ εἶναι τὰ παιδιὰ; ρώτησε τὴ γυναῖκα του.

— Εἶναι στὸ κιόσκι. Ἀπὸ χτες ὁ γυιὸς σου, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀδελφῆς του, καταγίνεται δὲν ξέρω σὲ ποῖο μυστηριώδες ἔργο. Ὅλο ἔρχονται καὶ μοῦ ζητᾶνε διάφορα πράγματα. Ἀ, νὰ ἡ Ρατμί! Ποῖος ἔχει τί θὰ μοῦ γυρεύῃ πάλι...

— Μανούλα, εἶπε τὸ κοριτσάκι πὺ ἔφασε πράγματι τρεχάτο, ὁ Ἀβδουλὰχ χρειάζεται μερικὲς χρωματιστὲς χάντρες. Μ' ἀφήνεις νὰ ξεπεράσω τίς δικές μου;

— Ὅα σ' ἀφήσω ἂν μοῦ πῆς τί σκαρώνετε ἐσεῖς οἱ δυὸ στὸ κιόσκι. Ἐχτές πὺ ἦρθα νὰ βῶ, δὲ μ' ἀφήσατε νὰ πλησιάσω...

— Ἰσως ἔμένα νὰ μ' ἀφήσουν, εἶπε ὁ Ἀλῆ Χασάν. Τί λες ἐσύ, Ρατμί;

— Ὅα τὸ δῆτε καὶ οἱ δυὸ, ἀποκρίθηκε τὸ κοριτσάκι. Μὰ ὁ Ἀβδουλὰχ θέλει πρώτα νὰ τὸ τελειώσῃ κι' ἔπειτα. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἔτοιμο. Δὲ λείπουν παρά μονάχα δυὸ χάντρες. Θέλουμε νὰ τίς βάλουμε στὶς τέσσερις μύτες...

— Σὲ ποιὲς μύτες;

— Νά, τίς μύτες ἐκείνων πὺ εἶναι στὶς γωνίες...

Ὁ ἀρχιτέκτονας, μ' ὅλο τὸ σφίξιμο τῆς καρδιάς του, δὲ μπόρεσε νὰ μὴ γελᾶσῃ μὲ τὴν ἀφελὴ αὐτὴ ἐξήγησι.

— Ἐπὶ τέλος, ρώτησε τί εἶδους παιχνίδι εἶναι αὐτὸ πὺ σὰς ἀπασχολεῖ τόσο πολὺ;

— Νά, φτιάχνουμε ἕνα τζαμί...

Ὁ Ἀλῆ Χασάν τινάχτηκε πάνω κυττάζοντας μ' ἀπορία τὴ μικρὴ του κόρη.

— Καὶ πῶς σὰς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα; ρώτησε τὴ Ρατμί. Γιατὶ καταπιεστικῶς νὰ κάνετε τζαμί κι' ὄχι τίποτ' ἄλλο;

Ἡ μικρὴ τοῦ ἐξήγησε τότε πῶς τὴν περασμένη νύχτα, ὁ Ἀβδουλὰχ εἶδε στ' ὄνειρό του πῶς εἶχε γίνῃ ἕνας περίφημος ἀρχιτέκτονας κι' εἶχε χτίσῃ ἕνα ἔξοχο τζαμί. Προσπάθησε λοιπὸν, ὅταν ξύπνησε, νὰ κάνῃ ἕνα ὅμοιο μ' ἐκεῖνο πὺ εἶδε στὸν ὕπνο του.

— Εἵμαι περιέργος νὰ δῶ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου... ἀρχιτέκτονα, εἶπε ὁ Ἀλῆ Χασάν στὴν κόρη του. Ἄς κάνῃ γρήγορα νὰ τὸ τελειώσῃ...

Κι' ὥστόσο κάτι τοῦλεγε μέσα του, πῶς αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπλὴ σύμπτωση. Ἰσως νὰ ἦταν θέλημα τοῦ Ἀλλάχ...

Ἦτο ἀπὸ λίγο, οἱ γονεῖς ἀνέβαιναν στὸ κιόσκι κι' ὁ Ἀλῆ Χασάν κατὰπληκτος, μὲ τὸ στόμα ανοικτὸ. Ἐβλεπε πάνω στὸ μωσαϊκὸ τὸ ἔδαφος ἕνα μικροσκοπικὸ ἀριστοῦργημα ἀρχιτεκτονικῆς. Στὶς τέσσερις γωνίες ἑνὸς τετράγωνου οἰκοδομηματος πὺ ἦταν κατασκευασμένο ἀπὸ θόλους καὶ μεγέθους, μὲ διάφορα χρώματα καὶ σχήματα, ξεπετοῦσαν τέσσερις πυργίσκοι λεπτοί καὶ ὑψηλοί, πὺ ὁλοένα στένευαν πρὸς τὰ πάνω καὶ κατέληγαν σ' ἕνα λαμπρὸ ἀστέρι, πὺ τὸ σχηματίζαν οἱ χάντρες τῆς Ρατμί.

Τὸ κάπως ὀγκώδες σχῆμα τῆς οἰκοδομῆς, εἶχε γίνῃ ἐλαφρὸ χάρις τοῦς ὑψηλοῦς πυργίσκους πὺ ὑψώνονταν πρὸς τὸν οὐρανὸ, σὰν βραχιόνες πὺ ἰκέτευαν. Ὁ νεαρὸς Ἀβδουλὰχ, χωρὶς νὰ ἔχει ἰδέα τοῦ πράγματος, εἶχε φτιάξῃ τὸ νέο τζαμί μὲ τοὺς μιναρέδες. Καὶ ποῖα ἦταν τὰ ὕλικά του; Φλοῦδια ἀπὸ πορτοκάλια, πεπονάκια καὶ ρόδια, πὺ χρησίμεψαν γιὰ νὰ ἀναπαρασταθοῦν οἱ θόλοι.

Κλωστὲς χρυσὲς κι' ἀσημένιες καὶ κομμάτια ἀπὸ γυαλὶ εἶχαν χρησιμοποιοθῇ γιὰ νὰ γίνουν τὰ παράθυρα κι' ὁ διάκοσμος τοῦ μικροῦ ἀριστουργήματος.

— Ἀλλάχ! φώναξε ὁ Ἀλῆ Χασάν κι' ἔπεσε κάτω καὶ προσκύνῃς. Μονάχα ἐσύ ὠδήγησες τὸ χερί τοῦ παιδιοῦ μου, νὰ φτιάξῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀλῆ Χασάν παρουσίασε στὸ Χαλίφη τὴν πιστὴ ἀντιγραφὴ τοῦ τζαμιοῦ, πὺ εἶχε κάνει ὁ γυιὸς του καὶ γι' ἀντάλλαγμα δεχόταν ἀπὸ τὸ Σουλτάνο πλοῦτη καὶ τιμές. Γιατὶ πραγματικὰ τὸν εἶχε θαμπώσει καὶ γοητεύσει μὲ τὸ σχέδιο πὺ τοῦ πῆγε.

Ὁστόσο, ὁ Ἀλῆ Χασάν, πὺ ἤξερε καλὰ τίς ἰδιότητες τοῦ χαρακτήρα τοῦ κυριάρχου του, δὲν τοῦ φανέρωσε τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλλ' ὁ νεαρὸς Ἀβδουλὰχ ἔγινε ἀργότερα μόνος του γνωστὸς. Γιατὶ εἶναι αὐτὸς πὺ ἔδωσε τὸ σχέδιο—ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀβδερὰν τοῦ Α'—γιὰ τὸ ὑπέροχο τζαμί τῆς Κόρδοβας.

ΖΩΡΖ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Συνκινητικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Πιερ Ντεκουρσέλ

ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Κεντὲν δὲν ἔχει πὺ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του, γιὰτὶ εἶναι ἀπένταρος κι' ὁ ταβερνιέρης Λαγκρίφ, πὺ νοικιάει δωμάτια, ἀρνιέται νὰ τοῦ κάνῃ πίστωσι. Τοῦ πληρώνει ὁμοῦ τὴ διανυκτέρευσι ὁ «Καθηνῆς», ἕνας ὑπόπτος τύπος πὺ σὺχνά-ζει στὴν ταβέρνα μαζί μὲ τοὺς συντρόφους του Μεγκὸ καὶ Λουσάν. Ὁ Κεντὲν δὲν εἶναι παρά ὁ Κρουά-Μενίλ. Μετὰ τὴ νύχτα πὺ βοήθησε τὴν Κλωντὲτ δίχως νὰ τὴν ἐξερῇ πῆγε στὸ Παρίσι καὶ ζήτησε τοῦ κάκου νὰ βρῇ δουλειὰ. Πείνασε, ὑπόφερε. Μὰ ὁ σκοπὸς του ἦταν πάντα νὰ ξαναβρῇ τοὺς δικούς του. Ὁ Καθηνῆς τὸν βοήθαε γιὰ νὰ τὸν ἐξερῇ σὺννεχο σὶς κλοπὲς πὺ κάνει μὲ τοὺς συντρόφους του. Καὶ πραγματικὰ, ὁ ἀνυπόπτος Κεντὲν τοὺς προσφέρει τὴ βοήθειαν του στὴν διάρρηξι ἑνὸς κοσμηματοπωλείου, νομιζοντας πῶς πρόκειται νὰ κάποια ἐρωτοδουλειὰ. Ὅταν μαθαίνει ἔπειτα τὴν ἀλήθειαν, ἐξείνεται κι' ὀρκίζεται στὸν ἑαυτὸ του νὰ μὴν πλησιάσῃ ποτὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Στὸ μετὰ, ὁ Μπερνάρ ἐπισκέφτηκε τὴν διδασκάλειαν, ὁ Πουατιέ, καὶ ζήτησε τὴ βοήθειαν τῆς. Τῆς ὑπέδειξε δὲ νὰ δηλώσῃ πῶς δὲ θὰ προέκυψε τὴν Κλωντὲτ μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θ' ἀποσυρῇ τότε τὴν υποχρέωσίν της. Ὁ Κεντὲν δὲν ἔπαιξε τὴν ἐλπίδα τῆς Κλωντὲτ, μὰ ὁ Κρουά-Μενίλ τὴν προκαλεῖ ἐπειγόντως μ' ἕνα τηλεγράφημα στὴ βίλλα τοῦ Ρι. Ὁ Φλεριὸ ἐξακολουθεῖ τὴν πολιορκίαν τῆς Κλωντὲτ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ ἐπιτέλους τὴ σὺμπαθείαν τῆς.

Ὁ Φλεριὸ δείχτηκε διακριτικὸς καὶ πνευματώδης. Εἶπε μερικὲς ἐπιτυχημένες φράσεις στὴν Κλωντὲτ, χωρὶς νὰ παρασυρῇ σὲ κοινὲς αἰσθηματικότητες. Ἡ κοπέλλα τὸν ἀκούγε μὲ προσοχή, πὺ φαίνεταν καλῶς οἰωνὸς στὸν Κρουά-Μενίλ. Μὰ κι' ἡ Πῶλ παρατηροῦσε μὲ κορυφὴν χαρὰ αὐτὴ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς ἀδελφῆς τῆς. Μάλιστα, μετὰ τὸ πρόγευμα, τὰ κατὶνὸν ἐπιτίθει ὥστε νὰ μείνουν μονάχοι οἱ δυὸ νέοι.

Ὁστόσο, ὁ Φλεριὸ ἦταν ἀρκετὰ ἐξυπνος, ὥστε νὰ μὴ ἀφίσῃ νὰ τὸν παρασύρουν τὸς γρήγορα οἱ ἐλπίδες.

Δὲν καταλάβαινε πῶς ἦταν δυνατόν νὰ σημειώσῃ ἔτσι ἀμέσως τόσο μεγάλη πρόοδο μέσα στὴν καρδιά τῆς κοπέλλας. Καὶ δὲν ὑπολόγιζε παρά μονάχα στὴν ὑπακοὴ τῆς σὶς διαταγὲς τοῦ πατέρα τῆς, καθὼς καὶ στὴν προστασίαν τῆς Πῶλ.

Διατήρησε λοιπὸν ὅλη τὴν ψυχραιμίαν του, ὅταν ἡ Κλωντὲτ τοῦ εἶπε μόλις μείνανε μόνοι:

— Ὅταν ὁ πατέρας μου σὰς παρουσιάσῃ σὲ μένα, κύριε, σὰς δῆλωσα καθαρά καὶ ξεκάστα ὅτι δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἀγαπήσω ποτέ, καὶ σὰς ἐξώρκισα νὰ παρατηρήσῃς ἀπ' τὸ σχέδιόν σου νὰ μὴ παντρευτῇτε.

— Πραγματικὰ, δεσποινίς, δὲν ἔξασα τὰ λόγια σας, Ἀλλὰ δὲ θέλησα νὰ τὰ θεωρήσω ὀριστικὰ, ἐλπίζοντας ὅτι ἀργότερα... Δὲν ἄλλαξα γνώμη, κύριε, οὔτε καὶ θ' ἀλλάξω ποτέ, τὸν διέκοψε ἡ Κλωντὲτ. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς ἀγαπήσω...

— Αὐτὸ θὰ πῇ, δεσποινίς, ὅτι δὲ μπόρεσα ἀκόμη νὰ κερδίσω τὴν καρδιά σας. Δὲν τὰ καταφέρνω καθόλου καλά... Μὰ εἵμαι βέβαιος πῶς ἡ ἀγάπη τραβάει τὴν ἄμαρ γάμπη... κι' ἐγὼ σὰς ἀγαπᾶ τόσο πολὺ, σὰς λατρεύω καὶ σὰς σεβόμαι τόσο, ὥστε δὲ μπορεῖ νὰ μὴ μὲ συμπαθεῖτε μιὰ μέρα.

— Ἐκτιμᾶ τὰ ψυχικά καὶ πνευματικὰ χαρίσματά σας. Ὅα σὰς προσφέρω πολὺ εὐχαρίστησι ὅλη τὴ φιλίαν μου, ὅταν γνωριστοῦμε περισσότερο... Μὰ εἰν' ἀδύνατον νὰ γίνω γυναῖκα σας, νὰ σὰς ἀγαπήσω μὲ ἔρωτα!

— Ἀδύνατον... — Ἀκούστε, κύριε. Δὲν πρόκειται νὰ μείνουμε πολλὰ ὥρα μόνοι. Δὲν ἔχω καιρὸ λοιπὸν νὰ σὰς μιλήσω, νὰ σὰς πῶ ὅτι θέλω... Σὰς ἐξώρκισα μονάχα, στὴν ἀγάπην πὺ λέτε πῶς νοιώθετε γιὰ μένα, ν' ἀρκεσθῇτε στὴν ἀδελφικὴ στοργὴ πὺ σὰς ὑ-

πόσχομαι νὰ σὰς χαρίσω! — Μὰ κι' ἔμένα μοῦ εἶναι ἀδύνατον, δεσποινίς, νὰ ξεριζώσω ἀπ' τὴν καρδιά μου τὸν ἔρωτα πὺ σὰς ἐκμυστηρεύθηκα... Σὰς ἀγαπᾶ!

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σὰς τὰ πῶ όλα;.. Μάθετε ὅτι ἀρνιέμαι τὴν πρότασίν σας, ὅτι δὲ μπορῶ νὰ δεχθῶ τὸ χερί σας, γιὰτὶ ἀγαπᾶ ἕναν ἄλλον μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, κι' ὀρκίστηκε νὰ μὴν μονάχα δική του!

Κι' ἡ κοπέλλα, ταραγμένη καὶ κατακόκκινη, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια τῆς.

Γιὰ ἕνα λεπτό, δὲ μίλησε κανεὶς. Ὁ Φλεριὸ σκεπτόταν πῶς ἦταν προτιμώτερο νὰ φανῇ ὅτι ἀγνοοῦσε τὸ δεσμὸ τοῦ Μπερνάρ καὶ τῆς Κλωντὲτ καὶ τὴν ἐξοφικὴ διάταξιν τῶν ἀρραβόνων τους. Εἶχε ἀκουμπήσει τοὺς ἀγκῶνες του στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιῦ κι' εἶχε στριψεῖ τὸ μέτω-

ΦΤΩΧΟΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΦΤΩΧΑΔΑΚΙΑ

Τ' ὄνειρό μου

Ἔνα εἶναι τ' ὄνειρό μου, νάχα μπῆναι μιὰ πορτοφλάκα καὶ νὰ σοῦλεγα: «Μωρό μου, στὴν ὁδὸν Ἐρμού ἀμολά. Κι' ὅπου ὅς βιτρίνα, στάσου πάρε ὅτι βρῇς μπροστὰ σου καὶ διαμάντια καὶ χρυσάφια, καὶ ρενᾶ καὶ μουσελίνας, καὶ κατέδασε τὰ ράφια κι' ὅσε ἀδείες τίς βιτρίνες. Πάρε τούτα, πάρε τ' ἄλλα, πάντα κείνα, πάντα όλα. Σκόρπα, εἴδου, σπατάλα μιὰ κι' ἀντέχ' ἡ πορτοφλάκα».

Χίλια ὄνειρα γιὰ ἕνα ἔχω κάνει μαζεμένα. Νὰ τὰ πᾶσω δὲ (χρῶναι) διαρκῶς, ὅπου καὶ (νῆμαι). Καὶ μὲ ὄνειρα κορ- (ταῖν), καὶ μὲ ὄνειρα κοι- (τάμαι), κι' ὅλο κλειγόμε- (σαν θύμα) στὸ παραπὸν μου (μέσα). — Πούναι τ' ἄτιμο τὸ (χρῶμα) νὰ σὲ κάνω πονη- (πύσσα);..

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

πό του στὰ χέρια του, σὰ βυθισμένος σὲ θλιβερὸ σκέψις.

Ἡ Κλωντὲτ σήκωσε τὰ μάτια τῆς, τὸν εἶδε σ' αὐτὴ τὴ στάσιν καὶ τὴν ἀπέδωσε στὴ συγκίνησιν τοῦ.

— Συχωρεστε μὲ, κύριε, ἂν σὰς ἔκανα νὰ υποφέρετε μ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψιν, τοῦ εἶπε. Μὰ σὰς τὴν χρωστοῦσα...Ναί, τὸ βλέπω, εἴσατε καλὸς, μεγαλόψυχος. Μ' ἀγαπάτε! Προστατέψτε μὲ λοιπὸν, γλυτώστε με ἀπ' τὴν ἀπελπίσιν! Ἀποσύρετε τὴν υποψήφιστά σας καὶ μείνετε κοντὰ μου σὰν φίλος μονάχα!

Ἡ Κλωντὲτ παρεξήγησε, ἕνας λόγος πὺ δὲ μπορῶ νὰ τὸν θεωρήσω σοδάρη. Ἐκανε τὸν πατέρα μου ν' ἀποκλείσῃ ἕνα γάμο πὺ τὸν εἶχαν ἦδη δεχθῇ ἡ θετὴ ἐντέρα μου κι' ἡ ἀδελφή μου... Γίνετε λοιπὸν σὺμμαχος μου, ἀδελφός μου! Βοηθήστε με νὰ πείσω τὸν πατέρα μου πῶς προτιμᾶ νὰ πεθάνω, παρά νὰ παντρευθῶ ἀλλοῦ ἀπὸ κείνον πὺ διόλεξε ἡ καρδιά μου!

Ὁ Φλεριὸ ἔμεινε μερικὰ δευτερόλεπτα ἀμίλητος. Ὑστερα ἀπάντησε, μὲ φωνὴ πὺ ἔστρεψε ἀπὸ συγκρατημένους λυγμούς: — Ἀλλοίμονο! Δὲν ἔχω τὴ δύναμιν, δεσποινίς, νὰ υποβληθῶ σὺ θυσίαν πὺ μοῦ ζητᾶτε!

— Ἐπιμένετε λοιπὸν στὰ σχέδιά σας; — Ὅα μποροῦσα νὰ σὰς πῶ, δεσποινίς, πόσο λίγο σοδάρη εἶναι συχνὰ αὐτοὶ οἱ υποτιθέμενοι ἔρωτες στὰ πρώτα νεανικά χρόνια τῆς χιμαίρας καὶ τῆς αὐταπάτης, ὅταν οἱ καρδιὲς διψᾶνε γιὰ συγκινήσεις καὶ τρυφερότητες!.. Ποῖα κοπέλλα δὲν εἶχε τὸ μικρὸ τῆς ρομάντο, πὺ σταμάτησε σὺν- ἤθως σὶς πρώτες σελίδες... Ἀργότερα, ὅταν γίνῃ πιά γυναῖκα, τὸ σκέπτεται μ' ἕνα χαμόγελο καὶ μουρμουρίζει: «Τὶ παιδιαριάματα!...»

— Δὲ συμβαίνει αὐτὸ μὲ μένα, κύριε, πρόφερε σοδάρη ἡ Κλωντὲτ. Οἱ ὀρκοὶ πὺ ἀντάλλαξα μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν μου, εἶναι ἱεροί. Τίποτα στὸν κόσμο δὲ θὰ μὲ κάνῃ νὰ γίνω ἐπίσκοπος! — Τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξῃ, δεσποινίς! Μὰ δὲ μπορῶ... ὄχι, δὲ μπορῶ...

Ἦταν πνιγμένος λυγμὸς ἀνέθηκε στὰ χεῖλιά τοῦ Φλεριὸ κι' ἕνα δάκρυ γυάλισε στὰ μάτια του.

— Ἡ σκέψιν πῶς ἔχω ν' ἀγωνισθῶ μ' ἕνα ἀντίζηλο, διπλοσάξιν τὸ θάρρος μου, ἀντὶ νὰ τὸ ἐλαττώσῃ! πρόσθεσε. Ὅσχη ἔ- ται μεγαλειότητα ἀξία ἡ νίκη μου, ἡ κα- τὰκτησις τῆς... Σὰς ἀγαπᾶ, καὶ θὰ προτι- μοῦσα νὰ πεθάνω, παρά νὰ παρατηρῶ ἀπ' τὸ ὄνειρό νὰ σὰς κάνω δική μου μιὰ μέρα!

Ὑστερα ὁ ἐπιδέξας ἡθοῖος Βυῆκε δρμητικὰ ἀπ' τὸ σαλόνι, σὰν ξετρελλαμέ- νος ἀπ' τὸν πόνο, κι' ἔφυγε, δίχως κανὲν νὰ χαιρετήσῃ κανένα.

Εἶχε παίξῃ τόσο ἐπιτίθειαν καὶ θερμὰ τὸ ρόλο του, ὥστε ἡ Κλωντὲτ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ συγκινηθῇ.

Στὴν ἀπελπίσιν τῆς, ἐνοίωθε μιὰ ἀνάγκη στοργῆς καὶ τρυφερότητος. Ἐτρεψε λοιπὸν νὰ πῇ στὴν ἀγκαλιά τῆς Πῶλ καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπ' αὐτὴν ὄχι μιὰ ἀδύνατη πα- ρρηγορία, ἀλλὰ τὴ δύναμιν ν' ἀνέξῃ στὰ μαρτύρια πὺ τραβοῦσε.

Ἡ Πῶλ τὴν ἀκούει νὰ κλαίῃ μὲ λυγ- μούς, δίχως νὰ βρῇσκῃ λόγια γιὰ νὰ τὴν καταπραΰνῃ.

— Δὲ μοῦ μένει παρά ἐσύ, ἀδερφοῦλα μου, μὲς στὴν τόση δυστυχία μου! τῆς ἔλεγε ἡ κοπέλλα ἀνάμεσα στὰ δακρύα τῆς. Τί μὲ συμβουλεύειτε νὰ κάνω;

— Δὲν ξέρω, τραυλίσῃ ἡ Πῶλ. Πιστεύω πῶς θὰ σοῦ εἶναι δύσκολο νὰ μὴν ὑπακού- σης στὴν ὀπθ' θέλσιν τοῦ πατέρα μας.

— Νὰ προσβάσω τὸ Μπερνάρ;..

— Δὲ θὰ σὲ ἐξάσῃ, αὐτός;..

— Ὁ, ὄχι, ποτέ!

— Ἀλλοίμονο! Δὲν ξέρεις καθόλου τὴ ζωὴν, Κλωντὲτ μου... Εὐτυχῶς γιὰ σένα!.. Ἄν τὴν ἤξερες, θὰ καταλάβαινες πῶς αὐ-

τὸ τὸν ἔρωτα πού τοῦ ἔχεις ὀρκισθῇ, καὶ πού εἶναι ἕνα εἶδος θρησκείας γιὰ σένα, δὲ μπορεῖ νὰ τὸν αἰσθανθῇ κανεὶς εἰναρ στὸν κόσμῳ!

— Ἡ καρδιά τοῦ Μπερνάρ εἶναι κι' αὐτὴ ἀδύνατη καὶ ἀσταθὴ, σὰν ὅλων τῶν ἄλ-λων... Λές νὰ περιμένεις τέσσερα χρόνια ἀκόμη... Μὰ, σὲ τέσσερα χρόνια, θὰ ξανα-δρῇς ἀκόμη ἐκείνον γιὰ τὸν ὁποῖο θυσιά-ζεσαι; Δὲ θάχῃ ἀλλάξῃ ὡς τότε φιλιὰ μὲ ἄλλες γυναῖκες, δὲ θάχῃ γνωρίσῃ τὸν ἔρω-τα σὲ ἄλλες ἀγκαλιές;... Κι' ἂν δὲν ἔχῃ παντρευθῇ ἀκόμη, ἂν τὸν ξαναδῇς καὶ τοῦ μιλῇς γιὰ τοὺς ὀρκους του, ποῖος ξέρεῖ ἂν θὰ τοὺς θυμᾶται κανί!...

— Ὁχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια!... — Κι' ὁμως, ἀγαπημένη μου ἀδερφού-λα!... Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ, ἐστὶ εἶναι πλε-σμένοι οἱ ἄντρες!... Ρώτησες ποτὲ αὐτὸν πού ἀγαπᾷς σὲ πόσες γυναῖκες εἶχε ὀρκι-σθῇ αἰώνιῳ ἔρωτα, πρὶν ἀπὸ σένα;... πό-σες ἐξέγλασε κι' ἐγκατέλειψε μὲ περισφύ-νησι κι' ἀδιαφορίᾳ, ἀφοῦ τις εἶχε μεθύσει μὲ τίς ψευτικές τρυφερότητές του;

— Μ' ἀγαπᾷς! Καὶ τὸ παρελθόν του δὲ μ' ἀφορᾷ... — Σ', ἀγαπᾷς σήμερᾳ! Ἄν γινόταν τώρα ἄντρας σου, πιστεύω πὺς πραγμα-τικά θὰ σ' ἔκανε εὐτυχισμένη. Μὰ σὲ τέσ-σερα χρόνια!... Θυσιάζεσαι, Κλωντέτ, γιὰ ἕνα ὄνειρο πού δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ. Γιὰ τὴ χίμαιρα ἑνὸς πραγματικοῦ ἔρωτα, χάνεις τὴν εὐτυχία πού βρίσκεται ἐδῶ, κοντά σου...

— Ἀγαπᾷ τὸ Μπερνάρ καὶ θὰ γίνω γυ-ναῖκα του! ἀπάντησε σταθερὰ ἡ Κλωντέτ. Θὰ περιμένω ὥσπου νὰ ἐνηλικιωθῶ... Ἄν δὲ μὲ θέλῃ πιά τότε, ἀπλοῦστατα θὰ πε-θάνω!...

— Μὰ δὲ φοβάμαι καθόλου αὐτὸ τὸ πράγ-μα! Ὅτὰ τὸν ξαναδρῶ πιστὸ κι' ἐρωτευμένο μαζί μου μ' ὅλη του τὴν καρδιά... Κι' ἄλ-λωστε, ὡς τότε μπορεῖ νὰ λυγίσῃ ὁ πατέ-ρας μας...

— Μὴν τὸ ἐλπίζεις!... — Ἡ Πῶλ πρόφερε αὐτὲς τίς τελευταῖες λέξεις τόσο ἔντονα, ὥστε τρόμαξε ἡ Κλων-τέτ, ξανάπεσε στὸ ντιβάνι κι' ἄφισε νὰ τρέξουν πάλι τὰ δάκρυά της...

— Ἡ ἄλλη ἔμενε βουβή. Ὅσο κύτταζε τὴ μικρὴ της ἀδελφὴ νὰ συγκλονίζεται ἀπ-τοὺς λυγμούς, ἡ γλωμάδα της γινόταν νε-κρική. Τὰ μάτια της ἐπαίρναν μιά ἐκφρασι τρόμου.

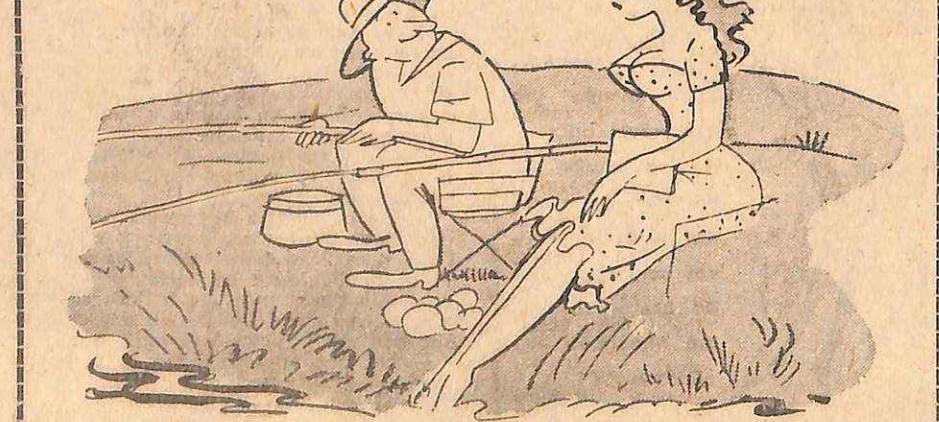
Σκέφθηκε γιὰ μιά στιγμή νὰ γονατίσῃ μπροστὰ στὰ πόδια τῆς ἀδελφῆς της, νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμη, νὰ πνίξῃ τὸ δικὸ της πάθος πού τὴ φλόγιζε, καὶ νὰ θυσιά-στῇ...

Ξαφνικά ὁμως, ἀνοιξε ἡ πόρτα τοῦ ἀτε-λιέ της καὶ φάνηκε ὁ Κρουά - Μενίλ.

— Ἡ Κλωντέτ σπκώθηκε, βλέποντας τὸν πατέρα της.

— Μὰ τί συνέβη σήμερα τὸ πρωὶ ἀνά-μεσα σὲ σένα καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικό σου; τῆς εἶπε ἐκείνος σχεδὸν χαμογελών-τας. Ἐφύγε σὰν τρελλός, δίχως νὰ μᾶς πῇ ἀντίο.

— Δῆλῳσα ἀπλοῦστατα στὸν κ. Φλερίδ

— Ἀπορῶ πὺς κι' ἐσεῖς μὲ τέτοια δολώματα δὲν πιάσατε τίποτα!...

πὺς αγαπᾷ τὸ Μπερνάρ ντὲ Πρεῖγ καὶ πὺς δὲ θὰ παντρευτῶ ποτὲ ἄλλον ἀπ' αὐτόν.

— Ἐκανες πολὺ ἄσχημα... Καὶ τί σου ἀπάντησε ἐκεῖνος;

— Μοῦ φάνηκε πὺς λυπήθηκε πολὺ καὶ μοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα του πὺς θ' ἄλ-λάξω ἀπόφασί μιά μέρα.

— Ἐχεῖ δικη!... Σοῦ τὸ εἶπα, Κλων-τέτ, δὲν πρόκειται νὰ ξαναδῇς ποτὲ τὸν κ. ντὲ Πρεῖγ... καὶ σὲ μερικές μέρες θὰ παν-τρευθῇτε μὲ τὸν κ. Φλερίδ.

— Ἡ κοπέλλα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε:

— Ἐπιτρέψέτε μου νὰ φύγω, πατέρα μου...

— Πήγαινε, παιδί μου. Καὶ σκέψου τὰ λόγια μου! Πίστεψέ με, σοῦ μιλῶ μόνο γιὰ τὸ συμφέρον σου...

— Ὅταν ἐπάφῃ ν' ἀκούγονται τὰ βήμα-τα τῆς Κλωντέτ, ἡ Πῶλ στράφηκε ζωηρὰ στὸ ἀνεμόνεο της.

— Ὅπως βλέπετε, δὲ θὰ ὑποχωρήσῃ! τοῦ εἶπε.

— Ὁ' ἀναγκαστῇ νὰ ὑποχωρήσῃ!... Μὰ, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν πρόκειται γι' αὐτό... Ἐ-χω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ σοβαρώτερα πράγ-ματα!

— Γιά... τὸν πατέρα μου;

— Ναί.

— Λοιπόν;... ρώτησε μ' ἀγωνία ἡ Πῶλ. Τί κάνετε; Τί μέτρα πῆρατε; Τὸν ξανα-δρῆκατε;

— Ναί, δὲν ἦταν δύσκολο, ἐφόσον τοῦ εἶχα συστήσῃ νὰ μείνῃ σ' ἕνα ὠρισμένο ξενοδοχεῖο, στὸ Παρίσι, ἐπειδὴ θέλατε νὰ μὴ τὸν χᾶσῳ ἀπ' τὰ μάτια μου καὶ νὰ φροντίξῃ γιὰ τίς ἀνάγκες του...

— Τί κάνεις;... Τί ἀπογίνεις;... Δὲ θέλω ν' ἀναγκαστῇ νὰ ἐργαστῇ σκληρὰ γιὰ νὰ ζῇσῃ.

— Μείνετε ἡσυχ, θὰ τὸν προσέχω... Ὡς τώρα ζῇ φτωχικά, τ' ὁμολογῶ... Μὰ θὰ σᾶς μιλήσω σὲ λίγο γι' αὐτὸ τὸ ζήτη-μα... Φοβήθηκα στὴν ἀρχὴ μήπως φανερώ-σῃ τὸ ἀληθινὸ ὄνομά του. Μὰ δὲν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Νοιώθει κι' ὁ ἴδιος τόσο βαθεῖα τὸν ξεπεσμό του, ὥστε προτιμᾷ νὰ ὑποφέρῃ τὸ κάθε τι, παρὰ νὰ ὁμολογή-σῃ ποῖος εἶναι.

— Ἄλλωστε, δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπόδειξι τῆς ταυτότητός του. Ὅλα τὰ χαρτιά του καὶ τὸ βιβλιάριό ἐργασίας του εἶναι στ' ὄνομα Κεντέν. Ὅθι μείνῃ λοιπὸν γιὰ ὅλο τὸν κόσμῳ ὁ Οὐμπέρ Κεντέν.

— Οὐμπέρ Κεντέν!... πρόφερε μὲ πι-κρία ἡ Πῶλ.

— Ὁ δεύτερος κίνδυνος, συνέχισε ὁ κό-μης, ἦταν ἡ σκέψι πού θάχῃ ἀσφαλῶς νὰ ξαναδρῇ τὴν ἰχνη τῆς πρωτότοκης κόρης του Πῶλιν ντὲ Κρουά - Μενίλ.

— Ναί, τὸ ἀποδείκνυ ἐκεῖνο τὸ γράμ-μα του ἀπ' τὴν Αὐστραλία. Σκεπτότανε νὰ μὲ ξαναδρῇ, πρὶν ἀκόμη ἀσχοληθῇ μὲ τὴν Κλωντέτ καὶ μὲ τὴν δίδα ντὲ Λενίλι.

— Ὁ κίνδυνος αὐτὸς εἶναι λιγώτερο τρο-μερὸς ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε... Λέγεσθε Πῶλ Σαντεναί, καὶ κανεὶς δὲν ξέρεῖ ποῖα εἶσα-στε πραγματικά.

— Κανεὶς, ἐκτὸς ἀπ' τὸ συμβολαιογρά-φο μου.

— Ἀλήθεια, ἐκτὸς ἀπ' τὸ συμβολαιογρά-φο σας!... Μὰ πὺς μπορεῖ ποτὲ νὰ μᾶθῃ ὁ πατέρας σας ποῖον ἔχετε συμβολαιογρά-φο;... κι' ὅτι ἡ Πῶλ Σαντεναί εἶναι τὸ πρό-σωπο πού ζητᾷ;

— Ἀπ' τὸν ἄλλο συμβολαιογράφο, πού εἶχε αὐτὸς ἄλλοτε, στὸ Τούρ.

— Δὲ μοῦ εἶχατε πῇ πὺς αὐτὸς ὁ ἄλ-λος... κάποιος Λουαζῶ... εἶχε καταδικασθῇ ἢ ἐξαφανισθῇ, κι' ὅτι εἶχε κλείσει τὸ sym-βολαιογραφεῖο του.

— Ναί, ἀλλὰ ὑπάρχει τὸ ἀρχεῖο του, τὰ χαρτιά του. Ἄν τὰ συμβολοειρηθῇ κα-νεὶς, μπορεῖ νὰ βρῇ ἀμέσως τ' ὄνομα τοῦ συμβολαιογράφου μου, τὸ δικό μου καὶ τὸ ψευδώνυμό μου.

— Πραγματικά. Ἀλλὰ, γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ σ' αὐτὲς τίς ἐρευνες, θάπρεπε νὰ πάῃ στὸ Τούρ, νὰ μᾶθῃ ποῖος συμβολαιογράφος ἔ-χει πάρει τὸ ἀρχεῖο τοῦ Λουαζῶ... Ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ ἐμποδίσουμε τὸν Κεντέν νὰ κά-νῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι... πράγμα πού δὲν εἶ-ναι δύσκολο!

— Κι' ἂν γράψῃ στὴ δίδα ντὲ Λενίλι;

— Ὅθι τὸ σκεφθῇ, ἀσφαλῶς. Γι' αὐτὸ ἔ-σπευσα νὰ τῆς τηλεγραφήσω νᾶρθῇ στὸ Παρίσι, μὲ τὴν πρόφασιν πὺς ἐπιταχύνει τὸ γάμο τῆς Κλωντέτ. Ἄν λοιπὸν ὁ πα-τέρας σας γράψῃ στὸ Πουατιέ, τὰ γράμ-ματά του θὰ σταλοῦν ἐδῶ.

— Σημειώστε πὺς δὲν πρόκειται νὰ γρά-ψῃ περισσότερο ἀπὸ μιά - δύο φορές. Βλέ-ποντας πὺς δὲν παίρνει ἀπάντησι, θὰ ὑπο-θέσῃ πὺς δὲ μείνῃ πιά στὸ Πουατιέ ἢ ἔσ-δέρφῃ του. Καὶ θὰ χρειαστῇ νὰ πάῃ ἐκεῖ ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες... Ὅθι φροντίσουμε λοιπὸν νὰ ἐμποδίσουμε κι' αὐτὸ τὸ δεύτερο ταξίδι.

— Ὅσο γιὰ τὰ γράμματα πού θάρχων-ται ἐδῶ, ἔχω δώσει ρητὲς διαταγὰς νὰ περ-νᾷ ἀπ' τὰ χέρια μου πρῶτα ὅλα τὰ φέρον-τα ταχυδρόμος. Ὅθι τὰ μοιράξῃ ὕστερα ἐγὼ στοὺς παραλήπτες... Φυσικά, θὰ ἐξαφανί-σω τὰ γράμματα τοῦ Κεντέν.

— Μὰ πὺς θὰ τὸν ἐμποδίσουμε νὰ πάῃ στὸ Τούρ ἢ στὸ Πουατιέ;

— Ἀπομακρυνόντας τὸν ἀπ' τὴ Γαλλία, ἂν δὲν ἔχετε ἀντίρρηση σ' αὐτό.

— Ὅθι δεθῇ ποτὲ νὰ ξενητευθῇ πάλι, ἔ-πειτα ἀπ' ὅσα τράβηξε γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γυρίσῃ στὴ Γαλλία;

— Εἶμαι βέβαιος πὺς θὰ δεχτῇ μὲ χα-ρά... ἀρκεῖ μόνο νὰ υποβληθῇ σὲ μιά γενναία οικονομικὴ θυσία.

— Εἶμαι ἐτοιμὴ γιὰ κάθε θυσία τέτοιου εἶδους. Δὲ θέλω νὰ ὑποφέρῃ ὁ πατέρας μου ἀπ' τὴ φτώχεια. Θέλω νὰ περάσῃ τίς τε-λευταῖες μέρες του, ἂν ὄχι εὐτυχισμένος, τουλάχιστον ὁμως ἡσυχος...

— Ὅθι εἶναι ἡσυχος καὶ στὴν Ἀγγλία ὅσο καὶ στὸ Παρίσι... σὲ μιά βιλλίτσα στὰ προάστια τοῦ Λονδίνου, ἂς ποῦμε.

— Μὰ πὺς θὰ τὸν πείσουμε νὰ πάῃ ἔ-κει, ἐγκαταλείποντας τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁ-ποῖο γυρίσε στὴ Γαλλία, μὲ τὸσους κό-πους, πόνους καὶ ταπεινώσεις;

— Δείχνοντάς του πὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναδρῇ τὴν κόρη του Πῶλιν. Ὅθι τὸν πεί-σουμε λοιπὸν πὺς πέθανε... ὅπως κι' ἡ δίδ ντὲ Λενίλι... καὶ πὺς ἡ δεύτερη κόρη του παντρεύθηκε κι' ἔφυγε, ἀγνωστο γιὰ ποῦ.

— Ὑστερὰ ἀπ' τίς δοκιμασίες πού ἔχει περάσει, κι' ἀπ' τὰ καινούργια αὐτὰ δια-δοχικά χτυπήματα, θὰ μείνῃ πολὺ εὐχαρι-στημένος ἂν ζῇσῃ στὸ ἐξῆς κάπου, ἀγνω-στος καὶ ἡσυχος... καὶ δὲ θὰ ξανακούσου-με πιά τίποτα γι' αὐτόν.

— Πὺς θὰ τὸν πλησιάζετε ὁμως;

— Ὁμολογῶ πὺς δὲν ἔχω ἀκούην κανο-νίσει τίς λεπτομέρειες. Μὰ σκεπτόμαι ὅτι θὰ εἶναι λάθος μας νὰ τοῦ ὑπενθυσιούμεε τὴν ἱστορία τοῦ Ρί. Ἄν ζητήσῃ πληροφο-ρίες στὸ χωριό, θὰ μᾶθῃ εὐκόλῃ πὺς στὸ σπίτι πού πῆγε τυχαίως, κατοικοῦν ὁ κό-μης ντὲ Κρουά - Μενίλ κι' οἱ δύο τὸν κό-μης... Πρέπει λοιπὸν νὰ δεχθῇ τελείως αὐτὴ τὴ συνάντησι. Νὰ γιὰ τὴ θεωρῶ ἐπι-γον νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Γαλλία.

— Συμφωνῶ μὲ τὴ γνώμη σας. Τί πο-σὸν πιστεύετε πὺς θὰ χρειαστῇ;

— Ὑποθέτω πὺς ἀκούει 20 χιλιάδες φράγκα γι' αὐτόν. Ἀλλες 5 χιλιάδες θὰ εἶναι τὰ δικά μου ἐξόδα, γιὰ τίς ἐνέργειές μου... Συνολικά δηλαδὴ, πρέπει νὰ θυσιά-σετε 25 χιλιάδικα.

— Καλὰ. Θὰ σᾶς ὑπογράψω ἕνα τσέκ...

Πότε θὰ τὸν δῆτε;

— Αὐριο.

— Καὶ θὰ φύγῃ σύντομα;

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Σᾶς ὑπό-σχομαι ἀλλῶστε νὰ τὸν συνοδεύω καὶ νὰ τὸν ἐγκαταστήσω στὴν Ἀγγλία. Θὰ σκε-φθῶ καὶ θὰ βρῶ τὴ δικαιολογία πού θὰ τοῦ πῶ.

Ἐνῶ ἐπαίρνε τὸ καρνὲ τῶν τσέκ, γιὰ νὰ ὑπογράψῃ καὶ νὰ κόψῃ ἕνα ἀπ' αὐτά, ἡ Πῶλ δίστασε καὶ πάλι - ἴσως ἀπὸ τῆς σκε-πτικῆς καὶ τῆς ἀντιρρησης.

Ἡ σκέψι πὺς ἀπαρνιόταν τὸν πατέρα της, πὺς τὸν ἐγκατέλειπε στὴ διάθεσιν τοῦ παληανθρώπου πού εἶχε πάρει τ' ὄνομά του καὶ τὴ θέσιν του, ἔκανε νὰ ἐξεγερθοῦν τὰ βαθύτερα αἰσθηματά της...

Ἰσως νὰ μάντεψε ὁ Κρουά - Μενίλ τὴν αἰτία τῆς ταραχῆς της, γιὰ τὴν εἶπε:

— Μὴ φαντάζεσθε πὺς θὰ πονέσῃ πολὺ ὁ πατέρας σας, ἐπειδὴ θ' ἀναγκασθῇ νὰ παρατηρήσῃ ἀπ' τὴν προπαθεία του νὰ σᾶς ξαναδρῇ... Βέβαια, τὸ γράμμα πού σᾶς ἔστειλε ἀπ' τὴν Αὐστραλία, φανέρωνε τὴ φλογερὴ ἐπιθυμία του νὰ σᾶς ξαναδρῇ... Μὰ ἦταν μάλλον ἡ φτώχεια κι' ὁ φόβος μήπως πεθάνῃ πᾶν σ' ἕνα κρεβάτι νοσο-κομείου, πού τοῦ ἐμπνέανε ἐκείνες τίς ικε-τευτικές φράσεις, ἐκείνη τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν συγχωρήσῃ τὸ παιδί του, πού τὸ βασά-νιζε ἄλλοτε.

— Καὶ σήμερα ἀλλῶστε, τὸν ἐνδιαφέρει κυρίως ἡ ὑλικὴ ἐξασφάλισι τῆς ζωῆς του. Φάχνει νὰ σᾶς βρῇ κυρίως γιὰ νάχῃ ἡσυ-χα γερμάματα κι' ἕνα ἀνετο καταφύγιο κον-τά στὰ παιδιά του... Ἐ λοιπὸν, θὰ τοῦ προσφέρουμε αὐτὸ πού ζητᾷ, κι' ἐστὶ θὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τίς ἀκαρπες ἐρευνές του.

Μιλούσε μὲ τόση ἡρεμία κι' αὐτοπεποί-θισι, ὥστε ἡ Πῶλ τὸν πίστευε σιγὰ-σιγὰ. Διαλόγουνται οἱ τύψεις κι' οἱ φόβοι της.

Τοῦ ἔδωσε τὸ τσέκ πού εἶχε ὑπογρά-ψῃ, καὶ τοῦ εἶπε:

— Πληγίνετε λοιπὸν... Καὶ φροντίστε τουλάχιστον νὰ ζῇσῃ εὐτυχισμένος ὁ ἄν-θρωπος πού δὲ μπορῶ πιά νὰ ὀνομάσω πα-τέρα μου.

— Μπορεῖτε νὰ βασιζέσθε σὲ μένα!

— Ὁ Κρουά - Μενίλ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴν Πῶλ, πού εἶχε ξαναπάρει τὴν παλέτα της καὶ τὰ πινέλα της. Καί, φεύγοντας, σκέφθηκε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο:

«Αὐτὲς οἱ 25 χιλιάδες θάναι λαχείο γιὰ τὴ Ναντίν μου!»

Κ Σ Τ

Καὶ πάλι ὁ Τόμψον

Εἶχαν δίκην οἱ φίλες τῆς Ναντίν νὰ τὴ ζηλεύουνε γιὰ τὴν τύχη της...

Πραγματικά, ἀφοῦ τὴν ἄφισε ὁ Αὐστρα-λὸς τραπέζιτης, ξαναδρῆκε ἀμέσως ἐναντί-α ὁ Κρουά - Μενίλ, ὁ ἀντικαταστάτης αὐτὸς δὲν ἦ-ταν ὅσο θέσιν νὰ κάνῃ γιὰ χάρι της τίς ἴδιες τρέλλες ὅπως ὁ προκατόχος του. Μὰ ἡ κα-τάστασι τώρα τὸν εὐνοῦσε: Ἡ Ναντίν εἶ-χε συμπληρώσει πιά τὴν ἐγκατάστασί της, εἶχε κάνει τὰ πρῶτα καὶ μεγαλειότερα ἐξο-δα. Τὸ σπίτι πού ἔμενε, ἦταν δικό της. Τ' αὐτοκίνητό της καὶ τὰ ἐπιπλά ἦταν πλη-ρωμένα.

Δὲν εἶχε λοιπὸν νὰ φροντίσῃ ὁ Κρουά - Μενίλ, παρὰ μονάχα γιὰ τὴ συντήρησί της, τίς τουαλέτες της καὶ τὰ γλέντια της. Φαι-νόταν δὲ πὺς μποροῦσε ν' ἀντεπεξέλθῃ σ' αὐτά τὰ ἐξόδα.

Εἶχε ἀνακατεῦθῃ μὲ τοὺς κύκλους τῶν ἐπιχειρηματιῶν καί, χάρις τοῦ μεγάλου τοῦ ὀνομα, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μέλος τοῦ διοι-κητικοῦ συμβουλίου μιάς καινούργιας ἀνώ-νυμης ἐταιρείας γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν πετρελαιοῦν τῆς Ἀργεντινῆς καὶ τῆς Βολι-βίας. Ἡ πεῖρα δὲ πού εἶχε ἀποκτήσῃ στὴν Αὐστραλία, τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐλπίζῃ σὲ μιά λαμπρὴ ἐπιτυχία.

Ἡ Ναντίν συμμεριζότανε τίς ἐλπίδες του κι' ἦταν ἐνθουσιασμένη, γιὰ τὸ ὅλα πῆ-γαιναν ὅπως τὰ ἤθελε.

Ἐνα πρωὶ, ἔγνυσε ἐξαιρετικὰ καλόκε-φῃ. Πῆρε τὸ μπάνιο της κι' ἔκανε τὴν τουαλέτα της, φλυαρώντας μὲ τὴν καμα-ριέρα της.

— Ἐτοίμασέ μου τὸ πρωῒνὸ μου, Ἰντα, τῆς εἶπε. Πεθαίνω τῆς πείνας... Ὑστερὰ θὰ μοῦ ρίξῃς τὰ χαρτιά... Ὁ κόμης δὲ

θάρθῃ πρὶν ἀπ' τίς 3. Δὲ βιάζουσαι λοιπὸν νὰ ντυθῶ.

Φόρεσε ὕστερα μιά κομψὴ πράσινη ρόμ-πα. Εἶχε καθῆσαι γιὰ νὰ προγευματίσῃ, ὅταν ἡ καμαριέρα τὴν εἰδοποίησε πὺς ζη-τοῦσε νὰ τὴ δῇ ἡ κ. Ροντάς.

Τὴ δέχθηκε ἡμέσως, στὴν τραπεζαρία.

— Καλημέρα σας, ἀγαπητὴ μου κυρία Ροντάς, τῆς εἶπε. Σὲ τί ὀρεῖλω τὴν εὐχαρί-στησι τῆς ἐπισκέψεώς σας;

— Ἄ, εἰσι, πέρασα νὰ μάθω τί κάνετε, ἀπάντησε ἐκείνη. Εἶχα καιρὸ νὰ σᾶς δῶ.

— Ὅπως βλέπετε, εἶμαι πολὺ καλὰ κι' ἔχω ἐξαιρετικὴ ὀρεξί... παρ' ὅλες τίς στε-νοχώριες μου!

— Ἄ, ἔχετε στενοχώριες; εἶπε ἡ ἐπι-σκεπτήρια.

Καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ μάτι, γιὰ νὰ δεῖξῃ πὺς ἡ παρουσία τοῦ ὑπηρετῆ τὴν ἐμποδί-ζε νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα.

— Ὅλοι μας ἔχουμε τὰ δικά μας... πρόσ-θεσε. Μὰ, ἀφοῦ φάτε, θὰ σᾶς πῶ κάτι πού ἴσως θὰ σᾶς παρηγορήσῃ...

Ἡ κ. Ροντάς ἦταν μιά γυναῖκα τερά-στια, μὲ στοργικὸ κόκκινο πρόσωπο, χοντρά χεῖλια καὶ μικρὰ γαλανὰ μάτια, γεμάτα ἐγκαρδιότητα. Εἶχε ἕνα κατῃ-μα μεταχειρισμένων ἐπιπλῶν στὴν ὁδὸ Νότρ-Ντάμ-ντὲ-Λορέτ, κι' ἔκανε χρυσὲς δουλειές.

Ὁ ἄντρας της, ἕνας ἀνθρωπάκος κον-τός, ἀδύνατος καὶ χλωμός, φαινόταν ἐντε-λὸς ἀντίθετος χαρακτήρας ἀπ' αὐτὴν: δύσ-τροπος, τραχὺς μὲ ὅλο τὸν κόσμῳ, ἀμεί-λικτος γιὰ τοὺς καθυστερημένους ὀφειλέ-τες του.

Ἡ περισσότερη πελατεία τοῦ μαγαζιοῦ τοῦ ἀποτελεῖτο ἀπὸ γυναῖκες τὸ ἡμικό-σμου, πού ἀρχίζαν τὴν καριέρα τους ἢ συ-νέρχονταν ἀπὸ μιά ἀναποδιά τῆς τύχης.

Ἀπευθύνονταν ὅλες τους στὴν κ. Ρον-τάς, κι' ἐκείνη τοὺς προμήθευε ὄχι μονάχα τὴν ἐπιπλῶσι πού χρειάζονταν, ἀλλὰ καὶ τὸ ρουχισμό, τίς τουαλέτες, τὰ κοσμήμα-τα, τίς κουρτίνες, ἀκόμη καὶ τὰ γυαλιά καὶ τὰ σκεῦη τῆς κουζίνας.

Δεχότανε νὰ τῆς τὰ πληρώνουν μὲ δό-σεις, παίρνοντάς τους γιὰ μοναδικὴ ἐγγύη-σι ἕνα χαρτί πὺς τὰ πράγματα ἐκείνα ἔ-ξακολουθοῦσαν ν' ἀνήκουν στὸ Ροντάς κι' ὅτι τὰ εἶχαν νοικιασμένα ὥσπου νὰ τὰ ξε-πληρώσουν.

Ἄν λοιπὸν τύχαινε νὰ μὴ μπορέσουν νὰ πληρώσουνε μιά δόσι μέσα στὴν κανονικὴ προθεσμία, ἐμπαινε τότε στὴ μέση ὁ Ρον-τάς. Ζητοῦσε νὰ πάρῃ πίσω τὰ πράγματά του, ὅπως εἶχε δικαίωμα, χωρὶς νὰ ἐπι-στρέφῃ βεβαίως τίς δόσεις πού εἶχε εἰσ-πράξῃ ὡς τότε.

Ἡ πελάτισσα βρισκόταν σ' ἀδιέξοδο. Ὅταν ἀναγκασμένη νὰ ξεπέσῃ καὶ πάλι σὲ κανένα φτωχικὸ ἐπιπλωμένο δωμάτιο...

Ἄλλ' ἡ καλόκαρδη κυρία Ροντάς, συγκι-νημένη ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι της, προσφε-ρότανε νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ ξελασπώσῃ καὶ νὰ ζῇσῃ πιο ἀνετα. Τῆς πρότεινε δηλαδὴ

νὰ τῆς συστήσῃ κάποιον ἀπ' τοὺς πολλοὺς γνωστοὺς της κυρίου

τά χαλάσω με τον Κρουά-Μενίλ για χα-
τήρι αυτού του χοντρο-Αυστραλού, που
φάνηκε βέβαια καλός μαζί μου άλλοτε, έ-
πειτα όμως έφυγε και με παράτησε!

— Ομολογώ, είπε ή κ. Ροντάς, ότι στην
κουβέντα του μαζί μου, ή κ. Ουίλλιαμ δεν
έξεδηλώσε καθαρά την επιθυμία ν' αντικα-
ταστήσει τον κόμητα ντε Κρουά-Μενίλ.
Έπείμειν πώς σάς αγαπάει πάντα, πρόσ-
θεσε όμως πως έμαθε μ' ευχαρίστηση την
καινούργια κατάσταση σας και πως επι-
θυμεί μονάχα να σας βλέπει κάπου-κάπου,
σαν καλός φίλος.

— Αυτό θάνατι εύκολο, κυρία, είπε ή
"Ιντα. Δέ θέλω να πω κακό για τον κύριο
κόμητα... μα ή κ. Ουίλλιαμ είναι πλουσιώ-
τατος, κι' όταν βρισκόταν κοντά σας, δεν
περνούσε σχεδόν μέρα χωρίς να σας κάνει
κάποιο καλό δώρο.

— Ναί, βέβαια! παραδέχτηκε ή Ναντίν.
Σχεδόν ό,τι έχω, προέρχεται απ' αυτόν.
Τό κολλάει με τή ζαφειρία, τή μαργαριτά-
ρια μου...

— Λοιπόν, τί να του απαντήσω; ρώτη-
σε ή κ. Ροντάς.

— Νάρθ ή να με δ ή όταν θελήση. Θά τον
δεχθώ με πολλή ευχαρίστησι!

— Στο μεταξύ, ή καλή κ. Ροντάς είχε πιή
τον καφέ της κι' είχε μισογειμίσει τό φυ-
τσίαν της με κονιάκ, όπου βουτούσε κου-
μάτια ζάχαρη και τή πιπιλίζει μ' απόλου-
σι. Στο στρουγγυλό πρόσωπό της καθρε-
φίζονταν ή ευχαρίστησι.

— Θυμάσθε, κυρία, πώς ή κύριος κόμης
σας προειδοποίησε ότι πρόκειται να λείψι
από αύριο, για δυό-τρεις μέρες; είπε ή
"Ιντα.

— Ναί, αλήθεια!

— Νά λοιπόν μία κατάλληλη εύκαιρία,
αν έχετε αποφασίσει να τή ξαναφτιάξετε
με τον κύριο Ουίλλιαμ!

— Η Ναντίν σκέφθηκε μία στιγμή κι' ά-
πάντησε ύστερα:

— Περίφημα! Πέστε του νάρθ ή να με
πάρη να φάμε μαζί αύριο τό βράδυ. "Υ-
στερα θά πάμε στο θέατρο...

— Ω, σάς βεβαίω πως θά τον κάνω ευ-
τυχισμένο! φώναξε ή κ. Ροντάς. Πρέπει να
βοηθάμε ή μία τήν άλλη, έμείς οι γυναί-
κες... Έγώ δέ μπορώ να βλέπω μία διμορ-
φή κοπέλλα σαν και σάς να δυσκολεύεται.
Είναι πίο δυνατό από μένα! Προσπαθώ
με κάθε τρόπο να τήν εξυπηρετήσω!...

Και πραγματικά, φρόντισε να εκπληρώ-
ση τή λεπτή άποστολή της εύσυνεότητα
και έξυπνα... Έτσι, τήν άλλη μέρα, κατά
τής 8½, τ' αυτόκίνητο του Αυστραλού τρα-
πέζιτ σταμάτησε μπροστά στην πόρτα
της Ναντίν, και ξανάφυγε σε λίγο, παίρ-
νοντας μαζί του και τήν διμορφή σειρήνα
του ημικόσμου.

— Άραγε ή χωρισμός είχε ξαναφύγει τό
έρωτικό πάθος του Τόμψον, που είχε αρ-
χίσει να κρυώνει τήν πρώτη φορά απ' τον
κόρο; "Η ή Ναντίν, γιά να εξασφαλίση τήν
έπιρροή της άπάντων του, τω χάρισε χάδια
που τή φύλαγε ως τότε γιά τό μοναδικό
άντρα που είχε αγαπήσει; Πάντως, ή Αύ-
στραλός έγινε γρήγορα σκλάβος τής γοη-
τείας της.

Ο Κρουά-Μενίλ δεν υποψιάζονταν τί-
ποτα.

Μά ή Μοίρα, που καταστρέφει αυτοκρά-
τορίες, ανατρέπει συχνά τους πίο έξυπνους
και πίο καλομελετημένους συνδυασμούς...

Εν' άπογεμα, ή Ναντίν είχε δώσει ραν-
τεβού στον τραπέζιτη. Θάρχονταν να τήν
πάρη γιά να πάμε μαζί μία μικρή έκδρομή.
Ο Κρουά-Μενίλ είχε φάει, αλλά δέ
βιαζότανε καθόλου να φύγη—μολονότι έ-
πρεπε να πάη σε μία συνεδρίασι τού συμ-
βουλίου της «Εταιρείας Βολιδιανών πε-
τρελαίων».

Τέλος, ή κόμης αποφάσισε να φύγη.

— Δέ θά σέ δώ άπόψε, αγάπι μου, εί-
πε. Είμαι υποχρεωμένος να μείνω στο σπι-
τι. Θάρθ ή ξαδέφερή μου απ' τό Πουατιέ
και θά φάη μαζί μας... Αύριο όμως θά πε-
ράσουμε μαζί όλη τήν ημέρα.

Η Ναντίν τον άγκάλιασε και τον φίλη-
σε τρυφερά. "Υστερα τον παρακολούθησε
μέσ' απ' τίς κουρτίνες να διασχίζει τήν
αύλη του σπιτιού, με τό γρήγορο και νεο-
νικό άκόμη βάδισμά του. Ο θυρωρός τον
χαϊρέθηκε με σεβασμό κι' έτοιμαζότανε να
του άνοίξη τήν καγκελλόπορτα.

Τή στιγμή εκείνη, σταμάτησε μπροστά
στο σπιτί ένα αυτόκινητο. Η νέα γυναίκα
άνασκόρτησε και φώναξε:

— Νά κι' ή Ουίλλιαμ! Θά συναντηθούμε
τώρα... Τί άτυχία κι' αυτή!

— Ναί, μεγάλη άτυχία... συμφώνησε κι'
ή καμαριέρα, που είχε μπη στο δωμάτιο
και κύτταζε κι' αυτή απ' τό παράθυρο.

Προσέξετε, κυρία, να φανίτε ψυχραιμή!...
Δέν ύπάρχει παρά ένα μέσον, φώνα-
ξε ή Ναντίν σαν τής είχε έρθει μία ξα-
φνική έμπνευσι. Πήγαινε να τους φωνάξει
και τους δυό, μ' άπό τούς φέρος έδώ!

— Και τούς δυό;... μουμυούρισε ή κα-
μαριέρα, έκπληκτη, μη μπορώντας να πι-
στέψη σ' αυτή τής.

— Ναί, ναι! Κάνε γρήγορα... Πρέπει
να παίξω τό μεγάλο παιχνίδι μου!

Στό μεταξύ, ή Κρουά-Μενίλ είχε βγί
απ' τήν καγκελλόπορτα κι' ή Τόμψον είχε
κατεβί απ' τ' αυτόκίνητο. Βρέθηκαν έτσι
άντιμέτωποι κι' έβγαλαν κι' οι δυό μαζί
μία φωνή:

— Κύριε Τόμψον!...

— Έσείς έδώ, κύριε Ρομπιιάκ!...

Ο Κρουά-Μενίλ χλώμιασε, ακούγοντας
αυτό τό επίθετο.

Μά δέν πρόλαβαν να προσθέσουν 'άλλη
λέξι, γιατί είχε μπη άνέμεστα τούς ή κα-
μαριέρα της Ναντίν;

— Η κύρια παρακαλεί τούς κυρίους ν'
άνεθούν άπάνω μία στιγμή! είπε χαμογε-
λώντας.

Και τούς ώδήγησε ως τό χώλλ του σπι-
τιού, φροντίζοντας να μείνη πάντα άνάμε-
στα στους δυό τούς. Η Ναντίν τούς περι-
μενε εκεί. Πιστή στο πρόγραμμά της, έ-
τρεξε κι' έπιασε απ' τό μπράτσο τον
Κρουά-Μενίλ.

— Αγαπάει μου τού είπε τραβώντας
τον προς τό σαλόνι, σου ζητώ συγγνώμη
που θά σε καθυστερήσω λίγο... Μά, άφού
έτυχε να συναντήσης τον κ. Τόμψον, είναι
άπαραίτητο ν' άκούσης και συ αυτό που
έχω να τού πώ!

Υστερα στράφηκε στον Αυστραλό και
συνέχισε, τολμηρά:

— Σας συστήνω, κύριε, τον άντρα μου...
τον κ. κόμητα ντε Κρουά-Μενίλ.

— Ντε Κρουά-Μενίλ;... Ο άντρας σας;
πρόφερε ή Τόμψον, σασιτισμένος.

— Ναί, εξακολουθήσε άτάραχη ή Ναν-
τίν, ή κόμης ντε Κρουά Μενίλ, που τον
γνωρίσατε τό Σίδνεϋ όταν είχε αλλάξει
τ' όνομά του και προσπαθούσε να δημιου-
γήση μία περιουσία, με συχώρεσε γιά τό
λάθος που έκανα να τον έγκαταλείψω και
νάρθω μαζί σας. Μ' αγαπάει άκόμη, και
συγκατατέθηκε να ζήσω στο Παρίσι, κον-
τά του, αλλά μακριά απ' τήν οικογένειά
μας, και προπάντων μακριά απ' τή παι-
διά που είχε άποκτήσει από πρώτο γάμο
του.

«Είχατε ξαναφύγει γιά τό Σίδνεϋ, κι'
έλπίζα πως δέ θά σας ξανάβλεπα πιά. Τώ-
ρα όμως γυρίσατε και μου γράφατε. Τώ-
ρα σάς άπάντησα... Θέλω όμως να σας πώ,
κύριε, μπροστά στον άντρα μου πίο αγα-
πώ, ότι οι προτάσεις σας μου προκαλούν
τώρα φρίκη κι' άγανάκτησι! Σας παρα-
καλώ ν' άφίσετε να εξαγνισθί ή γυναίκα
που παρασύρατε άλλοτε στην άδυσσο. Σας
έξορκίζω να παραιτηθίτε απ' τίς μάταιες
προσπάθειές σας να με ξεμυαλίσετε και
πάλι! Ξεχάστε μία δυστυχισμένη, που δέν
έχει πιά άλλη έλπίδα παρά να τή συμπο-
νέση και να τήν αγαπήση ή άντρας της.

Τού είχε πιάσει τό χέρι και φαινότανε
να τον ικετεύη. Ένας λυγμός βγήκε απ' τή
χειλία της.

Ο Κρουά-Μενίλ γεγελάστηκε, συγκι-
νήθηκε... Κι' έτσι δέν πρόξετε τήν προκλη-
τική ματιά που έβριζε ή Ναντίν στον τρα-
πέζιτη, ούτε και τό ποηρό χαμόγελο που
συνώδευε τή ψευδοδάκρυά της. Δέν άκου-
σε τίς λέξεις αυτές που ψιθύρισε σ' αυτή
του Αυστραλού:

— Έλάτε άπόψε τή μεσάνυχτα!...

Ο Τόμψον πάλι θαύμασε τήν ήθοποιά
της διαβολεμένης αυτής γυναίκας. Και τής
άπάντησε με σεβασμό:

— Η όμολογία που μου κάνατε, κυρία,
μου άπαγορεύει να σας ξαναενοχλήσω πιά.
Από σήμερα, μπορείτε νάσαστε βέβαιη
πως δέ θά με ξανασυναντήσετε στο δρό-
μο σας...

Στράφηκε ύστερα στον κόμητα και
πρόσθεσε:

— Όσο γιά τον κ. ντε Κρουά-Μενίλ,
είμαι στη διάθεσή του, γιά να επανορθώ-
σω τό σφάλμα μου άπέναντί του.

— Θεέ μου! Θέλετε να μονομαχήσετε;
φώναξε ή Ναντίν με προσποιητή άπελπι-
σία.

— Έπρεσε στήν άγκαλιά του Κρουά-Μενίλ
και τού είπε:

— Μου υποσχέθηκες, φίλε μου, να ξεχά-
σης τό λάθος που έκανα σε μία στιγμή
τρέλλας, γιατί με φόβιζε ή σκέψι τής φτώ-
χειας... Δέν έχεις τώρα τό δικαίωμα να
μού επιβάλής μία τέτοια τρωμερή τιμο-
ρία; να μονομαχήσης έξ αίτίας μου με τον
κ. Τόμψον! Συχώρεσε τον κι' αυτόν... και
έχασε τή όλη!

Ο Κρουά-Μενίλ σκεπτόταν πώς, αν
μονομαχούσε με τον τραπέζιτη, εκείνος θά-
πρεπε να βρή μάρτυρες και να τούς πεί-
θεταίως ποιος ήταν ή αντίπαλός του. Πί-
σως τού έφευγε τότε τ' όνομα Ρομπιιάκ.
Κι' οι συνέπειες μπορούσε νάκαι φοβερές
γιά τον καταζητούμενο κατάδικο...

Ο τόμος έπνιξε τό θυμό του.

— Πραγματικά, κύριε, είπε, φοβόμαι
μήπως άνακατεψή τ' όνομά μου σ' ένα
σκάνδαλο. Έγω παιδιά, που άγνοούν τήν
κατάστασι... Δέ μου έπιτρέπεται να τούς
προξενίσω τέτοια λύπη... Υποσχεθήκατε
πως θ' άπομακρυνθήτε. Φύγετε λοιπόν! Κι'
έγώ θά προσπαθήσω να ξεχάσω πως σας
συνάντησα δυό φορές στή ζωή μου!...

Ο τραπέζιτης χαϊρέτησε μ' άξιοπρέπεια
κι' έφυγε, χωρίς να προσφέρη λέξι. Η Ναν-
τίν άκούμπουσε τό χέρι της στον ώμο του
Κρουά-Μενίλ. Κι' έκλεισε τό μάτι στον
Τόμψον, χωρίς να τήν αντίληφθ ή «άν-
τρας» της.

Τό ίδιο βράδυ, λίγο μετά τή μεσάνυ-
χτα, ή Τόμψον έσφινγε στήν άγκαλιά του
τή σαγηνευτική και έξυπνη άναρτολή, κι'
έκείνη τούλεγε άνάμεσα στα φίλια της:

— Γιά τήν όρα, ή κόμης καθυσάχασε!
Καταλαβαίνει όμως πως, μία και ζήτη-
σε ή ζήλεια του, θά με παρακολούθ ή
θά μου κάνει αυθιδιασμούς σε άπίθανες
άρες, γιά να βεβαιώθ πως δέν τον άπα-
τώ. Είν' έπικίνδυνο λοιπόν νάρχεσαι έδώ.

— Αφισέ τον! Θά σου προσφέρω ένώ
δ,τι μπορείς να επιθυμήσης...

— Όχι, φίλε μου, δέ θέλω να τον κάνω
να πονέη και πάλι.

— Τον αγαπάς λοιπόν πολύ;

— Ξέρεις πως δέν αγατώ άλλον από
σένα, βλάκα μου! Μου φαίνεται μάλιστα
πως σου τόχω άποδείξει με τό παραπά-
νω... Μά έπιτέλους αυτός ή άνθρωπος εί-
ναι ή άντρας μου... Υποφέρει, και δέ μπο-
ρώ να τον έγκαταλείψω... Ποιος έρεει άλ-
λωςτε αν δέ μας σκοτώση και δέ σκοτωθί
κι' αυτός ύστερα!...

— Μά τότε τί θά γίνει;

— Θά δώ άργότερα... Θά τή κανονίσω,
θά σκεφθώ... Δέ λέω πως δέ θά προτιμού-
σα νά σ' έχω έδώ, όλότελα δικό μου!...
Μά, στο μεταξύ, σε παρακαλώ, μην ξα-
νάρθεις πιά στο σπιτί μου.

— Πού θά σε βλέπω τότε;

— Μία ιδέα πέρασε ξαφνικά απ' τό μυαλό
της Ναντίν.

— Ξέρεις τήν κ. Ροντάς; είπε.

— Καί βέβαια! Αυτή δέ σου άνάγγειλε
τήν έπιστροφή μου;

— Έ λοιπόν, μούλεγε χτές πως έχει γιά
νοίκιασμα ένα μικρό διαμέρισμα στο δεύ-
τερο πάτωμα του σπιτιού της, στήν όδό
Πρόβανς. Έχει δυό σκάλες αυτό τό δια-
μέρισμα και βλέπει στήν αύλη.

«Τό σπιτί έχει δυό είσοδους. Έσύ μπο-
ρείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
τί ξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της
κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευ-
θούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστη-
μα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να
μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ'
τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ
θά με υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι
πως τό κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους.
Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλό-
πορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς.
Αν με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γι-
ατί έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό
έχει δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής
απ' τή μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μα-
γαζί της κ. Ροντάς. Αν με δούνη, δέ θά με
υποπτευθούνη, γιατί έξέρουν όλοι πως τό
κατάστημα αυτό έχει δυό είσοδους. Έσύ
μπορείς να μπαινής απ' τή μεγάλη αλόπορ-
τα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της κ. Ροντάς. Αν
με δούνη, δέ θά με υποπτευθούνη, γιατί
έξέρουν όλοι πως τό κατάστημα αυτό έχει
δυό είσοδους. Έσύ μπορείς να μπαινής απ' τή
μεγάλη αλόπορτα κι' έγώ απ' τό μαγαζί της

Μόνον τέτοιον είδους άνθρω-
ποι φέρνονται έτσι και δεν έκτι-
μούν ούτε το σπίτι που μπαίνουν
ούτε τις παραχωρήσεις τους.
'Ελλείψω να μη πονέω, να
πολύ, ούτε να συρθείς στα πό-
δια του. Αυτό άλλωστε μαρτυρεί
ο χαρακτήρας σου, ο οποίος κατό-
τη γνώμη μου είναι πολύ λυγρού-
ς. **ΘΥΜΗ** έρωτες μ'έναν
Μ.: Σύντομα σ' αυτές τις δυσκο-
λες περιπτώσεις, σάν τη δική σου
φυσικά βγαίνουν οι άνδρες να δώ-
σουν μια λύσι και δεν αφήνουν
την αγασπημένη τους να δοκιμα-
ζόλες τις στενωχώρες. Ο νέος δ-
μως που αγαπάς δεν έχει τη
θάραρος νάρθη στο σπίτι σας και
να επαναλάβη στὸν πατέρα σας
ακριβώς αυτά που είπες και σ' ε-
μένα. Ν' αναλάβη, δηλαδή στὴ
την οικογένειά ενός γαμπρού μα-
σας. Κι αυτό, γιατί ο νέος πο-

Ματωμένη καρδιά: «Όσο πολιτισμένοι κι' αν είναι οι γονείς σας, όσο κι' αν σας αγαπούν, μην ξεχνάτε ότι είναι άνθρωποι κι' αυτοί κι' έχουν καρδιά και υπόληψη κι' ένα τέτοιο πλάνημα θά τους πικραίνει και θά τους στενοχωρή, όσο και να μη θέλουν να σας το φανερώσουν, γι' αυτό να μη σας χάσουν, όπως λέτε. Μην λέτε, λοιπόν, ότι δεν αγαπάτε τον πατέρα του παιδιού σας, όσο σκληρός κι' αν φάνηκε. Βλέπετε, πώς τώρα μετανοεί και ζητάει να σας ξαναδίδει. Μην αρνείστε. Νά τον ήθετε και να τον ακούσετε. Κι' αν αυτή τη φορά έρω ταπεινωμένος να σας ζητήσει συγγνώμη και να σας παντρευ-

MIPANTA

Γ. Φ., Χ α μ έ ν η σ τ η ν
Ε ρ η μ ο: Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν
κρίνεται σωστά τὰ πράγματα καὶ
ὅτι ἴσως μιὰ παθολογικὴ ἤχλια-
σας κάνει νὰ τὰ υπερβάλλετε. Μ'
αὐτὸ δὲ θέλω, βέβαια, νὰ πῶ ὅτι
ὅσα μοῦ γράφετε εἶναι ψέμματα
ἢ δημιουργήματα τῆς φαντασίας

«Η πρώτη σκέψη του αστυνομικού ήταν πως ο σκάκος με κάποια φελενδιτσα. Μα ό Χούντ το
- «Όχι, δεν είναι τέτοιος τύπος ο γαμπρός χαμογελώντας. Είναι σοβαρός, πιστός στη γυναίκα
λειτουργία εύτυχημένος στο σπίτι του
- «Γάτος, δεν έφυγε για το εξωτερικό, όπως
ήθελα να μου δώσει αυτό το γραμμάτιο, καθ

βίλλα του. Μπήκε από ένα παραθύρο του ισόγειου κι άρχισε να ψάχνει. Μία ελαφριά και χαρακτηριστική μυρωδιά τραβήξε την προσοχή του. Αναζητώντας την προέλευσή της, κατέβηκε στο υπόγειο ανοίγοντας την πόρτα μ' αντικλειδί.

Έπλεε με τα τέσσερα κι άρχισε να εξετάζει τις χαλαρές, ανάμεσα στις πλάκες του δαπέδου.

Ορισμένες απ' αυτές ήταν γεμάτες με χώμα νωπό και λίγο ύγρο ακόμη. Ο ντεντέκιβό το σκάισε, έσκυψε, μύρισε... και βεβαιώθηκε τότε ποιά ποιά ήταν το "ταξίδι" του Άμπρος.

Όταν τον συνέλαβαν, την άλλη μέρα, ο Κάρνοτ δε μπόρεσε να μη ρωτήσει τον ντεντέκιβό:

— Μα τι σὰς κίνησε για πρώτη φορά τίς υποψίες;

— Μία λεπτομέρεια που δεν την είχατε σκεφθεί, του εξήγησε εκείνος. Το διαβατήριό του Άμπρος βρισκότανε στο σπίτι του, ένα συρτάρι της καμάρας του πως ήταν δυνατό ποτέ να φύγει για το εξωτερικό δίχως διαβατήριο;...

X. ΟΥΕΪΚΟΛΙΑΝΤ

64

ΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ. ΤΗΤΑΣ.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 90

πέντε ενδεσείς και για κάθε τεσσάρων
 ημέρες από το φάρμακο Αμπρ. Ονομα-
 τιστοί Β. των 50.000. Όκτώ δε ημέ-
 ρες προ της άνωμενομένης περιόδου

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 90

‘Από τὰ 12 σχέδια τῆς εἰκόνας μας, μόνο δύο εἶναι ἐντελὲς ὁμοία, ἀκόμα καὶ στὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. Πρέπει ὁμως νὰ βρῆτε μέσα σὲ 40 δευτερόλεπτα τὰ δύο ὁμοία αὐτὰ σχέδια, ἂν θέλετε νὰ ὑπερφανεύσετε γιὰ τὴν παρατηρητικό- τητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 90

Π. Α. Κ., Ν. Ν., Δωδεκάησας:
Τα κολλήτια έπιχειρήματα και ή όλη
κλινική εικόνα παρουσιάζουν ωστόσο
κί ανεπάρκεια και άτελη ώρηση. Η
θεραπεία ήταν ανεπάρκεια. Για ή βελ-
τίωση της καταστάσεως θα κάνετε α-
μέσως μετά ή λήξη της περιόδου,
τρεις ένεσείς και μία κάθε τέσσερες
ημέρες από το φάρμακο Amp. Ονο-
μπολ Β. των 50.000, Όκτώ δε ήμέ-
ρες από τους άουσόμενους περίπου

ΟΙ ΛΗΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Ρεζιλίκια

— 'Ηβοι καλέ άντρα μου βλέπω μέσ' το μαχαλά κορίτσια κι' αγόρια που πήρανε την κατηφόρα και μου χτυπά λωλάδα!... Καλέ τί ρεζιλίκια είν' αυτά; 'Αλλά τὸ καμταέτι είναι στοὶ γονεῖς τους πού δὲν τὰ βάζουν σὲ ντερυπιέ τ' ἀφήσανε ἀζάτι και τώρα δὲν ἔχουν ντερ μάνι και νταγιαντισμό. Ζάφτι δὲν τὰ κάνουνε, ἀζτίσανε!

— 'Ε. Βοέ γυναίκα και μεῖς στὴν ἡλικία τους...

— Μὰ τώρα τί λές; Ξεφώνισε ἡ 'Εφταλία. 'Εμεῖς στὸν καιρό μας κάναμε τέτοιες ἀσιτίλιες; Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπιε και συνέχισε:

— 'Αχ πούνε ἔκείνα τὰ παλιά χρόνια, τὰ διορφα μικράτα μας; Ουμμά και μιά μέρα στὸ σκολεῖο πάνω στὴν σκανταλιά σου μού πέταξες ἕνα πούλουδο και τότε ὁ δάσκαλος πού σὲ πήρε χαμπάρσι φώναξε: — Νάρρη ἐδῶ ὁ Νικολάκης!

Και σὺ κίτρινος σάν τὸ φλουρί πήγες κοντά και μετὰ τὴ βοῦθὴ δασκάλα, τὴ βέργα, σουδῶσε 40 ἐλλίες κι' ὑστερα μετὰ μελάνι σου μούτζούρωσε τὰ μούτρα, σ' ἔφτυσε κι' ἔβαλε κι' ἐμένα νὰ σὲ φτύσω, μὰ ἐγὼ πού πονοῦσα πιδ πολὺ ἀπὸ σένα, με δάκρυα πού τρέχανε μπουναί ἦρθα και στάθηκα πλάι σου! Καί τότε μετὰ τὸ φέροσμο μου ἡ πέτρινη καρδιά τοῦ δασκάλου μαλάκωσε σάν τὸ κερί στὴ φωτιά.

Συγκινημένος ὁ Νικολάκης στεκόταν και τὴν ἀκούε. Κι' ἐκείνη ξεκολούθησε μελοδραματικά:

— 'Υστερα σὺν ξετσούμισες, περίμενες δυὸ φορές τὸ χρόνο νὰ μού πῇς ντροπαλά, τραγουδιὰ τὸν σεβντά σου. Μιὰ τὴ Λαμπρὴ σ' τοῖ κούνιες, και μιά τ' 'Αν Γκιανιού στὸν κλειδῶνα και σιγά-σιγά ἀπὸ κεί πούσουνε θεόλωλος σάν παιδί φρονιμένες κι' ἤθελες... παντρεῖ. Κι' ἐγὼ πάλι, πού μικρὴ δὲν ἔχαι ξεκολλημὴ ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας μου, λαχταροῦσα νὰ ξεκολληθῶ και νὰ κολλήσω σ' ἄλλη ἀγκαλιά. Κι' ἀναβα κερία στὸν 'Αν Στέφανο, στὸν 'Αν Φανούριο, ἔβαζα τὴν τελευταία ἀποκρηὰ μακαρόνια και τὸν 'Αν Θεόδωρον κόλλυβα σὸ προσκεφάλῳ μου, ἦτρωγα ἀρμυροκούλουρα ὑπὰς σὲ δῶ στὸν ὕπνο πῶς μού δίνει νερό! Τέλος ὁ παπὰς τὸ ἐνορία μας ἔκανε τὴν προεξεία κι' ἦρθε φολεῖται μὴ Κυριακὴ μετὰ τοῖ γονεῖς σου κι' ἦθα ἐγὼ μετὰ τὸν καφέ και τὸ ρετσέλι και σάν σ' ἐδῶ νὰ ρίχνει στὸ δίσκο ἕνα φλουρί, τὸ 'ελογόσῃμαδος' γέννηκα ἀφαντὴ κι' ἀπ' τὴν ντροπὴ μου πήγα και κούσθηκα. Αὐτὸς ὁ σεβασμός, ἡ ὑποταγή, τὰ σεμνά, τὰ τίμια ἀντέτια μετὰ τὴν εὐλογία τὸ ἐκκλησιαστικὸν και τὴν εὐχὴ τῶν γονιῶν μας ξεφύσανε, μπιτίσανε. Σήμερα ἔχει εὐκολίες στὸν ἔρωτα, τὰ τηλέφωνα τὰ πάρτυ, οἱ κούρσες, ἀκόμη κι' οἱ σπῆκερ κάνουν τὸ μεσάζοντα.

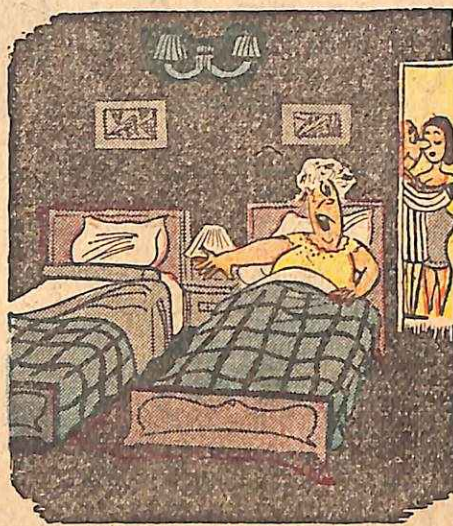
— Μὴ λές ὑπερβολές, βρε γυναίκα, εἶπε ὁ Νικολάκης.

— 'Οχι, δὲν λέω ὑπερβολές! Καί θὰ σ' ἀπαδείξω! Ξεφώνισε ἡ 'Εφταλία. Κι' ἀνοῖξε τὸ ράδιο, πούλεγε:

— 'Ο 'Ανδρέας Στοιμινέας ζητάει γιὰ τὴν Λίτσα ἀπὸ τὸ Βόλο, τὸ δίσκο 'Ε'Αγκαλιά ἐγὼ και σὺ'. Ἐπίσης ἡ 'Αριστέα ἀπ' τὴν 'Ιτέα γιὰ τὸ φίλο τῆς Μαντουχαλάδ' ἀπ' τὴν Μετρίνα. Ζητάει τὸ δίσκο: 'Σφιζέ με'...

— 'Εχω δίσκο; Ξεφώνισε ἡ 'Εφταλία. 'Ηβοι ρεζιλίκια!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Σήκω, Κλέαρχε... 'Ακουσα κάποιον θόρυβο στὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρετρίας!

— Τὴν ἐρχόμενη βδομάδα εἰμαι ἀπασχολημένος. Παντρεμένοι τὴ Δευτέρα, τὴν Τετάρτη και τὴν Παρασκευή.

— Βάστα λίγο ἀκόμη και θὰ διορθώσουμε τὴ ζημιά.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

'Εξικ ὁλοσούν

Βάλα μπίλας τὰς κιμετλῆς εἶμαι! 'Ενα φλουρί βρῆκα και τσμπούκ τσμπούκ νὰ ξαναγγυρώσω, χαρτζηλάκι νὰ κάνω, πῆγα, γιαθρούμ, ἄμα κουῖμουτζῆδες ἐπὶ μπεραμπὲρ εἶπανε ἐμένα:

— Καραμπέτ ἐφέντη, κάλικο εἶμαι! Μπουνοῦν ἴτσουν ἰσκέφτηκα, πῶς αὐτὸ φλουρί μπέλκι ἰσοῦδενῖρ εἶναι κι' εὐτὺς φημερίντες μέσα δημοσίεψα πῶς κρατῶ στὴ ντιάθεσι 'κείνου πού τόχασε και τὸ πιστρέψω, ἀφοῦ πρῶτα πλερώσω ἐμένα ἐξοῦνα πούκανα, ἀγγελίες, φαγγελίες, βαγγελίες...

Τὴν ἄλλη μέρα σαμπάλα-σαμπάλα ἰσπίτι μου τσμπούρι, κιόλας γέννηκα. Κόσμος ντυνιὰς ποτε, κι' οὐλοῖ νοικοκύρηδες, δικὸ τους πῶς εἶναι φλουρί λέγανε ὄρκο παίρνανε! 'Εγὼ τότε λυπητῆκα και πῆγα παραγγεῖλα ἡντῶσα νὰ κάνουμε ἐμένα ἡντῶ φλουριά ντουζίνες ὅν τανέ! Κι' ἐτοῖ κατέ ἕνας πού ἐρχοῦντανε, ἀφοῦ πρῶτα πλερώσω 'φημερίντες' ἐξοῦνα πού δημοσίεψα ἦδιν ἕνα φλουρί. Μ' αὐτὸ νταλαθερί πού μέρες βάσταξε μάστα χιλιάρικα μάζεψα. Σουρπουῖτσα μου φώναξε: — 'Ὁω φτώχεια γιαθρούμ, φουκαριά λῆκι μπιτί!

— 'Επειτα ἀπὸ αὐτὸ ἀλιεφίρισι γλυκάτῃκα, κι' ἀκόμα σαμπάκταν καντάρ καὶ νὰ ντουζίσω πάλι. Μπασκά τσασρέ...

Κι' ὅπως τπλυκὸ μυαλὸ ἔκω κι' οὐλο γεννιόλαει, φάρσα μάρσα καινούργια σα ἡγραψα μετὰ οὐσταλῆκι κουζούμ:

— 'Απώλεσθαι ἕνα παλιὸ πορτοφόλι χωρὶς καμμιὰ ἀξία, ἀλλὰ οἰκονομικὰ κερραμπέτ Τουλουμουτζιάν και θὰ πάρῃ ὡς ἀμοιβὴ ἕνα χιλιάρικο!

— 'Αεῖντε μπακαλοῦμ νὰ ντοῦμε τί φάρια τὰ πιάσουμε μ' αὐτὸ τὸ κόλλο, φώναζε ἐμένα ἀνθρώποι Σουρπουῖτσα.

— Βρε νταῖκα κόρμα, 'Αλλά μπουγιούκι! εἶπα και καρτεροῦσα, καρσοῦλι βαστούσα.

— 'Ας ἀφῆρα πόρτας κουντοῦνι ἰχτύησε. — 'Ας καπ! — Κιμ μπέ; — 'Εγὼ Καραμπέτ ἐφέντη βρῆκα τὸ πορτοφόλι σου.

— 'Αφερῖ! ἀφερῖ! φώναζε μάζους και τὸ χαριστικὸν ἦκανα. Τὸ πῆρα τ' ἀνοῖξα, ἄμα ξανὰ φώναξα:

— Βρε πού εἶναι τὸ πεντακοσάρικο πούκα μέσα; Οὐλέν τακαχίρ ἕνα χιλιάρικο μπαζέλι ἦτελε νὰ ντάσω ἐσένα ντέν σὲ φτάνει και πῆρες και τὸ πεντακοσάρικο; Βαί, βαί πεζεδένκ, ὄγλου πεζεδένκ.

Κι' ὅπως ἀγρίεψα, μάτια μου γούρλωσα αὐτὸ τσουλάνι φοβήθηκε κι' ἡθγαλε κι' ἡντῶσε ἐμένα ἕνα πεντακοσάρικο.

Ὅταν σόονρα μπασκά ντύο ἄλλοι πονηροὶ ἦρτανε κι' ἐτοῖ γιαθῶς γιαθῶς ἀρχισε πάλι νταλαθερί, τὸ κόλλο ἦπιασε.

Μπῆρ ἀζ σόονρα και τρίτος ἀρριθάρισε. — 'Αφεντικὸ σείς χάσατε ἕνα μαῦρο πορτοφόλι;

— Ναι, μπέ; — Εἶχες τίποτα μέσα; ρωτάει ἐμένα ὕποπτα.

— 'Ενα πεντακοσάρικο, κουζούμ! — 'Ε, τότε ἔχεις δικό, δικὸ σου εἶναι ἀφεντικὸ. Πάρτο, πάρε, και τὸ πεντακοσάρικο και δῶσε μου ἕνα χιλιάρικο τὸ μπαζέλι μου!

— Μὰ, βρε γιαθρούμ, — Δὲν ἔχει, μὰ και μού γρήγορα δπως ἡγραψες σὸ 'εφημερίδες, γιατί θὰ πᾶν νὰ φέρῃ τὸν ἀστὴνῶμια!

Τὶ νάκανα; 'Ηθγαλα κι' ἐντῶσα ἕνα χιλιάρικο, ὅτῳ 'Αλλά μπελανθιερσιν οἰγοῦρα μπιριντζῆς και ἰκιντζῆς ποῦθε ἀπ' ὅσῳ σταθῆκανε, και σ' αὐτὸ οὐτσοντζῶ οἰποῖνιανε γιὰ νὰ ἐκδικηθῶν ἐμένα.

Βαί, βαί γιὰ μαλλί πῆγα ἄμα κουρεμένος βρῆκα γιαθρούμ. 'Εξικ ὁλοσούν! Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

'Η θερμοκρασία του αὐξάνει συνεχῶς.

ΚΑΘΕ τετραγωνικὸ μέτρο τοῦ πλανῆτου μας δέχεται ἀπὸ τὸν 'Ηλιο ἕνα ποσὸν θερμότητος πού ἀντιστοιχεῖ στὴν ἀκτινοβολία μιᾶς ηλεκτρικῆς θερμίστρας δυνάμεως ἐνὸς κιλοβάτ. Ἀλλ' ἡ θερμότης αὕτη εἶναι ἕνα ἀπειροελάχιστο ποσοστὸν τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας, πού χάνεται στὸ σύνολο τῆς σχεδὸν μέσας τὸ διάστημα.

Σ' ὅλο τὸν 19ον αἰῶνα, οἱ ἐπιστήμονες ἐσπαζοῦν τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ βροῦν τὴν προέλευσι τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Καμμιὰ πηγὴ ἐνεργείας, ἀπὸ ὅσες ἤξερε ὡς τότε ἡ ἐπιστήμη, δὲ μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπαρξὴ αὕτης τῆς θερμότητος, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἑκατομμυρίων ἐτῶν, τῆς ζωῆς τῆς γῆς. Ἀν π.χ. ὁ 'Ηλιος ἦταν ὁλόκληρος ἀπὸ ἀνθρακὰ, ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς χιλιάδες ἐτῶν, θὰ εἶχε μεταβληθῇ σὲ στάχτη.

Ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψι τῆς ραδιενεργείας ἔδωσε τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος. Οἱ ἐπιστήμονες κατὰλαβαν τότε ὅτι ὁ 'Ηλιος, χρησιμοποιοῦντας τὴν τερασσία ἐνέργεια πού περικρίει τὸ ἄτομο, θὰ μπορούσε νὰ λάμπῃ ἐπὶ δισεκατομμύρια χρόνια.

Τὸ 1868, τέλος, ἀνακαλύφθηκε πάνω στὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας, μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ φασματοσκοπίου, ἡ παρουσίᾳ ἐνὸς καινούργιου στοιχείου, πού ἦταν ἀγνωστὸ ὡς τότε στὴ γῆ και πού βαφτίσθηκε ἥλιον.

Ἔξομε σήμερα ὅτι τὸ ἥλιον ἀντιπροσωπεύει τὴ στάχτη πού ἀπομένει ἀπὸ τὸ μετασχηματισμὸ τῶν ἀτόμων τοῦ ὑδρογόνου σὲ ἐνέργεια (σὲ κάθε δευτερόλεπτο ὁ 'Ηλιος μετασχηματίζει σὲ ἐνέργεια 4 περιπου ἑκατομμύρια τόνων, τῆς οὐσίας του). Ἡ ἀπτελευθερουμένη μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐνέργεια διασκορπίζεται κατὰπιν μετὰ τὴ μορφή φωτός, θερμότητος και ἀκτινοβολίων μέσα στὸ διάστημα.

Τὸ αἰνίγμα ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἀπὸ αὕτην τὴν ἐνέργεια ἕνα ἀπειροελάχιστο μέρος φτάνει και στὴ γῆ μας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ 'εὐλιζέται' ἀπὸ τὴν ἀπώσθησιν ὅσας πού συγκρατεῖ τῆς ὑπεριώδεις ἀκτίνες και τῆς ἀκτίνες Χ. Χωρὶς αὐτὴν τὴν προστατευτικὴν ἐνέργειαν τῆς γῆς ἡ ἀτμοσφαιράς, κάθε ἴχνος ζωῆς θὰ ἐξαφανίζεταν πάνω στὸν πλανήτη μας μέσα σ' ἐλάχιστα λεπτά.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, κατωρθώθηκε νὰ κινήματογραφηθῇ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ 'Ηλίου. Ἔτσι, μπορούμε νὰ ἔχουμε μιὰ ἰδέαν τῶν τρομερῶν πυρίνων κατακαυσμῶν πού ξεσποῦν κάθε τόσο πάνω στὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας.

Ἡ προβολὴ αὐτῶν τῶν ταπεινῶν πάνω στὴν ὁθόνη κάνει τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου νὰ παγῶνι μέσα στὶς φλέβες του! Τεράστιοι πυρίνοι πίδακες ἐκτινάσσονται κάθε τόσο μέσα στὸ διάστημα. Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι οἱ πίδακες αὐτοὶ φτάνουν σὲ ὕψος 150.000 χιλιομέτρων. Ἐκρήξεις δυοῖς μ' ἐκείνης τῶν ἀτομικῶν βομβῶν, ἀλλὰ χιλιάδες φορές ἰσχυρότερες, ξεσχοῦν ἀκατάπαυστα τὴν ἐπιφάνειάν του. Πύρινη ἀπιδες, πού θὰ μπορούσαν ν' ἀγκαλιάσουν 12 σφαῖρες σάν τὴ Γῆ μας, τὴ μιὰ πλάι στὴν ἄλλη, σχηματίζονται κάθε τόσο, λαμποκοποῦν και καταρρέουν.

Τὰ θεάματα πού παρακολουθεῖ κανεὶς σ' αὕτη τὴν ταινία ξεπερνῶν τὴν ἱκανότητα κατανόησής του μυαλοῦ μας. Βλέπει κανεὶς π.χ. ἕναν πύρινο πίδακα νὰ ἐκτινάσσεται πάνω σὲ μιὰ εὐθύγραμμη τροχιά και κατὰπιν νὰ ξαναγγυρῇ στὸ σημεῖο ἀπὸ ὅπου ἐκκίνησε, σάν μιὰ ὀδία πού, ἀφοῦ διέγραψε τὴν τροχίαν τῆς, θὰ ξαναγγυρῇ μέσα στὸ στάθμιό του κανονιοῦ. Βλέπει κανεὶς ἀκόμη πύρινοιας καταρράκτες, πού ἔρχονται μέσα ἀπὸ τὸ διάστημα, νὰ πέφτουν πάνω στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ 'Ηλίου.

Δεδομένου ὅτι ὁ 'Ηλιος βρῖσκεται σὲ ἀερῶδη κατάστασι, φαίνεται ἐκπληκτικὸ τὸ ὅτι ἔχει ὀρισμένον σχῆμα. Τὰ τηλεσκοπία μας τὸν δείχνουν σάν τέλειο δίσκο. Τὸ γεγονός αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονες τὸ ἀποδίδουν στὴν ἐνέργειαν τῆς ἐλῆξης πού εἶναι πάνω στὸν 'Ηλιο 28 φορές ἰσχυρότερη ἀπὸ ἐλῆξιν τῆς Γῆς. Ἔτσι, ἕνας ἀνθρώπος 70 κιλῶν θὰ ζυγίζε πάνω στὸν 'Ηλιο 2 περίπου τόνους. Ἡ ἰσχυροτάτη αὕτη ἐλῆξι πού ἐπικρατεῖ στὴ μάζα τοῦ 'Ηλίου τῆς δίνει ἕνα ὀρισμένον σχῆμα.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἄστρα πού μελετοῦμε μετὰ τὴ τηλεσκόπιά μας παρουσιάζουν διακυμάνσεις στὴ λάμψιν τους. Ἡ θερμαντικὴ και φωτεινὴ ἀκτινοβολία τοῦ 'Ηλίου, ὡστόσο, ἐλάχιστον ἔχει μεταβληθῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ὁ ἀνθρώπος ἀρχισε νὰ μελετᾷ τὸ ἄστρο

Ἡ φωτογραφία αὕτη πού ἔχει παρῇ ἀπὸ τὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ δρους Οὐίλσον, δείχνει μιὰ ἀπὸ τῆς τρομακτικῆς ἐκρήξεις πού γίνονται κάθε τόσο στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ 'Ηλίου. Ἡ πύρινη στήλη πού διακρίνεται στὴν εἰκόνα ἔχει ὕψος 224.000 χιλιομέτρων. Ὁ μικρὸς φωτεινὸς δίσκος πού φαίνεται δεξιὰ δείχνει τὴ Γῆ μας. Ἀπὸ τὴ σύγκρισιν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς πόσο λίγες λιπούσεις εἶναι ὁ πλανήτης μας σχετικὰ μετὰ τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας.

τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ τί μας ἐπιφύλασσει ἄρα γε τὸ μέλλον; Τί θὰ συμβῇ ὅταν ἐξαντληθῇ ἡ καύσιμος ὕλη τοῦ 'Ηλίου;

Στὸ μυαλὸ μας δημιουργεῖται ἀμέσως ἡ ὑπόθεσι ὅτι ὁ 'Ηλιος θὰ ψυχθῇ βαθμιαίως, ὥσπου νὰ σβύσῃ ὁλόκληρος. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσι αὕτη δὲν εἶναι σωστή. Γιατί ὅλες οἱ παρατηρήσεις μας δείχνουν ὅτι ὁ 'Ηλιος θερμαίνεται ὁλοένα και περισσύτερο ἀντὶ νὰ ψυχθῇ. Ὅσο κατανάλει τὸ ὑδρογόνου του κι' ἡ τέφρα τοῦ ἡλίου συσσωρεύεται γύρω στὸν πυρήνα του, τόσο ὁ πυρῶν τῶν ἀτομικῶν ἀντιδράσεων γίνεται γρηγορότερος. Τὸ πιθανώτερον λοιπὸν, εἶναι ὅτι ὁ 'Ηλιος θὰ σβύσῃ μέσα σὲ μιὰ ἀποθέωσι φάτος.

Ἀλλ' αὕτη τὴν ἀποθέωσι δὲ θὰ τὴ δοῦμε. Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν πράγματι ὅτι, ἐπειτα ἀπὸ 5 ἑκατομμύρια χρόνια, ἡ λάμψις τοῦ 'Ηλίου θὰ ἔχῃ ἑκατονταπλασιασθῇ και τότε ἡ Γῆ κι' οἱ ὅλοι πλανῆτες θὰ μεταβληθοῦν σὲ μιὰς πυρακτωμένης λάβας.

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ 'Ηλιος θὰ μεταβληθῇ σ' ἕνα μικροσκοπικὸ ἄστρο, πού θὰ ἔχῃ διάμετρο μόλις μερικῶν χιλιάδων χιλιομέτρων.

Ἡ θερμοκρασία πού θὰ ἐκπέμπῃ δὲν θὰ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη τῆς παρσέλινου.

Μετὰ τὴ μορφή αὕτη θὰ διατηρηθῇ καμποσα δισεκατομμύρια χρόνια (10 κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐπιστημόνων), γιὰ νὰ γίνῃ, τελικὰ, ἕνα νεκρὸ ἄστρο.

Ἀλλ' εἶναι βέβαιο ὅτι τὰ πράγματα θὰ γίνουν ἔτσι; Ἀγνωστον.

Διάφοροι ἐξωτερικοὶ παράγοντες, ὅπως π. χ. τὸ πέρασμα τοῦ 'Ηλίου μέσα ἀπὸ ἕνα νέφος διαπλανητικοῦ κονιορτοῦ, μπορεῖ νὰ μεταβάλουν οἰκτικὰ και μ' ἀπρόβλεπτο τρόπο τὴν ἱστορία του και τὴ δική μας.

«Κόβουμε» λίρες γιὰ νὰ ἐξαρκούναι

Μολοντί τὸ Βρετανικὸ Νομισματοκοπεῖο ἔπαψε ἀπ' τὸ 1917 τὴν παραγωγήν χρυσῶν λιρῶν γιὰ κυκλοφορίαν, ἐξακολουθεῖ ὡστόσο νὰ κόβῃ ἕνα μικρὸ αἰσθητὸ, γιὰ νὰ μὴ ξεγυῖνε τὴν τέχνη τους και νὰ μὴ χάνουν τὴν ἐπιδεξιότητά τους οἱ εἰδικοὶ τεχνίτες πού κάνουν τὴ λεπτὴ αὕτη ἐργασία.

Οἱ πρώτες χρυσῆς λίρες κυκλοφόρησαν ἐπὶ βασιλείας 'Ερρίκου τοῦ Ζ' (1457—1509). Ἡ ἀξία τους εἶχε καθορισθῇ τότε σὲ 30 σελίνια. Ἐπὶ Καρόλου Β' δμως, περιορίστηκε σὲ 21 σελίνια, κι' ἀργότερα σὲ 20.

Ε. ΜΑΙΟ

Χαρίς
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι κρότοι των φυριών ακούγονταν τώρα πιο καθαρά. Μα οι αποκλεισμένοι στο ορυχείο νόμιζαν πως θα περάσαν από την πείνα. Ο «δασκαλος» παραμιλούσε σαν τρελλός κι ο Μπεργκουνός έγραφε ένα αποκαρτεριστήριο γράμμα στη γυναίκα του και πρόσθεσε και τις τελευταίες επιθυμίες των άλλων. Ο Ρεμής αποφάσισε να πάει κολυμπώντας ως τις σκάλες της στοάς κι από εκεί να φωνάξει για να σωθούν...

360N — Νά μου φωνάξετε, είπα, πριν αρχίσω να κολυμπώ. Η φωνή σας θα με οδηγήσει...

Αφού προχώρησα λίγες όρνυιές, είδα πως μπορούσα να κολυμπώ σιγά, για να μη χτυπήσω το κεφάλι μου.

Γύρισα πίσω κι είδα το φως της λυχνίας, που καθρεφτιζόταν στα μαύρα νερά.

— Καλά πώς; μου φώναξε ο «δασκαλος».

— Ναί...

Και προχωρούσα. Η δυσκολία ήταν να βρω το δρόμο. Γιατί ήξερα, πως σ' ένα μέρος, οι στοές διασταυρώνονταν. Αν έκανα λάθος στο σκοτάδι, ήμουν χαμένος! Για να οδηγήσω καλά, δεν έφταναν το ταβάνι κι οι τοίχοι της στοάς. Είχα από κάτω έναν οδηγό ασφαλείας: τις σιδερόδρομικές γραμμές. Αν τις ακολουθούσα, θα εύρισκα ασφαλώς τις σκάλες.

Κάθε τόσο λοιπόν κατέβαζα τα πόδια. Κι άμα αγγίζαν τις γραμμές, ανέβαινα πάλι. Με τις γραμμές και τις φωνές των συντρόφων μου δε θα χανόμουν.

Οι φωνές έσπασαν την ολόενα. Ο κρότος των βαγονιών δυνάμυνε. Απ' αυτά καταλάβαινα πως προχωρούσα. Θα ξανάβλεπα, λοιπόν, το φως της ημέρας; Κι από μέσα θα σώζονταν κι οι σύντροφοί μου;

Καθώς κολυμπούσα στη μέση της στοάς, δεν είχα παρά να κάνω δεξιά για να συναντήσω τις γραμμές. Συνήθως τις αγγίζα με το πόδι. Κάποτε όμως, επειδή δεν τις εύρισκα με το πόδι, βυθιζόμουν για να τις πιάσω με το χέρι. Αλλά το κόκκο. Πήγαινα απ' τον ένα τοίχο στον άλλο, χωρίς να βρίσκω τίποτα.

Είχα χάσει το δρόμο!

Στάθηκα για να δω πού βρισκόμουν. Οι φωνές των συντρόφων δε μ' έφταναν παρά σαν ένα ψιθύρισμα. Πηρα βαθειά αναπνοή και βυθίστηκα. Αλλά γραμμές τίποτα!...

Εμείνα μια στιγμή σαν παραλυμένος από την αγωνία. Ήμουν, λοιπόν, χαμένος στο καταμαυρο σκοτάδι, κάτω απ' το βαρύ βόλο, μέσα στο παγωμένο νερό!...

Ξαφνικά ξανάκουσα τις φωνές των συντρόφων μου. Έτσι μπόρεσα να καταλάβω από πού έπρεπε να γυρίσω. Αφού έκανα καμιά δεκαεκαριά όρνυιές πίσω, βυθίστηκα και ξανάβρηκα τις γραμμές. Έκει λοιπόν ήταν το σταυροδρόμι! Ζήτησα την πλάκα, που ήταν στη διακλάδωση, αλλά δεν τη βρήκα. Ζήτησα τ' ανολίσματα που ήταν στη στοά. Αλλά δεξιά κι αριστερά δεν απάντησα παρά τοίχο. Πού ήταν οι γραμμές;

Τις ακολουθούσα ως την άκρη: κόνονταν απότομα. Τότε κατάλαβα πως ο σιδηρόδρομος είχε καταστραφεί απ' την πλημμύρα και πως δεν είχα πια οδηγό.

Δεν είχα πια παρά να γυρίσω στο ασυλό μας.

Το δρόμο των είχα κάνει. Ήξερα πως ήταν ακίνδυνος και κολυμπούσα γρήγορα, για να φτάσω στο ανέσπασμα. Οι φωνές των συντρόφων με οδηγούσαν.

Εφτάσα στην είσοδο και φώναξα κι' εγώ.

— Έλα γρήγορα! μου είπε ο «δασκαλος».

— Δέ βρήκα το δρόμο.

— Δεν πειράζει. Το κατέβασα προχωρεί.

Ακούνε τις φωνές. μας. Ακούμε τις δικές τους. Σε λίγο θα μιλούμε.

Ανέβηκα το σκαλί μας. Ύστερ' από την πρώτη χορά, κατάλαβα πως ήμουν παγωμένος. Ο «δασκαλος» κι ο θεός κάθισαν κοντά μου για να με ζεσταίνουν.

Οι φωνές έγιναν άρετα καθαρές. Σε λίγο ακούσαμε τις τρεις αυτές λέξεις:

— Πόσο είστε εκεί;

Βάλαμε το θεό Γκασπάρ, που είχε δυνατή φωνή, γ' αποκρίθη:

— Εξή!

— Κάνετε γρήγορα, ξαναφώναξε ο θεός. Δέ βαστούμε πιά!

— Τα δινόματά σας;

— Μπεργκουνός, Παγής, ο «δασκαλος», Καρρορής, Ρεμής, Γκασπάρ.

Για εκείνους που ήταν έξω, αυτή ήταν η τραγικότερη στιγμή. Όλοι οι συγγενείς έτρεξαν να μάθουν. Με μεγάλο κόπο οι στρατιώτες τους κρατούσαν στην είσοδο της στοάς.

Ο μηχανικός τους είπε τα όνοματά.

Αλλοίμονο! Από έκατον είκοσι μητέρες ή γυναίκες, μόνο τέσσερις είδαν την ελπίδα τους να πραγματοποιηθεί. Πόση λύπη, πόσα δάκρυα!

— Ρωτήστε, είπα, πόσον καιρό είμαστε κλεισμένοι εδώ μέσα;

— Δεκατέσσερις μέρες! μ'ας φώναξαν. Κάμετε κουράγιο. Λίγες άρες ακόμα και γλυτώνετε!

Περίεργο πράγμα! Όσο πλησίαζε η στιγμή της σωτηρίας μας, τόσο πιο αδύνατοι γινόμασταν.

Τέλος ξεκόλλησαν μεγάλα κομμάτια κι' έπεσαν ανάμεσα μας. Ή τρύπα είχε ανοίξει στο βόλο του ανέσπασμας. Ή λάμψη των λυχνιών μας τμήλωσε.

Στη στιγμή όμως ξαναπέσαμε στο σκοτάδι. Ένα ρεύμα αέρος πήρε σβάρνα κομμάτια κάρβουνο και τις έσβυσε όλες.

— Είναι ο αέρας, Μ'η φοβάστε. Θα τις ξαναβούμε. Περιμένετε...

Περιμένετε! Ακόμη να περιμένουμε!...

Μα την ίδια στιγμή ένας μεγάλος θόρυβος ακούστηκε από νερό της στοάς. Γυρίζοντας είδα μια λάμψη που προχωρούσε κατά το μέρος μας.

— Θάρρος! Θάρρος! μ'ας φώναξαν.

Κι' ενώ, από το κατέβασμα, έβιναν τώρα το χέρι σ' εκείνους που βρισκόνταν στο άπ'ανω σκαλί, έφτασαν συγχρόνως και σ'ε μ'ας από τη στοά.

Επί κεφαλής ήταν ο μηχανικός. Αυτός σκαρφάλωσε πρώτος. Και βρέθηκε στην άγκαλιά του!

Είχα κλείσει τα μάτια σαν λιγοθυμισμένος. Καταλάβαινα πως μ' έρριξαν. Άμα βγήκαμε απ' τη στοά μ' έβλιναν με ζεστές ρούχα.

Ενοίσα ένα δάκρυμα στα μάτια.

— Ήταν το φως της ημέρας; Ήμασταν έξω!

Ένα άσπρο πράγμα ριχτηκε άπ'άνω μου. Ήταν ο Κάπης. Συγχρόνως αισθανόμουν ότι κάποιος μούπασε το δεξί χέρι και μου τ'ό φίλησε.

— Ρεμ'!... Ρεμ'! μου!

Κύτταξα γύρω μου. Ένα πλήθος, παραταγμένο σε δύο σειρές, στεκόταν σιωπηλό.

Στην πρώτη γραμμή ήταν οι παπάδες της Βάρσης. Είχαν έρθει στην είσοδο του ανδραγωγείου να δεηθούν για τη σωτηρία μας.

Μόλις φανήκαμε, γονάτισαν, γιατί ύστερα από δεκατέσσερις μέρες η γη είχε στεγνώσει. Είκοσι χέρια απλώθηκαν να μ'αγγίσουν.

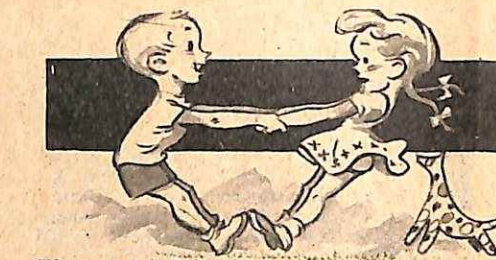
Ο μηχανικός όμως δε μ'έβλεπε. Λοιπόν, Μόνος του με μετέφερε στο γραφείο της Έταιρείας, όπου είχαν ετοιμάσει κρεβάτια για να μ'ας δεχτούν.

— Σήμερα, μπαμπά, μπορείς να κοιμηθείς όσο θέλεις... Είναι Κυριακή!

— Σήμερα, μπαμπά, μπορείς να κοιμηθείς όσο θέλεις... Είναι Κυριακή!

— Σήμερα, μπαμπά, μπορείς να κοιμηθείς όσο θέλεις... Είναι Κυριακή!

— Σήμερα, μπαμπά, μπορείς να κοιμηθείς όσο θέλεις... Είναι Κυριακή!

Ύστερα από δύο μέρες περπατούσα στους δρόμους της Βάρσης με τον Άλκη, το Ματτία και τον Κάπης. Οι άνθρωποι, στο πέραςμα μου, σέκονταν για να κυττάσουν.

Πολλοί μου έφινγαν το χέρι με δακρυσμένα μάτια. Άλλοι όμως γυρίζαν αλλού το κεφάλι. Αυτοί πενθούσαν κάποιο δικό τους. Κι' ίσως από μέσα τους να παραπονούσαν γιατί να σωθή ένα πεντάχρονο παιδί, σαν και μένα, και να χαθεί ο οικογενειάρχης, ο γυιός, ο αδελφός...

Εκείνοι που με πλησίαζαν, με καλούσαν σε τραπέζι και μου έλεγαν:

— Θέλουμε να μ'ας διηγηθείς όσα πέρασες... Τους ευχαριστούσα χωρίς να δέχμαι την πρόσκληση. Έπειτα προτιμούσα να συζητά με τον Άλκη και τον Ματτία, που μου διηγόνταν τί έγινε, όσο καιρό ήμουν θαμμένος στα βάθη της γης.

— Και να συλλογιέμαι πως εγώ ήμουν η αιτία του θανάτου σου! μου έλεγε ο Άλκης. Γιατί σ' είχα για πεθαμένο!...

— Εγώ όμως δεν το πίστεψα ποτέ, μου έλεγε ο Ματτίας. Δέ μπορούσες να πεθάνης! Όχι! Κι' όταν ο μηχανικός φώναζε το όνομα «Ρεμής», έπεσα κάτω με κλάμματα!...

Κι' εγώ καμάρωνα βλέποντας το Ματτία να κη τη ζωή επιτάσσουσε σε μένα, ώστε να μ'η βέλη να πιστέψω πως θα πέθαινα...

Μάθημα μουσικής

Έκανα φίλους στο ανδραγωγείο. Ο θεός Γκασπάρ κι ο «δασκαλος» με πήραν από μεγάλη συμπάθεια. Κι' ο μηχανικός μ'αγάπησε σαν παιδί, που το γλυτώνει κανείς από το χάρο. Με προσκάλεσε σπίτι του. Και, γι' αγάπη της κόρης του, διηγήθηκε τα βάσανά μας.

Όλοι ήθελαν να μείνω στη Βάρση.

— Δέ θα χωριστούμε πιά, μου έλεγε ο θεός Γκασπάρ.

— Αν βέλεις εργασία στα γραφεία, σου βρίσκει! μου έλεγε ο μηχανικός.

Ο θεός Γκασπάρ το εύρισκε φυσικό να ξαναγυρίσω στο ανδραγωγείο. Δεν είχα όμως καμιά δουλειά να κρατήσω το επάγγελμά του «κύλιση». Άραιο το μεταλλείο, μ'αδεν έλιν σκοπό να ξαναχωρώ σε κανένα ανέσπασμα πάλι.

Δεν ήμουν γεννημένος για τα υπόγεια. Η ζωή της υπαίθρου, μ'αδεν χώνια και τους λίκους, μου ταιρίαζε καλύτερα.

Στο μηχανικό δέ μπορούσα να πω πως δε μου άρεσαν τα υπόγεια, αφού μου έδινε δουλειά δε γραφείο. Έπρεπε να τού πω την αλήθεια και το έκανα.

— Καλά, μου αποκρίθηκε. Αφού σ'ε τραβά η ελευθερία, το υπαίθρο, δέ μπορεί να σ'ε εμποδίσω! Ακολουθήσε το δρόμο σου, παιδί μου!

Οτι αγαπούσα τη ζωή της υπαίθρου ποτέ δεν το κατάλαβα, όσο τις ημέρες που ήμασταν κλεισμένοι στο ανέσπασμα.

Όσο καιρό προσπαθούσαν να μ'ε κρατήσουν στη Βάρση, ο Ματτίας, φανόταν λυπημένος. Το ρωτούσα τι έχει, και μου έλεγε πως δεν έχει τίποτα... Μόνο όταν τού είπα ότι σ'ε τρεις μέρες θα φώναγα, μου ώμολόγησε την αλήθεια της ανησυχίας του.

— Δέ θα μ'αφήσης, λοιπόν; φώναζε κάποινας να μ'αγκαλιάσει.

Τού έδωσα μια κατσάδα, τόσο για να μ'ην αφιέβαλη για μένα, όσο για να κρύψω τη συγκίνησή μου, όταν άκουσα τη φωνή της αγάπης του.

Ο Ματτίας δεν είχε ανάγκη από μένα για να κερδίσει το ψωμί του. Γι' αυτό δ'ε έκανε, τού έκανε από αγάπη κι' όχι από συμφέρον.

Για να μ'αλλάσει την αλήθεια, είχε χαρίσματα, που δεν τα είχα εγώ! Ήταν πιο ικανός να παίζει όλα τα όργανα, να τραγουδά, να χορεύει, να παριστάνει. Ήξερε να υποχρεώνει καλύτερα την αβήμη δημύρην, να βάζει το χέρι στην τσέπη. Με το γέλιο του, τα γλάστρα του μάτια, τ'άσπρα του δόντια, συγκινούσε και τις ψυχρότερες καρδιές. Αδ'ε ήταν τόσο αληθινός, ώστε τον καιρό που εγώ έκανα τόν «κύλιση» στο ανδραγωγείο, ο Ματτίας κατ'άφερε να μαζέψει δεκαοκτώ φράγκα.

Έκ'ατον είκοσι όχτω που είχαμε και δεκαοκτώ, έκαναν εκατό σαράντα έλη. Δέ μ'ας έλειπαν παρά τέσσερα για να αγοράσουμε την αγελάδα του Βασιλοπούλου.

Δέ έφινγα από τη Βάρση χωρίς λύπη, αφού έπρεπε να χωριστώ τον Άλκη, το θεό Γκασπάρ και το «δασκαλο». Μα αυτή ήταν η μοίρα μου! Νά χωρίζομαι πάντα εκείνους που αγαπούσα και που μου έδειχναν αγάπη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΨΕΥΤΟΜΑΓΟΣ

Μιά φορά στα περίχωρα της Κορσικής ζούσε ένας άνθρωπος πολύ πλούσιος, μα και πολύ τσιγκούνης. Τόν έλεγαν μαπάριμα Σάντρο, γιατί έσπερνε στους άμους του έξηντα δόκλινρα χρόνια. Είχε δικά του άμπέλια, χωράφια κι' ένα δάσος ακόμα.

Ο μαπάριμα Σάντρο ήξερε πως τόν έλεγαν τσιγκούνη. Δέ θύμανε όμως καθόλου γι' αυτό. Τά μόνα πράγματα που τόν στενοχωρούσαν ήταν οι θύελλες κι' οι κερυνοί. Και δεν τόν σκότιζε αν τότε σκοτώνονταν κανένας άνθρωπος στα χτήματά του, όσο άφ'ρυσσινε από το κακό του, που καταστρέφονταν τα σταπάρια του.

Η γυναίκα του είχε πεθάνει από την πολλή δουλειά. Και τά παιδιά του βλέποντας πως δέ μπορούσαν να ζήσουν με το σκληρό και τσιγκούνη πατέρα, έφυγαν στα ξένα, για να κερδίσουν το ψωμί τους.

Από τούς υπηρέτες ένας μπορούσε και ύπόμνε αυτόν τόν τύραννο. Ήταν ένα άκούραστο παλληκάρι, ο Τζιοβάνι. Σηκώνονταν πριν φέξη και κοιμόταν τελευταίος. Κι' έκανε δουλειά για τέσσερις.

Ο μαπάριμα Σάντρο πρόσεχε πάντα να μ'η τού κακομνηστή, γιατί σ' αυτόν είχε κάποια εμπιστοσύνη. Ο Τζιοβάνι από δέκα χρόνια δουλεύε σ' αυτό το άρχοντιό. Στο διάστημα αυτό θύμωσαν το έλο που είχε φάει. Και πολλές φορές θύμωσαν μέσα του ένας φοβερός θυμός για τόν άφεντή του.

Ο θυμός του όμως έγινε τώρα πιο μεγάλος, γιατί έβλεπε το μαπάριμα Σάντρο να τυραννά ένα δμοφο κορίτσι, που είχε για υπηρέτριά του. Μέσα στο κρύο του χειμώνα, την είχε φυλάει και την έβαζε να κάνει τις πιο βαρείες δουλειές.

Η Αντζέλλα, έτσι έλεγαν τήν όραση, έκλαιγε με μαύρα δάκρυα, όταν βρισκόταν μακριά από το σκληρόκαρδο άφεντικό της. Ο μόνος μάρτυρας τού πόνου της ήταν ο Τζιοβάνι. Τή λυπόταν κατάκαρδα κι' όταν τή έβλεπε να τρώει το λιγοστό φαγητό, που τή έδινε ο μαπάριμα Σάντρο, τής χάριζε και τή δική του μερίδα.

Μά, μ'α μέρα για κακή τους τύχη, π'ανω στη σκηνή αυτή τούς τ'ασκάσε ο μαπάριμα Σάντρο.

Μμ... στρίγγιλλες, έχετε συμφωνήσει κι' οι δυο να μ'ε γδύσετε; Όστε κι' εσύ, Τζιοβάνι, κλέβεις φαγητά από μένα για να τά δίνης σ' αυτήν; Καλά, δέ σ'ας διορθώσω!...

Και λέγοντας αυτά βγήκε χτυπώντας τήν πόρτα. Τήν άλλη μέρα όμως τού ψέφωσαν δυο πρόβρατινες, τή δεύτερη δυο βόδια και τήν τρίτη ενιά κόττες!

Ο μαπάριμα Σάντρο έγινε θηρίο. Δέ μπορούσε να έδηγη τήν αιτία. Ρώτησε τόν Τζιοβάνι και τήν Αντζέλλα, μα και οι δυο άμνηστοι ήσκαναν τούς άμους τους. Άγριέμνος τότε, ο μαπάριμα Σάντρο ριχτηκε άπάνω τους και τούς έβειρε, σαν νατάν αυτοί ο Ένοχος.

— Ένοια σου, τούς είπε. Μαυ ματτίσατε τά ζωντανά μου και τά κάνετε να φοβ'αν! Θά σ'ας δείξω εγώ!... Θά σ'ας δείξω και τούς δυο!...

Εκείνοι τρώμαζαν με τή φόβέρα του. Ο Τζιοβάνι όμως πήρε σ'ε λίγο άρρος και τού είπε:

— Άφεντικό, εγώ σ'ε θέσι σας, δέ π'αίνα να συμβουλευτώ το μάγο τού δάσους. Το ίδιο έκανε ο μαπάριμα Σαντίνι, που τού ψοφούσαν δυο πρόβρατι την ήμερα...

— Έχεις δίκιο, αποκρίθηκε, ο μαπάριμα Σάντρο. Δέ ήξερα πως βρίσκεται ένας μάγος στο δάσος. Πάω άμέσως! Τάρα όμως που δέ λείψω, το νου σας μ'ην κλέψετε τά φαγητά μου!...

Και χωρίς να χάσει καιρό ξεκίνησε. Μά με τά γεροντικά πόδια του έκανε το δρόμο για πέντε άρες.

Τέλος έφτασε σ'ε μιά καλύβα που ήταν τριγυρισμένη από σκίνα κι' άγκάθια. Χτύπησε τήν πόρτα. Σε λίγο άκουσε μιά φωνή να λη:

— Τράβα το δρόμο σου! Δέν άνοιξη σ'έκείνους που βασανίζουν τά κορίτσια!...

Ο μαπάριμα Σάντρο άπόρησε. Π'ας λοιπόν ήξερε ο μάγος ότι λίγες άρες πριν, είχε βείρει τήν Αντζέλλα;

Η Ζωίτσα και τα τελευταία μοντέλα των αυτοκινήτων

— Είμαι ο Σάντρο και δέ θα χάσης, αν μου άνοίξης για να μ'ου δώσης μιά συμβουλή, τού είπε.

Σε λίγο ή πόρτα άνοιξε. Ένας άνθρωπος με μακριά γένεια και μαλλιά και ένα μανδύα δέ τά πόδια παρουσιάστηκε. Μέσα σ'την καλύβα βρισκόταν μιά κουκούδαγιά που δατρώσαν τά μάτια της. Και π'ανω στο τραπέζι ήταν ένα σιδερένιο τρίγωνο κι' ένα ποτήρι, που είχε μέσα ένα αλγό.

— Σάντρο, τού είπε με βαρεία φωνή ο μάγος, δέν έχω ανάγκη να εξετάσω τά ζώα, για να σου πω από πού προέρχεται το κακό που σου συμβαίνει. Η αιτία δ'ε βρίσκεται στο κακό σου πνεύμα. Άμα θ' αλλάξης τρόπον, θ' αλλάξη κι' ή κακοτυχία σου!

Ο μαπάριμα Σάντρο έβγαλε ένα σακκούλακι με φλουριά και τ'όδωσε στο μάγο...

Τρεις μέρες πέρασαν, χωρίς να δείρη κανένα μ'α και χωρίς να πάθι κακό κανένα ζωντανό του.

Τήν τρίτη μέρα λείει στο Τζιοβάνι:

— Αυτός ο μάγος δέ μ'ουμεινε τίποτα. Άδικα μου πήρε τά φλουριά μου. Καμιά άρρώστεια, φαίνεται, δέ έχει πέσει στα κοπάδια μου. Θά πάω να τού ζητήσω να μ'ου δώση τίποτα τά φλουριά!...

Και κίνησε για τήν καλύβα. Μόλις μπήκε, ο μάγος πέταξε μπροστά του τό σακκούλακι λέγοντάς τού:

— Ξέρω γιατί ήρδες. Πάρε πίσω τό χρυσάφι σου!

Ο μαπάριμα Σάντρο πήρε τά φλουριά του κι' έφυγε.

Πέρασαν λίγες μέρες. Ένα πρωί, σ'έκασε τήν πλάκα που από κάτω είχε κρυφεί το θησαυρό του. Μά είδε πως δέν υπήρχε τίποτα! Το αίμα τού ανέβηκε στο κεφάλι και τ'αυτιά του βούιζαν σαν ν' άκουγε φορτωτισμένη θάλασσα.

Μά κλέψανε! Μά κλέψανε! άρχισε να φωνάζη σαν τρελλός.

Και μ'η όλα τά γεράματά του πήρε το δρόμο για το μάγο.

Λυπήσου με! Σώσε με! Βοήθα με να βρω το θησαυρό μου, που μ'ου τόν κλέψανε! Και σου υπόσχομαι πως θ' άκούω πάντα τά σοφά σου λόγια!

— Γέρο Σάντρο, είπε ο μάγος ύψώνοντας το τρίγωνο π'ανω απ' τό κεφάλι του, σ'έκασε το χέρι σου κι' όρκιστο πως από σ'ήμερα δέ θα είσαι τσιγκούνης και σκληρός στους ανθρώπους που σου δουλώνουν.

— Ορκίζομαι! Ορκίζομαι!... φώναζε έκείνος.

— Ε! λοιπόν, π'αίνα σ'ε άρχοντικό σου και θά βρής το θησαυρό σου σ'ε θέσι τού!...

Ο μαπάριμα Σάντρο, κατ'άποκος πιά, γύρισε σ'ε άρχοντικό του. Και σαν είδε πως ο θησαυρός του βρισκόταν σ'ε θέσι του, φώναζε τόν Τζιοβάνι και τήν Αντζέλλα:

— Παιδιά μου, τούς είπε με καλώση, δέ τάρα ήμουν κακός μαζί σας. Από σ'ήμερα όμως, είναι άλλος άνθρωπος. Είσα πως τήν κακία τήν πληρώ...

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

'Αγάπη στη δουλειά

Πάντα σ'ε δουλειά μ'αρέσει να περνά ο καιρός γλυκά. Το μικρό μ'ας περβολάκι τού ποτιζώ τακτικά.

Τήν καλή μ'ας καρδερίνα νυστική δέ λησμονώ κι' όταν ράδι ή μπτερούλα τις βελόνες τής περνώ.

Πότε μελετώ και πότε γράφω γράμματα σ'ε γιαγιά, πότε λουλουδάκια κόφτω και τά πάω σ'την Παναγιά.

Κι' ή χρυσή μ'ας Παναγίτσα, σαν πλαγιάζω πιά άπαλά, έρχεται και μ'ε φιλάει τά ματάκια μου σφαλά.

Α. ΠΑΝΑΥΑΗΣ

"Αδοντες

Η σκηνή στο δημοτικό σχολείο ενός χωριού των Μεσογείων. Η κυρία δασκάλα διαβάζει κείμενο της καρδερούνης και, έπειτα από κάθε φράση, ρωτά τούς πιτσιρίκους να τήν έρμηνεύσουν, για να δ'ην κατάλαβαν το νόημα της. Και διαβάζει, λοιπόν, ή κυρία δασκάλα τή φράση: «Οι μαθηταί έξηλθον άδοντες». Και άπευθύνεται σ'ε ένα μαθητάκι:

— Οι μαθηταί έξηλθον άδοντες. Τί πάει να τή άδοντες;

— Άδοντες, πάει να π'η... χωρίς δόντια!

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

Χιονόμπα

Ο Γιαννάκης κι' ο Κωστάκης έχου, έπισκ'αφή τη γιαγιά τους, για να περάσουν λίγη βδομάδα έξω της.

Όταν το βράδυ, πριν πέσουν σ'ε κρεβάτια τους κουμπουρίζουν τήν προσευχή τους, ή Γιαννάκης προσεύχεται δυνατά: «... και στείλει μου, Θεούλη μου, αύριο που έχω τη γιορτή μου ένα ψεύτικο άλογάκι κι'

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

«ΡΟΜΠ-ΣΕΜΙΖ»

Η τελευταία ιδιοτροπία της μόδας του 1958 είναι τα ίδια φορεμάτα, που μοιάζουν με πουκαμίσες και τα οποία είναι διεθνώς γνωστά ως «ρόμπ-σεμίζ». Το καινούργιο αυτό στυλ δεν είναι τόσο νέο όσο φαίνεται. Πρωτοεμφανίστηκε κατά το 1925 κι από τότε το ξαναθυμήθηκαν έφετος πάλι οι Παρισινοί ράφτες και το λανσάρισαν επίμονα στις επιδείξεις των χειμερινών μοντέλων του 1958. 'Αλλά τα δόλεια αυτά φορέματα απερρίφθησαν, στην αρχή, από τις κομψές γυναίκες του Παρισιού ως αντιαισθητικά.

Έτσι οι δημιουργοί της γυναικείας κομψότητας, αναγκάστηκαν να αναθεωρήσουν τις αποψεις τους, επερί στανιδοποιήσεως του γυναικείου σώματος.

Τελευταία, σε μία νέα επίδειξη «ρόμπ-σεμίζ», οι Παρισινοί ράφτες παρουσίασαν έντελως ανανεωμένη ή καλύτερα περισσότερο γυναικεία την μοντέρνα γραμμή της «ρόμπ-σεμίζ» του 1958 και οι κομψές γυναικείες ένθουσιασθηκαν. Φιδυκοί, δεσμάτα κρεμαστά, ντραπαρίσματα, πέννες λοξές και ίσιες και σουρίτσες κάτω από το στήθος, έδωσαν στην άσχημη ίσια πουκαμισά, τη χάρι που της έλειπε. Κατάφεραν δηλαδή με μία άσημαντη λεπτομέρεια να υπογραμμίσουν ελαφρά την καμπυλότητα του στήθους και άφησαν να διαφαίνεται η λυγρή σιλουέττα.

Αριστερά: Μοντέρνα «ρόμπ-σεμίζ» με δύο λοξές, ένσες, στο κορσάκι, που συγκρατούνται με μία φαρδιά πατ-ζώνη. Δεξιά: Κομψή «ρόμπ-σεμίζ», η οποία μένει ελεύθερη και μόνον εμπρός περνά και δίνει μία κρυφή ζώνη.

Κι' όμως αυτή η μικρή αλλαγή που έγινε στο νέο στυλ της «ρόμπ-σεμίζ» ικανοποίησε όλον τον γυναικόκοσμο και έκανε τη γραμμή αυτή να επικρατήσει δριστικά. Σήμερα, κατέχει τη πρώτη θέση σε όλες τις παρισινές και τις δικές μας κολλεκσιόν και θεωρείται το υπ' αρ. 1. μοντέρνο φόρεμα. 'Αρκεί να γίνεται από το ύφασμα που πρέπει και να τηρούνται μερικά απαραίτητα λεπτομέρεια που εξασφαλίζουν την εμφάνισή της και την κομψότητα της «ρόμπ-σεμίζ».

Πρώτα απ' όλα πρέπει να τονισθεί πως το φόρεμα-πουκαμισά, δεν πρέπει να «κollά» στο σώμα, αλλά να γλυστράει και να «πέφτει» με άνεση. Για να το επιτύχετε όμως αυτό πρέπει απαραίτητα να φορήτε από μέσα ένα στενό, εφαρμοστό μεσοφόρι από ταφτά, φάιν ή βαρύ κρέπ, που να σφίγγει το σώμα, σαν ελαφρό κορσετάκι.

Επίσης οι παχουλές γυναίκες θα χρησιμοποιήσουν ύφασμα που κάπως να «ατεκνέ», όπως είναι π. χ. η φανέλλα. Οι αδύνατες μπορούν να μεταχειριστούν οποιοδήποτε «σούπλε» ύφασμα, όπως ζέρσευ κλπ.

Το μήκος παίζει, επίσης, σπουδαίο ρόλο, καθώς και το μανίκι. Και τα δύο αυτά σημεία σε μία «ρόμπ-σεμίζ» πρέπει να είναι ελάχιστα. 'Η φούστα π. χ. μιάς μοντέρνας «ρόμπ-σεμίζ» πρέπει να κυμαίνεται σε μήκος μεταξύ 38-41 πόντους, τα δε μανίκια να είναι κοντά ή το πολύ 3/4 μήκος, για να ελαφρύνουν τη σιλουέττα.

Αριστερά: Γραβατάκι από σατέν-ντυσές, το οποίο συνταύρουν με εμπρός και συγκρατείται με ένα κόμμημα. Δεξιά: Γιακάς σε στυλ «Μπεμπέ» από μαλακό ένσεν, μεταξωτό, που έχει το κλείσιμο πίσω.

Οι πλαϊνές ραφές, μιάς «ρόμπ-σεμίζ» να κατεβαίνουν «σθευστά», χωρίς να σχηματίζουν τη γραμμή των γοφών, που σύμφωνα με τη νέα μόδα, πρέπει να εξαφανίζεται.

Όσο για την κατασκευή ενός φορέματος-πουκαμίσας, είναι απλούστατη και θα μπορούσε μία οποιαδήποτε γυναίκα, που ξέρει έστω και λίγο ράψιμο, να τα καταφέρει μιά φορά. Δε χρειάζονται δε παρά δύο μακροί ύφασματος μονόφαιδου, ή ένα μακρός αν το ύφασμα είναι διπλόφαιδο. Το κοντό μανίκι της «ρόμπ-σεμίζ» γίνεται, συνήθως, ζαпонέ και παίρνεται ελαφρά κάτω από την μασχάλη για να μην «τραβά». 'Η «αθλητικοποίηση» του σάκκου αυτού, που ονομάζεται «ρόμπ-σεμίζ» γίνεται κατά την πρόβα, επάνω στο σώμα.

Δεν έχειτε παρά να δοκιμάσετε με μερικές καρφίτσες, τι σας πηγαίνει: Δύο λοξές ή ορθές πέννες π. χ. κάτω από το στήθος, μία λεπτή σουρίτσα ή μερικά «ντραπέ», που θα τα στερεώσετε με μία επάτη ή ένα ζωνάκι κλπ. Το ντεκολτέ γίνεται ίσιο και κλειστό συνήθως και σπανίως ξεφεύγει από τον απλό αυτόν τύπο.

Η ζώνη, όταν δεν είναι «επτά» περνά μέσα από δύο κουμπότρυπες και βγαίνει μόνο εμπρός ή μόνον πίσω, αφήνοντας την υπόλοιπη «ρόμπ-σεμίζ» να πέφτει ίσια στο σώμα, σαν πραγματική πουκαμισά. 'Η νέα αυτή τεχντροπία, της ζώνης εφαρμόζεται όχι μόνο στο μοντέρνο αυτόν τύπο των φορεμάτων, αλλά ακόμη και στις ζακέτες και στα επανωφόρια.

Ενώ δηλ. η πλάτη είναι π. χ. ριχτή, και ελεύθερη, εμπρός υπάρχει ζωνάκι, που περιορίζει το φάρδος και εφαρμόζει στο στήθος το φόρεμα, το επανωφόρι ή την ζακέτα. Πώς γίνεται το μοντέρνο αυτό δέσιμο της ζώνης; Απλούστατα, αφήνετε δύο ανοίγματα, στις πλαϊνές ραφές και ακριβώς στο σημείο, που θέλετε να τοποθετήσετε τη μέση.

Τα ανοίγματα αυτά, όταν δε γίνουν στις ραφές, ανοίγονται λιγάκι πιο εμπρός, σαν μπουτονιέρες μεγέθους 2-3 πόντων, όσο χρειάζεται για να περάσει η ζώνη. Βάζετε, λοιπόν, τη ζώνη μέσα από το φόρεμα, στο πίσω μέρος και την περνάτε από τα πλαϊνά ανοίγματα ή τις μπουτονιέρες και αφού βγί απ' έξω, δένε εμπρός και αφήνει να διαγραφεί ελαφρώς η καμπυλότητα του στήθους, καθώς σφίγγει στη μέση.

Το ίδιο, ακριβώς, μπορείτε να κάνετε και αντίθετως. Να κρύψετε δηλ. τη ζώνη εμπρός και να την δέσετε μόνο πίσω και ακριβώς κάτω από την αλτία. Αυτό το κρυφό δέσιμο της ζώνης, μόνο πίσω ή μόνο εμπρός, είναι μία έντελως καινούργια λεπτομέρεια, που ακόμη δεν άρχισε καλά-καλά να γενικεύεται, γιατί πρέπει πρώτα να την συνηθίσει το μάτι.

ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΕΣ ΑΠΟ ΣΑΤΕΝ

Τελευταίως, στο Παρίσι, λανσάρουνται κομψότερες γαρνιτούρες από άσπρο σατέν, που στολίζουν κοκέττικα τα απλά φορεματάκια, καθώς και τα πρακτικά σουέτερ ακόμη, που φοριούνται το πρωί στη δουλειά.

Με τον τρόπο αυτό, κάθε γυναίκα εργαζομένη και μη, εμφανίζεται ντυμένη σύμφωνα με την καινούργια μόδα, έστω και αν φορή ένα παλιό μανταρισμένο πουλοβέρκι ή ένα μάλλινο φόρεμα προπερίνου.

Η άσπρη γαρνιτούρα, όπως ήταν της μόδας, αποτελούσε μία χαρακτηριστική κοκετταρία και φώτιζε χαρούμενα πάντοτε τα βαθύχρωμα χειμωνιάτικα φορέματα.

Η γαρνιτούρα όμως του άσπρου σατέν, ντυσές ή μαλακού, έχει έντελως ιδιαίτερο χαρακτήρα και βάζει στο γυναικείο ντύσιμο τη σφραγίδα της μόδας 1958. Το γυναικείο άσπρο σατέν, χρησιμοποιούμενο ως γαρνιτούρα, αποτελεί την «νουβωτέ» της τελευταίας στιγμής και θεωρείται η μοντέρνα κοκετταρία, που κολακεύει αφάνταστα το πρόσωπο και προσδίδει νεανικότητα στο σύνολο.

Η δαπάνη της μοντέρνας αυτής γαρνιτούρας είναι ελάχιστη, μπορούμε να πούμε πως αρκούν περί τα 6/8 σατέν, φάρδους 90 πόντων, για να την κάνετε. Για το γραβατάκι, που βλέπετε στο φινιουρίν, που σας δίνουμε, απαιτούνται ακριβώς 55 πόντοι του μέτρου ύφασμα σατέν ντυσές για να γίνει διπλό.

Κάθετα δε «άν-φόρμα» πίσω, για να στρώνει καλά και να μη ζαρώνει. Το δεύτερο μοντέλο, ο γιακάς «μπεμπέ», όπως λέγεται, γίνεται διπλός επίσης και τελειώνει με «ποδαράκι» και κρυφό κουμπώμα, όπως είναι ακριβώς οι αντρικοί γιακάδες. Μπορεί δε το κουμπώμα να φορεθί και εμπρός και να σχηματίσει έτσι το πασίγνωστο γιακαδάκι «Κλωντίν», που είναι επίσης νεανικό και χαριτωμένο.

Για το γιακαδάκι «μπεμπέ» απαιτούνται μόνον 45 πόντοι ύφασματος, αλλά θα αγοράσετε σατέν μαλακό και όχι ντυσές.

Τόσο το γραβατάκι, όσο και το γιακά, μπορείτε να τα μεταφέρετε σε διάφορα φορέματα ή πουλόβερ και να ανανεώσετε την εμφάνισή σας, κομψά και μοντέρνα, με το τίποτα. Αυτό άλλωστε είναι το μυστικό της πραγματικά κομψής γυναίκας.

Το μυστικό δε αυτό πολλές το γνωρίζουν... αλλά λίγες το εφαρμόζουν.

Αριστερά: Μπλουζά της τελευταίας μόδας, από βαρύ κρέπ, της οποίας τα ντραπαρίσματα κατεβαίνουν ως χαμηλά και σχηματίζουν ζώνη. Δεξιά: Κομψοτάτη μπλουζά από μουσελίνα, φοδραρισμένη με μουσελίνα άλλου χρώματος, η οποία ντραπαρεί γύρω από τον λαιμό και αγκαθίζει γιακά.

Κι' αυτό, γιατί μερικές γυναίκες ναιμίζουν πώς, όσο περισσότερα ξεδέχουν για το ντύσιμό τους, τόσο μεγαλύτερη εμφανισιακή επιτυχία, θα έχουν.

Δαπανούν, λοιπόν, υπερόγκια ποσά και καμιά φορά πολύ περισσότερα από την οικονομική τους δυνατότητα, με αποτέλεσμα να μην ικανοποιηθούν και να ζηλέψουν την κομψότητα μιάς άλλης, που είναι ντυμένη απλά, φτηνά, αλλά με γούστο. Μ' αυτό δηλ. το «τίποτα» που λένε οι Παριζιάνες και που είναι συνήθως το πνί, για μία πραγματικά κομψοταμένη γυναίκα.

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και έφετος, οι μπλουζές κρατούν την πρώτη και την καλύτερη θέση, μέσα στη γυναικεία βεστιέρα. 'Η μπλουζά είναι το πιο πρακτικό και κομψό ντύσιμο, για κάθε γυναίκα και ιδιαίτερα για όσες εργάζονται.

Η αλλαγή της μπλουζας, σημαίνει διαφορετική εμφάνιση. Ντύνεστε δηλαδή, σπορ ή αμυγιά, ανάλογα με τη μπλουζά που φοράτε. Την ικανότητα του μεταμορφωτικού αυτού θαύματος, μόνον η μπλουζά την έχει αυτό και η κάθε μόδα προσέχει ιδιαίτερα τις μπλουζές και τους δίνει πάντοτε τη σημασία που τους αξίζει.

Ο Ντεσέ υποστηρίζει πως με ένα απλό ταγεράκι και καμιά δεκαριά μπλουζές, διαφορετικού τύπου, μπορεί να ντυθεί κομψά μία γυναίκα, επί ένα μήνα, ή και περισσότερα. 'Ετσι και η μόδα του 1958 απέδωσε ιδιαίτερη σημασία στο βασικό αυτό σημείο του γυναικείου ντυσίματος και έδωσε στις μπλουζές πρωτεύουσα θέση μέσα στις επίσημες κολλεκσιόν. 'Η Μαντελν ντε Ρώσ, ο Ντιόρ, η Λανθέν Καστιγιο και η Φάτ, ένεφανισαν κομψότερες μπλουζές έφετος, σε ελαφρετικά κοκκέτικη γραμμή, έντελως καινούργια και πρωτότυπα.

Τα ντραπαρίσματα, είναι το κύριο χαρακτηριστικό, στις μπλουζές 1958, όπως και το είδος των ύφασμάτων, από τα οποία γίνονται.

Τα βαριά κρέπ π. χ. βρίσκονται στις δόξες τους έφετος και απ' αυτά, κυρίως, γίνονται οι περισσότερες αμυγιά μπλουζές.

Εξαιρετικά κομψές είναι επίσης οι μπλουζές από μουσελίνα, στις οποίες τις περισσότερες φορές το ύφασμα μπαίνει διπλό, σε δύο διαφορετικούς χρωματισμούς. Μία μπλουζά π.χ. η οποία έκανε μεγάλη εντύπωση σε μία από τις τελευταίες επιδείξεις του Ντιόρ, ήταν από μουσελίνα μολυβιά, φοδραρισμένη ολόκληρη με μουσελίνα κόκκινη.

Οι περισσότερες απλές μπλουζές γίνονται έφετος από λεπτά μάλλινα έμπριμε και φο-

Μοντέρνο και κομψό σύνολο για άπογευμα και βράδυ, από φάιν. Το μπλουζά είναι ίσιο και έχει μανίκι 3/4 μήκος.

ριούνται μόνο με μονόχρωμες φούστες ή ταγεράκια. Οι ζέρσευ μπλουζές είναι επίσης χαριτωμένες, ζεστές και αφάνταστα έξυπνες, για όλες τις ώρες. Πολύ συνηθίζονται οι κεντητές ζέρσευ μπλουζιτσες και οι γαρνιτούρες από λεπτή χάντρα μάτ. Οι σπόρ μπλουζές γίνονται από έμπριμε ή ριγανά ύφασματα, σε τύπο ανδρικού πουκαμίσου και έχουν φαρδιές ανδρικές μανσέτες, με στενό γύρισμα, που κουμπώνουν με τρία μικρά κουμπιά. Πολλές πρώιμες μπλουζές γαρνίζονται με πλεχτό λάστιχο, από μαλλί ή βαμβακερή κλωστή στα τελειώματα.

Έχουν δηλαδή γιακά και μανσέτες από πλεχτό και καμιά φορά και την εμπρός «επτά», που μπαίνουν τα κουμπιά. Γενικά, η μόδα στις μπλουζές παρουσιάζει έφετος ένα περίεργο ανάκατωμα, σε ύφασματα και χρωματισμούς και η πλούσια ποικιλία των συνδυασμών αυτών δημιουργεί την πρωτότυπη κομψότητα που παρουσιάζουν οι μπλουζές του 1958.

Μία άλλη ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια είναι το γαρνίρισμα της σπορ μπλουζιτσας με αντίθετου χρώματος γιακά και μανσέτες. 'Αρκεί μόνο να είναι ανέξιστος ο χρωματισμός του ύφασματος που θα χρησιμοποιήσετε, ώστε να μην ξεδάμη κατά το πλύσιμο και σας καταστρέψει ολόκληρη τη μπλουζά.

Τα μανίκια είναι κοντά ή τρουά-κάρ στις «αμυγιά» μπλουζές. Αντίθετος στις μπλουζές σπόρ και μάλιστα σε τύπο ανδρικό τα μανίκια φτάνουν ως κάτω και κουμπώνουν σφιχτά σπών καρπό, ώστε να παρουσιάζονται κομψά, μέσα από τα «τρουά-κάρ» μανίκια των μοντέρνων ταγιέρ.

Έφετος, οι μπλουζές φορούνται μέσα και έξω από τη φούστα και όλες γενικά γίνονται μάλλον φαρδιές, ακολουθώντας την μοντέρνα χυτή γραμμή, που επιβάλλει η μόδα του 1958.

Όπως και άλλοτε γράφαμε η «νουβωτέ» έφετος, για μπλουζές βραδυές, είναι το χοντρό βέλο των καπέλλων, που ντυμπαίνεται με μουσελίνα ή πάλι με βέλο και φοριέται με στενή ίσια φούστα.

ΒΡΑΔΥΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

Μέσα στη σειρά των μοντέρνων «αμυγιά» φορεμάτων, είναι και το κομψότατο αυτό «ανασάμπλ» της Μπαλεντινιάγκας, για άπογευμα και βράδυ.

Το φόρεμα είναι σε ίσια γραμμή και εφαρμόζει καλά στο σώμα με 4 πέννες, 2 εμπρός κάτω από το στήθος και 2 στην πλάτη.

Έχει ανοιχτό ντεκολτέ και κοντή στενή φούστα. Με το απλούστατο και κομψό αυτό φόρεμα, μπορείτε να εμφανιστείτε όπουδήποτε θέλετε, όσοδήποτε επίσημη κι' αν είναι η συγκέντρωση.

Εκτός, φυσικά, από ένα επίσημο χορό, όποτε θα χρειαστεί να προσθέσετε μερικά «πανώ» από μουσελίνα ή τούλια, αν δεν έχετε άλλο βραδυνό φόρεμα να φορέσετε.

Μοντέρνο μακιγιάζ και διάφορες παραλλαγές του χτενίσματος (Μπέλ-Αμί), που είναι η τελευταία λέξη της «Ωτ-κουαφύρ».

Το μπολερό συμπληρώνει κομψά την «άμπιγιέ» εμφάνιση και ντύει τη γυναίκα κατάλληλα για την ώρα του πινάκλι ή την οποιαδήποτε, επίσημη, άπογευματινή πρόσκληση. Το μπολερό, όπως βλέπετε και στο φιγουρίνι, είναι ίδιο, χωρίς να «κάθεται» στη μέση και έχει τρουά-κάρ μανίκια και κλείνει ίσια-ίσια, γύρω από τον λαιμό. Το μοντέρνο αυτό ανσάμπλ γίνεται από φάιν, σε ρουμπινί ή μπλε χρώμα.

ΜΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Παρ' όλη την προσπάθεια, που κάνουν οι κομμωταί, δικό μας και ξένο, να διατηρήσουν τη μόδα των κοντών μαλλιών, τα γυναικεία μαλλιά, σε πείσμα τους μακραίνουν. Ακόμη και τα κοντά έχουν γίνει ημιμακρούς και τα λίγο μακρύτερα πιάνονται πίσω, σε ένα υποτυπώδες κοτσάκι, ενώ εμπρός είναι κοντύτερα, ελεύθερα και γαρνιρούν κοκέττικα το κεφάλι.

Έτσι, το πρόσωπο εξακολουθεί να πλαισιώνεται με μαλλιά, αλλά όχι με μπουκλάκια και «κού-ντε-θάν», τα οποία ανήκουν όριστικά πια στην παλιά μόδα, αλλά με τσουλούφια μπουκλαρισμένα και χτενισμένα καλά, ώστε να πέφτουν ακατάστατα, επάνω στο κεφάλι.

Το μυστικό του μοντέρνου χτενίσματος είναι να βγαίνει η γυναίκα από το κομμωτήριο και να φαίνεται άχτενιστη. Ιδιαίτερη σημασία αποδίδεται, επίσης, στο μακιγιάζ.

Το μοντέρνο μακιγιάζ, δύο σημεία του προσώπου, κυρίως, αξιοποιεί, τα μάτια και τα χείλη, χωρίς όμως να αλλοιώνει τη φυσιογνωμία και κυρίως την προσωπικότητα της γυναίκας. Απλώς τονίζει στον υπέρτατο βαθμό τον τύπο κάθε μίας και ιδιαίτερως την έκφραση των ματιών και του στόματος, στα πλαίσια πάντοτε της φυσικότητας.

Γι' αυτό και οι χρωματισμοί που χρησιμοποιούνται στο μακιγιάζ είναι απαλοί και σε φυσικές αποχρώσεις. Για τα χείλη θα μεταχειριστήτε χρώματα κόκκινα φωτεινά. Αλλά κόκκινα. Ούτε μώβ, ούτε πορτοκαλιά, ούτε ροζ προς την απόχρωση του μπλέ.

Όσο για τα μάτια, υπογραμμίζεται το βλέμμα με ένα ζεστό καστανό χρωματισμό ή με γκρι κραγιόν, προς την εξωτερική γωνία του ματιού. Το μακιγιάζ «μάτι ελαφίνας» δε συνηθίζεται εφέτος διόλου.

Το σχήμα των χειλιών είναι απλοποιημένο αφάνταστα και οι γωνίες έχουν καταργηθεί. Ακόμη και όταν το επάνω χείλος είναι έντονα τονισμένο, από την φύση, με την περιωμήν του έρωτα, φροντίζετε να την απαλύνετε με το μακιγιάζ και να δώσετε στα χείλη σας φυσικότητα γραμμής και εκφράσεως.

Τα πρόσωπα με ύψος μοιραίο, έπαρσαν να είναι πιά της μόδας και το μοντέρνο μακιγιάζ, ενώ είναι έντονο, δεν είναι καθόλου άφυσικο, ούτε δίνει την εντύπωση πως η μακιγιαρισμένη γυναίκα, είναι μια κούκλα δίχως έκφραση, που τρομάζει να γελάσει, μήπως «σπάσει» το μακιγιάζ. Πρέπει κάθε γυναίκα να παρακολουθεί με ενδιαφέρον τη μόδα του μακιγιάζ, γιατί από το τρόπο που θα βαφτεί κρίνεται η κομψότητά της και αξιοποιείται ή όχι η εμφάνισή της.

ΑΙΛΙΑΝ

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ο συνδυασμός των διαφόρων αξεσουάρ σε μία και την αυτή εμφάνιση είναι η τελευταία λέξη της μόδας.

Ο συνδυασμός αυτός γίνεται με διαφόρους τρόπους, δηλαδή συνδυάζονται τότε τα μόν και άλλοτε τα δε από τα διάφορα αξεσουάρ, που συνοδεύουν την τουαλέτα μας.

Μπορούμε λ. χ. να συνδυάσουμε ένα κλός φετράκι σε χρώμα μπλε-μαρέν φωτεινό με το γοβάκι μας, ενώ συνήθως η κορδέλλα που θα γαρνίσει το φετράκι θα έχει το ίδιο χρώμα, αλλά σ' ένα τόνο ανοιχτότερο. Αυτή μπορεί να συνδυάζεται με τα γάντια. Έπι πλέον το κολλιέ, που θα στολίζει τον λαιμό σας, θα συνδυάζει κι' αυτό πέτρες στις δύο αποχρώσεις, που αναφέραμε.

Άλλος ιδιόρρυθμος συνδυασμός στο χρώμα είναι να συνδυάζουμε σκουλαρίκια, βραχιόλια και κολλιέ με τα υποδήματα.

Άλλοτε πάλι διαλέγουμε όλα τ' αξεσουάρ σε χρώμα που ν' αποτελεί αντίθετο με το χρώμα της τουαλέτας. Δηλαδή τσάντα, γάντια, καπελάκι, ακόμη και όμπρέλλα και κολλιέ έχουν την ίδια απόχρωση.

αντίθετη προς το φόρεμα και μόνο τα παπούτσια ταιριάζουν μ' αυτό.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΕΧΟΥΝ ΠΑΝ ΤΟΥ ΤΗ ΘΕΣΙ ΤΟΥΣ

Τα δημοφιλή στολίσια, όπως είναι τα κολλιέ, τα σκουλαρίκια, τα βραχιόλια δεν έχουν μόνο τη θέση τους όταν συνοδεύουν μία άμπιγιέ εμφάνιση, αλλά ταιριάζουν επίσης και με το απλούστερο ντύσιμο.

Έτσι και το πιο απλό κοστούμι παίρνει ιδιαίτερη κομψότητα, αν προσέξουμε μερικές λεπτομέρειες. Δηλαδή να ταιριάσουμε μία φούστα μ' ένα τουίντ-σέτ (πλεχτή μπλουζίτσα και πλεχτή βέστα) και να συμπληρώσουμε την εμφάνισή μ' ένα κολλιέ από πολλές σειρές περλες και ομοιόμορφα σκουλαρίκια.

Κι' αφού μιλάμε για κολλιέ, ας τονίσουμε ακόμη μία φορά πόσο της μόδας είναι εφέτος τα κολλιέ, που συνοδεύουν μεγάλες και μικρές πέτρες ή πέτρες πολύχρωμες.

Τα κολλιέ δε στολίζουν μόνον τουαλέτες άμπιγιέ, αλλά και απλά πουλόβερ.

Οι μεγαλύτερες πέτρες τοποθετούνται σε άραξ διαστήματα και τα κενά συμπληρώνονται με πέτρες πιο μικρές. Οι άποστάσεις δούν άφορα τη τοποθέτησή από τις πέτρες κυμαίνεται και εξαρτάται από το μήκος του κολλιέ. Πότε φτάνει ως το στήθος και πότε το ξεπερνά και είναι πιο μακρύ. Αυτό πάλι εξαρτάται από το αν συνοδεύει τουαλέτα ή φόρεμα απλό.

ΤΑ ΦΕΤΡΑΚΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μίλησαμε παρά πάνω για φετράκια, ας δούμε όμως πιο συγκεκριμένα τι λέει η φετεινή μόδα για τα κομψά αυτά εξαρτήματα του κεφαλιού.

Τα πολύ μαλακά φέτρ είναι εφέτος πολύ της μόδας, και τα στρωτά κι' εκείνα που έχουν μακρύ πέλο δίνουν την εντύπωση του βελούτε.

Θα τα δούμε σε όλους τους χρωματισμούς της μόδας, βαθύχρωμους και ζωηρούς. Όπως δε είπαμε παρά πάνω, θα επιβάλουν το χρώμα τους και σε κάποιο άλλο εξάρτημα της μόδας.

Τα πιο μονόχρωμα σχήματα είναι τα μικρά κλός με μπόρ μεγαλύτερα μπροστά και μικρότερα πίσω.

Έπειτα έχουμε τη μεγάλη μόδα των «λου-ντε-μέρ». Αυτά τα φέτρ, αντίθετως από τα άλλα, έχουν ομοιόμορφα μπροστά και πίσω. Και για τα δύο αυτά σχήματα το ένδεξιμένο γαρνιρίσμα είναι η κορδέλλα, πότε στρωτή κλασσική, πότε ντραπαριστή με ελεύθερο δέσιμο.

ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΑΠΟ ΓΟΥΝΑ

Η γούνα, όπως ξαναείπαμε, παίζει εφέτος μεγάλο ρόλο στη γυναικεία τουαλέτα.

Εκτός από τα γούνινα επανωφόρια, που είναι πάντα το όνειρο κάθε γυναίκας, βλέπουμε τη γούνα να συμπληρώνει τη γυναικεία εμφάνιση διαφορετρόπως.

Δηλαδή βλέπουμε φαρδιές εσάρπες από γούνα, στενά κας-κλ που συμπληρώνουν ένα ταγεράκι, τσάντες γαρνιρισμένες με γούνα, γάντια.

Μη ξεχνούμε όμως και τους γούνινους γιακάδες, που συμπληρώνουν είτε μια ζακέτα του ταγιέρ μας, είτε το επανωφόριό μας.

Γι' αυτό το τελευταίο η μόδα είχε μια όμορφη επινόηση: Ιδιοτροπία και χαριτωμένη.

Ο γιακάς γίνεται σε τέτοιο σχήμα που να μπορεί με το κρύο να μεταβληθεί και σε κας-κλ και σε κουκούλα. Δε φαντάζεστε πόσο κολακεύει το πρόσωπο αυτή η κουκούλα από γούνα.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Όσο προχωρεί η εποχή, τόσο έχουν ανάγκη τα παιδάκια να νάναι καλά ζεστά στον περίπατό τους, στο σχολείο τους,

1) Χαριτωμένο μοντέλο επανωφοριού από λαινάζ ανοιχτόχρωμο. 2) Το σταυρωτό αυτό παλτουδάκι γίνεται από κοντρό φανταζι λαινάζ. 3) Σταυρωτό επανωφοράκι με κατεβατό γιακά καμωμένο από μπλε μαρέν ντρέ.

1) Χαριτωμένο ντέ-πιές για κοριτσάκι 6-7 χρόνων. 2) Τρουά-πιές, που γίνεται με φουστίτσα κλός, καζάκι και βέστα ριχτά. 3) Μπλαούζα-πολό και φουστίτσα με στρουγγυλές πιέτες.

στις έκδρομές τους. Τα επανωφοράκια, λοιπόν, είναι απαραίτητα. Η μόδα δείχνει εφέτος ιδιαίτερη προτίμηση στην κοπή ραγκλάν: Αυτή δίνει μια ιδιαίτερη κομψότητα στις παιδικές σιλουεττίτσες.

Το εθύγραμμο κομψάκι και περισσότερο άκομη το σταυρωτό ταιριάζουν στην κούπη αυτή που αναφέραμε. Μερικά ραγκλάν επανωφοράκια μας παρουσιάζουν τη ραφή των μανικιών στολισμένη με μία εξωτερική ραφή και γαζί κατά μήκος του επάνω μέρους από τον ώμο ως το τέλος του μανικιού.

Το κομψάκι εδώ είναι σταυρωτό με τέσσερα ζευγάρια κουμπιά και κλείνει ως τον λαιμό. Ένα στρουγγυλό γιακαδάκι κατεβατό περιβάλλει τον λαιμό και στολίζεται κι' αυτό δλωτρόγυρα μ' ένα εξωτερικό γαζί, που το βλέπουμε άλλως τε να επαναλαμβάνεται και κατά μήκος της γραμμής του κομψώματος. Δύο κοφτές οριζόντιες τσεπούλες είναι κι' αυτές γαρνιρισμένες με γαζιά. Στην πλάτη μία κουφωτή πιέτα γαζωτή ως τη μέση και άφημένη ελεύθερη προς τα κάτω συγκρατείται με μία μαρτεγκάλ και το ίδιο γαζωτό στολισμα.

Η δλη γραμμή αυτού του κομψού παιδικού επανωφοριού είναι ελαξέ, πράγμα που επιτυγχάνεται με κλασάρια των πλαινών ραφών.

Για ένα τέτοιο επανωφοράκι της μικρούλας σας προτιμήστε ένα απλό και ζεστό μάλλινο ύφασμα σε χρώμα μπλε-μαρέν ζωηρό ή κόκκινο.

Στην ίδια ραγκλάν κοπή η μόδα συμβουλεύει ένα επανωφοράκι για το αγοράκι σας. Έδώ όμως να διαλέξετε ένα ύφασμα φατίζι μάλλινο με ύφανση ψαροκόκκαλο. Η δλη εμφάνισή όμως αυτού του αγοράσικου επανωφοριού είναι κάπως διαφορετική και να γατί: Το επανωφοράκι είναι ριχτό, άνετο αλλά και εθύγραμμο. Το κομψάκι του σταυρώνει αλλά μόνο με δύο ζεύγη κουμπιά. Το άνοιγμα του λαιμού είναι μπετό με τον κλασσικό γιακά και ρεβέρ, καμωμένον όμως σε τρόπο που να φοριέται και σηκωμένος. Η πλάτη όπως και το μπροστινό μέρος είναι ριχτά και τα μανίκια στολίζονται με κουμπωτές πιά. Οι τσέπες φυσικά είναι απαραίτητες και συμπληρώνονται με κπάκια. Κι' εδώ έχουμε γαρνιρίσματα με γαζιά που στολίζουν το επανωφοράκι σε όλο του το μήκος, στις ραφές του ραγκλάν, στον γιακά, τα ρεβέρ και στα κπάκια από τις τσέπες ως και τις πιά των μανικιών.

Ένα άλλο επανωφοράκι ξεφεύγει από την κοπή ραγκλάν και μας παρουσιάζεται με νομίτη.

Είναι εθύγραμμο μπροστά και πίσω, αλλά στα πλάγια σχηματίζει τους ώμους λίγο χαμηλά, εκεί ακριβώς που έρχεται η ένωση των μανικιών. Η συνέχεια του επανωφοριού ακολουθεί εθύγραμμη, αλλά κάπως ελαξέ με ελαφριά σουρίτσα στο ένωμά της.

Δύο κοφτές διαγώνιες τσέπες στολίζουν το επανωφοράκι. Η εμφάνισή των παιδιών συμπληρώνεται με ένα μπερεδάκι στηριγμένο κάτω από το σαγόνι ή μ' ένα σκουφάκι.

Άλληλογραφία

Χρυσή πεταλούδα: Κάμετε ένα επανωφόρι γκρενά ή πράσινο, φοριούνται και τα δύο αυτά χρώματα με τα φορεμάτσια σας.

Λ. Κ. Μ. 325: Δε κάνω συλλογή γραμματοσήμων, αλλά θα προσπαθήσω να σας βρω κάποιον, που να θέλει ανταλλαγή. ΕΞΕΜΕΡΑΛΛΑ

τας άκόμα και πατώντας βαρείά με τις μπότες του. Έσπρωξε την πόρτα και μπήκε στη βεράντα.

— Πεντάρα δεν άξίζει ο πατέρας σου, Λίλυ! φώναξε, δίχως να κυτάξει καθόλου προς το μέρος μου. Τόση ώρα παιδεύεται, κι' άκόμα να βάλει μπροστά τη μηχανή της βάρκας μου!

— Έ, κάποτε θα τα καταφέρη, μίστερ Μπουλλοκ, απάντησε η κοπέλλα, μ' ένα κρύο γέλιο.

Πρόσεξε πώς ο χοντρός κύτταξε τα ξεσκέπαστα γόνατά της... Μιά λάμψη θυμού πέρασε απ' τα μάτια της. Προσπάθησε να κατεβάσει το φουστάνι της. Ο άντρας έβαλε τα γέλια.

— Σ' όλο το ποτάμι, δεν υπάρχει κορίτσι πιο όμορφο από σένα, Λίλυ! φώναξε.

— Ευχαριστώ για το κομπλιμέντο, μίστερ Μπουλλοκ.

— Σίγουρα, η μητέρα σου παραστράτησε, έδω και 19 ή 20 χρόνια! Άδύνατο να με κάνης να πιστέψω πώς έχεις πατέρα σου το Χένρυ Σίστρονκ, αυτό τον ασκημομούρη!

Η Λίλυ δεν απάντησε. Άσκολήθηκε να σκουπίξη τον πάγκο με το ξεσκονόπανο.

Ο άντρας ακούμπησε στον πάγκο, πολύ κοντά της. Άπλωσε το χέρι του κι' έσφιξε το ένα γόνατό της τόσο δυνατά, ώστε η κοπέλλα δάγκασε τα χείλια της για να μη φωνάξη απ' τον πόνο. Ύστερα σηκώθηκε απ' το σκαμνί της κι' απομακρύνθηκε.

— Έλα δώ, Λίλυ! της είπε ο χοντρός. Γιατί φεύγεις σ' αζεμισμένη γάτα, κάθε φορά που με βλέπεις;... Ρώτα όποιον θέλεις για μένα, Λίλυ. Θα σου πούνε όλοι πώς ο γερο-Τσάρλυ Μπουλλοκ μπορεί να σου φανή πολύ χρήσιμος... Γιατί νομίζεις πώς έρχομαι και φορεύω εδώ πέρα;

— Μου φαίνεται πώς το ξέρω, από καιρό...

— Κι' όμως με κρατάς σ' απόστασι, σαν ναχω ψώρα! Γιατί, Λίλυ;

Η κοπέλλα έσφιγγε τα δόντια της. Μούρριζε μία λοξή ματιά κι' ύστερα αποτραβήχτηκε ως τον τοίχο. Το χέρι της συνάντησε ένα «καλάμι» του ψαρέματος από εύλυγιστο ατσάλι. Χούφτωσε σφιχτά τη λαβή του, που ήταν σκεπασμένη με φελλό.

Ο Μπουλλοκ έγειρε πίσω το κεφάλι του κι' έσκασε πάλι στα γέλια.

— Άστο στη θέση του, αυτό, Λίλυ, είπε. Κι' έλα να πής κάτι μαζί μου... Ο γέρος σου είν' έξω, μαζί με το δικαστή, και παλεύει με τη μηχανή. Έγώ τους άφησα... γιατί έχω κάτι καλύτερο να κάνω!

»Σκέφτηκα εσένα, Λίλυ... Σε σκέπτομαι διαρκώς, δε φεύγεις καθόλου απ' το νού μου! Βέβαια, είμαι πενήντα... ρά δεν το καταλαβαίνω πιά, όταν είσαι μπροστά μου. Ξαναγίνομαι τότε 20 χρόνων παληκέρη! Μά εσύ δε μου δίνεις σημασία. Ποιος ξέρει με ποιο γελού κι' άνοστο νεαρό θάχης μπλέξει... Άρρωσταίνω, Λίλυ, μόνο που σκέπτομαι πώς σε χαϊδεύει αυτό το ζώο!...

Κι' έκανε ένα βήμα μπροστά. Η κοπέλλα σήκωσε απειλητικά το μεταλλικό καλάμι.

— Κανείς δε με χαϊδεύει, μίστερ Μπουλλοκ, πρόσφερε ξερά.

— Άδύνατο! Ένα κορίτσι του ποταμού, σαν εσένα... Σας ξέρω όλες σας: Βγαίνετε στην τρυφερότητα απ' τα όχτώ ή τα δέκα χρόνια σας... Έλα, Λίλυ, πές μου

Τα ωραιότερα μαλλιά με ΒΕΛΛΑΤΟΝ

Το μοναδικόν χρωμο - Σαμπουάν τών Γερμανικών Έργουστασιών WELLA παρασκευαστών τών περιφύμων Βαφών KOLESTON.

Σε 5 λεπτά λούζετε και χρωματίζετε τα μαλλιά σας σε διάφορες αποχρώσεις

Μετά το λούσιμο με το Χρωμο - Σαμπουάν ΒΕΛΛΑΤΟΝ χρησιμοποιείτε "ΒΕΛΛΑΦΟΡΜ,"

τήν μόνην κρέμα κτενίσματος με ΚΟΛΕΣΤΡΑΛ

Δείγμα μπορείτε να προμηθευθήτε δωρεάν από τα Γραφεία της Γενικής Αντιπροσωπείας.

"ΒΕΛΛΑ ΕΛΛΑΣ"
Ξενοφώντος 14 - Τηλ. 32749
Πωλούνται εις όλα τα καλά Φαρμακεία και Μυροπωλεία

Τσαϊ' ΙΑΠΩΝΙΑΣ

• Άρωμα
• Γεύσις
• Χρώμα

Ι. ΓΙΩΤΗ

τί θέλεις, κι' εγώ θα σου το δώσω!...

— Δε μπορείτε να μου δώσετε σεις αχό που θέλω...

— Μην το λές, Λίλυ! Δεν κατάλαβες πώς μιλάω σοβαρά; Είμαι τρελός για σένα, μικρή μου! Γι' αυτό δεν έχω ξεκολλημό από δώ... Πρέπει να γίνης δική μου, Λίλυ! Πρέπει!... Δεν έχεις παρά να μου πής τί σου κάνει γούστο! Λέγε λοιπόν... Καινούργια φορέματα; Μιά Φόρτ;...

Πήγε άκόμα πιο κοντά και πρόσθεσε:

— Τί θάλεγες για μία όμορφη, ολοκαίνουργια Φόρτ, όλη δική σου; Θα μπορούς να πηγαίνω έρχομαι όλη την ώρα, από δώ ως την Όκάλ... Ναι, θα σου χαρίσω έν' αυτοκίνητο πρώτης γραμμής, Λίλυ. Φτάνει να πής το «ναι»...

»Έλα, άσε το αυτό που κρατάς. Πρέπει να γίνης δική μου, Λίλυ, πρέπει!

Προχώρησε άλλο ένα βήμα. Ο ίδιος γυάλιζε στο πρόσωπό του και σχημάτιζε δυο σκούρους κύκλους κάτω απ' τις μασχάλες της μπλούζας του. Άνάσαινε λαχνισμένα.

Σήκωσε τ' άριστερό του χέρι για να φυλαχτή απ' το μεταλλικό καλάμι, κι' άπλωσε το δεξιό. Άρπαξε την κοπέλλα απ' το φόρεμα και το τράβηξε τόσο απότομα, ώστε το έσκιζε, γυμνώνοντας το στήθος της...

— Ω, Λίλυ, τη όμορφη που είσαι! τραύλισε, σαν μεθυσμένος.

— Άφιστε με, πρόσφερε η κοπέλλα με φωνή κοφτή και παγωμένη.

Μά ο χοντρός δεν την άκουγε πιά. Έξακολουθούσε να μουρμουρίζει λόγια πόθου και προσπαθούσε να την αγκαλιάσει.

Εκείνη έλευθερώθηκε μ' ένα τίναγμα. Το φόρεμά της είχε ανοίξει, από πάνω ως κάτω.

Ο άντρας την άρπαξε απ' το μπράτσο, τη στιγμή που θα του ξεφύγεις. Ακούμπησε τότε τη φούχτα της στο πρόσωπό του και τον έσπρωξε προς τα πίσω, μ' όλη της τη δύναμη.

Ο χοντρός σκόνταψε σ' ένα σκαμνί, το πέταξε χάμω, έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκε άνασκελα. Έμεινε έτσι ένα λεπτό, γελώντας με την καρδιά του. Ύστερα ξανασηκώθηκε κι' άπλωσε πάλι το χέρι του προς τη Λίλυ.

Τότε η κοπέλλα τον χτύπησε μ' όλη της τη δύναμη στο μάγουλο, με το ψαράδικο καλάμι.

Μιά ανατριχίλα πέρασε απ' τη ραχοκοκκαλιά του. Πρόβλεπα απ' την αρχή πώς θα χρησιμοποιούσε αυτό το καλάμι, ποτέ όμως δε φανταζόμουνά τ' αποτελέσματα...

Το χτύπημά της είχε σκίσει το μάγουλο του Μπουλλοκ, πέρα ως πέρα. Εκείνος εξακολουθούσε για μερικές στιγμές άκόμα να γελάει και να προσπαθώ να τη χαϊδέψη. Ύστερα το αίμα του άρχισε να στάζει πάνω στον πάγκο.

Τότε μονάχα κατάλαβε πώς είχε πληγωθή. Έφερε το χέρι του στο πρόσωπό του και το είδε να βρέχεται απ' το αίμα που έτρεχε όλοένα πιο πολύ. Ξνοιωσε επιτέλους πόνο, τολαντεύτηκε εμπρός-πίσω, έμπηξε μία φωνή δυνατή και σωριάστηκε χάμω.

Ο Χένρυ Σίστρονκ κι' ο δικαστής άκουσαν τη φωνή κι' έτρεξαν να δούν τί συνέβαινε.

Κύτταξαν στην αρχή το Μπουλλοκ κι' ύστερα το μεταλλικό καλάμι που κρατούσε άκόμα η Λίλυ. Ο δικαστής μου έριξε μία

ματιά κι' έπειτα ξαναγύρισε στο Μπουλλοκ.

— Το φοκαρά! μουρμούρισε.

Και πήγε να τηλεφωνήση. Ο Σίστρονκ δεν είχε αφήσει απ' τα μάτια του τη Λίλυ. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο ρυτίδες. Τα χείλη του τρέμανε. Το ίδιο και τα χέρια του. Κι' όταν έσφιξε τις γραβιές του, άρχισαν να τρέμουνε και τα μπράτσα του.

— Τί έκανες, Λίλυ!... Τί έκανες!... Έλεγε και ξανάλεγε, κυττάζοντας την κόρη του και το καλάμι που κρατούσε στα χέρια της.

Εκείνη έμεινε ακίνητη πάντα, με το φόρεμά της ξεσκισμένο από πάνω ως κάτω και το πρόσωπό της κατάχλωμο. Άνάσαινε λαχνισμένη, με το στόμα μισανοιχτό, δίχως να προφέρει λέξη.

Η φωνή του Σίστρονκ δεν ήταν παρά ένα αδύνατο μουρμουρητό. Τη σκέπαζε η φωνή του δικαστή, που κουβέντιαζε ζωηρά επ' το τηλεφωνό με κάποιο γιατρό της Όκάλ.

Εγώ έμεινα καθισμένος στη θέση μου, μ' ένα κομμάτι ψάρι καρφωμένο άκόμα στο πηρούνι μου. Άλλά δεν έτρωγα...

— Ξέρεις τί έκανες, Λίλυ; πρόσθεσε ο Σίστρονκ. Ξέρεις;... Σκέφτηκες το κακό που μουάκνες;... Ο κ. Τσάρλι Μπουλλοκ είναι το σπουδαιότερο πρόσωπο της πολιτείας μας... Ξέρεις τί μπορεί να μου κάνει τώρα; Να μου κλείση το μαγαζί! Έφαγα όλη μου τη ζωή εδώ, για να φτιάσω κάτι, κι' εσύ μου τα χάλασες όλα σε μία στιγμή!

Η κοπέλλα κύτταζε τον πατέρα της. Η έκφραση του προσώπου της τάλεγε όλα και δεν έλεγε τίποτα... Άφισε να πείσθω απ' τα χέρια της το καλάμι, στράφηκε απότομα και βγήκε απ' το ρεστοράν.

Ο Σίστρονκ κύτταξε για λίγο την πόρτα απ' όπου είχε φύγει η κόρη του. Ύστερα πλησίωσε το Μπουλλοκ, που καθόταν ασε το κεφάλι του ανάμεσα χάμω, με το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του. Γονάτισε κοντά του και του είπε δειλά:

— Άφιστε με να σας βοηθήσω να σηκωθήτε, μίστερ Τσάρλι. Μη φοβόσαστε, δεν έχετε τίποτα... Ο δικαστής ειδοποίησε το γιατρό... Είμαι βέβαιος πώς δεν είναι τίποτα...

Εκείνος σήκωσε ξαφνικά το χέρι του και τον χαστούκισε, με τόση όρμη, ώστε τον πέταξε άνασκελα.

Τη στιγμή εκείνη, ξαναγύριζε ο δικαστής απ' το τηλέφωνο. Σταμάτησε, κύτταξε το Μπουλλοκ και τον μάλωσε:

— Δεν έπρεπε να το κάνης, αυτό, Τσάρλι. Ήταν ζημία σου...

Δ'

Αποτελείωσα το φαγητό μου, άφησα ένα δολλάριο δίπλα στο πιάτο μου και βγήκα στην αύλη. Είδα εκεί τη Λίλυ. Ετρίβε ένα τέντζερη, κοντά στην πίσω πόρτα.

Είχε βάλει έν' άλλο φόρεμα, όχι καλλίτερο απ' το πρώτο. Τα μαύρα μαλλιά της κρέμονταν άχτένιστα πάνω στο πρόσωπό της και το κρύβανε. Προσπαθούσε να ξεθυμάνη, τρίδοντας με μανία τον τέντζερη που κρατούσε.

Προχώρησα ως την άκρη της βεράντας. Η κοπέλλα σήκωσε τα μάτια της άπάνω μου κι' έριξε τα μαλλιά της προς τα πίσω.

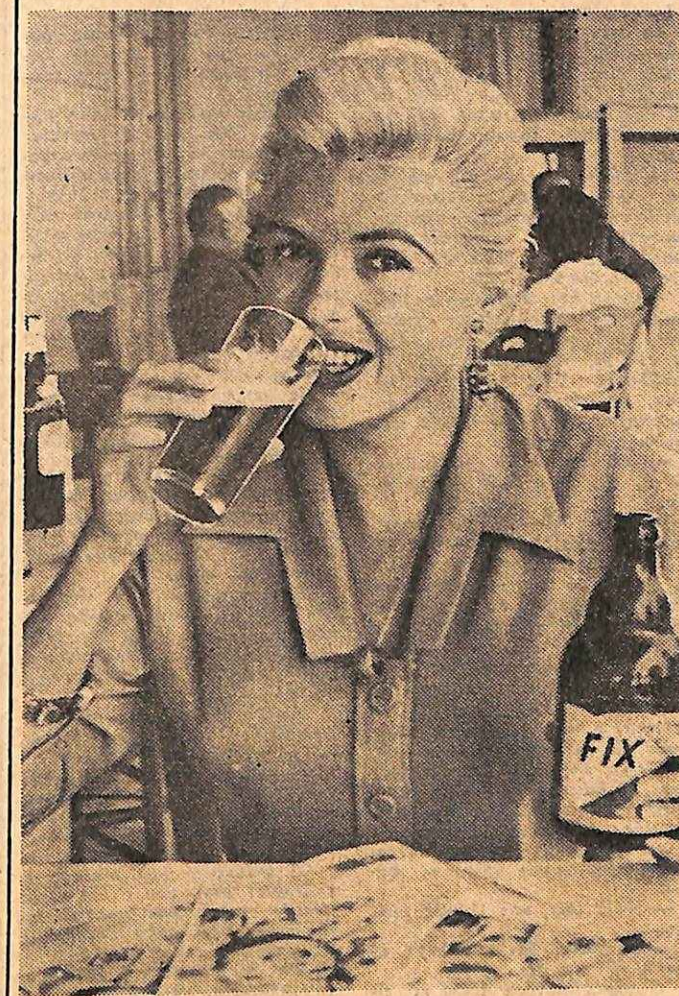
— Έφαγα καλά, της είπα. Σας ευχαριστώ.

— Άφοι πληρώσατε, είναι περιττές οι ευχαριστίες, μ' έκοψε απότομα.

Την κύτταξα στα μάτια.

— Φαίνεται πώς αγαπάτε πο-

ΕΚΛΕΚΤΙΚΗ ΣΕ ΟΛΑ

Ένα στιγμιότυπον που μς δείχνει με πόσην απόλαυσι πίνει τη μύζα της ή διάσημη στάρ Τζεην Μάνφολντ.

Η υγεία είναι το κλειδί της ευτυχίας... και το κλειδί της υγείας είναι η μύζα. Η μύζα σου χορίζει δύναμη και υγεία. Η μύζα σε κάνει να ζής, να γελάς, ν' αγαπάς... να ερωτεύεσαι την ίδια τη ζωή. Γιατί η μύζα είναι η τροφή, ο δημιουργός της μυσικής δύναμης, ο χτίστης του έγκεφάλου και του σώματος. Η χρυσάφεια με το άρωμα της άρωμα μύζα θα σε ώφεληση πολύ.

ΠΙΝΕ ΥΓΕΙΑ-ΠΙΝΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΦΙΞ!

λύ αυτό τον τόπο... παρατήρησα ειρωνικά.

— Γιατί να μην τον αγαπάω; Δεν πιστεύω να ναι χειρότερη ή Κόλσι...

— Άν εγώ αντιπαθούσα τόσο το μέρος αυτό, θάφευγα.

— Θα τόχω ύπ' όφι μου, άπάντησε κυτάζοντάς με κι' αυτή στα μάτια. Δε μου δίνετε πρώτος το παράδειγμα; Τί περιμένετε;...

Καταλάβαινα πώς έπρεπε να μεταχειριστώ κι' εγώ το δικό της ειρωνικό κι' επιθετικό ύφος. Μά δεν τα κατάφερα τόσο καλά...

— Ήρθα εδώ για να βρώ κάτι, δώλωσα. Μόλις το βρώ, θα φύγω.

Με μία κίνηση του κεφαλιού, ξαναόριξε προς τα πίσω τα μαλλιά της. Ύστερα κύτταξε μακριά, με τα φρύδια ζωρμένα.

— Πιστεύω πώς θα κάνετε καλύτερα να φύγετε, κύριε, είπε. Δε μ' άρέστετε καθόλου.

Ανασήκωσε τους ώμους μου κι' απάντησα:

— Πάντως, δεν πρόκειται να σας δώσω την ευκαιρία να μεταχειριστήτε και σε μένα το καλάμι.

— Το πιστεύω! Γιατί δε θάχαι καν το κουράγιο να δοκιμάσετε, σαν τον Τσάρλι Μπουλλοκ... — Όταν θέλω εγώ κάτι, ξέρω να το παίρνω.

— Όχι δά! Δε μοιάζετε καθόλου για σκληρό άντρα... Σας είδα πριν από λίγο, πώς μείνατε καρφωμένος στην καρέκλα σας!

— Ά, και γι' αυτό θυμώσατε μαζί μου; είπα γελώντας. Θα θέλατε να χουήξω πάνω στο θάναυστή σας και να τον ξυλοφορτώσω;

— Πάντως, θα μπορούσατε να τον έμποδίσετε να συνεχίση! Δεν είχατε παρά νάρητε κοντά. Θα δειλίαζε τότε και θα σταματούσε.

— Μά υπήρχε κι' άλλος τρόπος για να... ματησί; αν του δίνετε αυτό που ζητούσε...

Δάγκασε τα χείλια της. Είδα να τρέμη ένας μύς στο μάγουλό της. Τα μαύρα μάτια της πέταξαν στίβες.

Άφισε ύστερα τον τέντζερη πάνω σ' ένα ράφι, γιατί δε μπορούσε πιά να τον κρατήση. Έτρεμε σύγκορμη. Και διάβασα στα μάτια της περισσότερο μίσος απ' όσο μπορούσε να της έμνευση ο μεθυσμένος Μπουλλοκ...

Ε'

Πήρα πάλι το δρόμο που τραβούσε δίπλα στο ποτάμι. Τ' αυτοκίνητα που περνούσαν από κοντά μου, σήκωναν σύννεφα σκόνη, που έπεφτε πάνω στα φύλλα των γυρω δέντρων.

Συνάντησα μερικά σπιτίνα, ήταν όμως όλα κλειστά και βουβά. Μονάχα τα σκυλιά ξεπετιόνταν για να με γαυγίσουν, κι' ύστερα ξαναγυρίζανε στη θέση τους, με την ουρά κάτω απ' τα σκέλια.

Φώναξα επανειλημμένως, μά δε μου απάντησε κανείς.

Άν ήταν Σάββατο, θα έξηγουσα αυτή την έρημιά, γιατί θαχαν πάει όλοι στην πόλη. Μά ήμαστε στη μέση της βδομάδας, κι' έπρεπε να βρίσκεται ο κόσμος στις δουλειές του.

Προχώρησα άκόμα στο στενό χωματόδρομο, ψάχνοντας να βρώ κανέναν άνθρωπο. Κατά τις 3 τ' απόγευμα, είδα μία φέρμα και μερικά αυτοκίνητα σταματημένα στη σειρά στο δρόμο και μέσα στην αύλη.

Ήταν τόσο ησυχία, που νόμισα για μία στιγμή πώς είχαν κηδέει σ' αυτό το σπιτί. Μά δεν

ΠΟΥΔΡΑ-ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ
Εξελίσσει τα ίχνη του
χρόνου και δίνει ένα
δυναμικό και νεανικό
δέρμα. Εκτός των εξ
απαλυντικών χρωμα-
τισμών για τις Έλλη-
νίδες.
ΡΕΣΝΕ - ΜΑΤ ΓΙΤΑΝ
Είναι ειδική σύνθε-
ση ανάλογη με τις κλιμα-
τολογικές συνθήκες
και τον ελαστικό φωτι-
σμό της Ελλάδας.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Δίνει μια φυσική στιλ-
βνότητα στα μαλλιά
και τα διατηρεί πάντα
καλοχτενισμένα.

ΠΟΥΔΡΑ-ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Καλλυντικά της μεγάλης
αρωματοποιίας
RIVER - PARIS

Ζητήσατε επιμονώς το
κουτί να γράψω την
λέξιν NEON

Παρεκτινή ΠΕΡΛΑ

• Στεγνώνει ανέως
• Κρατίζει λιγότερο
• Διαρκεί περισσότερο
• Ζευγιά αρωματική

Το καλύτερο
ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ
ηλεκτρικό ρολόι
MORPHY-RICHARDS

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Μ. Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
ΔΡΑΓΑΣΑΝΙΟΥ 8 - ΤΗΛ. 27-838

είδα πουνενά νεκροφόρα, ούτε
παύρα πανιά.

Προχώρησα προς τα εκεί, άνοι-
ξα την καγκιλλόπορτα και μπήκα
στην αούλη.

Δεν είδα στην άρχη καμιά
γυναίκα. Ύστερα όμως διέκρινα
τα πρόσωπά τους μέσα απ' το
δικτυωτό που έφραζε τα παρά-
θυρα.

Η αούλη ήταν γεμάτη χωριά-
τες. Άλλοι απ' αυτούς άκουμπού-
σαν στους προφυλαχτήρες των αύ-
τοκινήτων, άλλοι κάθονταν στα
σκαλοπάτια της βεράντας. Κα-
νείς τους δεν έλεγε λέξη.

Ανέβηκα την έξωτερική σκάλα,
νοιώοντας να βαρύνουν άπάνω
μου οι έθθρικές ματιές τους. Πά-
νω στη βεράντα καθόταν σε μια
σαιζ-λόνγκ ένας γέρος, φαλα-
κρός, με γόνεια γκρίζα και κι-
τρινισμένα απ' τον καπνό που
συνήθιζε να μασάει.

Με κύτταζε με τα γαλανά του
μάτια, όταν σταμάτησα κοντά
του.

— Μήπως ξέρετε ένα κάποιο
Μάρβε Πούζερ; τόν ρώτησα.

Ο γέρος εξακολούθησε για λί-
γο ακόμα να μασάει καπνό, χω-
ρίς να μ' άφηση απ' τα μάτια
του. Ο ιδρώτας που ανάδλυζε
απ' τις ρίζες των μαλλιών μου,
κυλούσε στο πρόσωπό μου...

— Τί τόν θέλετε; πρόφερε έ-
πιτέλους ο γέρος.

Ήταν η πρώτη φορά που φαί-
νονταν να παραδέχεται κάποιος
πως είχε άκουσει την ερώτησή
μου... Βέβαια, δε μου είχε απαν-
τήσει κι' αυτός. Ώστόσο είχα
σημειώσει μια κάποια επιτυχία.

— Πρέπει να τόν δώ, απάντη-
σα. Ψάχνω τόσον καιρό γι' αύ-
τόν.

— Ναί, έδω και τρεις ήμέ-
ρες.

— Άκριδώς. Είπ' άπόλυτη ά-
νάγκη να τόν δώ.

Ο γέρος έτρωσε χάμω κι' έλ-
πε ύστερα ξερά:

— Έχετε γίνει τσιμπούρι σ'
έλο τόν κόσμο που μένει κοντά
στο ποτάμι, μέχρι το Φόρτ Μάκ
Κού.

Δεν είχα σκοπό να ένοχλή-
σω κανένα. Ψάχνω μονάχα για
το Μάρβε.

— Ναί, αλλά έμεις στόν τόπο
μας δε θέλουμε νάρχονται οι ξέ-
νοι να μάς γίνονται φόρτωμα.
Και σεις μάς γίνετε τόσο πο-
λύ, που λίγο έλειψε να χάσου-
με τήν ύπομνή μας!

Ανάσσανα βαθεία και είπα:

— Μα δεν καταλαβαίνω για-
τί άρνιούνται έδω ν' απαντή-
σουνε σε μια ερώτησι τόσο ά-
πλή!

— Και σεις γιατί θέλετε σώ-
νει και καλά να σας απαν-
τήσουνε;... Δε σας ξέρουμε... ού-
τε σας καλέσαμε ποτέ νάρθητε
στόν τόπο μας.

— Μα σας ρωτάω μονάχα έν
ξέρετε που βρίσκεται ο Μάρβε
Πούζερ. Τίποτ' άλλο.

— Αν θέλανε να σας τόν πού-
νε, θα σας τόν λέγανε απ' την
πρώτη στιγμή. Δεν τόν καταλα-
βαίνετε;... Κι' αν ο Μάρβε Πού-
ζερ είχε βρεθεί να σας δει, σί-
γουρα θαέλε να σας βρει. Δεν
υπάρχει λόγος να σκαλίζετε έτσι
παντού και να έκνευρίζετε τόν
κόσμο!

— Γιατί σας έκνευρίζει να
μου πητε που βρίσκεται; έπέ-
μεινε.

Ο γέρος έσκυψε λίγο μπρο-
στά. Άκουσα να τρέξη ή πολυ-
θρόνα του.

— Μη μου μιλάτε έμένα μ'
αυτό τόν τόνο! είπε άπειλητικά.
Δε μάς άρέσουνε, σας λέω, οι
άνθρωποι που έρχονται στόν τό-
πο μας και κώνουνε παντού τη

μύτη τους. Έμεις δέν ένοχλούμε
κανένα. Γιατί νάρχονται οι άλ-
λοι να μάς ένοχλούνε;...

— Τό καλό που σας θέλω, πά-
ρε δρόμο από δώ! Και μήν ξα-
ναφανήτε έλλη φορά στό σπι-
τι μας!

Τα είχα χαμένα μ' αυτή τήν
ύποδοχή. Γύρω μου, οι χωριάτες
με κύτταζαν με ματιές άνέκφρα-
στες. Τα πρόσωπά τους φαίνο-
ταν σαν σκαλισμένα στο έξολο.

Κατάλαβα από ένστικτο πως
έπρεπε να φύγω... Μα ήταν πολύ
άργα πιά! Όλοι εκείνοι οι άν-
θρωποι είχαν άρχισει να προχω-
ρούνε προς τόν μέρος μου, μ' ά-
πειλητικές διαθέσεις. Κατάλαβα
πως δε σκοπεύανε να μ' άφίσουν
να ξαναδύω απ' την αούλη της
φέρμας...

Με περικυκλώσανε, άμίλητοι...
Δέν ξέρω ποίος απ' αυτούς με
χτύπησε πρώτος. Μα ύποθέτω
πως δάταν ο πιο νέος...

Ένώ είχα σφίξει τις γροθιές
μου και τους περίμενα, άπορα-
σισμένος να τούς δώσω ένα κα-
λό μάθημα, πήδησε κάποιος άπά-
νω μου. Κι' οι άλλοι μου έπιτε-
θήκανε από πίσω.

Έφαγα πρώτα μια κλωτσιά
στό κάτω μέρος της κοιλιάς. Και
μου φάνηκε πως είχε γίνει μια
έκρηξι γύρω μου... Λύγισα στό
δύο κι' έσφίξα τις γροθιές μου
πάνω στην κοιλιά μου.

Εκείνοι βρήκαν τόν καιρό να
μου δώσουν άλλες τρεις κλωτσιές,
ώσπου να σωριαστώ χάμω.

Κανείς δε μιλούσε. Δεν ήκου-
γότανε, μέσ' στη σιωπή, τίποτ'
άλλο απ' τόν κελάρυσμα τού νερού
τού ποταμού και τα βογγητά που
μου ξεφεύγανε.

Οι αντίπαλοί μου περιμένανε,
μαζεμένοι γύρω μου... Τέλος, τόν
μυαλό μου ξεβόλωσε αρκετά ώστε
να διακρίνω άόριστα έδω εκείνα
τα πρόσωπα... και προπάντων έ-
να απ' έδω, στενό και μακρύ, με
μεγάλη μύτη, με μαύρα και κα-
ταρά μαλλιά που καταβαίνουνε
χαμηλά στό μέτωπό του, κι' ένα
στόμα που είχε λίγο άφρό στις
γωνιές των χειλιών.

Δύο άντρες μ' άνασήκωσαν κι'
άρχισαν να μου σφυροκοπούνε τόν
πρόσωπο με τις γροθιές τους. Τόν
κεφάλι μου τινάζονταν δεξιά κι'
άριστερά, με τόν κάθε χτύπημα.

Όταν μ' έφισαν κι' έπεσα χά-
μω, βάλθηκαν να με κλωτσά-
νε στην κοιλιά, στό πρόσωπο, παν-
τού... Είδο να πλησιάζη πιο πο-
λύ τόν μακρόστενο πρόσωπο κι'
ύστερα να χάνεται...

— Έπειτα... δέν ξέρω πιά τί κά-
νανε. Όλα μου ήταν άδιάφορα.
Δέν αισθανόμουν πιά τίποτα.

ΣΤ'

Βρισκόμουν πολύ μακριά, σ' έ-
να κόσμο άνάμεσα στη φαντασία
και στην πραγματικότητα. Ά-
κουγα τις φωνές τους τώρα, τα
λαχανιάσματά τους, τόν θόρυβο
που κάνανε οι μπότες τους κα-
θώς με κλωτσούσανε στό πρόσω-
πο. Μα δέν πονούσα. Δέν ήπιω-
χε πιά ο πόνος, εκεί που βρισκό-
μουν...

Όλα μου φαίνονταν βουτηγ-
μένα στό σκοτάδι. Για μένα
στιγμή, δέν υπήρχε στό μυαλό
μου τίποτ' άλλο απ' αυτό τόν
σκοτάδι δίχως νόημα... Ύστερα
θυμήθηκα ξαφνικά πως είχαν συμ-
βεί τα πράγματα, εκείνη τήν ήμέ-
ρα, στό γραφείο τού Μάκ Άτνρ.

Η σκηνή ξαναγύρισε στό νού
μου, ολοκάθαρη, μπροστά στό
σκοτεινό εκείνο φόντο.

Καθόμουνά στό γραφείο μου
και κόντευα να τελειώσω τις
πληρωμές. Μα δέν είχα τόν μυα-
λό μου στη δουλειά. Σκεπτόμουν
να τήν καινούργια ύπόλληλο που
είχε πάρει ο γέρο-Μάκ Άτνρ:

Sabrina

... Κάθε γυναίκα μπορεί
να άποκτήσει τήν ώραι-
ότερα λαμπερά μάτια.

Η Κρέμα θλεφαριδών

Sabrina...
μεγαλώνει και δυνα-
μώνει τις αδύνατες
κόντες και σπασμένες
βλεφαρίδες

Τό Ριμμελς

Sabrina...
διατηρεί τις θλεφαρίδες
χυρισμένες προς τόν
επάνω καθ' όλην τήν
διάρκειαν της ήμέρας.

Τό μολύβι φρυδιών

Sabrina...
συμπληρώνει τήν
γοητεία της γυναικεί-
ας όμορφιάς σας.

Μάτια λαμπερά
σαν άστέρια
με

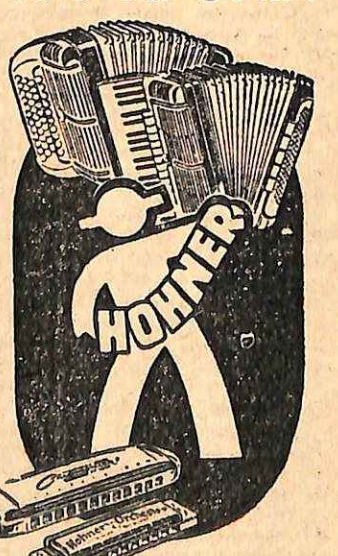

«... μα έχει κάτι...»

Δέν μπορεί βέβαια να τήν
είπη κανείς «πολύ όμορφη».
Έχει όμως «κάτι», μια φρεσκά-
δα, μια χαριτωμένη και ζωντα-
νή έμφανιση, που άξίζει περισ-
σότερο κι' απ' τήν άπόλυτη ό-
μορφιά.

Τήν ίδια κριτική μπορείτε ν'
άκούσετε και σεις για τόν έαυ-
τό σας, αν παίρνετε κάθε ήμέ-
ρα λίγη μαγιά μπύρας ΦΙΞ.
Τακτική χρήσις της μαγιάς
μπύρας, καθαρώνει τόν αίμα, ά-
νανεώνει τόν οργανισμό. Ρωτή-
στε τόν γιατρό σας.

100 ΧΡΟΝΙΑ

1857 - 1957

HONNER

μιά μικρή, λαχταριστή, προκλη-
τική, με μάτια μαύρα, σφιχτό
στόμα και κορμί καλοφτιαγμένο...
Ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και
μπήκαν τρεις άντρες. Τα πρόσω-
πά τους ήταν κρυμμένα κάτω ά-
πό όλοκληρες άποκρητικές μά-
σκες.

Πρόσεξα άμέσως πως ήταν ό-
πλισμένοι με ρεβόλβερ. Μα δέν
είχα ακόμα καταλάβει όλη τήν ά-
λήθεια, γιατί εξακολουθούσα να
σκέπτομαι τή μικρή...

Όστόσο, οι τρεις γκάνγκστερς
ξέρανε καλά τή δουλειά τους. Εί-
χανε φέρει μαζί τους αρκετό
σκοινί, λεπτό αλλά πολύ γερό.
Κι' οι δυο απ' αυτούς άρχισαν
να μάς δένουν ένα-ένα, με ίσiai-
τερη έπιτηδεύση...

Ο τρίτος κρατούσε ένα πέ-
τινο σακκουλάκι. Έκανε τόν γύ-
ρο των τραπεζιών και μάζεψε μέ-
σα σ' αυτό έδω τα λεφτά που
βρήκε.

Ακόμα δε μπορούσα να πι-
στώω στό μάτι μου... Αυτοί
οι άνθρωποι είχαν βάλει στό χέ-
ρι 100 χιλιάδες δολάρια, χω-
ρίς να τούς φέρονε καμιά αντί-
σταση! Κανείς μας δέν είχε ά-
νοίξει καν τόν στόμα του...

Η μικρή έκλαιγε — όχι θ-
μας, βέβαια, για τα λεφτά τού
Μάκ Άτνρ.

Όλα θα τελειώνανε έτσι, όπως
είχαν άρχισει, αν ο άνδρας με
τό σακκουλί δέν έλεγε κάποια
στιγμή:

— Σε καλή ώρα ήρθαμε! Δέν
είν' έτσι, Τζέικ;

Δε θα μούκανε περισσότερη
αίσθηση, αν έτρωγα ένα δυνατό
χαστούκι. Γιατί ο Τζέικ ήμουν
έγώ!

Προσπάθησα να κουνήθω, τέν-
τωσα τα δεσμά μου...

— Φρόνιμα, Τζέικ! μου σύστη-
σε ένας απ' τούς δυο άλλους,
που βρισκόταν πίσω μου.

Ύστερα δε βγάλανε πιά λέ-
ξη. Έκείνος με τόν σακκουλί μάζ-
εψε και τα τελευταία χαρτονο-
μίσματα κι' έβριζε στους άλλους
τήν πόρτα, με μια κίνηση τού κε-
φαλιού του.

Σε μία στιγμή, είχαν χαθεί κι'
οι τρεις.

Τότε μονάχα βάλανε τις φω-
νές. Όλο τόν κτίριο άναστατώ-
νες. Σε δυο λεπτά, είχε γεμί-
θηκε από άστρυφλάκες.

Μα οι δράστες της ληστείας
βρισκόνταν πιά μακριά, και κα-
νείς μας δέν ήταν σε θέσι να
τους περιγράψω. Δέν ξέραμε τί-
ποτ' απ' αυτούς — τίποτ' άλ-
λο παρά πως φορούσανε άνοιχτά
λο παρά πως φορούσανε άνοιχτά
γκρίζα κοστούμια, γκριζες ρεμ-
πουμπλικες και μάσκες άποκρη-
τικές.

Και κάτι ακόμη: ότι δυο απ'
αυτούς φαίνονταν να με γνωρί-
ζουνε. Μάλιστα, ο ένας τους μου
είχε πη: «Σε καλή ώρα ήρθαμε,
Τζέικ!»

Ζ'

Έμεινα όχτώ μέρες στό σπι-
τι μου, μετά τή ληστεία. Δέν ή-
ξερα τί άλλο να κάνω, ούτε κι'
είχα διαθέσι για τίποτα...

Τέλος, αποφάσισα να περάσω
δυο μήνες με τούς δικούς μου.
Μα ή μητέρα μου ήταν διαρκώς
σκυθρωπή και κλαμένη, σαν να
έχε συμβεί κάποια καταστροφή.

Έτσι, άναγκάστηκα να ξαναφύ-
γω γρήγορα.

Είχα βρή τόν μπελά μου, σ' έ-
λο αυτό τόν διάστημα. Η άστυ-
νομία μ' άνέκρινε διαρκώς. Οι
ντέκτετιβ της αστυνομικής έ-
ταιρείας με παρακολουθούσανε έ-
πι έξη βδομάδες, αλλά χωρίς ν'
άνακαλύψουνε τόν παραμικρό, για
τόν άπολύστατο λόγο πως δέν
ήξερα τίποτα.

Ύστερα με κάλεσε στό γρα-
φείο του ο Μάκ Άτνρ, και μου
είπε:

— Δέν ξέρετε πόσο λυπημένος
είμαι γι' αυτό που συνέβη, Ρί-
τσαρντς... Μα είμ' άναγκασμέ-
νος να στερηθώ τις υπηρεσίες
σας. Τό άπαίτει ή αστυνομική
έταιρεία. Κι' άλλωστε...

— Η αστυνομική έταιρεία;
Θα σας άποζημιώσει; τόν διέ-
κοψα.

— Ευτυχώς, ήμαστε ασφαλι-
σμένοι για όλοκληρο τόν ποσόν.
Όστόσο, Τζέικ, ή έταιρεία έχει
τή γνώμη πως δέν έπιτρέπεται να
σας κρατήσω στην έπιχείρησή
μου, έστω κι' αν δέν άποδείχτηκε
τίποτα εναντίον σας.

— Πως μπορούσε ν' άποδείχτη,
άφου δέν ξέρω τίποτα;... Μα δέν
καταλαβαίνετε λοιπόν τόν κόλπο
αυτών των παληανθρώπων; Μου μι-
λήσανε με τ' όνομά μου — προσ-
ποιήθηκαν μάλιστα πως τούς ξε-
φυγε, από άπροσεξία — για να
τούς άφήση ήσυχους λίγο καιρό
ή άστυνομία και να τα βάλει μα-
ζί μου! Στο μεταξύ, αυτοί φρόν-
τισαν να τόν σκάσουνε...

— Δε λέω όχι, Τζέικ. Παρα-

δέχομαι πως είναι πολύ δυσάρε-
στη για σας αυτή ή ιστορία.
Και λυπάμαι που θα σας χάσω!...
Θα κάνω ό,τι μπορώ για σας.
Θα φύγετε απ' τήν έπιχείρησή δι-
χως σκάνδαλο. Έχω δώσει σχε-
τικές οδηγίες στόν προσωπάρχη:
Τό χαρτί της άπολύσεώς σας δε
γράφω πως παραβιάσατε τούς
κανονισμούς μας κι' άπουσιάζα-
τε από δέκα μέρες συνέχεια.

— Μα άφου ήμουν στη φυλα-
κή! Διαμαρτυρήθηκα.

— Δέν υπάρχει λόγος να τόν
ξέρη κανείς. Δε θα τόν αναφέρει
καθόλου ο φάκελός σας... Βέ-
βαια, δε μπορούμε να σας δώ-
σουμε πιστοποιητικό καλής προ-
παιρείας! Μας τόν έχει βάλει όρο
κι' αυτό ή αστυνομική έταιρεία.

Όστόσο, να είσαστε βέβαιος
πως δε θα δώσουμε ποτέ σε κα-
νένα δυσμενείς πληροφορίες για
σας!

— Μα τί δουλειά είν' αυτή;
φώναξα. Με δίνοντε, έπειδή ένας
πονηρός γκάνγκστερ μου μίλησε

με τ' όνομά μου;

— Όχι, δέν είν' αυτό. Τόν ξε-
ρετε, Τζέικ, οι έφημερίδες έχουν
κάνει πολύ λόγο γι' αυτή τή δου-
λειά. Μπορεί να πιστέψη ο κό-
σμος ό,τι γράφανε για σας...

— Τί γράφανε δηλαδή; Πως έ-
πεσα θύμα μιας πλεκτάνης...

— Γράφανε πως σας συνέλαβε
ή άστυνομία... πως ο ένας απ'
τούς γκάνγκστερς σας είχε μιλή-
σει με τ' όνομά σας... πως δέν
καταλαβαίνετε λοιπόν ότι, αν σας
κρατήσουμε στην έπιχείρησή, κιν-
δυνεύουμε να χάσουμε όλη τήν πε-
λατεία μας;

Κούνησα τόν κεφάλι μου κι' ά-
ναγκάστηκα ν' άναγνωρίσω πως
είχε δίκιο ο γέρο-Μάκ Άτνρ.

Η'

Οι άστυνομικοί που με άνακρί-
νανε, μ' είχαν ρωτήσει πως μπή-
κα στην Έταιρεία Μάκ Άτνρ και
πως τοποθετήθηκα στό ταμείο.

Η άπάντησή μου ήταν απλή:
Είχα καταντήσει εκεί, έπειτα ά-
πο ένα σωρό περιπέτειες, όταν
έγκατέλειπα άναγκαστικά τήν ά-
θλητική καριέρα μου.

Ήμουν έδω τότε ο Τζέικ Ρί-
τσαρντς, τόν παιδιθαύμα τού
«μπαϊζ-μπάλ», που ό κεραυνο-
βόλες «πάσες» του άξίζανε 1 έ-
κατομμύριο δολάρια. Λέγανε για
μένα πως ήμουν γρήγορος, έξυ-
πνος, ίκανός να προγυμνάζομαι
ένα όλοκληρο άπόγεμα χωρίς να
κάνω ούτ' ένα λάθος.

Κι' ύστερα, ήμουν ένας άντρας
ίσσαμε έκει πάνω: άνάστημα 1,86,
βάρος 80 κιλά.

Η ομάδα που με πήρε με συμ-
βόλαιο, μ' άκριβοπλήρωσε.

Μέσα σε μια χρονιά, κέρδισα
24 μάτς κι' έχασα 2 μοναχά. Μα
δέν πήραν τόν μισθό μου άέρα.
Καταλαβαίνα πως χρωστούσα τήν
έπιτυχία μου στη γρηγοράδα μου
και στην έτοιμότητά μου. Και δέν
άμελούσα ούτε μια μέρα τήν προ-
γυμνασία μου, ακόμα και τόν και-
ρό που παραθερίζα στη Φλόριντα.

Ξαφνικά, μια μέρα, μ' έπιασε
ένας δυνατός πόνος κάτω άκρι-
δώς απ' τόν άγκώνα. Κι' όσο
πηγαινε, χειρότερευε. Υπόφερα,
μαρτυρούσα, για να παίξω. Έ-
τσι, τόν χρόνο εκείνο, κέρδισα 2
μάτς κι' έχασα 6.

Δέν άργησα να περάσω στό
περιθώριο και να με ξεκάσουν ό-
λοι. Όταν πήρη κανείς μια φο-
ρά τόν κατήφορο, δε μπορεί πιά
να σταματήσει...

Ενώ, πριν από 3 χρόνια, μου
προτείνανε μεγάλα ποσά για να
υπογράψω ένα συμβόλαιο, τώρα
δε με θέλανε πουνενά. Είχα μει-
νει δίχως δουλειά και χωρίς λε-
φτά.

Αναγκάστηκα στό τέλος να
πάω εργάτης στην έπιχείρησή τού
Μάκ Άτνρ. Δουλούα στό ύπαι-
θρο, κι' αυτό μ' εύχαριστούσε.
Συγχρόνως είχα αναλάβει τήν
προγυμνασία τής άθλητικής όμά-
δας της έταιρείας.

Όταν λοιπόν ή έρασιτεχνική
αυτή ομάδα μας άρχισε να νικά
τις επαγγελματικές, ένδιαφέρθηκε
για μένα ο γέρο-Μάκ Άτνρ. Δια-
πίστωσε πως είχα αντίληψη, κι'
όταν έμαθε πως είχα σπουδάσει
δυο χρόνια στό πανεπιστήμιο, έ-
κρινε πως ήμουν άδίκλημος με τή
δουλειά που έκανα. Μούδωσε τότε
μια θέση στό ταμείο. Μα, όσο κι'
αν μου λέγανε όλοι πως είχα προ-
διδαστή, έγώ εύρισκα πως δέν ή-
μουν φτιαγμένος γι' αυτό τόν έ-
δος της δουλειάς.

Αηδιασμένος κι' άπογοητευ-
μένος, άρχισα να περνώ τα βρά-
δια μου στις ταβέρνες, πίνοντας
και παρακολουθώντας τα μάτς
τού μπέιζ ή τού μπαϊζ — μπάλ
στην τηλεόρασι. Μονάχα έκείνες
τις στιγμές οι στενωχίες μου
κάνανε φτερά κι' έπαινα πιά να

Όχι φρίκον ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΝΥΧΙΑ
χάρη στο VITALONG
ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

ΤΡΟΦΗ και ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΟΝΥΧΩΝ

- Το VITALONG μεγαλώνει, δυναμώνει το αδύνατο σπασμένο νύχι.
- Το VITALONG βοηθάει τον σχηματισμό της ΚΕΡΑΤΙΝΗΣ και το νύχι σας δεν θα σπάνε, δεν θα ραίξουν, δεν θα ξεχλούσαν.
- Το VITALONG διατηρεί ΜΑΚΡΥΑ νύχια υγιή και δα αντέχουν εις όλες τις δοκιμασίες της ελαστικότητας και του γρατίου.
- Χρησιμοποιείται, πρωί εράδυ πάνω από το βαρνίκι σας.

ΣΤΑ ΜΥΡΩΠΛΑΕΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
 ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Π. ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ 13

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ
 ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
 και σε τιμές ευκαιρίας
Α. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
 Αγίου Μάρκου 1 & Κολοκοτρώνη
 Γωνία

PASSAP
Και θα έχετε και θέρια
μέσα στο σπίτι

Εργαζόμενοι μέσα στο σπίτι με μια ηλεκτρονική PASSAP ελαστικήτε σε σκεπτόμενα ώστε να μη χρειάζεστε να βγείτε έξω από το σπίτι για να εργασθείτε.

Αγοράστε σήμερα την ΕΛΒΕΤΙΚΗ ηλεκτρομηχανή PASSAP

Η μόνη εις τον κόσμο που ελαστική με 201 βελόνες σε μία σειρά. Η μόνη που μπορεί να αλάνε σε πραγματικότητα από το πιο κοντό ως το πιο φαρδύ μαλλί χειρολαβητικής.

Τιμή βασικής μηχανής 2.950

ΑΠΟΚΟΛΑΤΕ, το παλαιόν και αποστελεστέ το μαζί με την βελονοποιήσας εις την αντιπροσωπείαν PASSAP, οδός Νίκης 21 Αθήναι, και θα σας αποστελέμεν ΔΩΡΕΑΝ λεπτομερή περιγραφή των μηχανών.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
 Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΜΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΛΕΙΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΟΥΝΗ - ΑΝΙΣΤΗΝ
ΕΙΣΙΝ ΙΟΝΤΑ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
 ΕΣΤΗΝΤΕ ΜΟΔΕΡΝΟΙ
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
 ΠΑΡΕΣΤΗΝ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
 ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΑΘΗΜΕΡΑ ΤΗΛ. 512-010

σκέπτομαι το μέλλον. Ύστερ-
 ομουν άλλα πράγματα... δίχως να
 ξέρω κι' εγώ τί ακριβώς.

— Έκανα τότε συχνά παρέα με
 τη Φράν. Ήταν μία κοπέλλα χα-
 ριτωμένη, κι' ο πατέρας της είχε
 πιά πολλά λεφτά απ' το Μάκ-
 "Ατηρ. Δε φαινότανε πολύ ένθου-
 σιασμένος μαζί μου, ο γέρος. Μά
 δε μ' ένοιαζε. Έγώ δεν ήθελα
 αυτόν, αλλά την κόρη του.

— Ύστερα όμως απ' την ιστορία
 της ληστείας, θέλησαν να μου δώ-
 σουν να καταλάβω πως δεν είχαν
 καμμία διάθεση να δέχωνται στο
 σπίτι τους ένα κοινό κλέφτη. Κι'
 έπειδή εγώ δεν έννοουσα να το
 χωνέψω, αποφάσισαν να στείλουν
 τη Φράν στην Εύρωπη.

— Όταν μου το άγγειλε η κο-
 πέλλα, βρισκόμαστε στην άκροθα-
 λασσιά. Κι' ο ήλιος μου φάνηκε
 ξαφνικά πολύ λιγότερο ζεστός...

— Στην Εύρωπη; είπα. Για
 πόσον καιρό;

— Για ένα χρόνο, Τζέικ.

— Ένα χρόνο; Οσέ μου! Και
 τί θα γίνη μ' εμάς τους δύο, τό-
 σον καιρό;...

— Έτσι αποφάσισαν ο πατέ-
 ρας μου κι' η μητέρα μου. Έ-
 κριναν πως είναι προτιμώτερο...
 Θέλουν να μου δώσουν την ευκαι-
 ρία να σκεφτώ ψυχραιμιά.

— Τι να σκεφής; Σ' αγαπώ,
 μ' αγαπάς. Τί άλλο χρειάζεται;..

— Μά, καταλαβαίνεις...

— Όχι, δεν καταλαβαίνω τί-
 ποτα.

— Ίσως είναι καλύτερα... Θέ-
 λουν να σκεφτώ, ώσπου να γυρι-
 σω πίσω... Θα κάνω το γύρο της
 Εύρωπης.

— Κύτταζε να μην πιάς άδικα
 στο Μονακό. Σε πρόλαβε άλλη
 νύφη!

— Σε παρακαλώ, Τζέικ, μη
 μου μιλάς τόσο πικρά.

— Έχω δικαίωμα να σου μι-
 λώω έτσι, Φράν! Δεν έκανα τί-
 ποτε κακό, κι' όμως όλοι μ' αδι-
 κούνε.

— Το ξέρω, Τζέικ. Το ξέρου-
 νε κι' οί δικόι μου. Μά, με το
 σκάνδαλο που δημιουργήθηκε...

— Βέβαια, βέβαια! Είμαι σί-
 γουρος πως θα ρωτήσανε κι' ο-
 λας τον οικογενειακό γιατρό σας
 αν είναι κληρονομική ή προδιόθε-
 ση προς την κλοπή! Έτσι;

— Σε παρακαλώ και πάλι,
 μην είσαι τόσο μικρόχολος. Θα
 μείνω πάντα η ίδια απέναντί
 σου, κι' όταν γυρίσω...

Μά ήξερα την αλήθεια: Δε θα
 ξαναγύριζε για μένα. Με είχε σβύ-
 σει πιά απ' τη ζωή της. Κι' όταν
 μ' αποχαιρέτησε, δεν ήταν παρά
 μία απλή διατύπωση γι' αυτήν -
 σαν να βγαζε ένα εισιτήριο για το
 αεροπλάνο, ή σαν να γράφε σ' έ-
 να ξενοδοχείο να της κρατήσουνε
 μία κάμαρα.

1'

Προσπάθησα να παρηγορηθώ
 με τ' απομεινάρια της ζωής.

Γνώρισα σε κάποιο μπάρ μια
 ξανθή με κοντά μαλλιά. Μου διη-
 γήθηκε τις πιο «σέκιν» ιστορίες
 που είχα ακούσει ποτέ μου. Προ-
 σπάθησε να παίξη την ερωτική
 κωμωδία όσο καλύτερα μπορούσε.
 Μά, όταν έφυγα απ' την αγκαλιά
 της, είχα πάρει κι' όλες την από-
 φασί να μην ξαναγυρίσω πιά.

Γύρισα γρήγορα στο σπίτι
 μου, πήρα ένα ζεστό μπάνιο κι'
 ήμουν έτοιμος να πλαγιάσω, ό-
 ταν κούδουνε το τηλέφωνο.

Ένας άγνωστος, που λεγότα-
 νε Νάτ Σκλούτ, μου άνήγειλε
 πως ήθελε να μου μιλήση για κά-
 ποιο ζήτημα που ένδιεφερε πολύ
 και τους δύο μας.

Σε λίγο, χτυπούσε την πόρτα
 μου. Μόλις μπήκε, πήρε μονάχος
 του μία καρέκλα και κάθισε, μ'
 όλη του την άνεσι, σαν να μ' έ-

πισκεπτότανε συχνά κι' από πο-
 λύν καιρό.

— Δε με ξέρετε, μίστερ Ρί-
 τσαρντς, άρχισε. Έγώ όμως σας
 ξέρω. Λέγομαι Νάτ Σκλούτ και
 είμαι ιδιωτικός ντέκτεϊβ της
 «Εταιρείας προστασίας έμπορι-
 ου και βιομηχανίας».

— Ξεφορτώητε με! γκρίνιασα.

— Ακούστε με, μίστερ Ρί-
 τσαρντς...

— Φύγετε, σας λέω, αν δε θέ-
 λετε να σας σκοτώσω!... Θα ξε-
 θυμωαινα αν σας ξέκανα, είν' ή α-
 λήθεια. Έφύσον όμως δεν έχω
 για την ώρα τίποτα προσωπικό έ-
 ναντίον σας, καλλίτερα να φύγε-
 τε και να μη με βάλετε σε μπε-
 λάδες!

— Μά δεν ήρθα για να σας ά-
 νακρίνω.

— Κουφαθήκατε λοιπόν; Σας
 έχω συκαθή, όλους σας!

— Ο έπισκέπτης μου ίδρωνε,
 στριφογύριζε στο καθισμά του,
 αλλά δεν έννοουσε να φύγη.

Ήταν μάλλον κοντόπαχος, με
 μαλλιά κομμένα κοντά, σαν βούρ-
 τσα, και άραιωμένα στην κορυφή
 του κρανίου του, μύτη χοντρή και
 χείλια σαρκώδη. Είχε φοβήθη,
 βλέποντάς με ν' άγριεύω. Ώστό-
 σο, αυτό δεν τον έμπόδιζε να ση-
 μειώνη το κάθε τι. Ήταν άλλω-
 στε εξασκημένος σ' αυτό: να πα-
 ρατηρή κάθε λεπτομέρεια και να
 τη θυμάται.

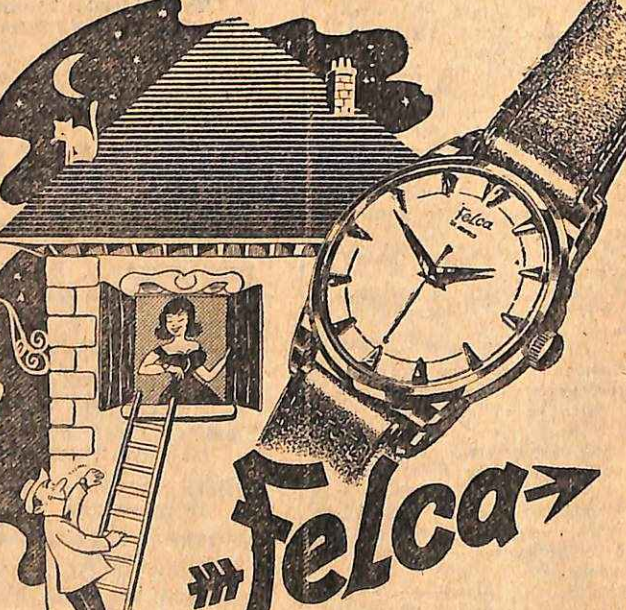
— Θάθελα άπλως και μόνο να
 σας κάνω μία-δυό ερωτήσεις, εί-
 πε...

— Έννοείτε να με ξεφορτωθή-
 τε, ναί ή όχι;

— Έμεινε για μερικές στιγμές ά-
 κόμα καθισμένος στην καρέκλα
 του, σαν να άψαχνε για να πη κά-
 τι. Ή ματιά του έκανε το γύρο
 του δωματίου, περνώντας απ' τον
 καθρέφτη που στόλιζε τον τοίχο,
 στο χαμηλό ντινάν, στο τηλέφω-
 νο, στα περιοδικά τα στοιβαγμέ-
 να πάνω στο κομμωδίνω... Κύττα-
 ζε το κάθε τι, έκτός από μένα.

— Ή εταιρεία πλήρωσε, είπε
 επιτέλους. Σεβάστηκε το συμβό-
 λαιο, άφού έκαμε μία έρευνα και

ELBA ΔΕΣΟΤΑΝ

Felca

Τα πάντα στην ώρα σας
ΜΕ ΤΑ ΕΛΒΕΤΙΚΑ
Μποδοζια Felca

ΓΕΝΙΚΗ
 ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

ΝΙΚΙΟΥ 8-ΤΗΛ. 25-700
Ι. ΚΟΚΚΟΡΗ ΟΕ * ΑΙΟΛΟΥ 106-ΤΗΛ. 29-981

— Πρέπει να με καταλάβετε...
 Είμαι ντέκτεϊβ μίας ασφαλιστι-
 κής εταιρείας. Έργάζομαι λόγω
 ή δέκα ώρες την ημέρα το λιγώ-
 τερο. Κι' όταν γυρίζω στο σπίτι
 μου, το βράδυ, εξακολουθώ να
 σκεπτόμαι τη δουλειά μου, δίχως
 να το θέλω. Όταν υπάρχει κάποια
 παράξενη λεπτομέρεια, δε φεύγει
 απ' το μυαλό μου... Πώς λοιπόν
 να μη σκεφθώ εκείνο το γκάν-
 γκστερ που σας μίλησε με τ' ό-
 νομά σας;

— Και πού μ' έκανε έτσι να
 χάσω τη θέσι μου, την κοπέλλα
 που αγαπούσα και τη λίγη υπό-
 ληψι που μου άπόδμενε! συμπλή-
 ρωσα.

— Είσαστε όξύθυμος τύπος,
 Ρίτσαρντς.

— Νομίζω πως έχω δικίο να
 θυμώω. Γιατί είμαι το θύμα ό-
 λης αυτής της ιστορίας... Ή έ-
 ταιρεία σας στοιχημάτισε κι' έ-
 χασε. Έχει όμως αρκετά φου-
 σκωμένο πορτοφόλι, ώστε να μην
 της κάνουν πολλή αίσθηση κάτι
 τέτοια... Ο Μάκ "Ατηρ πάλι δεν
 έχασε πεντάρα. Έγώ όμως...

— Έχετε δικαίωμα να σας τε
 θυμωμένος, το παραδέχομαι. Μά
 τί θα κερδίσετε;

— Τίποτα, το ξέρω! Μισώ ό-
 μως όλο τον κόσμο!

— Όχι, κύριε Ρίτσαρντς. Το
 μίσος σας πρέπει να στρέφεται
 έναντιον του ανθρώπου που σας
 έδλαψε. Όφθαλμόν αντί οφθαλ-
 μού!

— Και πως να τον βρώ, αυτόν;
 Φορούσε μάσκα, σας είπα, όπως
 κι' οί δυό άλλοι.

— Ναί, αλλά κάνετε καθόλου
 τον κόπο να σκεφτήτε λογικά; Ό-
 χι, γιατί παρσούρεστε άπλως
 απ' το θυμό σας, χωρίς να κερ-
 δίσετε τίποτα... Ίσως μπορείτε
 ώστόσο να ξαναβρήτε τον άνθρω-
 πο αυτό... ή να με βοηθήσετε να
 τον ξαναβρώ εγώ.

— Και σε τί θα μ' ώφεληση;
 — Ή εταιρεία μας προσφέρει
 μία άμοιβή 10 τοίς εκατό σ' ό-
 ποιον θα τη βοηθήση να βρή και
 να πάρη πίσω τα κλεμμένα λε-
 φτά.. Είμαι διατεθειμένος να μοι-
 ραστώ μαζί σας αυτή την άμοι-
 βή, έστω κι' αν κάνω εγώ τη
 δουλειά.

— Δέκα χιλιάδες δολάρια!...
 Μου δινανε κάποτε τα διπλά,
 για να υπογράψω συμβόλαιο.

— Αυτό συνέβαινε μία φορά
 κι' έναν καιρό, μίστερ Ρίτσαρντς.
 Σήμερα πόσα σας δίνουνε; Τί-
 ποτα! Ένώ εγώ σας προσφέρω
 5 χιλιάδες δολάρια, μόνο και μό-
 νο για να με βοηθήσετε.

— Χάνατε την ώρα σας και τα
 λόγια σας!

— Έκτός απ' τις 5 χιλιάδες
 δολάρια, θάχετε και τη χαρά να
 ήητε στη φυλακή αυτόν που σας
 έκανε τόσο κακό.

— Έκαμα μία άρνητική χειρονο-
 μία.

— Δεν ξέρω τίποτα, δήλωσα.

— Πρέπει να με καταλάβετε
 μίστερ Ρίτσαρντς! Δε σας κατη-
 γορώ, ούτε σας ύποπτεύομαι. Αύ-
 τος ό άνθρωπος φορούσε μάσκα,
 το ξέρω... κι' ήταν ντυμένος έν-
 τελώς συνθησιμένα, σαν χιλιάδες
 άλλους "Αμερικάνους. Μά θάχ'
 κάτι το ξεχωριστό... τη σιλουέτα
 του, άς πούμε.

»Ξεχάστε μία στιγμή το θυμό
 σας, μίστερ Ρίτσαρντς, και βα-
 σάνιστε λίγο το μυαλό σας...
 Προσέξατε την κορμοστασιά του,
 τη γραμμή των ώμων του, το φάρ-
 dos των γοφών του, το μήκος
 των ποδιών του, το περπάτημά
 του; Ίσως να τα θυμόσαστε όλ'
 αυτά, χωρίς να το φαντάζεστε...

— Αναψα ένα τσιγάρο και στή-
 ζηκα μπροστά στο παράθυρο, κυ-
 τάζοντας τα φώτα του δρόμου.
 Προσπαθούσα να φέρω στη μνήμη

μου το γκάνγκστερ εκείνο, να ύ-
 πολογίσω τη σιλουέτα του... Τόν
 είδα πάλι, με τη φαντασία μου,
 να ηγαίνη από τσαπέζι σε τρα-
 πέζι, μαζεύοντας τα λεφτά.

— Λοιπόν, μίστερ Ρίτσαρντς,

— Πώς κάνετε για να κερδί-
 σετε τις 5 χιλιάδες δολάρια!
 παρατήρησα ειρωνικά.

— Δε με νοιάζει τόσο για τα

λεφτά. Άλλά τόχω βάλει πεισμά!
 Δε μ' άφίνει πιά να ήσυχάσω,
 αυτή ή ιστορία... Σας παρακα-
 λώ, προσπαθήστε να θυμηθήτε!
 Τί άνάστημα είχε;

— Δε με νοιάζει τόσο για τα

μου το γκάνγκστερ εκείνο, να ύ-
 πολογίσω τη σιλουέτα του... Τόν
 είδα πάλι, με τη φαντασία μου,
 να ηγαίνη από τσαπέζι σε τρα-
 πέζι, μαζεύοντας τα λεφτά.

— Λοιπόν, μίστερ Ρίτσαρντς,

— Πώς κάνετε για να κερδί-
 σετε τις 5 χιλιάδες δολάρια!
 παρατήρησα ειρωνικά.

— Δε με νοιάζει τόσο για τα

γκρέκα

Διά Παγτά
Τα ώραιότερα
γυναικεία
ύφασματα
των καλύτερων
Γαλλικών
έργοστασιών

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Η μνηστή ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

7ον
 Ο βοηθός του εισαγγελέως στρέφεται στο Νέλσον:
 — Πάρε μαζί σου τους άστυφύλακες και τράβηξε προς την αντίθετη διεύθυνση. Κάμε το γύρο του τετραγώνου. Έτσι θ' απομακρύνετε τους φονιάδες. Έγώ θα περιμένω μερικά δευτερόλεπτα, κι ύστερα θα πάω να τη βρώ!
 Ο Νέλσον διστάζει. Κυττάζει με ταραχή το Φέργκυσον και του λέει:

— Μά, αν δεν ξεγελαστούνε;...
 — Αν σε παρακολουθούσαν;...
 — Δε γίνεται διαφορετικά, τόν κόβει εκείνος.
 Άληθινά, ο κίνδυνος είναι πραγματικός και μεγάλος. Η ύποθεσι έκανε κρότο, οι έφημερίδες δημοσιεύσανε επανειλημμένως τη φθογογραφία του Φέργκυσον! Δε θα δοκιμαστούμε να τον άναγκάσουμε οι φονιάδες, που παραμονεύουν στο δρόμο, ανάμεσα στο πλήθος...

— Αν δούμε να βγαίνει ο Νέλσον απ' το κατάστημα, μαζί με τους άστυφύλακες, δύσκολα θ' αντίσταθουν στον πειρασμό να τους παρακολουθήσουνε... Ναί, μά αν καταλάβουνε το τέχνασμα;...

Ρίχνοντας μία ματιά στο Φέργκυσον, ο Νέλσον καταλαβαίνει πως είναι περιττό να φέρη άλλη αντίρρηση. Βγάζει το πιστόλι του και του το δίνει.

— Πάρε τουλάχιστον αυτό μαζί σου, του λέει.

Και προχωρεί άμέσως προς την πόρτα, ακολουθούμενος απ' τους δυο πόλισμαν, που φωνάζουνε στον κόσμο:

— Διαλυθήτε! Γυρίστε όλοι στα σπίτια σας! Τελείωσε πιά! Διαλυθήτε!

«Τελείωσε!... Μακάρι νάναι αλήθεια!» σκέπτεται ο Φέργκυσον. Ένω κυττάζει τον κόσμο που φεύγει, νοιώθει ένα χέρι να του σφίγγει το στομάχι, σαν νάφαγε κάτι βαρύ και δυσκολοχώνευτο. Το ίδιο πράγμα είχε ξανανοιώσει την εποχή που είχε πρωτοκαταταχτή στους «Τζι-Μέν» και περίμενε, μέσα στη σκιά, ν' αρχίσουν οι πιστολιές των γκάνγκστερς... Κι άλλη μία φορά, τώρα τελευταία, τη νύχτα που περίμενε το Ρίκο στην έρημη προκυμαία.

Είναι ο παλιός εχθρός του, ο φόβος. Τώρα έφτασε η στιγμή να τον κυττάει κατά πρόσωπο, να παλέψη μαζί του!

Με μία μηχανική κίνηση, βγάζει ένα τσιγάρο και τ' ανάβει. Παρατηρεί πως τα χέρια του δεν τρέμουνε καθόλου...

Χώνει στην τσέπη του το πιστόλι του Νέλσον, και τραβάει δυο-τρεις ρουφηξίες απ' το τσιγάρο του, με παράξενες κινήσεις ρομπότ.

Είναι καιρός πιά να ξεκινήση! Ο υπάλληλος με τα γυαλιά, οι δυο κοπελλίτσες και μερικοί άλλοι πελάτες τον κυττάζουν να φεύγη, βουβοί, σαν ύπνωτισμένοι. Εί' έξω τώρα, στο πεζοδρόμιο. Το πλήθος έχει αρχίσει πάλι να κυκλοφορή κανονικά. Καθένας σκέπτεται τις υποθέσεις του, τα οικονομικά του, τους συζυγικούς κουγάδες του. Τα αυτοκίνητα άνεδοκατεβαίνουνε στο δρόμο.

Με μία ένστικτη κίνηση, ο Φέργκυσον κυττάζει γύρω του... Πού μπορεί να βρίσκονται τώρα οι φονιάδες; Μήπως τον περιμένανε να βγη; Είναι μέσα σ' αυτοκίνητο ή πεζοί;

Μα τώας και να μη βρίσκονται εκεί. Ίσως να παρακολουθούσαν το Νέλσον και τους άστυφύλακες.

Ο Φέργκυσον προχωρεί προς το κτίριο Τάλμποτ, με βήμα ζωηρό, άλλ' όχι τόσο βιαστικό ώστε να τραβήξη την προσοχή. Δέκα μέτρα... είκοσι... εκατό...

Στο πεζοδρόμιο αυτό μιάς μικρής και ήσυχης πόλεως, δοκιμάζει την έντυπωση πως βρίσκεται σ' ένα τόπο βομβαρδισμένο και σιωπηλό, απ' όπου έχει απομακρυνθώ ο στρατός, άλλ' έχουν μείνει οι ελεύθεροι σκοπευτάι, κρυμμένοι μέσα στα έρείπια.

Εκατόν πενήντα μέτρα... διακόσια... διακόσια πενήντα... Ένα χαχαροπλαστείο, ένα επιπλοποιείο, ή τράπεζα...

Πίσω του, ξαναρχίζει η τρελή μουσική της τζάζ, στον ίδιο γρήγορο σκοπό.

Διχώς να θέλη, ο Φέργκυσον άνοίγει το βήμα του. Κι' η μουσική χάνεται σιγά-σιγά μακριά, πνιγμένη απ' τους θορύβους του δρόμου.

Φτάνει στο σταυροδρόμι και

βλέπει αντίκρου του ένα μεγάλο, κινούργιο σπίτι, μία πολυκατοικία από μπeton άρμε, με είκοσι ορόφους. Πάνω απ' τη μεγάλη πόρτα της υπάρχει μία πλάκα από γρανίτη, με χαραγμένες τις λέξεις: «Κτίριον Τάλμποτ».

Οι τσμπέλες που βρίσκονται δεξιά κι' αριστερά, δείχνουν ότι οι περισσότεροι ένοικοι είναι χρηματιστάι, ασφαλιστικές εταιρείες και πιστωτικά ιδρύματα.

Ο Φέργκυσον σταματάει. Δε νοιώθει πιά τίποτ' άλλο από μία νευρική υπερένταση.

Κυττάζει γύρω. Το πεζοδρόμιο έχει αδειάσει ξαφνικά, γιατί άναψε το πράσινο φώς της τροχιάς κι' ο κόσμος πέρασε αντίκρου. Δεξιά κι' αριστερά απ' την είσοδο του κτιρίου, σε μία απόσταση 10 ή 12 μέτρων, ο Φέργκυσον δε βλέπει κανένα πρόσωπο που να μοιάζη για φονιάς.

Σπρώχνει την πόρτα και μπαίνει σ' ένα στενό χώλλ, με το δάπεδο σκεπασμένο με καουτσούκ και τους τοίχους ντυμένους με μαρμάρινες πλάκες. Όλα είναι καινούργια εκεί μέσα.

Αντίκρου, δυο πόρτες του άσανσέρ. Μά τα φωτάκια δείχνουνε πως οι καμπίνες βρίσκονται ψηλά, στα τελευταία πατώματα.

Δίπλα απ' το κλουβί του άσανσέρ, στο βάθος, έξη τηλεφωνικοί θάλαμοι, στη σειρά.

Το περιβάλλον φαίνεται τώρα παράξενα γνώριμο στο Φέργκυσον. Καί ξέρει το γιατί: Είναι ακριβώς όπως το φαντάστηκε, την ώρα που περίμενε το τηλεφώνημα, εκεί κάτω στο κατάστημα των δίσκων. Έκτος από μία λεπτομέρεια: Δεν υπάρχει κίνηση, θόρυβος, άνθρωποι. Πολύ φυσικό, έφόσον η ώρα είναι 9 περασμένες κι' έχουν πιάσει όλοι τη δουλειά τους.

Ο Φέργκυσον προχωρεί ίσια προς τους τηλεφωνικούς θάλαμους. Οι πέντε πρώτοι είναι άδειανοί. Στόν έκτο όμως, βλέπει την κοπέλλα που ζητάει, κλωμή, συσπειρωμένη κι' απολιθωμένη απ' τον τρόμο.

Είναι ο μάρτυς του, ο μοναδικός μάρτυς του!... Δεν έχει πιά παρά ν' ανοίξη την πόρτα, να την πάρη απ' το χέρι...

Πάνει το πόμολο, τραβάει προς τα έξω τη τζαμπορτα, την άνοίγει και κυττάζει την κοπέλλα. Εκείνη τρέμει, σαν να κρύννη, και τον κυττάζει ίκενειακά, μη ξέροντας καλά αν είναι φίλος ή εχθρός...

Την ίδια στιγμή, ο Φέργκυσον βλέπει μέσα στο τζάμι της πόρτας του θαλάμου, σαν σε καθρέφτη, ν' ανοίγη απότομα η έξω-πόρτα και να παρουσιάζεται ένας άνθρωπος στην άλλη άκρη του έρημου χώλλ. Ένας άνθρωπος που κρατάει ένα πράγμα μαύρο, άπαίσιο...

Ο Φέργκυσον μένει άκίνητος στην άρχη, ψιθυρίζοντας στην κοπέλλα:

— Μη βγήτε! Μείνετε εκεί που βρίσκεστε!

Ύστερα γυρίζει απότομα και πέφτει χάμω, με το πιστόλι στο χέρι, που ξερνάει τις σφαίρες του!...

Ο φονιάς πυροβόλησε κι' αυτός. Μά τρεκλίζει σαν μεθυσμένος, κι' οι σφαίρες του λαθεύουνε, χτυπάνε τον αντίκρου τοίχο.

Ο Φέργκυσον εξακολουθεί να του ρίχνη, ώπου τον βλέπει να πέφτη ανάσκελα, πάνω στην πόρτα που άνοίγει απ' το βάρος του, να σωριάζεται έξω, στο πεζοδρόμιο, και να μένη άκίνητος εκεί.

Έν' αυτοκίνητο σταματάει μπροστά στο κτίριο. Ο σφίρ σκύβει έξω, κρατώντας ένα πιστόλι. Μά δεν προφτάνει να το μεταχειριστή, γιατί τον έχουν άρπάξει κι' όλος ο Νέλσον κι' οι άστυφύλακες.

Ο Φέργκυσον σηκώνεται. Ένα κύμα χαράς τον πνίγει, άπλώνεται μέσ' στις φλέβες του, τον μεθάει, σαν δυνατό πιστό.

Νοιώθει τον εαυτό του ξαναγεννημένο, γεμάτο δύναμη, ιδανικά κι' έλπίδες... όπως τον καιρό που είχε βγη απ' τη Νομική Σχολή!

Γυρίζει πάλι προς τον τηλεφωνικό θάλαμο, πνάνει μαλακά το χέρι της κοπέλλας και της λέει: — Αυτό ήταν! Μπορείτε να βγήτε τώρα πιά, μέ Βέττο. Έχωμε ραντεβού οι δυο μας στο δικαστήριο. Θέλω να δώ να σβύνεται το χαμόγελο του Μεντόζα, όταν θα τον κυτάνε αυτά τα μεγάλα γαλανά μάτια!

ΤΕΛΟΣ

ΤΙΑ να αποδείξη σε μία θεία του, ότι το διαβατήριο και οι άλλοι φραγκοί, που θέτουν όλες οι χώρες είναι άχρηστα, ο Γερμανός μαθητής Χόρστ Ρόχρικ ρίχτηκε σε μία τολμηρή περιπέτεια. Χωρίς διαβατήριο, με την παλιά ταυτότητά του κι' ένα σάκκο με λίγα ρούχα, ξεκίνησε από το Ντούσελντορφ, διασχίζοντας όκτώ χώρες. Ο Ρόχρικ πέρασε από τη Δ. Γερμανία, την Έλβετία, την Ιταλία, την Γαλλία, την Ισπανία, το Γιβραλτάρ, την Άγγλία και το Βέλγιο, καλύπτοντας απόσταση 17.000 χιλιομέτρων.

Όταν το έσκασε από το σπίτι του, παρεκάλεσε διάφορους οδηγούς να τον πάρουν μαζί τους ως τά συνορα. Ένας απ' αυτούς τον έκρυψε και τον μετέφερε στην Έλβετία. Ένας Άγγλος τον φιλοξένησε στο σπίτι του και του έδωσε να φάη.

Ο Χόρστ έφτασε στην ιταλική παραμεθόριο πόλι Κιάσο, με την άποφάσι να περάση στην Ιταλία. Κατά μήκος των συνόρων είνε τοποθετημένοι στύλοι με ηλεκτροφόρα σύρματα, σε απόσταση 30 εκατοστών μεταξύ τους. Άλλα ο μικρός Γερμανός δεν παραιτήθηκε από το σχέδιό του. Πέταξε το σάκκο του από την άλλη πλευρά και, διατρέχοντας τον κίνδυνο να υποστή ηλεκτροπληξία, πέρασε το λεπτό σώμα του άναμεσα από τα ηλεκτροφόρα σύρματα, χωρίς να τ' άγγιξη.

Ο μικρός Χόρστ με τον σάκκο του.

καθιερωμένο «άτο-στόπ», ζητώντας από άγνωστους οδηγούς να τον μεταφέρουν. Όταν του ζητούσαν να δείξη το διαβατήριό του, έδειχνε το βάθος του γεμάτου σάκκου και οι άλλοι δεν έπέμεναν να τ' δούν. Την τροφή του την εξασφάλιζε από τους οδηγούς που τον μετέφεραν, από συμπατριώτες του που συναντούσε ή από κατοίκους των πόλεων και των χωριών από όπου περνούσε. Πρόβλημα ύπνου δεν αντιμετώπιζε, γιατί κοιμόταν όπου τύχαινε.

Για να περάση στην Ισπανία, άναρρίχηθηκε επί πέντε ώρες σ' ένα βουνό. Ένας χωρικός τον βοήθησε να περάση τα σύνορα και του έδωσε τροφή. Ένας Μαροκινός τον μετέφερε με το αυτοκίνητό του στην Βαρκελώνη. Ο μικρός Χόρστ ζήτησε από έναν πλοίοιο Ισπανό να τον φιλοξενήση για το βράδυ, μά εκείνος άρνήθηκε.

— Ξάπλωσα σ' ένα χτήμα, άπέναντι από το σπίτι του, άφηγείται ο Χόρστ. Σε λίγο όμως ο Ισπανός ήρθε και με πήρε μέσα στο σπίτι του. Γύρω στα μεσάνυχτα, ο μικρός γυιός του οικοδεσπότη με ξύπνησε από τον ύπνο λέγοντας ότι άπαιτονομικός. Με έβγαλε από την πίσω πόρτα και φρόντισα να άπομακρυνθώ όσο μπορούσα πιο γρήγορα.

Με το σωτήριο «άτο-στόπ» κατόρθωσε να φτάση ως

Ταξίδεψε σε 8 χώρες

χωρίς ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑ!

Η άπίστευτη περιπέτεια ενός μικρού

Στην Ιταλία, έμεινε τρεις ήμερες, εξασφαλίζοντας τη μεταφορά του χάρις στους οδηγούς αυτοκινήτων και την τροφή του χάρις στις γυναίκες των χωρικών.

Το πέρασμα στην Γαλλία, ήταν πιο εύκολο. Ένω καθόταν σε ένα μικρό ιταλικό λιμάνι, είδε ένα ζευγάρι Γάλλων να μπαίνουν στην ιδιόκτητη θαλαμγό τους. Με κινήσεις των χεριών, τους έδειξε ότι ήθελε να περάση στη Γαλλία. Το άνδρόγυνο γέλασε, τον πήρε μαζί του και τον έδγαλε στο γαλλικό λιμάνι της Μαντόν, χωρίς διατυπώσεις.

Από κεί, ο μικρός λαθρεπιβάτης δίσχισε την γαλλική άκτή κατά μήκος της Μεσογείου. Και εκεί, όπως για τις περισσότερες μετακινήσεις του στην ξηρά, κατέφυγε στο

Η διακεκομμένη γραμμή δείχνει στον χάρτη την πορεία που ακολουθούσε ο μικρός Γερμανός.

τά σύνορα του Γιβραλτάρ. Στους άστυνομικούς, που τού ζητούσαν διαβατήριο, άρχισε να δείχνη την παλιά ταυτότητά του. Εκείνοι δεν καταλάβαιναν τίποτα και τον άφιναν να συνεχίση.

Στα σύνορα του Γιβραλτάρ, βρέθηκε και πάλι αντιμετώπος με συρματοπλέγματα, που στο επάνω μέρος τους ήταν ηλεκτροφόρα. Χρειάστηκε δυο ώρες, για να κόψη ένα μέρος από τα μη ηλεκτροφόρα σύρματα — όσο ήταν άσκετο για να περάση.

Άλλα ο μικρός φίλος της περιπέτειας είχε άρχισει να νοσταλγή το σπίτι του και να φοβάται για το άπίστευτο τολμημά του.

Κατά την διάρκεια της ήμερας φρόντιζε να είναι κρυμμένος και μόνο τη νύχτα διακινδυνεύε να κυκλοφορήση. Όταν βρέθηκε στο λιμάνι της Άλμείρια, μπήκε κρυφά σε ένα φορτηγό πλοίο, που θα έφευγε για την Άγγλία. Αφού το πλοίο ξεκίνησε, ο Χόρστ Ρόχρικ βγήκε από την κρυψώνα του, φανερώθηκε στον πλοίαρχο και τού άμολόγησε την αλήθεια.

Στο Λονδίνο, ο πλοίαρχος τον παρέδωσε στις μεταναστευτικές άρχες και ο άνήλικος φίλος της περιπέτειας πέρασε τη νύχτα του στο άστυνομικό τμήμα.

Την άλλη μέρα, τον έβαλαν στο ίδιο πλοίο που τον είχε φέρει στο Λονδίνο.

Έτσι, έφτασε ως την Άμβέρσα όπου ο πλοίαρχος τον παρέδωσε στις άστυνομικές άρχες. Η άστυνομία, φρόντισε για τη μεταφορά του ως τα γερμανο-όλλανδικά σύνορα.

Εκεί τον περίμενε η μητέρα του, με την όποια ξαναγύρισε στο Ντούσελντορφ.

Ο μικρός Χόρστ ξαναγύρισε τώρα στα μαθήματά του και δε σκοπεύει να επιχειρήση άλλο ταξίδι.

— Τουλάχιστον για λίγον καιρό, προσθέτει. Θέλω να «κνωέω» όσα είδα. Άργότερα, ίσως επιχειρήσω άλλο ταξίδι. Άλλωτε, υπάρχουν πολλές χώρες πς πρέπει να έπισκεψώ.

Ωραίο συναισθήμα...

...νάχης προβλέψη μία εύχρηστη θραυιά! Όμως μόνον εκείνη ξέρει τι δά πη ύστερα από την κόρρασι της ήμερας να καταφέρνη να έμφανίζεται τόσο έρσορη και περιποιημένη.

Και εκείνος που την συνοδεύει στο Θέατρο θαυμάζει τη φρεσκάδα και το κέφι της και διερωτάται ποιά νάναι το μυστικό της.

Απλούστατα ακολουθεί τις οδηγίες του σκίτσου και έτσι προκαλεί πάντα το θαυμασμό.

Ένα πλήρες μπάνιο με NIVEA

είναι μία ευεργεσία για το δέρμα!

ληλογραφήσουν με νέες ἀπ' ὅλην τὴν
 Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν
 πατρίδα τους. Παρακαλοῦν θερμὰ δ-

26

λεται στις ἐπαρχίες. Τὸ πληρέστερον
θλίβα τοῦ ἰδίου συγγραφέως καὶ
λεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐξωτ.

ο και τελειότερο από 20 άλλα βι-
ο μόνο ελληνικό βιβλίο που στέλ-
ολλ, 5₂

α), η «Κ.Θ. Βοστώνη», ο «Αγγε-
λος χωρίς φτερά», η «Χαβανέζα», τα
«Απαράμενα νιάτα», η «Μπατεροφλάυ-
α» ή η «Πριγκίπισσα Ραχήλ».

ῥακ στὴν ἑλληνικὴ, γὰρ
γλῆκὴ γλῶσσα, μὲ σκε

αὐτὴ καὶ
αὐτὴ καὶ ἀν-
τιπρὸς αὐτῶν

1998

σκοπό τῇ συναψί μιᾶς ἀγ-
 θερῆς φιλίας.

λεται στις ἐπαρχίες. Τὸ πληρέστερο καὶ τελειότερο ἀπὸ 20 ἄλλα βι-
 βλία τοῦ ἰδίου συγγραφέως καὶ τὸ μόνον ἑλληνικὸ βιβλίον ποῦ στέλ-
 λεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐξωτ. δολλ. 5₂

Τό ΣΕΡΦ δίδει καί τά ΔΥΟ.

σκοπό τῆ συναψι μιᾶς ἀληθῆς καὶ στ
θερῆς φιλίας.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΗΣΤΙΕΡΑ "ΠΕΛΑΡΓΟΣ"
ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΕΥΡΕΙΣΤΕΧΝΙΑΣ
Α. 17.442 Β. 17.930
ΑΡΙΘΜ. ΕΓΚΡΙΣ. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ 47794/52

1 Με διπλήν κινητήν επασφύρμενην έχομεν διά το γύρισμα των ψηστών άνευ χρήσεως πηρουνίου.

2 Με κινητήν πιεστέλλαν εμαγέ, μαζεύει την σάλτα, και το λίπος, χρησιμοποιείται διά σερβίρισμα και κατασκευήν γλυκισμάτων και μεζέδων.

Γίνονται και ΘΕΡΜΑΙΣΤΡΑ χωρίς εις τον στροφέα (Α) που την κρατεί ανοικτήν.

Πωλείται συσκευασμένη εις χαρτοκιβώτιον εις όλα τα καλά ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ. ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ Γ. ΠΑΛΛΟΥΠΟΥΛΟΥ Άδριανού 2 τηλ. 26.268 - Άθηναι, ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ "ΠΕΛΑΡΓΟΥ" Βύσσης 6 3ος όροφος τηλ. 28.236 ή 31.994

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραβείον τηλεπαιδείας μακράς απόστασης, της Έταιρείας Ψυχικών Ερευνών. Οδός Κυψέλης 34Β. Ώραι επίσκεψης 9-1 και 4-6/2. Τηλ. 812-278

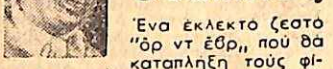
Βάδις της Υγείας είναι η καλή λειτουργία του εντέρου
Sveltine
ΔΑΜΒΕΡΓΗ
άβλαβές
ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ και ΧΟΛΑΓΩΓΟΝ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ο Άρης Γαλανός, 391, ΕΣΕ, Σύνταγμα Αρμάτων, ΒΣΤ 903, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες του εσωτερικού, ηλικίας 20-30 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Ο Αγάπιος Κασίτης, Κ.Ε.Ε.Μ., 2ον Τάγμα Β.Ε., Εφοδισμού, ΣΤΓ 909Α, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναννώστριά μας, που κρυβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ελπίδα» του 978 τεύχους. Ο Ίωάννης Τριανταφύλλου, 613 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 920Γ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα, ηλικίας 16-21 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας. Ο Φώτιος Βεράκης, 798 Μ.Λ.Μ., 911, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναννώστριά μας από το «Αρκαλοχώρι» της Κρήτης, που κρυβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Σκοτεινή νύχτα». Ο έκπαιδευτος οδηγός Ίωάννης Σταθαός, Κ.Ε.Ε.Μ., 1ον Τ.Μ., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 909Α, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με το «Ευκλό μπουκέτο». Οι Λοχίες Χρήστος Δημητριάδης και Νικόλαος Παπαδόπουλος, 618 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 920Β, Γέσσε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες του εσωτερικού. Ο Χρήστος Περούτσας, Κ.Ε.Ε.Μ., ΣΤΓ 902Β, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναννώστριά μας από το «Διαπύλο κοινό». Ο Βασίλειος Παπαδημητρίου, ΚΑΥ ΧΙ Μεραρχίας, ΣΤΓ 914, Γέσσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αμερική και το Βέλγιο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους. Ο Ίωάννης Θεόδωρου, Κ.Ε.Ε.Μ., Λόχος Έθελωντων, ΒΣΤ 902, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναννώστριά μας που κρυβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Πηνελόπη». Ο Εύθυμιος Ευάγγελος, 186 Τ.Π., Ε.Σ.Ε. 391, Σ.Αρμάτων, ΒΣΤ 903, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Μελαχροινή Ντόλφιν» και το «Παράδεισο κορίτσι» του 977 τεύχους. Ο Γ.Σ.Ν.Ε., Θάλαμος Κυστοπούλου, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Ο Ευάγγελος Κονταντούλας, 574 Τ.Π., Β.Λ., Ουλόμενος Αρμάτων, ΣΤΓ 917, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα. Ο υπαξιωματικός Ρ. Πεπώνης, Α.Β.Ο. 606 Τ.Π., ΣΤΓ 920Γ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναννώστριά μας που κρυβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αντοχή». Ο υπαξιωματικός Α.Κ.Κ. Γεωργίου, 1ος Λόχος, ΣΤΓ 928, Γέσσε, ζητούν αλληλογραφία με νέες του εσωτερικού ή του εξωτερικού με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας. Ο Γεώργιος Κουρτοπούλου, 105 Μ.Π., Πυροβολαρχία Αθηνών, ΣΤΓ 912Γ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα στην ελληνική και ιταλική γλώσσα. Ο Χρυσόστομος Δ.Η.Μ., 15ος Λόχος, ΚΕΝ Κορινθίου, ΣΤΓ 903, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Παπαρούνη» του 977 τεύχους. Ο Γεώργιος Πάσχος, 126 Μ.Π.Π., ΣΤΓ 913, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Λοχίας Ντίνος Χούλης, 4η Ίλη Κ.Ε.Τ.Σ.Ε.Ο.Τ., ΒΣΤ 902, ηλεκτρολόγος μηχανικός, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την «Κουκλίτσα» από το Ν. Φλώρινα. Ο Χρυσόστομος Κολίτσας, 1041 Ε.Α., ΒΣΤ 904, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και την Πάτρα. Ο Λοχίας Έλευθερίος Σγουρός, 617 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 920Β, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Κέρκυρα, ηλικίας 16-20 χρόνων. Ο υπαξιωματικός Γ. Στεργίου (19 χρόνων), ΚΕΕΜ, 14ος Λόχος, Β.Ε., Β. ΣΤΓ 909Α, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από τα Ιωάννινα, ηλικίας 16-19 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας. Ο Νικόλαος Ζάχος και ο Θεόδωρος Μανωλάκης, 33 Σ.Π. ΔΙ, Β. ΣΤΓ 912Β, Γέσσε, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας. Ο Ερμούλας Μ.Π. Ζάχος, 1041 Ε.Α., ΒΣΤ 904, Γέσσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανά-

πτυξη μιας φιλίας και την ανταλλαγή σκέψεων. Ο Γεώργιος Μαρτίδης, Ε.Σ.Ε. 1391, Σ.Αρμάτων, ΒΣΤ 903, Γέσσε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αμερική και Αυστραλία, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Ίωάννης Μαρτινέπουλος, 575 Τ.Π., Λόχος Δίσεως ΣΤΓ 917Β, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντησή μιας φιλίας. Ο Δημήτριος Μπουρτζής, Σ.Φ.Μ., Λόχος Φρουρών ΣΤΓ 902, Λαύριον, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους του εσωτερικού, ηλικίας 20-22 χρόνων. Ο ασυρματιστής Χρήστος Ξύδης, 502 Τ.Π., Λόχος Δίσεως ΣΤΓ 912Α, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τη Νάουσα, ηλικίας μέχρι 22 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Χρυσόστομος Μουστάκης, 512 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 914, Γέσσε, ν' αλληλογραφήσει με νέες. Ο υπαξιωματικός Μενέλαος Λαζαρίδης, 517 Τ.Π., Λόχος Δίσεως, ΣΤΓ 914Γ, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα. Ο Δημήτριος Μπουρτζής, Σ.Φ.Μ., ΣΤΓ 911, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τη νέα, που κρυβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ευδοκία γίαιεμι» του 977 τεύχους. Ο Κ. Τσόντης, Κ.Ε. Καταδρομών, Β.Σ. Στρατού, ΣΤΓ 912Α, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα. Ο Ίωάννης Βαρέλας, 24ον Σ.Π., Α. Δίσεως, ΣΤΓ 918Γ, Γέσσε, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες του εσωτερικού, κατά προτίμηση από την Αυστραλία, Καναδά, Αμερική και Βραζιλία. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους. Ο υπαξιωματικός Βασίλειος Λιονάκης, ΚΕΝ Σύρου ΒΣΤ 902, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναννώστριά μας, που κρυβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Εντελές τόν» των Άλπεων» από την Αθήνα του 958 τεύχους. Ο Ευάγγελος ΣΤΓ 914Γ, ζητεί αλληλογραφία με νέες ηλικίας 17-22 χρόνων. Ο Λάκης Καραβόλας, 726 Τ.Μ.Κ., ΣΤΓ 904, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Μαύρη τουλίπα» του 969 τεύχους. Ο Κωνσταντίνος Πανσιγιώτοπουλος, 613 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 920Ζ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες του εσωτερικού, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλίας. Ο Μάριος Αλεξανδράκης, ΚΕΝ Σύρου, 3ος Λόχος, ΣΤΓ 927, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, κατά προτίμηση 14-20 χρόνων. Ο Γεώργιος Κολίτσας, 722 Τ.Μ.Κ., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 912Α, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον Πύργο της Ηλείας, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας και την ανταλλαγή σκέψεων. Ο Βασίλειος Μουκίδης, 569 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 916Γ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Κατερίνη, με σκοπό τη συνάντησή μιας φιλίας. Ο Σπυρίδων Κοντός, δ.Δ. Τσίτσος και ο Έμμανουήλ Ρίζος, 181 Μ.Α.Τ. ΠΥΡ. ΚΟΥ, ΠΑΟ, 106 ΧΙΛ., ΣΤΓ 916, ζητούν αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα και κυρίως από την Ανατολική Μακεδονία. Ο Ίωάννης Παλουκάκης, 1ος Λόχος, 606 Τ.Π., ΣΤΓ 920Γ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναννώστριά μας, που κρυβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μελαχροινή Ντόλφιν» από την Αρκαχή. Ο Αγγελος Κελλάρης, 398 ΣΚΑ 2α Ίλη ΒΣΤ 904, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο. Ο Γεώργιος Κουτσάντωνης, 569 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 916Γ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλίας. Ο Ορέστης Αλεξανδρόπουλος, 724 ΣΕ, ΒΣΤ 904, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, που αγαπούν τις Καλές. Ο Μιχαήλ Διμελλάς, Α.Υ.Π. V Μεραρχία, ΣΤΓ 911, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναννώστριά μας, που κρυβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αράχνη». Ο Λοχίας Γεώργιος Λυμπερόπουλος, 1672 Ε.Α., ΒΣΤ 904, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και κατά προτίμηση από την Πειραιά. Ο Γρηγόριος Μπαγιάρης, 1672 Ε.Α., ΒΣΤ 904, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο και από την Ελλάδα.

ΣΥΝΤΑΓΗ Ραρεμπιτ Ουαλλίας

Ένα έκλεκτο ζεστό "όρ ντ έδρ", που θα καταλήξει τούς φίλους σας. Ίδου πώς το ετοιμάζει ο κ. EDMOND LAFFARGUE, Αρχιμάγειρος - Εοσιτάωρ, θραβευθείς εις τα 68α και 70α Μαγειρικά Σαλόνια της Ν. Υόρκης. Βάζετε σε μία κατσαρόλα ένα ποτήρι μύρρα. Βράζετε σε δυνατή φωτιά. Ρίχνετε αμέσως 80 δρόμια τυρί γραβιέρα κομμένο σε μικρά κομμάτια και μουστάρδα. Λάκι του καφέ καλή μουστάρδα. Ψήνεται ανακατεύοντας συνεχώς με ένα ξύλινο κουτάλι, έως ότου το τυρί γίνει ένα παχύρευστο υγρό (περίπου 3-5 λεπτά). Αλείψετε την κρέμα αυτή επάνω σε φρυγανιές δουτυρωμένες που έχετε ετοιμάσει από πριν. Ψήνεται σε ζεστό φούρνο για ένα λεπτό, έως ότου χρυσαύσει. Σερβίρεται στην όρχη του γεύματος, αμέσως μετά τη σούπα ή αντί για "όρ ντ έδρ".

Η μύρρα είναι ένα τονωτικό που υποδηλώνει να αντέχουμε καλύτερα στην κούραση. Είναι το πιο πλούσιο ποτό σε διαιτητικές και ενζύμα. Από σήμερα πίνετε τακτικά μύρρα Φις στα γεύματά σας και οποιαδήποτε άλλη ώρα. Η μύρρα σας κάνει καλά.

Κατάθεσε: Νάουτου 20
Νάουτου 25
Αμερικής Ντιού 30
Πειραιά 10
ΣΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΑΡΙΑΔΗ-ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Όδός Δελφών 3 (πάρκο δόδου Σκουφά από το 4016. 64), τηλ. 612-515. Ώραι επίσκεψης 11 π.μ. - 1 μ.μ. και 5 - 7 μ.μ.

Το κραγιόν STOP
Σταθεροποιείται 2 φορές γρηγορότερα από χείλη από κάθε άλλο κραγιόν (περίπου 5 λεπτά).
Ταχεία απορροφητικότητα.
Ομορφα και ελαφρά χείλη.
Πλούσια και μοντέρνα χρωματισμοί (12 αποχρώσεις).
STOP

ΠΟΝΕΜΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τα άπρόοπτα της μοίρας

Ο αέρας άνοιξε το παράθυρο με θόρυβο, παρότρυνε κάτι χαριτιά πάνω από το τραπέζι, που χραισμούσε για γραφείο, κι έθουσε το καντλάκι.

Η Ρήνα προσπάθησε να μαζέψει τα σκόρπια φύλλα, μα ο αέρας τα τραβούζε μαζί του.

Ταραγμένη, παρότρυνε τα χαριτιά, έριξε μία ματιά στο στυλό και πάλι κλείσθη. Επισπασε με τα δύο της χέρια τα παρθενοφύλλα, μα σταμάτησε. Στ' αντικρινό πεζοδρόμιο του Ισογείου σπιτιού της, το φως ενός ηλεκτρικού λαμπτήρος φωτίει το πρόσωπο ενός νέου, που είχε ακουμπήσει το κεφάλι του στο στυλό και με τα πόδια λυγισμένα ήταν έτοιμος να σωριαστεί στο πεζοδρόμιο.

«Θάνα κανένας μεθυσμένος σκέφτηκε και πήγε να κλείσει το παράθυρο. Μά πάλι, σταμάτησε από περιέργεια να δει τι θα γινόταν.

Κατάλαβε τότε πως δεν ήταν το κρασί, που έκανε το νέο εκείνο να πέσει και να κουλουριασθεί χάμω, γιατί από το στόμα του βγήκε ένα βουγγητό πόνυ. «Εκλείσε το παράθυρο κι έτρεξε, άνοιξε την πόρτα της και βγήκε στο δρόμο. Δέκα μέτρα την γύριζε από τον άσφαλτο εκείνο νέο. Βιάστηκε, λοιπόν, να του προσφέρει κάποια βοήθεια.

«Εσκυψε πάνω του, είδε το χλωμό πρόσωπό του, τα χείλη του τραδηγμένα από ένα μορφασιό πόνυ.

— Τι έχετε; Υποφέρετε; τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον.

«Εκείνος έσφιξε τα δόντια του και χαμήλωσε περισσότερο το κεφάλι του. «Ενα άδικο ταξί που περνούσε, στάματσε μπροστά τους. Ο οδηγός κατέβηκε να δει τι συμβαίνει. Σε λίγο άκουσε τον αέρα να σφύρη από τον άσφαλτο μέσα στο ταξί, στο πίσω κάθισμα.

«Ετσι, μόνον όταν έφτασαν στο Στάδιο Πρώτων Βοηθειών, συλλογίστηκε η Ρήνα, πως ο άνθρωπος που συνόδευε της ήταν έντελως άγνωστος και πως για να τρέξει να τον βοηθήσει είχε αφήσει την πόρτα του σπιτιού της ανοιχτή και τα φύλλα άνοιχνα.

— Εύτυχώς υπάρχει ακόμη καρός. Ο είπε ο γιατρός που τον εξέτασε. Θά την στεϊλωμε εκεί για την γχειρίσει... Αφήστε μας τ' όνομά σας και τη διεύθυνσή σας, δεσποινίς...

«Η Ρήνα, σαστισμένη άφησε τ' όνομά της και τη διεύθυνσή της, κι ύστερα χαϊρέτης το γιατρό, μπήκε στο ίδιο ταξί και γύρισε στο σπίτι της.

Πλήρωσε τις δύο διαδρομές κι' έκλεισε την πόρτα της.

Το καντλάκι ήταν σβυστό και το άναψε. «Ενα σωρό φύλλα χαρτίου βρισκόντουσαν σκόρπια στο πάτωμα, και τα μαζέψε. «Επειτα, άναστενάξε βαθειά και στράφηκε πάλι στη δουλειά.

«Έπρεπε να ξενοχτήσει, για να διορθώσει τα γραπτά των μαθητών της.

«Η Ρήνα ήταν καθηγήτρια των γαλλικών σ' ένα ιδιωτικό σχολείο. Νέα άκόμη, τριάντα χρόνων, είχε παντρευτεί πριν από έξι χρόνια ένα συνάδελφό της, όταν υπηρετούσε σε μία σχολή της Θεσσαλονίκης.

«Ο γάμος της όμως, δεν είχε τη χαρά και την ευτυχία που περίμενε. Ο άντρας της είχε δεχτεί μία υποτροφία για μεταπτυχιαστί στη Γερμανία κι' όταν πήγε εκεί, νωροίστηκε με μία περσική

κή Αμερικανίδα, πολύ πλούσια, που του έσελκωσε τα μυαλά και τον πήρε μαζί της στην πατρίδα της.

«Ετσι έμεινε μόνη της η Ρήνα, μαζί με τ' αγοράκι της, ένα όμορφο παιδάκι δυο χρόνων.

Πόνεσε κι' έκλαψε στην άρχη, μα έσφυσε ύστερα το κεφάλι στη μοίρα της και στην ανάγκη να ζήσει και να μεγαλώσει τ' αγοράκι της.

Δεν έφερε καμιά αντίρρηση μάλιστα και ύπογραψε το χαρτί, που της έφερε ο δικηγόρος του άτρα της για το διαζύγιο...

Δεν κατάφερε ωστόσο, με τα τόσα λίγα χρήματα που κέρδιζε, να τα φέρη βόλτα. Γι' αυτό έφυγε από τη Θεσσαλονίκη, αφήνοντας τ' αγοράκι της στις φροντίδες της μητέρας της.

«Η Αθήνα τη βοήθησε να συνέλθει. Έφυγε από το περίεργον όπου έζησε με τον άντρα της και θάβρισκε τη γαλήνη ανάμεσα σε άγνωστους ανθρώπους.

«Επειτα, η Σχολή με την οποία είχε συνεννοηθεί, θα της έδινε δύο μισθούς: ένα για τις παραδόσεις της ημέρας, κι' άλλον ένα για τα νυχτερινά μαθήματα ξένων γλωσσών.

Στην Αθήνα πήρε την απόφαση να μην πάση σκέψης με κανένα. Κι' αυτό έκανε. Απ' τα σχολεία στο σπίτι ήταν ά καθημερινός έρωσός της, το πρωί και τη νύχτα. Απομονώθηκε σ' ένα δωμάτιο με ιδιαιτέρη είσοδο, που είχε νοικιάσει, και δέ φωνάζει γι' άλλο τίποτα, παρά μόνο για τις παραδόσεις της.

Το έπειστικό όμως της νύχτας εκείνης της άναστατώσε τη ζωή και με τη σκέπη ταραγμένη, γιατί δεν ήξερε τί έπείγε ο νέος που είχε μαζέψει από το δρόμο, δε μπόρεσε να κοιμηθεί ως το πρωί.

Την άλλη μέρα, σκέφτηκε να τηλεφωνήσει στον «Εύαγγελισμό», για να μάθει κανένα νέο για τον άσφατο... Μα δεν ήξερε τ' όνομά του. Πού να ζητούσε; «Υστερ' από μία βδομάδα είχε ξεχάσει το νυχτερινό εκείνο περιστατικό. «Επειτα όμως από δύο μήνες είδε κάποιο να παρουσιάζεται μπροστά της, στο σχολείο που εργαζόταν.

— Κατώρθωσε επιτέλους να σας βρω! της είπε. «Εμαθα τ' όνομά σας από το Στάδιο Πρώτων Βοηθειών και ήρθα να σας ευχαριστήσω. Μου σώσατε τη ζωή, εκείνο το βράδυ και γι' αυτό θέλω να σας ανταποδώσω το καλό που μου κάνατε.

«Η Ρήνα σάστισε με τα λόγια του. «Ο άνθρωπος που της μιλούσε ήταν στ' αλήθεια, εκείνος, που σήκωσε μαζί με τη σωφρέ από το πεζοδρόμιο. Αλλά δε μπορούσε να φανταστεί ότι θα της γοστόσε ευγνωμοσύνη για τη βοήθειά της.

Είστε πολύ καλός, του είπε, μα δεν έκανα τίποτ' άλλο παρά το καθήκον μου...

«Ο νέος χαμογέλασε, κυττάζοντάς την στα μάτια.

— Μένε Πέτρο Γεωμίδης... της είπε. «Επίθυω να σας γνωρίσω καλύτερα... Θά περάσω το βράδυ, όταν τελειώσετε τις παραδόσεις σας, να σας πάω για να φάμε μαζί και να τα πούμε...

«Η Ρήνα, σαστισμένη, δε βόηκε τη δύναμη να του άνοιξη. Κι' όταν το βράδυ, κάθισε δίπλα του, στο πολυτελές αυτοκίνητό του, ένοιωσε μία παράξενη ευπιστοσύνη γι' αυτόν.

Δείπνησαν σ' ένα κομικό κέντρο του Φαλήρου και βόηκαν έτσι την ευκαιρία να μιλήσουν κι' οι δυο για τη ζωή τους.

«Ο Πέτρος ήταν ένας πλούσιος ευπαιστος, που έδω και λίγων καιρών είχε κληρονομήσει όλη την περιουσία του πατέρα του. Έκείνη τη νύχτα περνούσε τυχαία από το δρόμο της, όταν τον έπιασε ξαφνικά μία κρίση όξείας σκολιόκροτίδας. Γι' αυτό είχε σωριαστεί στο πεζοδρόμιο από τον πόνο...

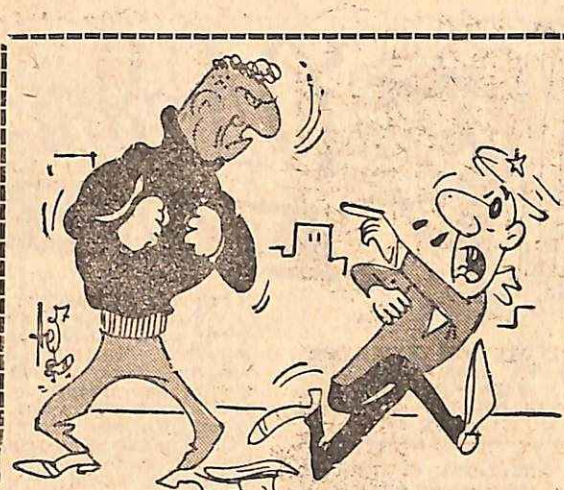
«Ετσι άρχισε για τη Ρήνα μία παραμυθένια περιπέτεια. Ο Πέτρος της φρονόταν ευγενικά, σαν καλός φίλος κι' εκείνη όλο κι' ένοιωσε μεγαλύτερη συμπάθεια γι' αυτόν. Οι σχέσεις τους κρατούσαν από ένα μήνα τώρα, όταν ένα βράδυ, ο Πέτρος, που ήξερε όλη την ιστορία της ζωής της, της ζήτησε με φωνή που έτρεμε από τη συνήκηση, να γίνει νυμφαία του.

— Πές μου πότε θέλεις να φύγουμε για τη Θεσσαλονίκη... της είπε. «Επιθυμώ να γνωρίσω τα άγοράκια σου, που θά είναι τώρα και δικό μου παιδί...

«Η Ρήνα, που τον άναστενάξε κοφά, έγειρε στην άγκαλιά του, με βορκοκένενα μάτια. Κατάλαβε πως είχε συναντήσει την ευτυχία της.

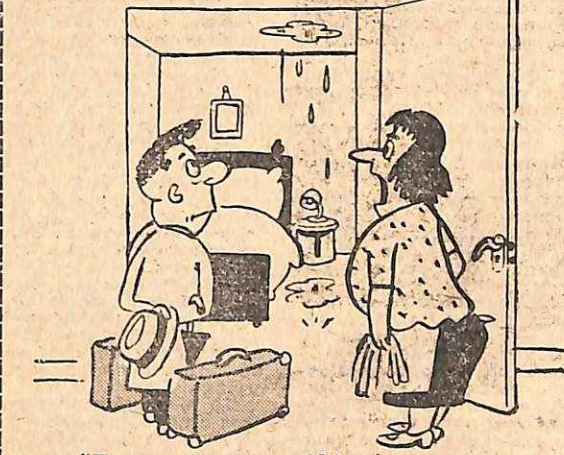
★

«Υστερ' από λίγον καιρό έγιναν στη Θεσσαλονίκη οι γάμοι τους. Κι' ο Πέτρος κι' η Ρήνα έφυγαν με το άγοράκι τους για τη Ρόδο για να περάσουν εκεί το μήνα του μέλιτος.

— Τι να σου κάνω βρέ, που φοβάμαι μη λερώσω τό... πουνικό μου μπροστά!

(Του Άρχέλαου)

— Έτσι στάζει πάντα εδώ μέσα;
— Όχι, κύριε,.... μόνο όταν βρέχει!

— Και μια απόδειξη, για ν' άφαιρέσετε το πόνον από τη δόλωσι της Εφορίας!

— Δε μπορείς να χτυπήσεις την πόρτα, πριν μιλή; κυρία Έρωτος;
— Όραιο πάλι κι' αυτό! Μα ποτέ δε μπαίνω χωρίς να κυττάω πριν απ' την κλειδαρότουλα!...

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΜΑΣ

Τι απέδωσαν οι παίκτες μας στο Βουκουρεστί και στην Αθήνα

Ο αγών Έλλάδος-Ρουμανίας στο Βουκουρεστί, γά το παγκόσμιο κύπελλο έληξε με 3-0 υπέρ των Ρουμάνων. Ύστερα από ένα εξαιρετικό πρώτο ημίχρονο, όπου οι Λινοεζλάκας, Πολυκαρώνι, Νεστορίδης και Παναγής ξεπεράσαν τους εαυτούς και με τη συνεργασία και των άλλων διεθνών μας κρπτήσαν την εστία μας απόρητη (0-0), πλθε το δεύτερο ημίχρονο για να ανατρέψη εκ βάθρων την άρτια έντυπωση που είχαμε δημιουργήσει.

Τα τρία τέταρτα του Πε-τόσοφ στο 52' από πέναλ-τι, του Τατάροφ στο 64' και του Κακοθεάνου στο 66' με κεφαλά, ήταν από-τέλεσμα ενός μοιραίου λά-θους του Γάλλου διαιτητή κ. Σβιατέκ, ομολογούν με-τά τον αγώνα, οι αντικειμε-νικοί κριτές του.

Το ρουμανικό ραδιόφωνο και οι κριτικοί των πολιτι-κών και θρησκευτικών εφημε-ρίδων του Βουκουρεστίου σχολίασαν το πέναλτι ως εξαιρετικά αυστηρό. Πολλοί μάλιστα έγραψαν λεπτομέ-ρειες που έφεραν το Γάλ-λο διαιτητή σε πολύ δύσκο-λο θέσι.

Από τη φωτογραφία της φάσεως διακρίνεται καθαρά ότι ο Λινοεζλάκας (τασζέ-ρισε) με τον ώμο τον αντι-παλό του, ενώ μάλιστα αυ-τός είχε χάσει τον έλεγχο της μπάλλας και έφευγε προς τα δεξιά.

Τι γνώμη έχετε, κ. Σβια-τέκ, εσείς που το Γάλλο δι-αιτητή, για το πέναλτι εις

βάρος του Νεστορίδη;

Έχετε δικήν για το πέν-αλτι κατά του Νεστορίδη, απάντησε. Ήμουν κάπως αναστατωμένος εκείνη τη στιγμή. Δεν μπορώ να κα-ταλάβω και εγώ γιατί δεν τ'ο σφύριξε.

Οι Έλληνες δημοσιογρά-φοι, που παρηκολούθησαν τον αγώνα Έλλάδος-Ρου-μανίας αδιάτακτα γράφουν ότι ο κ. Σβιατέκ έδειξε προ-κατάληψη για την ομάδα μας κι' αυτό έπηρεασε φυσικά την εξέλιξη του αγώνος.

Όσο για την απόδοση των παικτών μας οι Ρουμάνοι έ-γραψαν πως περιμέναν πε-ρισσότερα απ' την ελληνι-κή ομάδα. Χαρακτήριζαν τον Πολυκαρώνι ως τον κα-λύτερο παίκτη μας, που ά-γωνιόθηκε με τον ίδιο ζή-λο και την ίδια αποφασιστι-κότητα και θετικότητα καθ' όλη τη διάρκεια του αγώ-νου. Σημείωναν την αξία του Λινοεζλάκ, του Νεστο-ρίδη, του Παναγι, αλλά γά τον καθένα τους βρήκαν και ώριμμένα μειονεκτήμα-τα. Γενικά, είπαν πως τους έκανε εντύπωση ο δυναμι-σμός και η ταχύτητα των παικτών μας, αλλά και η έλ-λειψη συντονισμού και ομα-δικότητας τόσο στο ομάδα-κό, όσο και στο ατομικό παί-νιδο.

Το πλέον εντυπωσιακό θ-μωσ σημείο του αγώνος του Βουκουρεστίου είναι η α-πάντησι που έδωσε ο διαι-τητής του αγώνος κ. Σβια-τέκ: στον Θεοδωρίδη του του είπε πως το πέναλτι κατά του Λινοεζλάκ ήταν άδικο.

—Σεις τι κάνετε στην Α-θήνα και μας κερδίζετε με 2-1;

Την πικρία του Βουκου-ρεστίου δεν κατόρθωσε να πα-σκαρδίσει η Ισοπαλία 1-1 των β' Εθνικών ομάδων Έλλάδος-Ρουμανίας στην Αθήνα. Οι Ρουμάνοι ήταν τουλάχιστον έδω, όπως τους είδαμε στην πράξι, καλο-

γυμνασμένοι, λιγνδσώμοι, ταχυκίνητοι, εύελκτοι, κα-λοί στόπερ και κόντρο-λέρ. Ύστεροσαν όμως σε συνδυασμούς, στο σύστημα, στα σουτ. Ήσαν ανώτεροι από τους δικούς μας παί-κτες στην τεχνική. Θάνερω-σαν μάλιστα αδυναμίες στη διολίσθοσι τους στην αντί-παλη περιοχή.

Αντιθέτως οι Έλληνες παίκτες στον αγώνα της Α-θήνας είχαν την υπεροχή κατά το μεγαλύτερο διά-στημα του παιχνιδιού. Έ-χασαν όμως μοναδικές ευ-καιρίες για να αυξήσουν τα τέρματα τους σε τρία του-λάχιστον. Ύπηρεσαν στιγμές που οι κυνηγοί μας έχασαν την κατεύθυνσι εμπρός σε κενή εστία.

Από την άποψι των συν-δυασμένων κινήσεων εκεί θα ούτε δείξαμε πως είμα-στε συγκρότημα επιλεκτών. Ο ατομικός εγωισμός μερι-κών παικτών κυριάρχησε βασικά στις κινήσεις τους και ακολούθηκε δυσμενέ-στατα. Θα φέρουμε ως πα-ράδειγμα τον Καμάρα.

Όταν συνεργάζοταν με τους συναδέλφους του δημιού-ργησε ώριμες ευκαιρίες. Έ-κανε έντυπωση, σκληράστη-κε σαν ένας απ' εκείνους που θα διεκρίνονταν στον αγώνα. Απ' τη στιγμή όμως που θέλησε ν' αφήσει αχαλί-νυτο το έγώ του, ο Καμά-ρας εργάστηκε περνητικά και ημιώσε φοβερά την ομάδα, ιδίως από το 60'—90'.

Ο Ίωάννου, ο Δαράκης, ο Μαυρόπουλος, ο Δειμέ-της, ο Δερμάτης ήταν με-ταξύ των διακριθέντων. Ε-παίξαν με κέφι, με απόδο-ση, με ψυχραιμία, με ευσι-τροφία.

Από τους Ρουμάνους κα-λύτεροι οι Μέσσαρος, Κάμ-περ, Σέλαροζ, Παναίτ. Δεν ήταν παίκτες κλάσεως, κέρ-τισαν όμως τη συμπάθεια με το ομαδικό παιχνίδι τους και την αγωνιστική διάθεσι τους.

Το γενικό συμπέρασμα ά-πό τα δυο παιχνίδια των Ε-θνικών μας ομάδων στο Βου-κουρεστί και στην Αθήνα εί-ναι ότι υποτερούμε ακόμη φοβερά στην οργάνωσι του παιχνιδιού στο γήπεδο και στο ομαδικό πνεύμα κατά τον αγώνα. Θύσει εγνώσται δεν αποφασίσαμε να παί-ξουμε για το σύνολο άλλ' εξακολουθούμε να αγωνιζό-μαστε για τον έαυτό μας και την εξέδρα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Συλλαβικό σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΑΜΑΤΗΣ — ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ. 2) ΡΑΚΟΣ — ΜΑΛΑ. 3) ΚΑΘΕ — ΜΑΤΑ-ΠΑΣ — ΜΑΝΙ. 4) ΛΑΤΙΝΙΚΑ — ΠΑΡ-ΠΑΡΙΑ. 5) ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΑ. 6) ΛΥΡΑ — ΦΥΛΗ. 7) ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑ. 8) ΝΤΑΙΑΝΙ — ΛΑΓΩΝΙΚΑ. 9) ΝΑΜΑ — ΑΔΙΚΟΣ — ΓΗΡΑΣ. 10) ΡΙΣΠΕΝ — ΣΑΡΙ. 11) ΑΜΑΝΑΤΙ — ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΚΑΛΑΘΙ — ΝΤΑΡΝΤΑΝΑ. 2) ΜΑ-ΡΑΦΕΤΙ — ΛΙΜΑΡΙΣΜΑ. 3) ΤΑΚΟΣ — ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ — ΠΕΝΝΑ. 4) ΜΑΚΑ-ΡΙ — ΑΝΙΑ. 5) ΚΟΤΤΑ — ΚΑΠΟΤΕ — ΔΙΚΗ. 6) ΠΑΣΠΑΡΤΟΥ — ΜΑΛΑΚΟΣ. 7) ΡΙΜΑ — ΠΑΡΑΦΥΛΛΟ — ΣΑΚΙ. 8) ΠΑΛΑΜΑΡΙ — ΝΙΓΗΡΙΑ. 9) ΝΙΑΤΑ — ΜΑΚΑΡΑΣ.

Σωστό — Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ. 2) ΛΑΘΟΣ (ο εύκαλυπτος πρωτοήρθε στην Ευρώπη από την Αυστρα-λία το 1860). 3) ΛΑΘΟΣ (800 χιλιάδες πού το δαγκώμα τους είναι επικίνδυνο). 5) ΣΩΣΤΟ (κοντά στο Γιοκάνισμπούργκ, έχει βάθος 2500 μέτρων). 6) ΛΑΘΟΣ (το βουρτσάκι των δοντιών πρωτοεργα-σμένη στις Βερσαλλίες το 1780, δηλαδή 16 χρόνια μετά το θάνατό της). 7) ΣΩ-ΣΤΟ. 8) ΛΑΘΟΣ (το άκαρβοι κατ' έ-παυλίστα). 9) ΣΩΣΤΟ (στη Μαλαϊσία και σε μερικά νησιά του Ειρηνικού). 10) ΛΑΘΟΣ (συγκεντρώνει μεγαλύτερη θερ-μότητα, αλλά τους προφυλάσσει από τις υπερυψωμένες άκτικές). 11) ΛΑΘΟΣ (από τις θαλάσσιες άλκυες). 12) ΛΑΘΟΣ (1 δια-κατομήριο λεπτά—1902 χρόνια). 13) ΣΩΣΤΟ (στις 10 Δεκεμβρίου 1799).

Μικρά προβλήματα

1) 1X9. 2) Είναι 24 χρόνων (X/2+ 2X=60. 3) Σε 3 ώρες (κάθε 30 λεπτά μεταφέρονται: 4X16=64 και 3X20=60 64+60=124. 744: 124=6 ημίωρα). 4) 360 εκατοστόμετρα (12X30). 5) Ο Άγ-γλος (8226 μέτρα, ο Ρώσος 8.002,5 και ο Γάλλος 8000).

Αναγκραγματισμός

ΕΛΒΑ — ΑΒΕΛ.

Συλλαβόγραφος

Σύνεσις (Σί — Ναι — Σός).

Λεξιγραφος

Αδών ('Αει — Δόν).

Τα δύο έμοια σχέδια

Είναι το τρίτο της Α' σειράς και το δεύτερο της Δ' σειράς.

Η λύσις του υπ' αριθ. 666 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΛΗΣ — ΧΑΜΑΛΗΣ — ΗΝΙΑ. 2) ΓΑΛΙΛΑΙΑ — ΑΝΑΚΡΕΩΝ. 3) ΩΜΟΣ — ΤΑΙ — ΩΡΑΙ. 4) ΝΑΣ — ΕΜΑ — Ε-ΩΣ — ΑΝΑ. 5) ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ. 6) ΩΣ — ΩΡΑΙΑ — ΔΑΤΙΣ. 7) ΟΝ — ΠΙΚΡΑ — ΙΣΤ — ΣΗΜ — ΝΙ. 8) ΤΑΕ — ΜΝΑ — ΕΒΕΡ — ΤΑΝ. 9) ΤΑΣΙΣ — ΑΓΙΑ. 10) ΣΚΙ — ΤΑΩΣ — ΒΑΛΛ — ΙΛΟΝΑ. 11) ΣΑ — ΡΑΣ — ΙΟΙ — ΣΙΣ — ΜΙΣ. 12) ΑΜΠΟΤ — ΚΑΠΟΥ — ΘΩΜΑΣ. 13) ΣΗΣΑΜΕΛΑΙΟΝ. 14) ΑΡΑ — ΣΟΝ — ΣΚΙ — ΝΟΚ. 15) ΜΙΛΙ — ΑΑΡ — ΠΟΤΑ. 16) ΑΝΑΣΚΑΦΗ — ΑΝΑΒΑΤΗΣ. 17) ΝΙΝΑ — ΣΑΡΑΘΗΣ — ΡΑΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΓΩΝ — ΠΟΤΑΣΣΑ — ΑΜΑΝ. 2) ΛΑΜΑΡΙΝΑ — ΚΑΜΑΡΙΝΙ. 3) ΗΛΟΣ — ΕΤΙ — ΑΛΑΝ. 4) ΣΙΣ — ΑΡΜ — ΡΟΣ — ΙΣΑ. 5) ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ. 6) ΧΑΣΜΑ — ΑΓΙΑΣ — ΣΟΦΙΑΣ. 7) ΑΙ — ΑΓΩ — ΙΣΩ — ΚΑΝ — ΦΑ. 8) ΜΑΤ — ΟΡΙΑ — ΣΙΑΜ — ΑΗΡ. 9) ΑΓΡΑΣ — ΟΠΕΡΑ. 10) ΛΑΣ — ΕΙΤΕ — ΒΙΟΛ — ΡΑΦ. 11) ΗΝ — ΕΥΑ — ΒΙΑ — ΥΑΣ — ΝΗ. 12) ΣΑΦΩΣ — ΣΕΛΑΣ — ΙΚ-ΜΑΣ. 13) ΣΙΔΗΡΟΛΙΘΟΙ. 14) ΗΡΩ — ΣΑΜ — ΣΩΝ — ΠΑΡ. 15) ΝΕΡΑ — ΤΑΜ — ΝΟΤΑ. 16) ΙΩΑΝΝΙΝΑ — ΙΤΑ-ΜΟΤΗΣ. 17) ΑΝΙΑ — ΣΙΝΑΣΟΣ — ΚΑΣΑ.

Ο ΚΙΨΑΣ ΤΟΥ ΚΛΕΨΑΝΤΟΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Όλοι πίστευαν πως ο Ίβαν Γιο-βάνοβιτς ήταν ένας τίμιος έμπορος, με άκατα κλώ κύκλο εργασιών. Ή πιννακίδα που υπήρχε πάνω στην πόρτα του γραφείου του, έσηγούσε ότι ασχολείτο με εισαγωγές καπνών από τα Βαλκάνια.

Είχε ανοίξει ένα λογαριασμό στην Τράπεζα, καταθέτοντας 3 χιλιάδες λίρες. Έπειτα άρχισε να καταθέτη και ν' άπασύρη διάφορα ποσά, φου-νίζοντας όμως πάντα να διατηρή έ-να πιστωτικό υπόλοιπο γύρω απ' τις 3 χιλιάδες.

Αυτό συνεχίσθηκε επί έξη μήνες περίπου. Κι' αποτελούσε το πρώτο μέρος του σχεδίου του Κάρμεζιν — γιατί παραλείψαμε να πούμε ότι αυτό ήταν το πραγματικό όνομα του Ίβαν Γιοβάνοβιτς...

Για να προχωρήσει στο δεύτερο μέρος, του χρειαζόταν τρεις συνε-ργάτες. Και διάλεξε τρεις σύγγα-ρους που τότε ήξερε καλά: το Λά-γιος, το Χουνσάνι και τον Κόβακς. Τους ρώτησε αν θέλανε να κερδίσου-νε, εύκολα και άκατα, από 200 λί-ρες ο καθένας. Φυσικά, δεν είπε κα-νείς τους «όχι». Είχαν κι' οι τρεις μάλλον έλαστική συνείδησι κι' όχι τόσο λευκό ποινικό μητρώο. Μα κι' ο Κάρμεζιν δέ χρειαζότανε, βέβαια, υποδείγματα ήθικης για τη «δου-λειά» που είχε σχεδιάσει...

Ήταν άπλο το σχέδιό του, παι-διαστικό. Κι' άκριβώς γι' αυτό είχε τόσες πιθανότητες επιτυχίας...

Μιά μέρα λοιπόν, πήγε στην Τρά-πεζα, ζήτησε να δη το διευθυντή που τον ήξερε ήδη σαν ένα καλό πε-λάτη, και του είπε:

—Με συγχωρήτε αν σας άπασχο-λήσω λίγο απ' την πολύτιμο χρόνο σας! Έχω όμως να σας υποβάλω μιά κάπως άσυνήθιστη παράκλησι.

—Σας άκούω, κ. Γιοβάνοβιτς, ά-πάντησε εκείνος με προθυμία.

—Πρόκειται να κλείσω μια πολύ καλή δουλειά με την εταιρεία Λεν-τοβικ και Σια. Και προσπαθώ να δημιουργήσω στους διευθυντάς της την καλύτερη έντυπωσι για την έμ-πορική μου πίστι.

—Λοιπόν;

—Αύριο, έχω να σας πληρώσω 5 χιλιάδες λίρες. Θα τους δώσω ένα τσέκ για την Τράπεζά σας...

—Ναι, αλλά...

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Δρχ. 340. — Έξαμηνος » 170. — Τρίμηνος » 85. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Λίρες 7. — Δολάρια 20. — Φρ. Γαλ. 8.000. — Φρ. Βελγ. 1.000. —

Εμβόσματα Έσωτερικού δέ τα-χυδρομικής επιταγής και Έξωτε-ρικού διά τραπεζικής ταυτήτης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσάνιου 4 (Πλατεία Κλα-υθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις όποιοδήποτε θέματος του παρόν-τος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του εθη-σαυρού.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν 1092/ 1938. Ίδιοκτήσιος: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ίωάνν. Γ. Παπαγε-ωργίου και Σία, Δραγατσάνιου 4. Διευθυντής-Διαχειριστής και ύ-πεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ύπευθυνος Τυπο-γραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδός Βούλγαρη 11, Αθήναι

ΤΖΕΡΑΛΤ ΚΕΡΣ

Το υπερβολικό πάχος

Πολλές γυναίκες παραπονούνται για το πάχος τους και προσπαθούν με κάθε τρόπο να το ελαττώσουν. Το πράγμα όμως δεν είναι τόσο εύκολο. Χρειάζεται μεγάλη επιμονή των ίδιων και διάφορες ιατρικές φροντίδες, για να κατα-λήθουν σε εύνοικο αποτέλεσμα.

Πολλά πράγματα συντελούν στο να αυξηθώ το βάρος του ανθρώπου.

Το πιο σπουδαίο είναι η πολυφαγία, που την άποκτούν οι άνθρωποι από συνήθεια ή από λαιμαργία. Ύπάρχουν πολλοί, που αφού φάνε κατά κόρον, μάλιστα ίδωεν ένα ώ-ραίο γλυκό, άμέσως πέφτουν άπάνω του και το καταφρο-νίζουν. Και δεν τρώνε συνήθως ένα, παρά άν τους είναι εύκολο, στο σπίτι τους λ.χ. τρώνε δύο, τρία.

Ύπάρχουν κυρίες, που βρίσκονται στην κουζίνα και διαρκώς κάτι βρίσκουν για να φάνε, διαρκώς μασσάνε. Τι; Ότι βρούν. Το φαγητό τους γίνεται συνήθεια και έ-πάλαισι. Δε σκέπτονται παρά τι θα φάνε. Όλη τους η ενέργεια είναι γύρω από το στομάχι. Και έτσι άποκτούν τη μανία της πολυφαγίας, όπως οι άλκοολικοί τη μανία τώ ποτού, οι καπνιστάι τώ τσιγάρου κλπ.

Με το πολύ φαγητό, οι άνθρωποι παχύνουν, με το πά-χος δύσκολα κινούνται και τους αρέσει και το καθιστό. Καθιστό και πολυφαγία αυξάνουν ακόμα πιο πολύ το πά-χος. Βέβαια χρειάζεται και κάποια προδιάθεση για να παχαινει κανείς. Ύπάρχουν άτομα, που παρ' όλο το φα-γητό που τρώνε, δεν παχύνουν, κι' αντίθετα άτομα που με το παραμικρό που τρώνε, άμέσως αυξάνουν σε κύλα. Το πράγμα αυτό δεν είναι κανονικό.

Σε γερά άτομα ανάλογα με τις τροφές που τρώνε έ-πηρεάζεται το βάρος τους. Μέσα στον οργανισμό ύπαρ-χει ένα κέντρο που ρυθμίζει το βάρος του σώματος. Το κέντρο αυτό βρίσκεται μέσα στον έγκεφαλό.

Αυτό κανονίζει την όρεξι ανάλογα με τη δουλειά που κάνει το άτομο και τη ζήτησι των τροφών που έχει ανάγκη. Μέσα στον οργανισμό οι τροφές μεταβάλλονται σε έ-νέργεια, που κινεί τη μηχανή του ανθρώπου. Η ενέργεια αυτή εκδηλώνεται με πολλών τρόπων μέσα μας. Η δουλειά της καρδιάς, που σαν μιά άντλία τραβά το άκα-θαρο αίμα από τις φλέβες, το σπρώχνει στην πλεμονία για να πάρη όξυγόνο και μετά το στέλνει στα πιο άκρι-να σημεία του σώματος για να θρῆψη όλους τους ιστούς, από όπου περνά, είναι μιά κολλοσιαιία εργασία, που γί-νεται νύχτα μέρα.

Άλλη εργασία είναι το φύσκωμα και ξεφούσκωμα των πνευμόνων, που παίρνουν το όξυγόνο για να καθαρί-σουν το αίμα και βγάλουν το άνθρακικό όξύ. Τα αίσθη-τικά νεύρα μεταδίδουν σαν άγγελικάφοροι το τι γίνεται στο περιβάλλον του ανθρώπου στον έγκεφαλό και απ' εκεί φέρνουν πάλι τις διαταγές του κέντρου προς τα κινητικά νεύρα που συστήλουν ή διαστέλλουν τα άγγεία, ανά-λογα με τον έξωτερικό κίνδυνο, αυξάνουν ή λιγοστεύουν την έκκρισι του ιδρώτα και του σπύγματος, κλπ.

Αν λ.χ. τα αίσθητικά νεύρα δώσουν στο κέντρο το σύνθημα του κρούο, ο έγκεφαλος δίνει την έντολή να συμμετρευτούν τα άγγεία και να λιγοστεύη η έκκρισι του ιδρώτα για να μη γανεται η θερμοκρασία του σώματος. Το αντίθετο θα συμβη άν υπάρχη ζέστη.

Όπως τα νεύρα, η καρδιά, οι πνεύμονες, έτσι κι' οι μύς και το μυαλό που κάνουν τη δουλειά, που φαίνεται πιο πολύ έξωτερικά, —το περιπάτημα, τη χειρωνακτική δουλειά, το σκάψιμο, το χτίσιμο και γενικά ό,τι κάνει ο άνθρω-πος από τη γλάστρα ως τον Παρθενώνα και από το παι-χνιδάκι του παιδιού ως τον τεχνητό δορυφόρο — όλα αυτά χρειάζονται ενέργεια, την όποιαν παίρνει ο άνθρωπος από τις τροφές.

Στομάχι, έντερα, σπτότι, νεφρά, άδένες για να λει-τουργήσουν, χρειάζονται ενέργεια, που γίνεται στον ορ-γανισμό από τις τροφές, οι όποιες καλούνται μέσα του και δίνουν την ενέργεια, όπως τα κάρβουνα και η βενζίνη καλούνται και δίνουν στις μηχανές την ενέργεια.

Οι ουσίες που καίει ο οργανισμός είναι το λίπος, το λεύκωμα και οι υδατάνθρακες. Καίοντας αυτά πρέπει να τα άντικαστήση και αυτό γίνεται με τις διάφο-ρες τροφές, που παίρνει. Το λίπος, το λεύκωμα και οι υ-δατάνθρακες άποτελούν τις ουσιαστικές τροφές, γιατί αυτές είναι που με την καύσι τους δίδουν την ενέργεια στον οργανισμό.

Έκτος όμως άπ' αυτές υπάρχουν και άλλες συμπλη-ρωματικές, που είναι άπαραίτητες για τη διατήρησι της ζωής. Ουσιαστικές τροφές είναι το λεύκωμα, (κρέας, ψάρι, αυγά, γάλα, τυρί, φασόλια και άλλες), τα λίπη (χοιρινό λίπος, παχιά κρέστα, παχιά ψάρια και γενικά τα ζωικά λίπη, όπως βοτύρο, καίσιμα κρέμα, και τα φυ-τικά λίπη, όπως το λάδι, τα διάφορα σπορέλαια κλπ.) και οι υδατάνθρακες (ζάχαρι, μέλι, ζυμαρικά, ψωμί, ρύ-ζι, φρούτα, λαχανικά κλπ.). Συμπληρωματικές τροφές είναι οι βιταμίνες, τα διάφορα άλατα και το νερό.

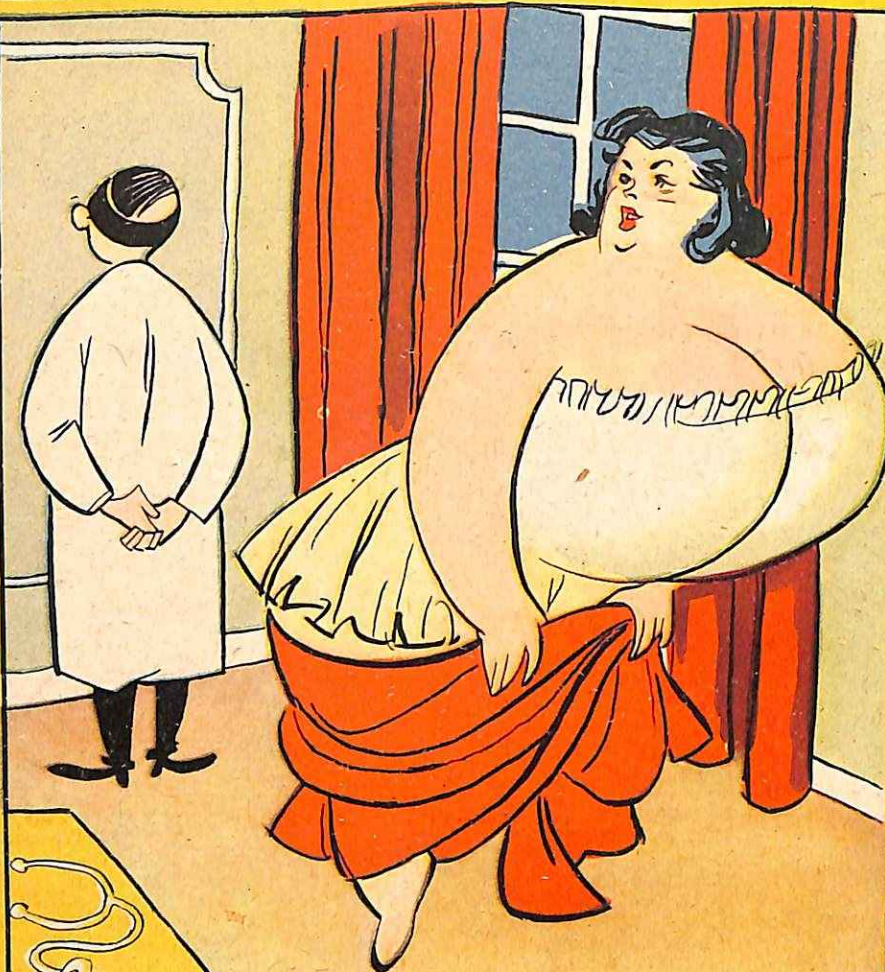
Με την καύσι των τροφών παράγεται θερμότης, που την μετατρέπει ο οργανισμός σε ενέργεια. Για να κανονίσουν πώση θερμότητα δίνουν στον οργανισμό οι διάφοροι τρο-φές τις μετρούν σε θερμίδες. Κάθε γραμμαρίο τρο-φής έχει ώρισμένες θερμίδες. Ένα γραμμαρίο λεύκωμα δίνει στον οργανισμό 4,2 θερμίδες, ένα γραμμαρίο λίπος δίνει 9,3 θερμίδες και ένα γραμμαρίο υδατάνθρακες δί-νει 4,2 θερμίδες, όσες δηλαδή και το λεύκωμα.

Το πως δημιουργείται η παχυσαρκία, θα το δώμε στο άλλο τεύχος.

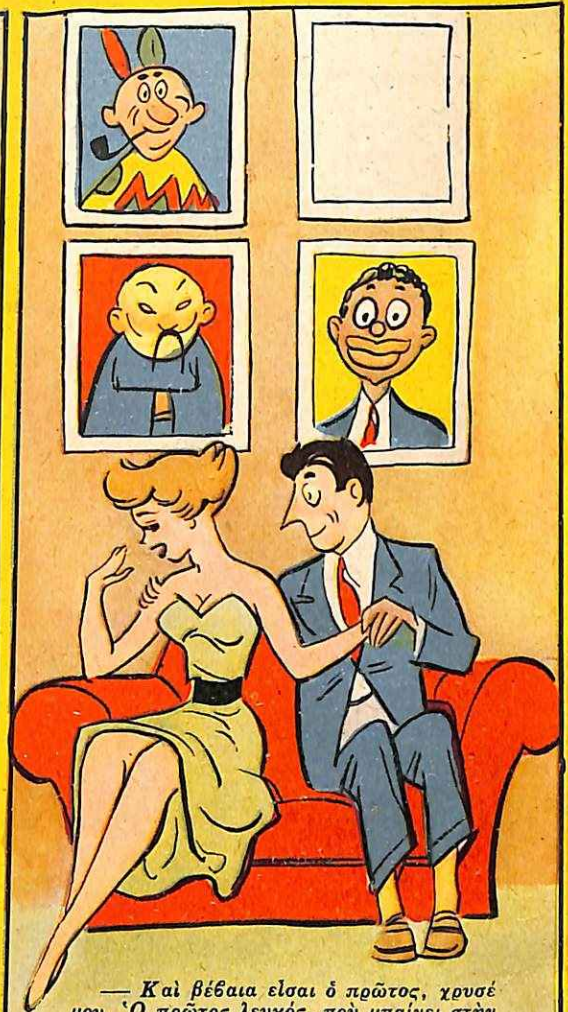
ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ιατρός Δερματολόγος

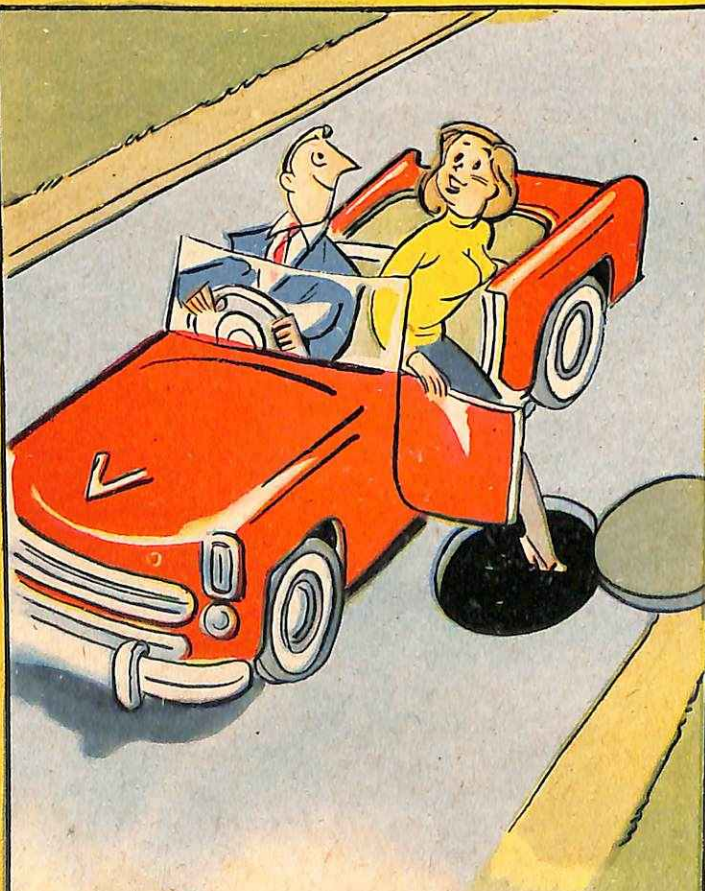
Η β' Εθνική ομάδα της Έλλάδος που άνεδείχθη Ισοπαλος (1-1) κατά τον αγώνα της γιας Αθήνας με τη β' Εθνική Ρουμανίας.

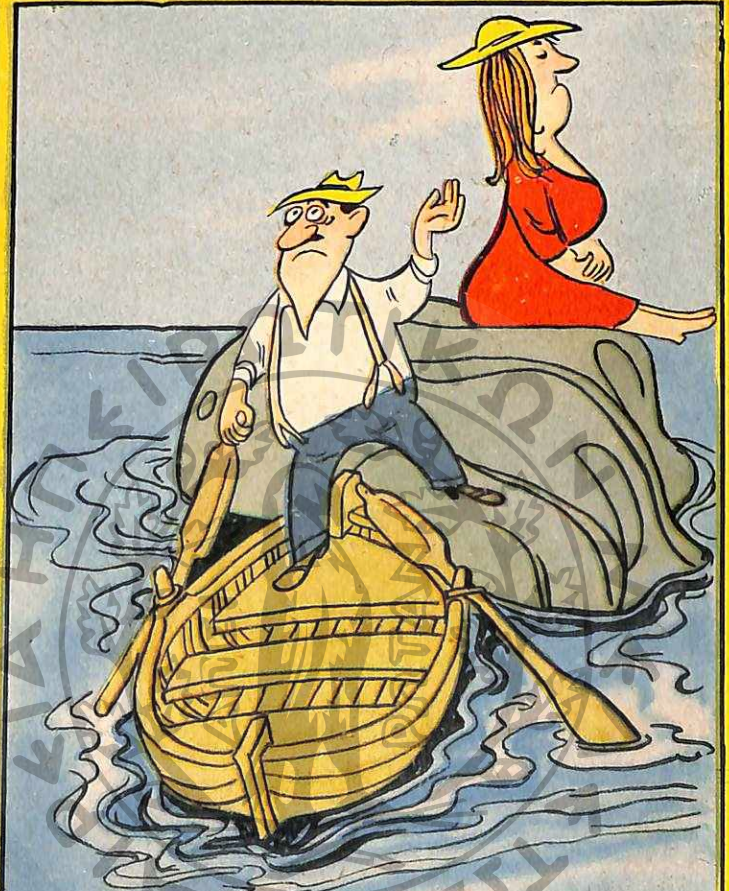
— Έσείς οι γιατροί δεν έχετε ανάγκη να πληρώνετε, για να βλέπετε στρίπ-τζής!...

— Και βέβαια είσαι ο πρώτος, χρυσέ μου. 'Ο πρώτος λευκός, που μπαίνει στην καρδιά μου!...

— Ευχαριστώ, Κωστάκη... Θα θυμάμαι πάντα αυτόν τόν περίπατο!...

— Μ.α και δε μπορούμε να συγγενισθούμε, 'Αγλαία, πάρε εσύ τὸ δρόμο σου κι' ἐγὼ τὸ δικό μου!...